Michael Scott

BÜYÜCÜ

ÖLÜMSÜZ NICHOLAS FLAMEL'İN SIRLARI

2. KİTAP

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Michael Scott

BÜYÜCÜ

ÖLÜMSÜZ

NICHOLAS FLAMEL'İN SIRLARI

2. KİTAP

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

BÜYÜCÜ – ÖLÜMSÜZ NICHOLAS FLAMEL'İN SIRLARI
MICHAEL SCOTT

Özgün Adı
THE MAGICIAN – THE SECRETS OF THE IMMORTAL NICHOLAS FLAMEL

First published by Delacorte Press an imprint of Random House Children's Books
a division of Random House Inc. New York, USA

Text copyright © 2008 by Michael Scott
Cover illustrations copyright © 2008 by Michael Wagner

Türkiye'de yayın hakları: © 2014, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
Sertifika No: 29619

Bu eserin yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Çeviren
Filiz Emre

Editör
Nevin Avan Özdemir

1. Basım: Ocak 2016
Genel Yayın Numarası: 2963

ISBN 978-605-332-079-1

Bütün hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü önceden yayıncının onayı alınmaksızın herhangi biçimde ve herhangi yolla, elektronik ve mekanik araçlarla, fotokopiyle, kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, yeniden erişilebilir bir sistemde saklanamaz ve aktarılamaz.

BASKI
AYHAN MATBAASI
MAHMUTBEY MAH. DEVE KALDIRIMI CAD. GELİNCİK SOK. NO:6 KAT:3
BAĞCILAR İSTANBUL (0212) 445 32 38
Sertifika No: 22749

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Bu kitap kurgusal bir çalışmadır. Tanınan bazı tarihi kişilikler dışında; bütün olaylar, diyaloglar ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek değildir. Tarihi kişiliklerin yaptığı şeyler de yazarın hayal gücünün ürünüdür ve tarihi gerçeklerle alakası yoktur.

Michael Scott

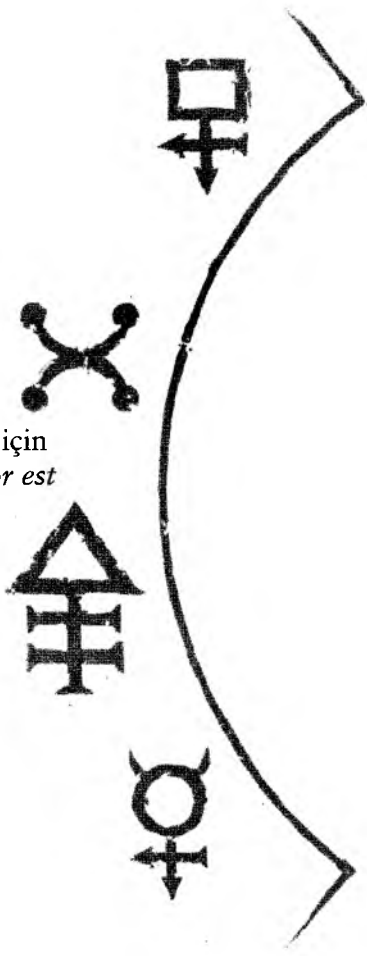
BÜYÜCÜ

ÖLÜMSÜZ NICHOLAS FLAMEL'İN SIRLARI

2. KİTAP

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Courtney ve Piers için
Hoc opus, hic labor est

KARAKTERLER

Josh Newman

Josh Newman 21 Aralık 1991'de, ikiz kız kardeşi Sophie'den birkaç saniye sonra doğdu. İkizlerde sıkça görüldüğü üzere, Sophie'yle arasında çok kuvvetli bir bağ var. Uzun boylu, sportif, sarı saçlı, mavi gözlü Josh epey fevri kararlar verebiliyor; yılanlardan, sıçanlardan, örümceklerden ve akreplerden nefret ediyor, zaman zaman klostrofobi yaşıyor. Daha birkaç gün önce, güçlü ölümsüzler arasında yaşanan yıkıcı bir büyü savaşından sağ kurtuldu ve *Abraham'ın Kadim Kitabı Codex*'in hayati önem taşıyan iki yaprağıyla birlikte tam vaktinde kaçmayı başardı. Nicholas Flamel'e güvenip güvenemeyeceğine bir türlü emin olamıyor, büyülü güçleri uyandırıldığından beri Sophie'ye olanlar da hiç hoşuna gitmiyor.

Sophie Newman

Kardeşi gibi sarı saçlı ve mavi gözlü olan Sophie Newman, Josh'a nazaran, insanlara kolay güven duyan ve herhangi bir yargıya varmakta acele etmeyen biri. Yeni gücü olan Hava Büyüsü'nü kontrol etmeyi hâlâ öğrenmekte. Kendisine ayrıca Endor Cadısı'nın hafızası da aşılanmış halde ve bunlar bazen zihnini tümüyle ele geçiriyor. Tüm bu kafa karışıklığının yanında, Sophie ayrıca, Josh'un bir şekilde kendisinin büyülü güçlerini kıskandığının da farkında. Büyülü aurasının rengi gümüş, kokusu da vanilya.

Nicholas Flamel

Nicholas Flamel 1330'da Fransa'da doğdu. Kendisi güçlü bir simyacı. Karısı Perenelle ile birlikte *Abraham'ın Kitabı Codex*'in içinde saklı ölümsüzlük sırrını keşfetti. Kitapta ayrıca Karanlık Ataların dünyamızı tekrar ele geçirmesine izin verecek sihir de yer alıyor. Flameller yüzyıllarını bir yandan *Codex*'i koruyup saklarken, bir yandan da –kehanette geçen– büyülü güçleri tümüyle uyandırıldığında Karanlık Ataları sonsuza dek defedebilecek ikizleri arayarak geçirmişler. Flamel, Josh ve Sophie'nin o ikizler olduğuna inanıyor, o yüzden de onlarla birlikte Paris'e kaçtı. Büyülü aurası yeşil, kokusu da nane.

Perenelle Flamel

Uzun boylu, zarif, siyah saçlı, yeşil gözlü, yedinci bir kız evladın yedinci kızı, yaşı 600'den fazla olan Perenelle Flamel, güçlü bir simyacı ve efsuncu. Kocası gibi, Perry de ölümsüzlük için *Codex*'teki sihirleri kullanıyor. Birkaç gün evvel Dr John Dee tarafından çalınan kitap ellerinde olmadan, Flamellerin ölümsüzlüklerini yenilemeleri mümkün değil, dolayısıyla hızla yaşlanmaya mahkûmlar. Dee tarafından Alcatraz Adası'nda hapis tutulan Perry, oradan kaçıp Nicholas ve ikizlere katılması için tüm hünerlerini kullanması gerektiğini biliyor. Perry'nin aurası beyaz, belirli bir kokusu yok.

Dr John Dee

Aslen Tudor Hanedanı Dönemi'nde İngiltere Kraliçesi I. Elizabeth'in büyücüsü ve danışmanı olan Dr John Dee,

Karanlık Ataların hizmetinde olan bir ölümsüz. Bir zamanlar çırağı olduğu Nicholas Flamel'den simya ve her türlü kadim bilgiyi öğrenmiş olan olan Dee artık eski hocasına bitmez tükenmez bir nefret besliyor. Yüzyıllar içinde, efendisinin buyruğuyla, Flamelleri öldürmeyi ve *Codex*'i tekrar ele geçirmeyi defalarca denemiş. Şimdi nihayet kitabı çaldı, fakat Josh'un San Fransisco'daki o mücadelenin son saniyelerinde kopardığı sayfalar olmaksızın *Codex*'in işe yaramayacağını biliyor. Bu arada Karanlık Ata Efendisi de giderek sabırsızlanıyor. Dee'nin büyülü aurası sarı, kokusu da kükürt.

Scathach

Scatty, Savaşçı Kız veya Gölge diye de tanınan bu ufak tefek, sportif, dik dik kızıl saçlı kız 17 yaşında gibi görünse de binyıllardır bu dünyada. Kendisi hem bir İkinci Nesil Ata, hem de bir vampir. Nesiller boyunca savaşçıları ve efsanevi kahramanları eğitmiş, *punk rock* tarzında müzik yapan bir kız grubunda şarkı söylemiş, defalarca Karanlık Ataların canavarlarını ve hizmetkârlarını yenmiş. Bir yandan acımasız bir düşman olabilirken, aynı zamanda güçlü bir sevgi ve dostluk yetisine sahip. Büyülü aurası gri ve bilinmeyen bir kokusu var.

Ölüyorum.

Perenelle de ölüyor.

Bizi bu altı yüzyıl boyunca canlı tutan sihir solup gidiyor ve artık geçen her bir gün ile bir yıl yaşlanıyoruz. Ölümsüzlük sihirini baştan yaratmak için *Büyücü Abraham'ın Kitabı Codex*'e ihtiyacım var. O olmadığı sürece, bir aydan az ömrümüz kaldı.

Ne var ki, bir ayda pek çok şey başarılabilir.

Dee ve Karanlık Efendileri benim sevgili Perenelle'imi esir aldılar, sonunda Kitap'ı ele geçirdiler, Perenelle ile benim çok fazla vaktimizin kalmadığını da biliyorlar.

Fakat henüz rahata eremeyecekler.

Kitap'ın tamamı ellerinde değil. Son iki sayfa hâlâ bizde, üstelik artık Sophie ve Josh Newman'ın o kadim metinde tasvir edilen ikizler olduklarını anlamışlardır – dünyayı ya kurtaracak ya da yerle bir edecek güce sahip kız ve erkek kardeşler, gümüş ve altın *aura*lara sahip ikizler... Kızın güçleri uyandırıldı ve temel büyüler konusunda eğitimine başlandı; fakat ne yazık ki, bunlar oğlan için mümkün olamadı.

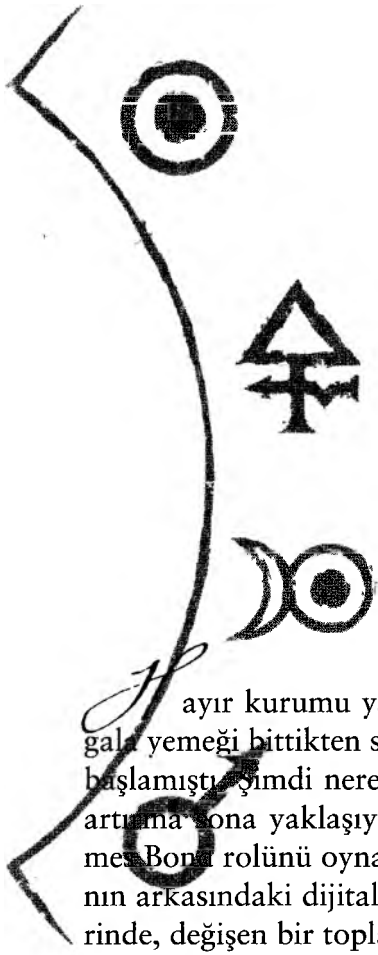
Şimdi doğduğum şehirde, *Codex*'i ilk keşfettiğim, onu tercüme etmek için o uzun arayışa başladığım şehirde, yani Paris'teyiz. O arayış beni sonunda Ata Irk'ın varlığını keşfetmeye götürmüş, Felsefe Taşı'nın gizemini, nihayetinde de ölümsüzlüğün sırrını açığa çıkarmıştı. Bu şehir, içinde birçok gizem barındırır, birden fazla ölümsüze ve kadim Ata'ya da ev sahipliği yapar. Burada Josh'un güçlerini uyandırmanın ve Sophie'nin eğitimini sürdürmenin bir yolunu bulacağım.

Buna mecburum.

Onların iyiliği ve insan soyunun devamı için.

Simyacı Nicholas Flamel'in günlüğünden
Bugün, 2 Haziran Cumartesi günü
Gençliğimin şehri Paris'te yazıldı.

2 Haziran Cumartesi

BİRİNCİ BÖLÜM

Hayır kurumu yararına yapılan müzayede ancak gala yemeği bittikten sonra, gece yarısından epey sonra başlamıştı. Şimdi neredeyse sabahın dördüydü ve açık artırma sona yaklaşıyordu. Beyaz perdede yıllarca James Bond rolünü oynamış bir aktör olan ünlü mezatçının arkasındaki dijital ekran, bir milyon euro'nun üzerinde, değişen bir toplam gösteriyordu.

"İki yüz on numaralı parça – on dokuzuncu yüzyılın başlarından, bir çift Japon Kabuki tiyatrosu maskesi."

Kalabalık oda, bir heyecan dalgasıyla kıpırdandı. Üzerine saf yeşim taşı dilimleri kakılmış Kabuki maskeleri, müzayedenin yıldızıydılar ve yarım milyon euro'dan fazlasına gitmeleri bekleniyordu.

Odanın arka kısmında duran; kısacık kesilmiş, tüy gibi kar beyazı saçları olan, uzun boylu, zayıf bir adamsa bunun iki katını ödemeye hazırdı.

Niccolò Machiavelli, Londra'nın seçkin terzilerinin bulunduğu Savile Row'da dikilmiş siyah, ipek smokininin kırışmamasına özen göstererek kollarını hafifçe göğsünde kavuşturmuş, kalabalığın geri kalanından ayrı duruyordu.

Taş grisi gözleri müzayedenin öteki katılımcıları üzerinde geziniyor, onları inceleyip tartıyordu. Teklif verenler arasında dikkat etmesi gereken sadece beş başka kişi vardı – kendisi gibi iki özel koleksiyoncu, Avrupa kraliyet ailelerinden birinin alt kademelerinden bir soylu, bir zamanlar pek ünlü olan Amerikalı bir sinema oyuncusu ve Kanadalı bir antikacı. Seyircilerin geri kalanı yorgundu, bütçelerini harcamışlardı ya da bu hafiften ürkünç maskeler için teklif vermeye isteksizlerdi.

Machiavelli her tür maskeye bayılırdı. Çok uzun süredir maske koleksiyonu yapıyordu ve bu çifti de Japon tiyatro kostümleri koleksiyonunu tamamlamak için bilhassa istiyordu. Bu maskeler son olarak 1898'de Viyana'da açık artırmaya çıkmışlardı. O sefer, Romanov Hanedanı'ndan bir prens, ondan daha yüksek teklif vererek maskeleri almıştı. Machiavelli sabırla uygun zamanı beklemişti; ne de olsa prens ve varisleri öldüğünde maskeler tekrar satışa çıkacaktı. Machiavelli kendisinin onları alabilmek üzere hâlâ buralarda olacağını biliyordu; ölümsüz olmanın çok sayıda getirisinden biriydi bu.

"Artırmayı yüz bin euro'dan başlatalım mı?"

Machiavelli başını kaldırıp bakarak mezatçının dikkatini üzerine çekti ve onay verdi.

Mezatçı onun teklifini zaten bekliyordu; o da karşılık olarak başıyla onayladı. "Mösyö Machiavelli'den

yüz bin euro'luk bir teklif aldım. Kendisi her zaman bu hayır kurumunun en cömert destekçilerinden ve sponsorlarından biri olmuştur."

Yarım yamalak bir alkış dalgası odaya yayıldı, bazı insanlar dönüp ona bakarak kadeh kaldırdılar. Niccolò, selamlarına kibar bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Yüz on var mı?" diye sordu mezatçı.

Özel koleksiyonculardan biri elini hafifçe kaldırdı.

"Yüz yirmi?" Mezatçı tekrar Machiavelli'ye baktı, o da hemen başıyla onayladı.

Sonraki üç dakika içinde, bir teklif yağmuru, fiyatı iki yüz elli bin euro'ya kadar çıkardı. Geriye sadece üç ciddi teklifçi kalmıştı – Machiavelli, Amerikalı sinema oyuncusu ve Kanadalı adam.

Machiavelli'nin ince dudakları ender bir gülümsemeyle büküldü; sabrının mükâfatını almak üzereydi, maskeler nihayet onun olacaktı. Fakat o anda, arka cebindeki cep telefonunun sessizce titreştiğini hissetmesiyle, gülümsemesi soldu. Bir anlığına, buna aldırmamak cazip geldi; fakat çalışanlarına, hayati önem taşıyan bir şey olmadığı sürece rahatsız edilmemek üzere katı talimatlar vermişti. Ayrıca, kendisinden, acil durum olmadığı sürece arayamayacak kadar korktuklarını biliyordu. Cebine uzanarak incecik telefonu çıkardı ve baktı.

Geniş LCD ekranda bir kılıç resmi hafifçe yanıp sönüyordu.

Machiavelli'nin gülümsemesi bütünüyle kayboldu. O anda, Kabuki maskelerini bu yüzyılda da satın alamayacağını anladı. Olduğu yerde dönüp, büyük adım-

larla odadan çıktı ve telefonu kulağına dayadı. Geriden, mezatçının çekicinin kürsüye vuruşunu duydu. "Sattım. İki yüz altmış bin euro..."

Machiavelli, gençliğinin dili İtalyanca'ya dönerek, "Evet," dedi.

Hatta çatır çutur sesler duyuldu ve İngiliz aksanlı bir ses yine İtalyanca, Avrupa'da dört yüz yıldan fazla süredir duyulmamış bir lehçeyle yanıt verdi.

"Yardımına ihtiyacım var."

Hattın öteki ucundaki adam kendini tanıtmadı, tanıtmasına gerek de yoktu zaten. Machiavelli onun, dünyadaki en güçlü ve tehlikeli kişilerden biri, ölümsüz büyücü ve ölü çağırıcı Dr John Dee olduğunu biliyordu.

Niccolò Machiavelli küçük otelden Place du Tertre'ın geniş, Arnavut kaldırımlı meydanına çıktı ve durup gecenin serin havasını içine çekti. İhtiyatla "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"diye sordu. Dee'den nefret ederdi, bu hissin karşılıklı olduğunu da biliyordu. Ne var ki, ikisi de Karanlık Atalara hizmet ediyorlardı, bu da yüzyıllardır birlikte çalışmak zorunda kalmış olmaları anlamına geliyordu. Machiavelli ayrıca Dee'nin kendisinden daha genç olmasını, öyle de görünmesini hafifçe kıskanıyordu. Machiavelli, 1469 yılında Floransa'da doğmuştu, bu da onu İngiliz Büyücü'den elli sekiz yıl daha yaşlı kılıyordu. Tarihi belgelerde, Machiavelli'nin, Dee'nin doğduğu yıl olan 1527'de *öldüğü* yazılıydı.

"Flamel, Paris'e döndü."

Machiavelli doğruldu. "Ne zaman?"

"Şimdi. Bir geçiçi güç kapısından geçerek vardı. Kapı nereye açılıyor hiçbir fikrim yok. Scathach yanında..."

Machiavelli'nin dudakları çirkin çirkin büzüştü. Savaşçı'yla son karşılaştığında, Scathach onu bir kapının üzerine fırlatmıştı. Kapı o sırada kapalıydı; dolayısıyla haftalarca göğsünden ve omuzlarından kıymık temizlemek zorunda kalmıştı.

"Beraberlerinde iki *humani* çocuk var. Amerikalılar," dedi Dee. Sesi uluslararası hatta yankılanıyor, ara ara kısılıyordu. "İkizler," diye ekledi.

"Ne dedin?" diye sordu Machiavelli.

Dee, "İkizler," diye ekledi. "Saf altın ve gümüş *aura*ları olan ikizler. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun," dedi pat diye.

Machiavelli "Evet," diye mırıldandı. Bu, bela demekti. Sonra, dudakları, olası en hafif gülümsemeyle kıvrıldı. Zira bu, aynı zamanda, fırsat da demekti.

Hatta bir çıtırtı duyuldu ve Dee söze devam etti. "Kızın güçleri, tanrıça ve Gölge Alemi tümüyle imha edilmeden hemen önce Hekate tarafından *uyandırılmıştı.*"

"Eğitilmediği sürece kız bir tehdit oluşturmaz," diye mırıldandı Machiavelli. Çabucak durumu değerlendiriyordu. Derin bir nefes aldı ve ekledi: "Belki ancak kendisine ve etrafındakilere..."

"Flamel kızı Ojai'ye götürdü. Orada, Endor Cadısı onu Hava Büyüsü konusunda eğitti."

"Onları durdurmaya çalışmışsındır muhakkak, öyle değil mi?" Machiavelli'nin sesinde, bundan zevk aldığına dair hafif bir tını duyulabiliyordu.

"Denedim. Ve başarısız oldum," diye kabul etti Dee acı acı. "Kız birtakım bilgilere sahip, ama henüz herhangi bir becerisi yok."

Machiavelli dikkatlice "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu; gerçi çoktan kafasında epeyce belirgin bir fikir oluşmuştu ya!

"Flamel ve ve ikizleri bul," diye talep etti Dee. "Yakala onları. Yapabilirsen Scathach'ı öldür. Ben şimdi Ojai'den yola çıkıyorum. Ama Paris'e varmam on dört ya da on beş saat alacak."

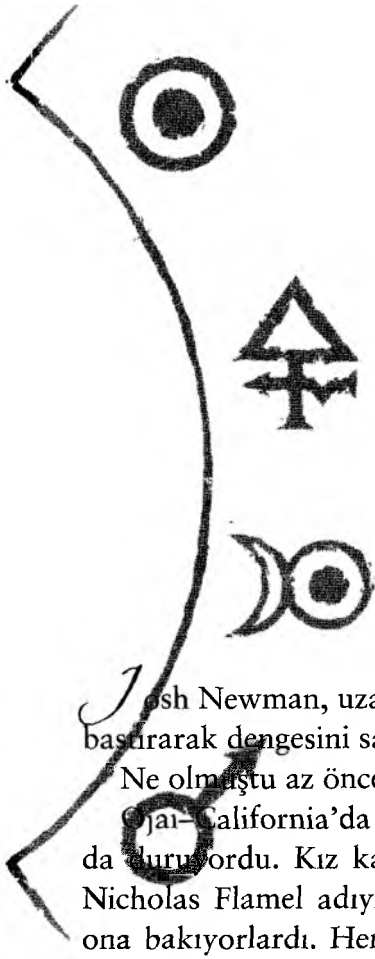
"Geçici güç kapısına ne oldu?" diye sordu Machiavelli. Ojai ve Paris'i bir geçici kapı bağlıyorsa, peki ya Dee neden..."

Dee, "Endor Cadısı imha etti," diye köpürdü. "Az kalsın beni de öldürüyordu. Birkaç çizik ve kesikle kurtulacak kadar şanslıymışım," diye ekledi, sonra konuşmayı, hoşça kal demeksizin bitirdi.

Niccolò Machiavelli telefonu özenle kapattı ve aleti yavaşça alt dudağına vurdu. Her nedense Dee'nin şanslı olduğunu sanmıyordu; Endor Cadısı onu öldürmek istemiş olsa, efsanevi Dr Dee bile bundan kaçamazdı. Machiavelli dönüp meydanın öbür yanına yürüdü. Şoförü orada, arabanın içinde sabırla onu bekliyordu. Eğer Flamel, Scathach ve Amerikalı ikizler Paris'e bir geçici kapı üzerinden gelmişlerse, o zaman şehre çıkabilecekleri ancak birkaç yer vardı. Onları bulup ele geçirmek epeyce kolay olmalıydı.

Üstelik onları bu gece ele geçirmeyi başarırsa, o zaman Dee gelmeden önce onlar üzerinde çalışmak için bolca vakti olurdu.

Machiavelli gülümsedi. Sadece birkaç saate ihtiyacı vardı; o kadar zamanda bildikleri her şeyi kendisine anlatırlardı. Bu dünya üzerinde geçirdiği yarım binyıl ona nasıl son derece ikna edici olunacağını öğretmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Josh Newman, uzanıp sağ elinin avcunu taş duvara bastırarak dengesini sağladı.

Ne olmuştu az önce?

Ojai–California'da Endor Cadısı'nın dükkânında duruyordu. Kız kardeşi Sophie, Scathach ve artık Nicholas Flamel adıyla bildiği adam aynanın *içinden* ona bakıyorlardı. Hemen bir sonraki saniyede Sophie camın içinden çıkıp elini tutmuş ve onu aynanın *içine* doğru çekmişti. Josh gözlerini sımsıkı yummuş, buz gibi bir şeyin tenine değdiğini ve ensesindeki ufacık tüyleri diken diken ettiğini hissetmişti. Gözlerini yeniden açtığında, ufacık bir depo olduğunu kestirdiği bir yerde durmaktaydı. Boya tenekeleri, üst üste yığılmış merdivenler, kırık çanak çömlek parçaları ve birbirine sarmalanmış, boya lekeleriyle bezeli bezler; taş bir

duvara sabitlenmiş, geniş, gayet sıradan görünen, pis bir aynanın etrafına istiflenmişti. Bir dizi düşük voltajlı ampul, odanın üzerine soluk sarı bir ışık düşürüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Josh; sesi çatlıyordu. Güçlükle yutkunup tekrar denedi: "Ne oldu? Neredeyiz biz?"

Nicholas Flamel tozlu ellerini siyah kot pantolonuna silerken, memnuniyetle "Paris'teyiz," dedi. "Doğduğum şehir."

Josh, "Paris mi?" diye fısıldadı. "Bu imkânsız," diyecekti, ne var ki bu sözcüğün artık hiçbir manası olmadığını anlamaya başlıyordu. "Nasıl?" diye sordu yüksek sesle. "Sophie?" Dönüp kardeşine baktı, fakat kız kulağını odanın tek kapısına dayamış, kulak kesilmişti. Elini sallayarak onu savuşturdu. Josh, Scathach'a döndü; fakat kızıl saçlı Savaşçı her iki eliyle ağzını kapatmıştı; başını sallamakla yetindi. Sanki kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Josh nihayet efsanevi Simyacı Nicholas Flamel'e döndü. "Buraya nasıl geldik?" diye sordu.

"Bu gezegen, kimi zaman geçici hatlar, ley hatları ya da *kursus* diye anılan, birbirleriyle yer yer kesişen, görünmez güç hatlarıyla kaplıdır," diye açıkladı Flamel. İşaret parmaklarıyla bir çarpı işareti oluşturdu. "İki ya da daha çok hattın kesiştiği yerlerde bir geçiş kapısı var olur. Kapılar günümüzde son derece nadir; ama eski dönemlerde Ata Irk, dünyanın bir yanından öteki yanına tıpkı bizim az önce yaptığımız gibi bir anda seyahat etmek için onları kullanırdı. Cadı, Ojai'de bir geçici kapı açtı ve biz de buraya, Paris'e geldik." Bunu son derece olağan bir şey gibi söylemişti.

Scatty, "Ah şu geçici kapılar! Nefret ediyorum onlardan," diye homurdandı. Loşluğun içinde, soluk, çil çil yüzü yemyeşil görünüyordu. "Hiç deniz tuttuğu oldu mu sizi?" diye sordu.

Josh başını iki yana salladı. "Asla."

Sophie kapıya yaslanmış olduğu noktadan başını kaldırdı.

"Yalancı! Yüzme havuzunda bile midesi bulanır onun." Sırıttı, sonra yüzünün bir yanını serin ahşabın üzerine bastırdı.

"Deniz tutması," diye mırıldandı Scatty. "Bana da işte aynen öyle oluyor. Ama daha kötüsü."

Sophie başını çevirip Simyacı'ya baktı. "Paris'in neresinde olduğumuza dair herhangi bir fikrin var mı?"

Flamel, kapıya doğru, Sophie'nin yanına gelerek "Eski bir yerdir diye tahmin ediyorum," dedi. Başının tek yanını kapıya dayayıp kulak verdi.

Sophie bir adım geriledi. "Bundan o kadar emin değilim," dedi teredütle.

Josh, "Neden?" diye sordu. Ufak, dağınık odada göz gezdirdi. Kesinlikle eski bir binanın bir parçası gibi duruyordu.

Sophie başını salladı. "Bilmiyorum... O kadar eski hissedilmiyor sadece." Uzanıp avcuyla duvara dokundu ve anında irkilerek elini geri çekti.

"Ne var?" diye fısıldadı Josh.

Sophie elini tekrar duvara koydu. "Sesler, şarkılar ve kilise orgunun müziğini andıran şeyler duyuyorum."

Josh omuz silkti. "Ben hiçbir şey duyamıyorum." Durdu, aniden ikizi ve kendisi arasındaki dev ayrımın bilincine vardı. Sophie'nin sihirli güçleri Hekate tarafından *uyandırılmıştı* ve kız şimdi görüntülere, seslere, kokulara, dokunuşlara ve tatlara aşırı hassasiyet hissediyordu.

"Ben duyabiliyorum." Sophie elini taş duvardan çekti ve kafasının içindeki sesler kesildi.

Flamel, "Hayalet sesler duyuyorsun," diye açıkladı. "Onlar yalnızca bina tarafından emilmiş, onun yapısının özüne kaydedilmiş gürültüler."

"Bu bir kilise," dedi Sophie kararlılıkla, sonra yüzünü buruşturdu. "Yeni bir kilise. Modern, on dokuzuncu yüzyıl sonu, yirminci yüzyıl başından kalma. Ama çok çok daha eski bir konuma oturtulmuş."

Flamel, ahşap kapının yanı başında duraksadı ve omuzunun üzerinden odayı süzdü. Soluk tepe ışığının altında, yüz hatları çok keskin ve sert görünüyordu; başı ürkünç derecede bir kafatasını andırıyordu, gözleri tümüyle karanlıkta kalmıştı. "Paris'te çok sayıda kilise var," dedi, "Ne var ki bildiğim kadarıyla bu tanıma sadece biri uyuyor." Kapı kulpuna uzandı.

"Dur bir dakika," deyiverdi Josh hemen. "Alarm gibi bir şey yok mudur sence?"

"Ah, hiç sanmam," dedi Nicholas kendine güvenle. "Bir kilisenin deposuna kim alarm takar ki?" diye sorup kapıyı açtı.

Anında havada bir alarm sesi çınladı. Ses döşeme taşları ve duvarlar arasında yankılandıkça yankılandı. Kırmızı güvenlik ışıkları hızla yanıp sönüyordu.

Scatty iç geçirip eski bir Kelt dilinde bir şeyler mırıldandı. "Hareket etmeden önce durup da beklemeyi, adım atmadan önce bakmayı ve her şeyi gözlemlemeyi bir keresinde bana sen tembihlememiş miydin?" diye sordu.

Nicholas başını iki yana sallayarak aptalca hatası karşısında iç geçirdi. "Yaşlanıyorum herhâlde," dedi aynı dilde. Ama özür dileyecek zaman yoktu. Ciyak ciyak çalan alarmın sesini bastırmak için "Haydi gidelim!" diye bağırdı ve koridora fırladı. Sophie ve Josh hemen arkasından takip ediyorlardı, Scatty ise arkayı tutmuş yavaşça hareket ediyor, her adımda mızırdanıyordu.

Kapı kısa, dar, taş bir koridora açıldı; o da başka bir ahşap kapıya vardı. Flamel, duraksamaksızın ikinci kapıyı itti ve anında yeni bir alarm ötmeye başladı. Sola, yıllanmış tütsü, yer cilası ve bal mumu kokan geniş bir açık alana döndü. Dizi dizi yakılmış mumlar duvarları ve yeri altın sarısı bir ışıkla aydınlatıyor, güvenlik lambalarının ışıklarıyla birlikte üzerlerinde ÇIKIŞ yazan bir çift devasa kapıyı ortaya çıkarıyorlardı. Flamel adımları yankılana yankılana kapıya doğru koştu.

"Dokunma..." diye söze başladı Josh; ama Nicholas Flamel kapı kulplarını kavrayıverdiği gibi hızla çekti.

Önceki ikisinden daha yüksek sesli üçüncü bir alarm koptu ve kapının üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı.

Josh, "Dokunmamanı söylemiştim," diye söylendi.

"Anlamıyorum, neden açık değil?" diye sordu Flamel. Velvelenin içinde sesini duyurabilmek için bağırı-

yordu. "Bu kilise her zaman açıktır." Dönüp etrafına bakındı. "Herkes nerede? Saat kaç?" diye sordu. Aklında o an bir şimşek çakmıştı.

Sophie, "Bir geçici kapı üzerinden bir yerden diğerine seyahat etmek ne kadar zaman alır?" diye sordu.

"Şipşak olur bu."

"Ve Fransa'da, Paris'te olduğumuza eminsin, öyle değil mi?"

"Evet."

Sophie saatine bakıp hızlıca bir hesap yaptı. "Paris Ojai'den dokuz saat ileride, değil mi?" diye sordu.

Flamel başıyla onayladı, bir anda her şeyi anlamaya başlamıştı.

"Saat aşağı yukarı sabahın dördü, kilise de o yüzden kapalı," dedi Sophie.

Scatty asık bir suratla, "Polis yoldadır," dedi.

Nunçakusuna uzandı. "Kendimi iyi hissetmezken dövüşmekten nefret ediyorum," diye homurdandı.

Josh, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Sesinde giderek artan bir telaş vardı.

"Kapıları rüzgârla patlatıp açmayı deneyebilirim," diye önerdi Sophie tereddütle. Bu kadar kısa zaman sonra tekrar rüzgâr çıkaracak kadar gücü olup olmadığına emin değildi doğrusu. Yeni büyülü güçlerini Ojai'de ölü bedenlerle savaşmak üzere kullanmıştı, fakat bu çabaları onu tümüyle yorgun düşürmüştü.

"Buna izin vermiyorum," diye bağırdı Flamel. Yüzü kızıl tonlarına ve gölgelere boyanmış gibiydi. Dönüp tahtadan kilise sıralarının öte yanında, beyaz mermerle

çerçevelenmiş süslü bir mihraba işaret etti. Mum ışığı, mihrabın tepesindeki kubbenin içinde bulunan, ışıl ışıl maviler ve altın rengiyle kaplı karmaşık bir mozaiğe yönlendiriyordu bakışları. "Bu ulusal bir anıt; onu yerle bir etmene izin veremem."

İkizler binaya bakarak, bir ağızdan "Neredeyiz biz?" diye sordular. Artık gözleri loşluğa alışmış olduğundan, binanın çok büyük olduğunu görebiliyorlardı. Yukarıdaki gölgelerin içine doğru uzanan sütunları ayırt edebiliyor, küçük yan mihrapların hatlarını, köşelerdeki heykelleri ve sayısız mum sıralarını seçebiliyorlardı.

Flamel gururla açıkladı: "Burası, Sacré-Coeur Katedrali."

Limuzininin arka koltuğunda oturmakta olan Niccolò Machiavelli dizüstü bilgisayarına koordinatları girdi ve Paris'in yüksek çözünürlüklü bir haritası, bakışları altında ekranda belirdi. Paris inanılmaz derece eski bir şehirdi.

İlk yerleşim iki bin yıldan öncesine kadar gidiyordu; kaldı ki bunun nesillerce öncesinde Seine Nehri üzerindeki adada insan grupları yaşamıştı. Dünyanın en eski şehirlerinin çoğu gibi de, birçok geçici hattın kesiştiği bir yerde kurulmuştu.

Machiavelli bir tuşa bastı ve şehrin haritası üzerinde geçici hatlardan oluşan karmaşık bir desen belirdi. Amerika Birleşik Devletleri'ne bağlanan bir hat arıyordu. Nihayet olasılıkları altıya indirgemeyi başardı. Son derece bakımlı tırnaklarından birini, Amerika'nın Batı

Kıyısı'nı, Paris'e bağlayan iki hattın üzerinde gezdirdi. Biri ünlü Notre Dame Katedrali'nde son buluyordu; ötekiyse Montmartre'daki, daha modern fakat bir o kadar ünlü Sacré-Coeur Katedrali'nde.

Peki ya hangisiydi aradığı?

Birden, Paris gecesinin sessizliği bir dizi vızır vızır alarm sesiyle bozuldu. Machiavelli otomatik pencerenin kontrol düğmesine bastı ve koyu renk cam bir vızıltıyla aşağıyla indi. Serin gece havası arabanın içine doğru sokuldu. Uzaklarda, Place du Tertre'ın öteki tarafındaki çatıların üzerinde, Sacré-Coeur yükseliyordu. Heybetli, kubbeli bina geceleri her zaman parlak beyaz ışıklarla aydınlatılmış olurdu. Bu geceyse, kırmızı alarm ışıkları binanın dört bir yanında yanıp sönüyordu.

İşte o. Machiavelli'nin gülümsemesi tüyler ürpertici-ydi. Dizüstü bilgisayarında bir program açtı ve sabit sürücünün harekete geçmesini bekledi.

Şifreyi girin.

Parmakları, şifreyi yazarken klavyenin üzerinde uçuştu âdeta: *Discorsi sopra la prima deca di Tito Livio.*

Kimse bu şifreyi kıracak değildi. En tanınmış kitaplarından biri değildi o.

Gayet sıradan görünen bir metin belgesi belirdi; Latince, Yunanca ve İtalyancanın bir karışımıyla yazılmıştı. Bir zamanlar, büyücülerin büyülerini ve sihirlerini elde yazılmış büyü kitaplarında saklamaları gerekirdi, fakat Machiavelli her zaman için en son teknolojiyi kullanmayı yeğlerdi. Büyülerini, sabit sürücüsünde saklamayı tercih ediyordu. Şimdi, sadece Flamel ve arka-

daşlarını, o güçlerini toparlayıncaya kadar oyalayacak ufak bir şeye ihtiyacı vardı.

Josh bir anda irkildi. "Polis sirenleri bunlar."

"Bu tarafa doğru gelen on iki polis arabası var," dedi Sophie. Başını bir yana eğmiş, gözlerini kapamış dikkatle dinliyordu.

"On iki mi? Nasıl biliyorsun?"

Sophie ikizine baktı. "Sirenlerin farklı konumlarını ayırt edebiliyorum."

"Onları birbirlerinden ayırabiliyorsun yani, öyle mi?" diye sordu oğlan. Bir kez daha kız kardeşinin *uyandırılmış* duyularının sınırlarını merak eder buldu kendini.

"Her birini," dedi Sophie.

Flamel, "Polise yakalanmamamız lazım," diye araya girdi hızla. "Ne pasaportumuz var ne de mazeretimiz. Buradan çıkmak zorundayız!"

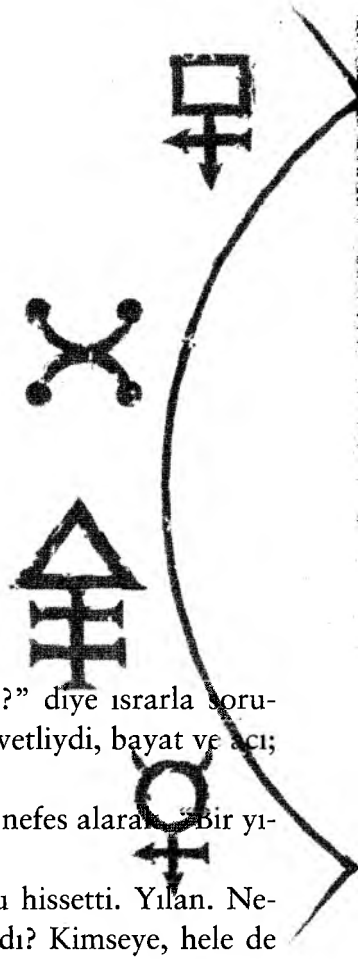
İkizler aynı anda "Pekiyi ama nasıl?" diye sordular.

Flamel başını salladı. "Başka bir giriş illa ki olmalı..." diye söze başladı ve sonra durdu. Burun delikleri yanıyordu.

Josh, Sophie ve Scatty'nin de aniden, kendisinin alamadığı bir kokuya tepki verişini endişeyle izledi.

"Ne oldu, ne var?" diye hevesle sordu. Sonra bir anda çok hafif, küflü, pis bir koku geldi burnuna. Her zaman hayvanat bahçesiyle özdeşleştirdiği bir kokuydu bu.

Nunçakusunu kaldırıp kılıçlarını çekerken, "Bela," dedi Scathach tatsızca. "Hem de büyük bela."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Etrafına bakınarak "Nedir bu?" diye ısrarla soruyordu Josh. Koku şimdi daha kuvvetliydi, bayat ve acı; neredeyse tanıdık bir koku...

"Yılan," dedi Sophie, derin bir nefes alarak. "Bir yılan bu."

Josh midesinin altüst olduğunu hissetti. Yılan. Neden ille de yılan olmak zorundaydı? Kimseye, hele de kız kardeşine itiraf edecek değilse de, yılanlardan çok korkardı. "Yılanlar var demek..." diye söze girdi. Ne var ki sesi tiz ve boğuk çıkmıştı. Öksürüp tekrar denedi. Çaresizce etrafına bakınarak "Nerede?" diye sordu. Her yanda yılanlar gördüğünü sanıyor, sürünerek sıraların altından fırladıklarını, sütunlardan kıvrıla kıvrıla indiklerini, lambalardan damlayıverdiklerini görür gibi oluyordu.

Sophie başını salladı ve suratını astı. "Seslerini duymuyorum... Kokularını alıyorum sadece." Burun delikleri derin bir nefes alışıyla sızladı. "Yok, sadece bir tane..."

"Yılan kokusu alıyorsun, o kısmı doğru... Ama bu seferki iki ayak üstünde yürüyor," dedi pat diye Scatty.

"Aldığın Niccolò Machiavelli'nin keskin kokusu."

Flamel kocaman ana kapıların önünde yere diz çöktü ve ellerini kilitlerin üzerine koydu. Parmaklarından, kıvrılarak yeşil duman tutamları çıktı. "Machiavelli!" diyerek âdeta tükürdü. "Dee müttefikleriyle irtibata geçmekte hiç zaman kaybetmemiş anlaşılan."

"Kim olduğunu kokudan anlayabiliyor musunuz?" diye sordu Josh. Hâlâ şaşkındı, biraz da aklı karışmıştı.

Scatty, sırtını Simyacı'ya dönüp onu koruyarak, "Herkesin belirgin bir büyülü kokusu vardır," diye açıkladı. "Siz ikiniz vanilyalı dondurma ve portakal kokuyorsunuz, Nicholas nane..."

"Dee de çürük yumurta kokuyor..." diye ekledi Sophie.

"Kükürt," dedi Josh.

Scatty, "Kükürtün bir zamanlar cehennemden geldiği sanılırdı," dedi. "Dr Dee'ye pek yaraşıyor doğrusu." Heykellerin ardındaki derin gölgelere özel bir dikkatle baktıkça, başı bir yandan ötekine oynuyordu. "İşte Machiavelli de yılan gibi kokar. Gayet uygun kendisine."

"Kim o?" diye sordu Josh. Sanki bu adı bilmesi gerekiyormuş, hatta sanki daha önce duymuş gibi geliyordu ona. "Dee'nin bir arkadaşı mı?"

"Machiavelli, Karanlık Ataların müttefiki olan bir ölümsüz," diye açıkladı Scatty. "Aynı tarafta olsalar da Dee'nin arkadaşı filan değildir. Machiavelli, Büyücü'den daha yaşlı, çok daha tehlikeli ve şüphesiz daha kurnazdır. Elimde fırsat varken onu öldürmeliydim," dedi acı acı. "Son beş yüz yıldır Avrupa siyasetinin kalbinde yer aldı, âdeta gölgelerin içinden her şeyi idare eden bir kukla oynatıcısı gibi.

Son duyduğumda DGSE'nin yani Direction Générale de la Sécurité Extérieure'in başına getirilmişti."

"Banka filan gibi bir şey mi o?" diye sordu Josh.

Scatty'nin dudakları ufacık gülümsemeyle kıvrıldı ve o fazlasıyla uzun vampir dişleri ortaya çıktı. "Dış Güvenlik Genel Müdürlüğü demek bu. Fransız istihbarat teşkilatı, gizli servisi yani."

"Gizli servis ha! Aman ne hoş," dedi Josh alaycılıkla.

"Koku giderek kuvvetleniyor," dedi Sophie. Uyandırılmış duyuları, kokuyu tüm şiddetiyle ayırt edebiliyordu. İyice odaklanarak, gücünden azıcık bir parçanın *aura*sına akmasına izin verdi, bu da bedeni etrafında hayaletimsi bir gölge gibi aydınlandı. Çıtır çıtır, parlak, gümüşi hatlar sarı saçlarının içinde ışıldadı, gözleriyse ayna gibi gümüş dairelere döndü.

Neredeyse bilinci dışında, Josh kardeşinden bir adım uzaklaştı. Onu daha önce de böyle görmüştü; korkutmuştu onu bu durum.

"Bu onun yakında olduğu anlamına gelir. Bir büyü yapıyor olmalı," dedi Scatty. "Nicholas?.."

"Sadece bir dakikaya daha ihtiyacım var." Flamel'in parmak uçları zümrüt yeşilliğinde parlıyor, kilidin etrafında bir deseni takip edercesine kıpırdanırken dumanlar tüttürüyorlardı. İçeriden tok bir takırtı geldi, fakat Simyacı kapı kulpunu oynatmayı denediğinde, kapı kımıldamadı. "Belki de bir dakikadan biraz daha fazla."

"Çok geç," diye fısıldadı Josh, kolunu kaldırıp işaret ederken. "Bir şey buraya geldi bile."

Koca katedralin öte yanındaki dizi dizi mumlar sönmüştü. Sanki hissedilmeyen bir esinti, koridorları süpürüyor, titreşen yuvarlak gece lambalarını ve daha kalınca olan mumları yanlarından geçtikçe söndürüyor, havada gri-beyaz bir duman bırakıyordu.

Aniden bal mumu kokusu kuvvetlendi; giderek daha da ağırlaştı ve neredeyse yılan kokusunu bastıracak oldu.

Josh, "Ben hiçbir şey göremiyorum..." diye lafa girdi.

"Burada!" diye bağırdı Sophie.

Soğuk, yassı taşların üzerinde âdeta akarak ilerleyen yaratığı, insan olarak tanımlamak zordu. İnsandan uzun boylu, geniş yapılı, kaba saba varlık; geniş omuzlarının üzerine başı pek az andıran çok hafif bir çıkıntının doğrudan oturtulmuş olduğu pelte, beyaz bir şekildi.

Hiçbir belirgin yüz hattına sahip değildi. Ötekiler izleyedursun, iki devasa kol, gövdeden bir şlap sesiyle ayrıldı ve el benzeri çıkıntılar hâlini aldı.

Sophie dehşetle, "Golem!" diye bağırdı. "Bal mumundan bir Golem!" Elini havaya savurdu ve *aura*sı

ışıldadı. Buz beyazı bir rüzgâr parmak uçlarından yaratığı uçurmak üzere fışkırdı; fakat varlığın beyaz, bal mumu teni, esintinin altında dalgalanıp akmayı sürdürdü.

Scathach "Nicholas'ı koru!" diye komut vererek ileri atıldı. Birbirinin eşi kılıçları savurulup yaratığa saplanıyor, fakat bunun hiçbir tesiri olmuyordu. Yumuşak bal mumu kılıçları içinde hapsediyordu, onları kurtarmak için Savaşçı'nın tüm gücüyle asılması gerekiyordu. Tekrar bir darbe vurdu ve bal mumu parçaçıkları havada uçuştu. Yaratık Scatty'nin üzerinde atıldı ve Savaşçı, onun darbesinden kaçmak üzere geriye doğru sıçrayışıyla, kılıçlarını elinden bırakmak zorunda kaldı. Yumru yumru bir yumruk yıldırım gibi, Savaşçı'nın ayağının dibine çakılarak her yana beyaz bal mumu damlacıkları saçtı.

Josh katedralin arka tarafındaki hediyelik eşya dükkânının dışına yığılmış tahta katlanır sandalyelerden birini kaptı. Sandalyeyi iki ayağından tutup yaratığın göğsüne geçirdi ve sandalye oraya saplandı kaldı. Bal mumu yaratık Josh'a dönerken, sandalye oğlanın ellerinden kayıp gitti.

Josh başka bir sandalye kaptı, yaratığın arkasına geçip sandalyeyle yaratığa vurdu. Sandalye yaratığın omuzlarında parçalanarak ardında, bedeninden tuhaf kirpi dikenleri gibi dışarı fırlayan çok sayıda kıymık bıraktı.

Sophie dondu kaldı. Çaresizce Endor Cadısı'nın kendisine yalnızca birkaç saat önce öğrettiği Hava Büyüsü

sırlarından birkaçını hatırlamaya çalıştı. Cadı, bunun tüm büyülerin en güçlüsü olduğunu söylemişti. Ayrıca Sophie, bu büyünün Dee'nin Ojai'de toparladığı, yıllar önce ölmüş insan ve hayvanlardan oluşan orduya neler yaptığını da görmüştü. Fakat önündeki bal mumu canavara karşı neyin işe yarayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Minyatür bir hortumun nasıl başlatılacağını biliyordu, ama bunu katedralin kapalı alanında yapmayı göze alamazdı.

"Nicholas!" diye seslendi Scatty. Kılıçları yaratığa saplanmış olduğundan Savaşçı, Golem'e vurmak için kısa bir zincirle birbirine bağlanmış iki tahta çubuktan oluşan nunçakusunu kullanıyordu. Çubuklar yaratığın derisinde derin girintiler açıyordu; fakat görünen o ki, bunun dışında başka herhangi bir etkileri olmuyordu. Scatty bilhassa şiddetli bir darbeyle, cilalı tahtayı yaratığın yan tarafına gömdü. Bal mumu akarak nunçakuyu kuşattı ve hapsetti. Yaratık Josh'a doğru eğildiğinde, silahı Savaşçı'nın ellerinden çıkıp kadını döne döne odanın öteki yanına fırlattı.

Dev bir bebek eldiveni gibi, sadece birbirine yapışık dört parmak ve ayrı bir başparmaktan oluşan el, Josh'un omuzunu yakalayıp sıktı. Acı dayanılmazdı; oğlanı dizleri üzerine düşürdü.

"Josh!" diye bir çığlık attı Sophie. Ses, kocaman katedralin içinde yankılandı.

Josh eli itmeye çalıştı, fakat bal mumu fazlasıyla kaygandı, oğlanın parmakları beyaz yapışkanın içine gömüldü.

Sıcak bal mumu yaratığın elinden akmaya, sonra kıvrılıp Josh'un omuzunu kuşatmaya ve göğsü üzerine yuvarlanarak nefes alışını kısıtlamaya başladı.

"Josh, başını eğ!"

Sophie bir tahta sandalye kapıp havada savurdu. Sandalye, erkek kardeşinin başı üzerinden bir ıslıkla geçti, rüzgârı oğlanın saçlarını uçuşturdu ve Sophie sandalyeyle, kenarı önden gelecek şekilde hızla, kalın bal mumu kola, dirseğin olması gereken yerden vurdu. Sandalye, yarı boyuna kadar bal mumuna saplanmakla kaldı, ama bu hareket yaratığın ilgisini dağıttı. Yaratık Josh'u serbest bıraktı; oğlan yara bere içinde ve bir bal mumu katmanıyla kaplıydı. Josh, diz çökmüş olduğu yerden, iki peltemsi elin ikizinin boğazına uzanışını dehşet içinde izledi.

Sophie korkuyla çığlık attı.

Josh kız kardeşinin gözlerinin, maviliklerinin yerini almış gümüş renginde titreşmesini seyretti ve sonra kızın *aura*sı, Golem'in pençeleri tenine yaklaştığı anda akkor hâlini aldı. Anında, yaratığın mum gibi elleri sıvılaşmaya ve yere damlamaya başladı. Sophie kendi parmaklarını aralayarak elini uzattı ve Golem'in göğsüne bastırdı. Eli, orada cızırdayarak ve tıslayarak bal mumu kütlesinin içine doğru battı.

Josh yerde, Flamel'in yakınında çömelmiş, gözlerini pırıl pırıl gümüş rengi ışıktan korumak için ellerini yukarı kaldırmıştı. Kız kardeşinin yaratığa bir adım daha yaklaştığını gördü. *Aura*sı artık acı verici derecede parlaktı; kolları iki yana açılmıştı, görülmez, hissedilmez

bir sıcaklık yaratığı eritiyor, bal mumunu sıvıya çeviriyordu. Scathach'ın kılıçları ve nunçakusu tıngırdayarak taştan yerin üzerine düştü, bunları, birkaç saniye sonra, tahta sandalyenin kalıntıları takip etti.

Sophie'nin *aura*sı titreşti. Josh ayağa kalkmış, kız yalpaladıkça onu yakalamak üzere yanında belirmişti.

Kız, Josh'un kollarına yığılırken, boğuk bir sesle "Başım dönüyor," dedi. Bilinci neredeyse kapalıydı; teni buz gibiydi, *aura*sının genelde tatlı olan vanilya kokusuysa şimdi ekşi ve acıydı.

Scatty, artık yarı erimiş bir kardan adamı andıran sıvımsı bal mumu yığınının içinden silahlarını toparlamak üzere aniden atıldı. Kılıçlarını, sırtına geçirdiği kılıflarına sokmadan önce titizlikle sildi. Nunçakusunun üzerindeki beyaz mumdan kıvrımları temizleyip onları da kemerinin üzerindeki silahlığın içine yerleştirdi; sonra da Sophie'ye döndü. "Bizi kurtardın," dedi ciddiyetle. "Bu asla unutmayacağım bir borç."

"Tamamdır," dedi Flamel aniden. Geriye çekildi; Sophie, Josh ve Scathach yeşil duman kıvrımlarının kilitten süzülüşünü seyrettiler. Simyacı kapıyı itti, bir tıkırtıyla açıldı, gecenin serin havası içeri dolarak erimiş bal mumunun tiksindirici kokusunu dağıttı.

"Bize de biraz yardım etseydin hiç fena olmazdı hani," diye homurdandı Scatty.

Flamel sırıttı ve parmaklarını kot pantolonuna silerek kumaşın üzerinde yeşil ışıktan izler bıraktı. "Her şeyin kontrolünüz altında olduğunu biliyordum," diyerek katedralden çıktı. Scathach ve ikizler onu takip ettiler.

Polis sirenlerinin sesleri daha da yükselmişti, ama katedralin hemen önündeki alan boştu. Sacré-Coeur bir tepenin üzerine, Paris'in en yüksek noktalarından birine kurulmuştu ve durdukları yerden tüm şehrin manzarasına hâkimdiler. Nicholas Flamel'in yüzü memnuniyetle aydınlandı. "Memleketim!"

Scatty peşinden giderek "Avrupalı büyücülerin bu Golem sevdası nedir?" diye sordu.

"Önce Dee, şimdi de Machiavelli. Hiç mi hayal gücü yok bunların?"

Flamel şaşırmış görünüyordu. "O bir Golem değildi. Golemlerin –hareket ettirilmek için– bedenleri üzerinde bir büyü taşımaları gerekir."

Scatty başıyla onayladı. Bunu elbette biliyordu. "Öyleyse, ne..."

"O bir *tulpa*ydı."

Scatty'nin parlak yeşil gözleri şaşkınla fal taşı gibi açıldı. "Bir tulpa, ha! Machiavelli o kadar güçlü demek!"

"Elbette."

Josh, Flamel'e "Tulpa nedir?" diye sordu, fakat cevap veren kız kardeşi oldu ve Josh kardeşinin güçlerinin *uyandırılmasıyla* aralarında açılan dev uçurumu bir kez daha duyumsadı.

"Tümüyle hayal gücüyle yaratılan ve hareket ettirilen bir yaratık," diye gelişigüzel açıkladı Sophie.

"Aynen öyle," dedi Nicholas Flamel, derin derin nefes alarak. "Machiavelli katedralde mum bulunacağını biliyordu. O yüzden onu canlandırdı."

Scatty, "Ama bunun bizi durduramayacağını illa ki biliyor olmalı?" diye sordu.

Nicholas katedralin ön cephesini çerçeveleyen merkezi kemerin altından çıkıp, epeyce aşağıdaki sokağa ulaşan iki yüz yirmi bir basamağın ilkinin ucunda durdu. "Eh tabii, bizi durdurmayacağını biliyordu," dedi sabırla. "Yalnızca bizi yavaşlatmak istedi o; yani kendisi buraya varıncaya dek oyalamak." Eliyle bir işaret yaptı.

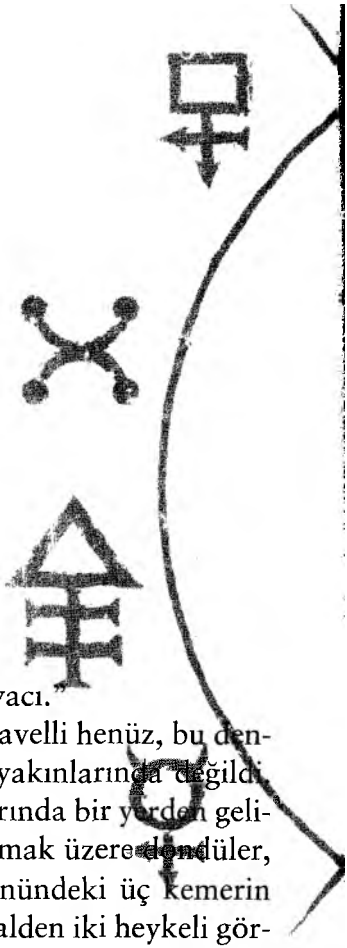
İyice aşağılarda, Mortmartre'ın dar sokakları, Fransız polis arabalarından bir filonun sesleri ve ışıklarıyla canlanmıştı. Düzinelerce üniformalı jandarma, basamakların dibinde toplanmıştı; daha fazlası da dar yan sokaklardan onlara katılarak binanın çevresinde bir kordon oluşturuyordu.

Ne şaşırtıcı ki, hiçbiri basamakları çıkmaya başlamamıştı.

Flamel, Scatty ve ikizler polisi görmezden geldiler. Onlar, basamakları, kendilerine doğru yavaş yavaş çıkan, zarif smokininin içindeki beyaz saçlı, uzun boylu, zayıf adamı izliyorlardı. Adam, onların katedralden çıktığını görünce durdu; alçak, metal bir tırabzana dayandı ve sağ elini tembelce bir selamla kaldırdı.

Josh, "Tahmin edeyim," dedi. "Bu Niccolò Machiavelli oluyor herhâlde."

"Avrupa'daki en tehlikeli ölümsüz," dedi Simyacı tatsız tatsız. "İnan bana; bu adamın yanında Dee amatör kalır."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Paris'e tekrar hoş geldin Simyacı."

Sophie ve Josh irkildiler. Machiavelli henüz, bu denli açık seçik duyulabilecek kadar yakınlarında değildi. Fakat ne tuhaf ki, sesi sanki arkalarında bir yerden geliyordu. Her ikisi de arkalarına bakmak üzere döndüler, fakat orada yalnızca katedralin önündeki üç kemerin üzerine oturtulmuş lekeli yeşil metalden iki heykeli gördüler. Sağ yanlarında at üstünde, elindeki kılıcı havaya kaldırmış bir kadın vardı, sol yanlarındaysa elinde asa tutan bir adam.

"Seni bekliyordum." Ses adam heykelinden geliyor gibi duyuluyordu.

Scatty, bunu hor görerek "Ne ucuz bir numara," dedi ve çelik burunlu dövüş botlarının önündeki bal mumu parçalarını temizlemeye koyuldu. "Vantrilokluktan farklı bir şey değil."

Sophie şaşkın şaşkın gülümsedi. "Ben heykel gerçekten konuşuyor sanmıştım," diye itiraf etti, utanarak.

Josh kız kardeşine gülecek oldu, ama anında durumu şöyle bir tekrar değerlendirdi. "Gerçi konuşsaydı şaşırmazdım ya."

"Sevgili Dr Dee'nin selamı var." Machiavelli'nin sesi havada, etraflarında bir yerde uçuşmayı sürdürdü.

Nicholas sohbet havasında, sesini yükseltmeksizin, "Ojai'den sağ çıktı demek," dedi. Dimdik durmuş hâlde, her iki elini birden arkasına götürdü ve Scatty'e bir yan bakış attı. Sonra sağ elinin parmakları, sol elininkilerle avcunun üzerinde dansedercesine kıpırdanmaya koyuldu.

Scatty ikizleri Nicholas'tan uzaklaştırdı ve yavaş yavaş kemerlerin altındaki gölgelik kuytulara çekildi. İkizlerin ortasında durup kollarını onların omuzlarına doladı; bu dokunuşuyla, her ikisinin de *aura*ları, gümüş ve altın renklerinde çatırdadı. İkizlerin başlarını kendine doğru çekti.

"Machiavelli. Yalan ustasıdır." Scatty'nin fısıltısı, kulaklarının dibinde son derece hafif bir nefesten ibaretti. "Bizi duymamalı."

Simyacı parmaklıklara dayanıp, beyaz basamakların üzerinden Machiavelli'nin hâlâ uzakta küçücük göründüğü noktaya bakarak usulca, "Sizi gördüğüme memnun olduğumu söyleyemeyeceğim Senyör Machiavelli. Yoksa bu çağda Mösyö Machiavelli mi diyoruz?" dedi.

"Bu yüzyılda Fransız'ım," diye cevap verdi Machiavelli; sesi gayet açık seçik duyuluyordu. "Paris'e aşığım. Burası Avrupa'da en sevdiğim şehir. Floransa'dan sonra elbette."

Nicholas, Machiavelli'yle konuşurken; ellerini arkasında, ölümsüz adamın göremeyeceği bir şekilde tutuyor, parmakları karmaşık bir dizi vuruş ve ritimle oynuyordu.

"Büyü mü yapıyor?" diye sordu Sophie, Simyacı'nın ellerine bakarak.

"Hayır, benimle konuşuyor," dedi Scatty.

"Nasıl?" diye fısıldadı Josh. "Sihirle mi? Yoksa telepati mi?"

"İşaret diliyle."

İkizler hızla birbirlerine baktılar. "İşaret dili mi?" diye sordu Josh. "İşaret dili mi biliyor? Nereden?"

Scathach, vampir dişlerini gözler önüne seren bir sırıtışla "Anlaşılan Nicholas'ın çok uzun bir süredir hayatta olduğunu unutup duruyorsunuz," dedi. Sonra da sakince "Üstelik on sekizinci yüzyılda Fransız İşaret Dili'nin oluşturulmasına çok katkısı oldu," diye ekledi.

Sophie sabırsızca "Ne diyor?" diye sordu. Cadı'nın hafızası içerisinde hiçbir yerde yaşlıca adamın el hareketlerini yorumlamak için gerekli bilgiyi bulamıyordu.

Scathach somurttu. Sözcüklerden birini içinden telaffuz edişiyle dudakları kıpırdadı. "Sophie... *brouillard*... sis," diye tercüme etti. Başını salladı. "Sophie, senden sis istiyor. Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bana ediyor," dedi Sophie; beyninden bir düzine sis, bulut ve duman görüntüsü hızla geçerken.

Niccolò Machiavelli basamaklarda duraksadı ve derin bir nefes aldı. Yavaşça Simyacı'ya doğru ilerleyerek

"Adamlarım bölgenin tamamını kuşattılar," dedi. Hafiften soluksuz kalmıştı, kalbi de küt küt atıyordu. Spor salonuna gitmeye tekrar başlamalıydı.

Bal mumu *tulpa*yı yaratması onu yorgun düşürmüştü. Daha önce hiç bu kadar büyük bir tane yapmamıştı. Bu işi daha önce hiç Montmartre'ın dar, kıvrımlı sokaklarında hızla giden bir arabanın arka koltuğundan yapmadığınaysa şüphe yoktu! Şık bir çözüm olmamıştı, fakat tek yapması gereken Flamel ve beraberindekileri, kendisi oraya varıncaya dek katedrale hapsetmekti; bunu da başarmıştı.

Şimdi katedral kuşatılmış hâldeydi, ek jandarma birlikleri de yoldaydı. Ayrıca müsait tüm görevlileri de çağırmıştı. DGSE'nin başı olarak, güçleri neredeyse sınırsızdı; üstüne üstlük bir basın yasağının yürürlüğe konulmasını da emretmişti. Duygularını tümüyle kumanda edebilmesiyle her zaman gurur duyardı, ne var ki şu anda epeyce heyecanlı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Az sonra, Nicholas Flamel, Scathach ve çocukları gözaltına almış olacaktı. Dee'nin başarısızlığa uğradığı noktada zafere ulaşmış olacaktı.

Daha sonra yönettiği bölümden birine, hırsızların ulusal anıta girerken suçüstü yakalandıklarına dair bir hikâye sızdırtırdı. Şafak vaktine doğru da, tam da sabahın ilk haber saatine yetişecek şekilde, bu tehlikeli tutukluların karakola giderken yolda muhafızlarını alt edip kaçtıklarına dair ikinci bir rapor sızdırılırdı. Bir daha da onlardan haber alınmazdı.

"Artık elimdesin Nicholas Flamel."

Flamel gelip basamakların hemen kenarında durdu ve ellerini iyice eskimiş siyah kot pantolonunun arka ceplerine soktu. "Yanılmıyorsam son kez bu beyanda bulunduğunda, zorla mezarıma dalmak üzereydin."

Machiavelli hayret içinde duraksadı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Üç yüz yıldan daha uzun süre önce, gecenin köründe, Machiavelli, Simyacı ve karısının gerçekten de ölmüş olduklarına dair kanıt peşinde –bunun dışında bir de *Büyücü Abraham'ın Kitabı* ile birlikte gömülüp gömülmediklerini öğrenmek üzere– Nicholas ve Perenelle'in mezarlarını açmıştı. Her iki tabutun da taşlarla dolu olduğunu görünce, İtalyan'ın tümüyle şaşırdığı söylenemezdi.

"Perry ve ben hemen arkandaydık, mezarlarımızın üzerini açtığında sana dokunabilecek kadar yakında, karanlıkta duruyorduk. İlla ki birilerinin geleceğini biliyordum... Fakat o kişinin sen olabileceğini asla tahmin etmemiştim. İtiraf etmeliyim ki hayal kırıklığına uğramıştım, Niccolò," diye ekledi.

Beyaz saçlı adam Sacré-Coeur'a varan merdivenleri çıkmaya devam etti. "Sen her zaman beni olduğumdan daha iyi bir insan sanmışsındır zaten Nicholas."

"Ben herkesin içinde bir miktar iyilik olduğuna inanırım," diye fısıldadı Nicholas. "Senin bile."

"Bende iyilik filan yok, Simyacı. Artık yok, çok uzun zamandır yok." Machiavelli durdu ve basamakların altında toplanan polisleri ve bolca silah kuşanmış, siyahlar içindeki Fransız özel harekat kuvvetlerini gösterdi. "Haydi. Teslim ol. Sana hiçbir zarar gelmeyecek."

"Bu sözleri bugüne dek bana ne kadar çok insanın söylediğini bir bilsen," dedi Nicholas hüzünle. "Her seferinde de yalan söylüyorlardı," diye ekledi.

Machiavelli'nin sesi sertleşti. "Ya benimle muhatap olursun ya da Dr Dee ile. Bilirsin ki İngiliz Büyücü her zaman sabırsızdır."

"Başka bir seçenek daha var," dedi Flamel omuz silkerek. İnce dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İkinizle de uğraşmayabilirim." Hafifçe döndü; fakat geriye, Machiavelli'ye doğru baktığında, Simyacı'nın yüzündeki ifade, ölümsüz İtalyan'a, hayretler içinde geri bir adım attırdı. Bir anlığına, Flamel'in gözlerinin içinde, muhteşem bir zümrüt yeşiliyle titreşen, kadim ve amansız bir şey parlamıştı. Bu kez alçalıp bir fısıltı hâlini alan Flamel'in sesi oldu; hâlâ Machiavelli'nin duyabileceği yükseklikteydi.

"Sen ve ben bir daha hiç karşılaşmasak çok daha iyi olur."

Machiavelli gülecek oldu, fakat çıkan ses gayet titrekti. "Bu kulağa bir tehdit gibi geliyor. İnan bana, hiç de tehditler savuracak bir durumda değilsin."

"Tehdit değil," dedi Flamel ve üst basamaktan geriye doğru çekildi. "Bir söz."

Paris'in o serin, nemli gece havasına ansızın yoğun vanilya kokusu değiverdi ve Niccolò Machiavelli bir şeylerin hiç mi hiç yolunda gitmediğini anladı.

Sophie Newman dimdik, gözleri kapalı, kolları yanlarda, avuçları dışa dönük hâlde, derin bir nefes alarak

gümbür gümbür atan kalbini sakinleştirmeye ve zihninin gezinmesine izin vermeye çalıştı. Endor Cadısı kızı katılaştırılmış hava sargılarıyla bir mumya gibi sarmaladığında, birkaç kalp atışlık zaman içinde ona binlerce yıllık bilgisini aktarmıştı. Beyni Cadı'nın hatıralarıyla dolarken; Sophie'nin hayalinde, başının şişmeye başladığı canlanmıştı. O zamandan beri kafatası bir baş ağrısıyla zonkluyordu, boynu kaskatı kesilmişti, gözlerinin ardındaysa sersemletici bir sızı vardı. İki gün önce sıradan, Amerikalı bir genç kızdı; aklı olağan, günlük şeylerle doluydu – ödevler ve okul projeleri, en yeni şarkılar ve klipler, hoşlandığı oğlanlar, cep telefonu numaraları ve internet adresleri, bloglar, değişik internet siteleri...

Şimdiyse herhangi bir insanın asla bilmemesi gereken şeyler biliyordu.

Sophie Newman, Endor Cadısı'mn anılarına sahipti; Cadı'nın binyıllar boyunca gördüğü her şeyi, her yaptığını biliyordu. Tam bir keşmekeşti bu durum.

Düşünceler ve dileklerin, gözlemlerin, korkular ve arzuların bir karışımı; tuhaf görüntülerden, korkunç imgeler ve anlaşılmaz seslerden oluşan bir dağınıklık. Sanki bin kadar filmin parçaları karıştırılıp birleştirilmiş gibiydi. Cadı'nın özel gücü olan Hava Büyüsü'nü kullandığı sayısız sefer de işte tüm bunların arasına serpiştirilmiş hâldeydi. Sophie'nin tüm yapması gereken, Cadı'nın sis kullandığı bir seferi bulmaktı.

Fakat ne zamanda, nerede ve nasıl bulacaktı bunu?

Sophie, Flamel'in Machiavelli'ye hitap eden sesini duymazdan gelip erkek kardeşinin ekşi kokusunu ve

Scathach'ın kılıçlarının şakırtısını yok sayarak, düşüncelerini pus ve sis üzerine yoğunlaştırdı.

San Francisco, sık sık sise bürünmüş olurdu; Golden Gate Köprüsü'nün, yoğun bir bulut katmanı içinden yükselişini görürdü zaman zaman. Daha geçen kış, ailecek Boston'daki Aziz Paul Katedrali'nden Tremont Sokağı'na çıktıklarında, nemli bir sisin meydanı tümüyle örtmüş olduğunu görmüşlerdi. Araya başka anılar girmeye başladı – Glasgow'daki pus, Viyana'daki döne döne çöken nemli sis, Londra'daki o pis kokulu sarı sis ve duman karışımı.

Sophie suratını astı; o Glasgow, Viyana veya Londra'ya hiç gitmemişti. Cadı ise gitmişti... Demek bunlar Endor Cadısı'nın anılarıydı.

Görüntüler, düşünceler ve anılar, aklında canlanan sis bulutları gibi kıpırdanıp bükülüyordu. Ve sonra aniden her şey berraklaştı. Sophie on dokuzuncu yüzyılın resmi giysilerine bürünmüş birinin yanında durduğunu netlikle hatırlıyordu.

Onu gözlerinin hemen önünde seçebiliyordu – geniş alnının tepesine oturmuş, grileşmekte olan kıvırcık saçlarıyla, uzun burunlu bir adam. Yüksekçe bir çalışma masasının başına, önünde krem rengi kalın bir deste kâğıtla oturmuş, basit bir kalemi ağzına kadar dolu bir mürekkep hokkasına batırıyordu. Bunun kendi hatıralarından biri, yahut televizyonda veya bir filmde gördüğü bir şey olmadığını ancak bir an sonra anladı. Endor Cadısı'nın yapıp gördüğü bir şeyi hatırlıyordu. Adama

yakından bakmak üzere döndüğünde, Cadı'nın hatıraları aklını istila etti. Adam, ünlü bir İngiliz yazardı ve tam da yeni bir kitap üzerinde çalışmaya başlamak üzereydi. Yazar başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi; sonra dudakları kımıldadı, fakat herhangi bir ses çıkmadı. Omuzu üzerinden eğilip baktığında, Sophie adamın zarif ve kıvrımlı bir el yazısıyla, şu sözcükleri yazmakta olduğunu gördü: *Her yerde sis. Nehrin yukarısında sis, nehrin aşağısında sis.* Yazarın çalışma odasının penceresinin dışında, yoğun ve saydam sis kirli camın üzerinde duman gibi yuvarlanıyor, arka planı aşılamaz bir katmanla kaplıyordu.

Paris'te, Sacré-Coeur'un sütunlu girişinin altında da hava serinledi, nemlendi ve vanilyalı dondurma kokusuyla yoğunlaştı. Beyaz bir sızıntı Sophie'nin gerilip açılmış parmaklarından damlamaya koyuldu. İncecik tutamlar, ayaklarının dibine dökülerek orada birikmeye başladı. Kapalı gözlerinin ardında, yazarın, kalemini mürekkep hokkasına batırıp yazmayı sürdürdüğünü görebiliyordu. *Sızan sis... Yayılan sis... Damlayan sis... Gözlerde ve gırtlaklarda sis...*

Yoğun beyaz sis, Sophie'nin parmaklarından dökülerek, ağır bir duman gibi hareket ederek kıvrımlı halatlar ve incecik iplikler gibi akarak taşların üzerine yayıldı. Kıvrılıp kayarak Flamel'in bacakları arasından süzüldü ve basamaklardan aşağıya, genişleyerek, yoğunlaşarak, koyulaşarak aktı.

✧ ✧ ✧

Niccolò, dumanın pislenmiş süt gibi Sacré-Coeur'un basamaklarından aşağıya akışını, yoğunlaşmasını ve yuvarlandıkça büyümesini seyretti ve o anda, Flamel'in elinden kurtulmayı başaracağını anladı. Ona vardığında, duman artık göğüs hizasında, ıslak ve vanilya kokuluydu. Derin bir nefes aldığında, büyü kokusunu fark etti.

"Çok etkileyici," dedi, fakat sis sesini boğdu ve özenle terbiye edilmiş Fransız aksanını bastırarak altındaki daha haşin İtalyancasını açığa çıkardı.

Flamel'in sesi sisin içinden "Bizi rahat bırak," diye gümbürdedi.

"Bu yine bir tehdit gibi geliyor kulağa Nicholas. Şu anda sana karşı toplanmış güçlere dair hiçbir fikrin olmadığını söylediğimde, bana inan. Hokkabazlıkların seni kurtarmaya yetmeyecek." Machiavelli cep telefonunu çıkardı ve bir hızlı arama tuşuna bastı. "Saldırıya geçin. Şimdi saldırıya geçin!" Konuşurken, bir yandan da, pahalı, deri tabanlı ayakkabıları üzerinde sessizce ilerleyerek basamaklardan hızla çıktı. Ta en aşağıdaysa, polislerin basamakları kararlılıkla tırmanışıyla, kısa konçlu botlar içinde adımlar taşların üzerine güm güm vuruyordu.

"Ben çok uzun bir süredir hayatta kalmayı başardım." Flamel'in sesi, Machiavelli'nin beklediği yönden gelmiyordu; o yüzden adam durdu, sağa sola dönerek sisin içinde bir siluet aramaya koyuldu.

"Dünya değişti Nicholas," dedi Machiavelli. "Sense değişmedin. Amerika'da elimizden kaçmış olabilirsin,

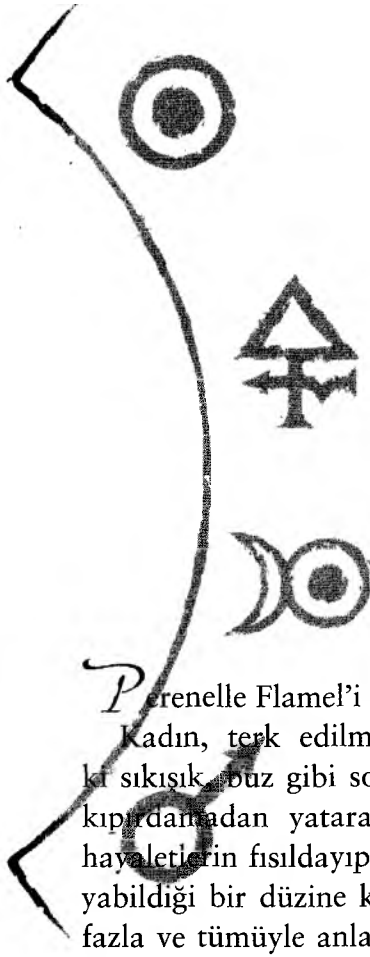
ama burada, Avrupa'da, seni tanıyan çok fazla Ata, çok fazla ölümsüz insan var. Uzun süre saklanamayacaksın. Seni bulacağız."

Machiavelli, onu hemen katedralin girişine ulaştıran son birkaç basamağı da hızla tırmandı. Burada sis yoktu. Doğaüstü sis, en üst basamakta başlayıp aşağıya doğru akmış, katedrali bulutlarla kaplı denizin üzerinde yükselen bir adaya benzetmişti.

Daha katedralin içine girmeden bile, Machiavelli onları orada bulamayacağını biliyordu: Flamel, Scathach ve ikizler kaçmışlardı.

Sadece şimdilik.

Paris artık Nicholas Flamel'in şehri değildi. Flamel ve karısını bir zamanlar hastaların ve yoksulların hamisi olarak onurlandıran, sokaklarına onların adlarını veren şehir artık çok eskilerde kalmıştı. Paris artık Machiavelli'ye ve onun hizmet ettiği Karanlık Atalara aitti. Niccolò Machiavelli, bu çok eski şehre yukarıdan bakarak Paris'i, efsanevi Simyacı için bir kapana, hatta belki de mezara çevirmeye yemin etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Perenelle Flamel'i Alcatraz'ın hayaletleri uyandırdı.

Kadın, terk edilmiş hapishanenin derinliklerindeki sıkışık, buz gibi soğuk hücredeki dar karyolasında kıpırdanmadan yatarak; etrafındaki gölgelerin içinde hayaletlerin fısıldayıp mırıldanışına kulak verdi. Anlayabildiği bir düzine kadar, tanımlayabildiği çok daha fazla ve tümüyle anlaşılmaz bulduğu birkaç dil çalınıyordu kulağına.

Perenelle gözlerini kapalı tutarak, dikkatini diller üzerinde yoğunlaştırdı ve acaba tanıdık gelen biri olacak mı diye merak ederek sesleri ayrıştırmaya çalıştı. Sonra aniden bir düşünce aklında şimşek gibi çaktı: *Hayaletleri nasıl duyabiliyordu?*

Hücrenin dışında, bir aslanın gövdesine, bir kartalın kanatlarına ve güzel bir kadının başına sahip bir cana-

var olan sfenks oturmaktaydı. Bu yaratığın özel güçlerinden biri, başka canlı varlıkların büyülü enerjilerini emme yetisiydi.

Perenelle'inkini de boşaltmış, onu aciz bırakarak bu korkunç hapishane hücresine kıstırmıştı.

Perenelle'in dudaklarında, ufacık bir gülümseme şekillendi, bir gerçeği hatırlamıştı. O, bir yedinci kız evladın yedinci kızıydı; hayaletleri duyma ve görme becerisi *doğuştan*dı. Bu, daha *aura*sını eğitmeyi ve yoğunlaştırmayı öğrenmeden çok önce yapabildiği bir şeydi. Yeteneğinin büyüyle bir alakası yoktu, o yüzden de sfenksin, onun bu yetisi üzerinde hiçbir gücü yoktu. Uzun yaşantısının yüzyılları boyunca, büyüdeki becerisini, kendini hayaletlerden korumak, *aura*sını, onu hortlaklara karşı görünmez kılacak şekilde renklerle perdelemek için kullanmıştı. Fakat sfenks enerjisini emdiğinde, bu perdeler de silinmiş, onu ruhlar alemine ifşa etmişti.

Ve şimdi, hayaletler geliyorlardı.

Perenelle Flamel ilk hayaletini, sevgili büyükannesi Mamom'unkini, yedi yaşındayken görmüştü. Perenelle, hayaletlerden korkmak için bir sebep olmadığını biliyordu. Şüphesiz can sıkıcı olabiliyorlardı, genelde epey sinir bozucu, bazense düpedüz kabaydılar, ama fiziksel bir varlıkları yoktu. Hatta zaman içinde kendilerini arkadaş addetmeyi öğrendiği hayaletler bile olmuştu. Yüzyıllar boyunca, belli bazı ruhlar, kendilerini duyabileceğini, görebileceğini veya onlara yardım edebileceğini bildiklerinden ve açıkcası, Perenelle'in düşünmeden edemediği üzere sırf yalnızlık çektiklerinden, tekrar

tekrar ona gelmişlerdi. Mamom da her on yılda bir, şöyle bir yoklamak için ona belirirdi.

Ne var ki gerçek dünyada bir varlıklarının olmaması, hayaletlerin bir şeyler yapmaktan aciz oldukları anlamına gelmiyordu.

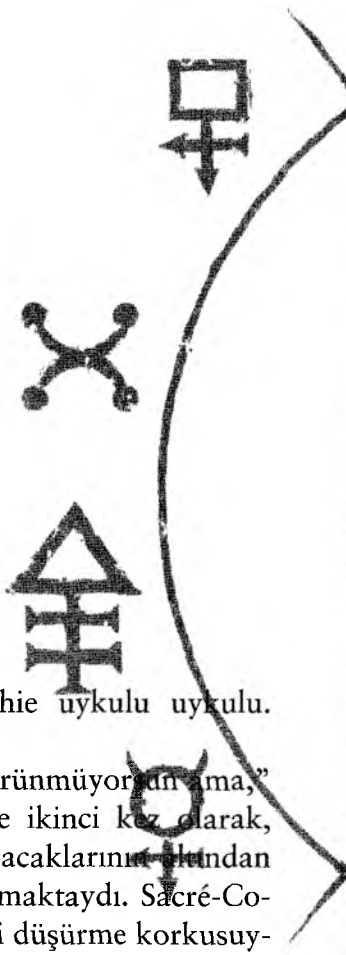
Perenelle gözlerini açıp, hemen yüzünün önünde kalan yontuk duvara yoğunlaştı.

Duvar, Alcatraz hapishanesini uzun yıllar sonunda mahvetmiş olan iki temel unsurun etkisiyle, yani pas ve tuz kokulu, yeşile bakan bir suyla yol yoldu. Dee –kadının öngördüğü üzere– bir hata yapmıştı. Eğer Dr John Dee'nin büyük bir kusuru varsa, o da kibiriydi. Belli ki, Alcatraz'ın derinliklerine hapsedilip, bir sfenksin gözetimi altında tutulursa, güçsüz kalacağını düşünmüştü. Bundan daha fazla yanılmış olamazdı.

Alcatraz, hayaletlerle dolu bir yerdi.

Ve Perenelle Flamel, Dee'ye tam olarak ne kadar güçlü olduğunu gösterecekti.

Perenelle, gözlerini kapatıp bedenini gevşeterek, Alcatraz'ın hayaletlerine kulak verdi. Sonra yavaşça, nefes veriş gibi, bir fısıltıdan pek az daha yüksek bir sesle, onlarla konuşmaya, onları çağırmaya ve etrafına toplamaya başladı.

ALTINCI BÖLÜM

"İyiyim," diye mırıldandı Sophie uykulu uykulu. "Gerçekten iyiyim."

Josh istemeye istemeye, "İyi görünmüyorsun ama," diye söylendi. Son iki gün içinde ikinci kez olarak, bir kolu kızı sırtından, ötekiyse bacaklarının altından kavramış hâlde, kız kardeşini taşımaktaydı. Sacré-Coeur'un basamaklarından, kardeşini düşürme korkusuyla, dikkatle iniyordu. "Flamel, bize, her büyü kullandığında bunun enerjinden biraz çalacağını söylemişti," diye ekledi. "Yorgunluktan ölüyor gibi duruyorsun."

"İyiyim..." diye söylendi kız. "İndir beni." Fakat sonra gözleri kırpışıp bir kez daha kapandı.

Ufak ekip yoğun, vanilya kokulu sisin içinde, önde Scathach, en geride Flamel, sessizce ilerliyordu. Her yanlarında asker botlarının patırtısını, silahların şakırtısını ve merdivenleri tırmanan Fransız polis ve özel

kuvvetlerinin dumanın içinde boğulan komutlarını duyabiliyorlardı.

Adamlardan kimileri ürkütücü derecede yakınlaştılar; iki sefer de Josh, üniformalı bir adam yanından hızla geçerken, eğilip çömelmek zorunda kaldı.

Scathach aniden kısa kalın parmağını dudağına bastırmış hâlde yoğun sisin içinden çıkıverdi. Su damlacıkları, dik kızıl saçlarını çiy taneleri gibi kaplamıştı; o bembeyaz teni ise her zamankinden bile solgun duruyordu. Karmaşık oymalarla bezeli nunçakusuyla sağ tarafı işaret etti. Sis kıvrılarak kalktı. Bir anda bir jandarma neredeyse hemen önlerinde, dokunabilecekleri kadar yakında duruyor; koyu renk üniforması sıvı damlacıklarıyla parıldıyordu. Jandarmanın arkasında, Josh bir grup Fransız polisinin eski moda bir atlıkarıncayı andıran bir şeyin etrafına toplandığını görebiliyordu. Hepsi de yukarıya doğru bakıyorlardı; Josh tekrar tekrar *brouillard* sözcüğünün mırıldanıldığını duydu. Aniden katedralin üzerine çökmüş olan tuhaf sisten bahsettiklerini biliyordu. Jandarma, hizmet tüfeğini elinde, namlusu göğe dönük şekilde tutmaktaydı. Ne var ki parmağı tetiğin üzerinde kıvrılmış hâldeydi ve Josh bir kez daha ne denli büyük bir tehlikenin içinde olduklarını anladı. Karşılarında sadece Flamel'in insan-dışı ve insanüstü rakipleri değil, bu fazlasıyla insan düşmanları da vardı.

On-on iki adım daha ilerlediler ve sis aniden yok oldu. Josh bir an kız kardeşini yoğun bir pusun içinde taşırken, hemen sonrasında sanki bir perdenin ar-

dından çıkmışçasına, ufacık bir sanat galerisi, kafe ve hediyelik eşya dükkânının önünde durur hâlde buldu kendini. Dönüp arkasında baktığında, dumandan neredeyse kaskatı bir örtüyle karşı karşıya kaldı. Polisler sarı-beyaz sisin içinde belli belirsiz şekillerden ibaretlerdi artık.

Scathach ve Flamel kasvetli sisin içinden çıktılar.

Scathach, Sophie'yi kavrayıp onu Josh'un kollarından kaldırırken "İzin ver de ben tutayım," dedi. Oğlan karşı çıkmaya çalıştı, ne de olsa Sophie onun ikiziydi, onun sorumluluğundaydı, fakat doğrusu yorgun düşmüştü. Baldırlarına kramplar giriyor, kol kasları kız kardeşini bitmek bilmeyen basamaklardan aşağıya taşıma çabasından sızlıyordu.

Josh, Scathach'ın parlak yeşil gözlerine baktı. "O iyileşecek değil mi?"

Kadim Kelt savaşçısı cevap vermek üzere ağzını açacak oldu, fakat Nicholas Flamel başını sallayarak onu susturdu. Simyacı sol elini Josh'un omuzuna koydu, fakat oğlan silkinerek adamın elini üzerinden itti. Flamel bu hareketi fark ettiyse bile, görmezden geldi. "Uyumaya ihtiyacı var sadece. *Tulpa*yı erittikten bu kadar az zaman sonra sisi oluşturmanın gayreti, fiziksel gücünün son damlalarını da tümüyle tüketti," dedi.

Josh aceleyle, adamı suçlarcasına, "Sis yaratmasını ondan sen istedin," dedi.

Nicholas kollarını iki yana açtı. "Başka ne yapabilirdim ki?"

"Ne... Ne bileyim," diye kabullendi Josh. "Yapabileceğin bir şey illa ki olmalıydı. Daha önce yeşil enerji mızrakları fırlattığını gördüm mesela."

"Sis kimseye zarar vermeden kaçmamızı sağladı," dedi Flamel.

Josh acı acı, "Sophie dışında," diye yanıtladı onu.

Flamel uzunca bir süre oğlana baktı ve sonra başını çevirdi. "Haydi gidelim." Keskin bir eğimle yokuş aşağı uzanan bir yan sokağa başıyla işaret etti ve gece karanlığında aceleyle ilerlemeye koyuldular. Scathach pek de çaba sarfetmeksizin Sophie'yi taşıyor, Josh ise ona yetişmeye çalışıyordu. Kız kardeşinin yanı başından ayrılmayacaktı.

"Nereye?" diye sordu Scathach.

Flamel, "Sokaklarda dolaşmamamız lazım," diye mırıldandı. "Görünüşe göre şehirdeki her bir jandarma subayı Sacré-Coeur'un oraya toplanmış. Ayrıca özel kuvvetler ve istihbarat teşkilatından olduklarını tahmin ettiğim sivil polis memurları da gördüm. Katedralde olmadığımızı fark ettiler mi, muhtemelen bölgeyi kuşatarak sokak sokak aramaya başlayacaklardır."

Scathach belli belirsiz gülümsedi; uzun kesici ön dişleri bir anlığına dudaklarının üzerinde belirdi. "Eh tabii bir de kabul etmek lazım ki, göze çarpmadığımızı söylemek zor."

Nicholas Flamel, "Bir yer bulmamız..." diye söz başladı.

Köşeyi dönüp yaklaşan polis memuru on dokuzundan büyük durmuyordu; uzun boylu, zayıf, sırık gibiydi, kıpkırmızı yanakları, üst dudağının üzerinde de yeni

yeni biten, belli belirsiz bir bıyık vardı. Bir eli tabanca kılıfının üzerindeydi, ötekiyse başında, şapkasını tutuyordu. İleriye savrularak hemen önlerinde durdu ve silahını kavrayabilmek için tabanca kılıfını yoklarken anca çabucak bir şaşkınlık nidası haykırmayı becerebildi. "Hey! *Arrêtez*!"

Nicholas öne atıldı. Josh yeşil bir buğunun, Simyacı'nın parmaklarından aktığını ve hemen peşine o parmakların jandarmanın göğsüne değdiğini gördü. Zümrüt rengi ışık polis memurunun bedeni etrafında kabararak, onu parlak yeşille kuşattı ve adam öylece yere yığıldı.

"Ne yaptın?" diye sordu Josh, dehşet dolu bir fısıltıyla. Kıpırdamaksızın yatan polis memuruna baktı; bir anda ürperdi ve iğrendi. "Onu... Onu... Onu öldürmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi Flamel yorgun yorgun. "Sadece *aura*sına aşırı yükleme yaptım. Hafif bir elektroşok gibi bir şey. Biraz sonra baş ağrısıyla uyanacak."

Parmak uçlarını alnına bastırarak, sol gözünün hemen üstünü ovuşturdu. "Umarım benimki kadar kötü bir ağrı olmaz," diye ekledi.

Scathach ters ters, "Bu küçük gösterinin Machiavelli'yi yerimizden haberdar ettiğinin farkındasın değil mi?" dedi. Burun delikleri kızardı, Josh da derin bir nefes aldı; çevrelerindeki hava keskin nane kokuyordu. Nicholas Flamel'in gücünün o belirgin kokusu.

"Başka ne yapabilirdim?" diye isyan etti Nicholas. "Senin ellerin doluydu."

Scatty iğrentiyle dudaklarını büzdü. "Adamı alt edebilirdim. Bir hatırla istersen, Lubyanka hapishanesinden seni her iki eli arkasında kelepçeliyken çıkaran kimdi?"

"Neden bahsediyorsun? Lubyanka nerede?" diye sordu Josh, kafası karışmıştı.

"Moskova." Nicholas, Josh'a yandan bir bakış attı. "Hiç sorma, uzun bir hikâye," diye mırıldandı.

"Casus olduğu gerekçesiyle infaz edilecekti," dedi Scathach neşeyle.

"*Çok* uzun bir hikâye," diye tekrarladı Flamel.

Josh, Scathach ve Flamel'i Montmartre'ın kıvrımlı sokaklarında takip ederken, John Dee'nin daha bir gün önce, Nicholas Flamel'i ona nasıl tanımladığını hatırladı.

"Vaktiyle birçok şey oldu: Doktor ve aşçı, kitapçı, asker, dil ve kimya öğretmeni, hem bir kanun adamı, hem de bir hırsız. Fakat şimdi, aslında her zaman olduğu gibi, bir yalancı, şarlatan ve dolandırıcı o."

"Ve bir casus," diye ekledi içinden Josh. Acaba Dee bunu biliyor muydu? Gayet normal görünen adamı süzdü. Kısacık saçları ve soluk renkli gözleriyle, siyah kot pantolonu ve tişörtü, üzerinde de haşatı çıkmış bir siyah deri ceket içinde, dünyada herhangi bir şehirde, herhangi bir sokakta fark edilmeden geçer giderdi.

Kaldı ki hiç mi hiç sıradan biri değildi – 1330 yılında doğmuştu, Codex'i Dee'den ve onun hizmet ettiği karanlık, korkunç yaratıklardan koruyarak insanoğlunun iyiliği için çalıştığını iddia ediyordu.

Peki ama Flamel kime hizmet ediyordu? Josh merak etmeden duramıyordu. Tam olarak kimdi bu ölümsüz Nicholas Flamel?

YEDİNCİ BÖLÜM

Öfkesine güçlükle hâkim olan Niccolo Machiavelli, Sacré-Coeur'un merdivenlerinden iniyor; sis, ardında bir pelerin gibi kıvrılıp fırıl fırıl dönüyordu. Hava berraklaşmaya başlıyorduysa da, hâlâ vanilya kokusundan nasibini almış hâldeydi. Machiavelli başını geriye atıp derin bir nefes aldı ve kokuyu burun deliklerinden içeriye çekti. Bu kokuyu hatırlayacaktı; bir parmak izi gibi belirgindi bu. Gezegendeki herkes bir *aura*ya, yani insan bedenini çevreleyen elektrik alanına sahipti ve o elektrik alanı odaklanıp yönlendirildiğinde, kullanıcının endorfin sistemi ve böbreküstü bezleriyle etkileşime geçerek o kişiye özgü belirgin bir koku üretiyordu: Kişinin imza kokusu. Machiavelli son bir nefes aldı. Havadan neredeyse vanilyanın tadını alabiliyordu. Temiz, berrak ve saf – ham, eğitilmemiş gücün kokusu.

Ve o anda Machiavelli şüphe götürmeksizin, Dee'nin haklı olduğunu anladı:

Bu, efsanevi ikizlerden birinin kokusuydu.

"Tüm bölgenin kordonla çevrilip kapatılmasını istiyorum," diye çıkıştı Machiavelli, Wilette Meydanı'ndaki basamakların dibinde toplanmış, yarım daire dizilişinde duran üst düzey polis memurlarına. "Rue Custine'den Rue Caulaincourt'a, Boulevard de Clichy'den Boulevard de Rochechouart'a ve Rue de Clignancourt'a kadar her sokağı, her bir geçidi ve patikayı kordonla çevirip kapatın. Bu insanların bulunmalarını istiyorum!"

Bu sözleri takip eden sessizliğin içinde, yanık tenli bir polis memuru, "Mortmatre'ın tümüyle kapatılmasını öneriyorsunuz," dedi. Destek almak için meslektaşlarına baktı, fakat her biri de gözlerini ondan kaçırdı. Tekrar Machiavelli'ye dönüp "Tam turist mevsimi," diye isyan etti.

Machiavelli, yüzü tıpkı o koleksiyonunu yaptığı maskeler gibi kayıtsız, başkomiserin etrafında dolaştı. Soğuk, gri gözleri adamı âdeta delip geçti; fakat konuşmaya başladığında sesi sakin, kontrollü ve bir fısıltıdan pek az yüksekti. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu ılımlılıkla.

Fransız Yabancı Lejyonu'nun madalyalı, kıdemli subaylarından olan başkomiser, adamın taş gibi gözlerine bakarken, genzinde soğuk ve ekşimsi bir şey hissetti. Aniden kurumuş dudaklarını yalayarak, "Mösyö Machiavelli, Dış Güvenlik Genel Müdürlüğü'nün yeni baş-

kanı. Fakat bu bir polis meselesi efendim, dış güvenlik meselesi değil. Sizin herhangi bir yetkiniz yok..."

"Ben bunu bir DGSE meselesi ilan ediyorum," diye adamın sözünü usulca kesti Machiavelli. "Benim yetkim doğrudan Cumhurbaşkanı'ndan geliyor.

Gerekirse bu şehirde faaliyeti tümüyle durdururum. Bu gece bir felaket önlendi." Elini belli belirsiz, artık, seyrelmekte olan sisin içinden belirmeye başlayan Sacré-Coeur'un yönünde salladı. "Başka ne gibi korkunç eylemler planladılar kim bilir? Saat başı bir ilerleme raporu istiyorum, her saat başı," diye bitirdi sözlerini. Gelebilecek herhangi bir karşılığı beklemeksizin dönüp hızla arabasına doğru ilerledi. Koyu renk takım elbiseli şoförü orada, kollarını geniş göğsü üzerinde kavuşturmuş onu beklemekteydi. Yüzünün yarısı, aynalı güneş gözlüklerinin ardında saklı şoför, kapıyı açtı ve sonra Machiavelli'nin arkasından nazikçe kapattı. Arabaya bindikten sonra, siyah eldivenli ellerini deri direksiyonun üzerine hafifçe yaslayıp verilecek komutu bekledi. Şoför mahallini arabanın arkasından ayıran cam bölme bir vızıltıyla aşağıya indi.

Machiavelli, konuya herhangi bir giriş yapmaksızın doğrudan "Flamel Paris'te. Nereye gider ki?" diye sordu.

Dagon diye bilinen yaratık, Machiavelli'ye yaklaşık dört yüz yıldır hizmet etmekteydi. Binyıllardır bu isimle bilinirdi ve görünüşüne karşın, insan olmakla hiçbir zaman yakından uzaktan bir alakası olmamıştı. Koltuğunda dönüp aynalı güneş gözlüklerini çıkardı. Araba-

nın içinin loşluğunda, gözleri pörtlek ve balık gözü gibi; berrak, cam gibi bir tabakanın ardında devasa ve sıvıydı. Göz kapakları yoktu. Konuştuğunda, iki sıra tırtıklı diş, ince dudakları ardında görünüyordu. "Müttefikleri kim?" diye sordu Dagon, o içler acısı hâldeki Fransızcasından, rezalet İtalyancasına, ondan da uzun zaman önce yitmiş gençliğinin fokur fokur, sıvı diline geçerek.

"Flamel ve karısı her zaman için yalnızlığı sevmişlerdir," dedi Machiavelli. "Zaten bu kadar zaman da o sayede hayatta kaldılar. Bildiğim kadarıyla, on sekizinci yüzyılın sonundan beri bu şehirde yaşamıyorlar." İnce, siyah dizüstü bilgisayarını çıkarıp işaret parmağını tümlenik parmak izi okuyucusunun üzerinden geçirdi. Makine bir bip sesi çıkardı ve ekran canlandı.

"Bir geçici ley hattı kapısından geçerek geldilerse, o zaman hazırlıksız geldiler demektir," dedi Dagon ıslak ıslak. "Paraları, pasaportları ve üzerilerindekiler hariç giysileri olmadan."

"Aynen öyle," diye fısıldadı Machiavelli. "Öyleyse kendilerine bir müttefik bulmaları gerekecektir."

"Humani mi, ölümsüz mü?" diye sordu Dagon.

Machiavelli bir an durup düşündü. "Bir ölümsüz," dedi nihayet. "Bu şehirde tanıdıkları pek fazla humani olduğunu sanmam."

"Öyleyse, şu anda Paris'te hangi ölümsüzler yaşamakta?" diye sordu Dagon.

İtalyan'ın parmakları karmaşık bir sıralamayla bir dizi tuşa vurdu ve ekranda *Geçici Belgeler* adı altında bir dizin belirdi. Dizinin içerisinde düzinelerce .jpg,

.bmp ve .tmp dosyası vardı. Machiavelli birini işaretleyip seçim tuşuna bastı. Ekranın ortasında bir pencere belirdi.

Şifreyi Girin.

İnce parmaklarının klavye üzerinde tıkırtısıyla şu şifreyi yazdı: *Del modo di trattare i sudditi della Val di Chiana ribellati.* Birçok hükümet tarafından çok gizli dosyaları için kullanılan, kırılmaz 256-bit AES şifrelemesiyle kodlanmış bir veritabanı açıldı.

Uzun yaşamı süresince, Niccolò Machiavelli büyük bir servet biriktirmişti, fakat bu dosyayı en değerli hazinesi sayıyordu. Birçoğunun onun için çalıştıklarını bile bilmedikleri, dünyanın dört bir yanına yayılmış casus ağı tarafından derlenmiş, yirmi birinci yüzyılda hâlâ yaşamakta olan her bir ölümsüz insana dair eksiksiz bir dosyaydı bu. İsimlerin üzerinden geçmeye koyuldu. Onun kendi Karanlık Ata efendileri bile Machiavelli'nin bu listeye sahip olduğunu bilmiyorlardı. Dünyada ya da bu dünyaya bitişik Gölge Alemlerinde dolaşan neredeyse tüm Ataların ve Karanlık Ataların konumlarını ve özelliklerini onun da bildiğini keşfetseler, bazılarının hiç mi hiç mutlu olmayacağına emindi.

Machiavelli'nin çok iyi bildiği üzere, bilgi, güç demekti.

Nicholas ve Perenelle Flamel'e adanmış tam üç ekran olsa da, sağlam bilgi seyrekti. Her biri, öldükleri varsayılan 1418'den beri Flamellerin görüldüğüne dair aktarımlardan ibaret olan yüzlerce girdi vardı. Avustralya dışında, dünya üzerindeki her kıtada görülmüş-

lerdi. Sonra 150 yıl boyunca, Kuzey Amerika kıtasında yaşamışlardı; geçen yüzyıldaki ilk doğrulanan görüntülenmeleri Eylül 1901'de, Buffalo-New York'ta olmuştu. Bunları atlayıp *Bilinen Ölümsüz Bağlantılar* diye işaretlenmiş kısma geldi. Boştu.

"Hiçbir şey. Flamellerin başka ölümsüzlerle bağlantıda olduğuna dair hiçbir kayıt yok elimde."

"Ama artık Paris'e geri dönmüş olduğuna göre," diye söze girdi Dagon; konuştukça dudakları üzerinde sıvı kabarcıkları oluşuyordu. "Eski dostlarını arayacak. İnsanlar, memleketlerinde farklı davranırlar," diye ekledi.

"Savunma duvarlarını indirirler. Ve Flamel bu şehirden uzakta ne kadar uzun süre yaşamış olursa olsun, burayı yine de evi olarak addedecektir."

Niccolò Machiavelli, bilgisayar ekranının üzerinden adama baktı. Bir kez daha bu sadık çalışanı hakkında ne denli az şey bildiğini hatırlatmıştı bu durum ona. "Pekiyi ya senin evin neresi Dagon?" diye sordu.

"Yok oldu. Çoktan yok oldu." Devasa göz kürelerinin üzerinde saydam bir deri titreşti.

"Neden benim yanımda kaldın?" diye sorguladı Machiavelli. "Neden kendi türünden başkalarını bulmaya çalışmadın?"

"Onlar da yok oldular. Ben kendi türümün sonuyum. Ayrıca, sen benden çok da farklı değilsin."

"Ama sen insan değilsin," dedi Machiavelli usulca.

"Sen öyle misin?" diye sordu Dagon, gözleri kırpışmaksızın, irice açılmıştı.

Machiavelli uzunca bir an duraksadıktan sonra, nihayet başıyla onayladı ve ekrana döndü. "O hâlde Flamellerin daha hâlâ burada yaşarlarken tanımış olacakları birini arıyoruz. Ayrıca on sekizinci yüzyıldan beri bu şehre gelmediklerini biliyoruz, o yüzden aramamızı o sıralarda var olan ölümsüzlerle sınırlandıralım." Parmakları tuşlara vura vura, sonuçları filtreledi. "Sadece yedi. Beşi bize sadık."

"Pekiyi ya öteki ikisi?"

"Catherine de Medici, Rue du Dragon'un hemen arkasında yaşıyor."

"O Fransız değil ama," diye homurdandı Dagon yapışkan yapışkan.

"Öyle ama üç Fransız kralının annesiydi," dedi Machiavelli, ender bir gülümsemeyle. "Gerçi o ancak kendi kendisine sadıktır..." Sesi yavaşça kesildi ve doğruldu. "Ama bak burada kim varmış?"

Dagon'un kılı kıpırdamadı.

Niccolò Machiavelli uşağının, bir adamın –belli ki bir tanıtım çekimi pozunda– makineye doğrudan bakan fotoğrafını görebilmesi için bilgisayar ekranını çevirdi. Sık, kıvırcık siyah saçlar adamın omuzlarına dökülerek yuvarlak bir yüzü çevreliyordu. Gözleri irkiltici bir mavilikteydi.

Dagon, "Ben bu adamı tanımıyorum," dedi.

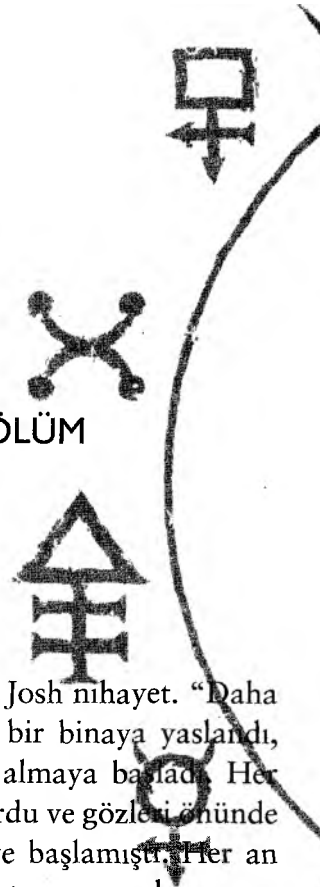
"Ah, ben tanıyorum ama. Onu çok iyi tanıyorum. Bu, bir zamanlar Saint-Germain Kontu olarak bilinen ölümsüz insan. O bir büyücü, bir mucit, bir müzisyen ve... bir simyacıydı!" Machiavelli programı ve bilgisa-

yarı kapattı. "Saint-Germain ayrıca Nicholas Flamel'in öğrencisiydi de. Şimdi de Paris'te yaşıyor," diye zaferle bitirdi sözlerini.

Dagon gülümsedi; ağzı, ustura gibi dişlerle dolu kusursuz bir O harfiydi. "Flamel, Saint-Germain'in burada olduğunu biliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Nicholas Flamel'in bilgisinin sınırlarını kimse bilmez."

Dagon güneş gözlüğünü takıp iterek yerine oturttu. "Hâlbuki ben senin her şeyi bildiğini sanıyordum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Dinlenmemiz lazım," dedi Josh nihayet. "Daha fazla ilerleyemeyeceğim." Durup bir binaya yaslandı, iki büklüm eğilip hırıltıyla nefes almaya başladı. Her nefes apayrı bir gayret gerektiriyordu ve gözleri önünde dans eden siyah noktalar görmeye başlamıştı. Her an kusacak hâldeydi. Bazen futbol antrenmanından sonra böyle hissederdi kendini ve deneyimlerine dayanarak oturup biraz sıvı tüketmesi gerektiğini biliyordu.

"Haklı," dedi Scatty, Flamel'e dönerek. "Kısa da olsa dinlenmemiz lazım." Hâlâ Sophie'yi kollarında taşımaktaydı ve doğu yakasında gri ışıltıların Paris çatılarını aydınlatmaya başlamasıyla, sabahın erken saatlerinde işe başlayan ilk işçiler de belirmeye başlamışlardı. Kaçaklar, sokakların karanlık yanlarına sığınarak ilerlemişlerdi ve o ana dek kimse bu tuhaf ekibe ilgi

göstermemişti. Fakat sokaklar önce Parisliler, sonra da turistlerle doldukça, muhakkak ki bu durum çabucak değişecekti.

Nicholas dar sokağın ağzında, ancak silüeti seçilecek şekilde duruyordu. Bir yukarı bir aşağıya bakıp, sonra da omuzu üzerinden dönüp arkasına baktı. "Kendimizi zorlayıp ilerlememiz lazım," diye ısrar etti. "Oyalandığımız her an Machiavelli'yi bize yaklaştırıyor."

"Yapamayız," dedi Scatty. Flamel'e baktı ve bir anlığına parlak yeşil gözleri parladı. "İkizlerin dinlemeleri lazım," dedi ve sonra usulca ekledi: "Senin de Nicholas. Yorgun düştün."

Simyacı bunu bir anlığına değerlendirdi, başıyla onayladı, omuzları öne düştü. "Haklısın tabii. Dediğin gibi yapacağım."

"Bir otele filan gitsek?" diye önerdi Josh. Her yanı ağrıyacak derecede yorgundu, gözleri ve boğazı kupkuruydu, başı zonkluyordu.

Scatty başını iki yana salladı. "Pasaport sorarlar..." Sophie kollarında kıpırdandı. Scathach kızı yavaşça yere bıraktı ve duvara dayadı.

Josh hemen kız kardeşinin yanında bitti. "Uyandın," dedi, sesinde bir rahatlama vardı.

"Aslında uyumuyordum," diye cevap verdi Sophie, dili ağzını doldurmuştu sanki. "Neler olduğunun farkındaydım, ama sanki hepsine dışarıdan bakıyormuşum gibiydi. Sanki televizyonda bir şey izler gibi..." Elini belinin çukuruna bastırdı ve başını döndürürken sertçe bastırdı. "Uf! Acıttı bu."

"Neren acıyor?" diye sordu Josh hemen.

"Her yerim." Doğrulmaya yeltendi fakat ağrıyan kasları isyan etti ve mide bulandırıcı bir baş ağrısıyla gözlerinin ardı zonkladı.

Josh bir Nicholas'a, bir Scathach'a baktı. "Yardım isteyebileceğiniz herhangi biri var mı?" diye sordu.

"Başka bir ölümsüz ya da bir Ata?"

Scatty, "Her yerde ölümsüzler ve Atalar vardır," dedi. "Ne var ki pek azı bizim kadar arkadaş canlısıdır," diye de ekledi, neşesiz bir gülümsemeyle.

Flamel yavaşça "Paris'te illa ki ölümsüzler vardır," diye onayladı. "Fakat bunlardan birini nerede bulacağımıza dair herhangi bir fikrim yok. Olsaydı da, sadakatlerinin kime olduğunu hiç bilemem," diye ekledi. Sesinde bir hüzün emaresi vardı.

"Büyükannen bilir mi?" diye sordu Josh, Scatty'e.

Savaşçı ona bir bakış attı. "Eminim bilir." Dönüp Sophie'ye baktı. "Tüm o yeni anıların arasından, Paris'te yaşayan ölümsüzlere yahut Atalara dair bir şey hatırlayabiliyor musun?"

Sophie gözlerini kapattı ve odaklanmaya çalıştı. Fakat gözlerinin önünden geçen, kan kırmızı bir gökten yağan ateş, dev bir dalganın yutmak üzere olduğu yassı tepeli kocaman bir piramit gibi sahneler ve görüntüler karmakarışık ve dehşet vericiydi. Başını sallamaya başladı, sonra durdu. En ufak bir hareket bile acı veriyordu. "Düşünemiyorum," diye iç geçirdi. "Kafam öyle dolu ki, patlayacak gibi geliyor."

"Cadı biliyor olabilir," dedi Flamel. "Ama onunla iletişime geçmek için bir yolumuz yok. Telefonu yok onun."

"Ya komşuları, arkadaşları?" diye sordu Josh. Tekrar kız kardeşine döndü. "Biliyorum bu konuda düşünmek istemiyorsun, ama mecbursun. Önemli."

"Düşünemiyorum..." diye sözle başladı Sophie, bakışlarını çevirip başını sallayarak.

"Düşünme. Cevap ver sadece," diye çıkıştı Josh.

Derin bir nefes alıp sesini alçalttı, usulca konuşmaya başladı. "Sophie'ciğim, Endor Cadısı'nın Ojai'deki en yakın arkadaşı kim?"

Sophie'nin parlak mavi gözleri tekrar kapandı ve kızın bedeni, sanki bayılacakmış gibi iki yana salındı. Gözleri tekrar açıldığında başını iki yana salladı. "Orada hiç arkadaşı yok. Ama herkes onu tanıyor. Belki onunkinin yanındaki dükkânı arayabiliriz..." diye önerdi. Sonra tekrar başını salladı. "Orada saat çok geç."

Flamel başıyla onayladı. "Sophie haklı; gecenin bu saatinde kapalıdır."

Josh, sesinde hafif bir heyecan akışıyla, "Kapalı olmasına kapalıdır," diye onlara katıldı. "Fakat Ojai'den ayrıldığımızda, orası bir karmaşa içindeydi. Ve unutmayın ki Libbey Park'taki fıskiyeye bir ciple daldım. Bunun birilerinin dikkatini çekmiş olması lazım. İddiaya varım polis ve basın şu anda oradadır. Ve eğer doğru kişilere sorarsak, medyadan birileri bazı sorulara cevap verebilir. Demeye çalıştığım şu ki, eğer Cadı'nın dükkânı hasar görmüşse, eminim gazeteciler de hikâye peşindedirler."

"Bu, işe yarayabilir..." diye lafa girdi Flamel. "Tek bilmem gereken gazetenin adı."

"*Ojai Vadisi'nden Haberler*, 646-1476," dedi Sophie anında. "O kadarını hatırlıyorum. Ya da Cadı hatırlıyor," diye ekledi ve sonra ürperdi. Aklında öyle çok anı, öyle çok düşünce, görüş vardı ki! Üstelik bunlar sadece asla var olmamış olması gereken kişilerin ve yerlerin korkunç ve gerçek dışı görüntüleri değil, ayrıca sıradan, alelade düşüncelerdi de... Telefon numaraları ve yemek tarifleri, bahsini bile hiç duymadığı insanların adları ve telefon numaraları, eski televizyon programlarından kareler, film posterleri... Hatta her bir Elvis Presley şarkısının adını dahi biliyordu.

Fakat tüm bunlar Cadı'nın anılarıydı. Ve şu anda, kendi telefon numarasını hatırlamakta zorlanıyordu. Ya Cadı'nın anıları kendininkileri bastıracak kadar güçlenirse, o vakit ne olacaktı? Anne ve babasının, Richard ve Sara'nın yüzlerine odaklanmaya çalıştı. Yüzlerce yüz titreşerek gözünün önünden geçti; taşa oyulmuş şekillerin, dev heykellerin başlarının, binaların yan duvarlarına acemice boyanmış resimlerin, çömlek parçalarına oyulmuş ufacık biçimlerin görüntüleriydi bunlar. Sophie deliye dönmek üzereydi. Neden anne babasının yüzlerini hatırlayamıyordu? Gözlerini kapatıp, annesini ve babasını son gördüğü sefere odaklanmaya çalıştı. Bu, üç hafta kadar önce, onlar Utah'taki kazıya gitmeden hemen önce olmalıydı. Sophie'nin kapalı gözleri önüne birtakım yeni yüzler düştü – parşömen parçaları, el yazması bölümleri veya çatlak yüzeyli yağlı boya tab-

lolar üzerinde görüntüler; solgun sepya fotoğraflarda, bulanık gazete resimlerindeki yüzler...

"Sophie?"

Ve sonra, gözleri önünde bir anda çakan renklerle anne babasının yüzleri aklında belirdi ve Sophie, Cadı'nın anılarının soluşunu, kendininkilerin yüzeye çıkışını hissetti. Aniden kendi telefon numarasını bilir oldu.

"Sophie'ciğim?"

Kız gözlerini açtı ve erkek kardeşine göz kırptı. Oğlan hemen önünde, yüzü kızın yüzünün yakınında, gözleri endişeyle kısılmış hâlde duruyordu.

"İyiyim," diye fısıldadı. "Sadece bir şey hatırlamaya çalışıyordum da."

"Ne hatırlamaya?"

Sophie gülümsemeye çalıştı. "Telefon numaramı."

"Telefon numaranı mı? Neden?" Durdu ve sonra ekledi: "Kimse kendi telefon numarasını hatırlamaz ki! En son ne zaman kendi kendine telefon ettin?"

Sophie ve Josh, Gar du Nord tren istasyonunun yakınlarında, içi kendileri hariç bomboş olan gece boyu açık kafede; ellerini üzerinden dumanı tüten, hem tatlı hem de hafiften acı sıcak çikolatayla dolu fincanlarına dolamış, karşı karşıya oturuyorlardı. Tezgâhın ardında sadece bir çalışan vardı – üzerinde ROUX yazan yaka kartını ters takmış, suratsız, saçları kazınmış bir garson.

"Duş yapmam lazım," dedi Sophie neşesizce. "Saçımı yıkamam, dişlerimi fırçalamam ve kıyafetlerimi değiştirmem lazım. Son duş aldığımdan beri günler geçmiş gibi geliyor."

"Sanırım gerçekten de günler geçti. Felaket görünüyorsun," diye ona katıldı Josh. Uzanıp kız kardeşinin yanağına yapışmış bir sarı saç tutamını kızın yüzünden çekti.

"Öyle hissediyorum da zaten," diye fısıldadı Sophie. "Hani geçen yaz Long Beach'te bütün dondurmayı bitirdiğim, sonra acılı sosisi ve kıvırcık patates kızartmasını yiyip en büyük boy gazozu da mideye indirdiğim seferi hatırlıyor musun?"

Josh sırıttı. "Ayrıca tavuk kanatlarımı da bitirmiştin. Benim dondurmamı da!"

Sophie bu anıyla gülümsedi, fakat sırıtışı çabucak soldu. Her ne kadar o bahsettikleri gün hava otuz sekiz derecenin üzerine kadar çıkmışsa da titremeye başlamıştı, buz gibi ter damlaları sırtından akarken, karın boşluğuna da âdeta demirden bir top oturmuştu. Neyse ki kusmadan önce emniyet kemerini bağlama fırsatı olmamıştı; ama yine de sonuçlar korkunç bir pisliğe yol açmıştı ve araba sonrasında en az bir hafta kadar kullanılamayacak hâlde kalmıştı.

"İşte şimdi de aynen öyle hissediyorum: Üşüyorum, titriyorum, her yanım ağrıyor."

"Aman burada kusmamaya çalış," diye mırıldandı Josh. "Pek neşeli garsonumuz Roux'nun bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Roux kafede dört yıldır çalışıyordu ve o zaman içerisinde iki kere soyulmuş, sık sık da tehdit edilmişti

ama başından bir yaralanma geçmemişti. Gece boyu açık kafenin kapısından her tür tuhaf tip ve bir o kadar da tehlikeli olanları giriyordu, Roux da bu olağan dışı dörtlünün ilk gruba, belki de her iki gruba birden dahil olduğunda karar kılmıştı. Ergenlik çağındaki iki gencin üstü başı pisti; kokuyor, dehşet içinde ve çok yorgun görünüyorlardı. Roux'nun, belki de çocukların büyükbabası olabileceğini tahmin ettiği yaşlıca adam da daha iyi bir durumda sayılmazdı. Sadece ekibin dördüncü elemanı olan kızıl saçlı, yeşil gözlü, siyah tişört, siyah pantolon ve kaba saba asker botları giymiş kadın dinç görünüyordu. Onun ötekilerle ilişkisinin ne olduğunu merak etti. Hiçbiriyle akraba olacak gibi durmuyordu kesinlikle, fakat oğlanla kız birbirlerine ikiz olacak kadar benziyorlardı.

Roux, yaşlı adam iki sıcak çikolatanın ödemesini yapmak için bir kredi kartı çıkarınca şaşırdı. İnsanlar normalde bu kadar küçük bir şey için nakitle ödeme yapardı, o yüzden kartın çalıntı olabileceğini düşünmeden edemedi. "Üzerimde euro kalmadı," dedi yaşlı adam gülümseyerek. "Yirmi çekip bana biraz nakit verebilir misin?" Roux'ya, adam Fransızcayı tuhaf, eski moda, neredeyse resmi bir tonlamayla konuşuyormuş gibi geldi.

"Bu kesin surette dükkân kurallarımıza aykırı..." diye başladı Roux, fakat sert bakışlı, kızıl saçlı kıza hızlıca bir bakış daha attığı gibi cevabını yeniden değerlendirdi. "Elbette, yapabilirim bunu." Eğer kartın sahibi çalındığını bildirmişse, makine kartı okumazdı ne de olsa.

"Çok minnettar olurum." Adam gülümsedi. "Bir de acaba bir kısmını bozukluk olarak verebilir misiniz?"

Roux iki sıcak çikolata için yazar kasaya sekiz euro girdi ve Visa kartı yirmi euro için okuttu. Bunun bir Amerikan kartı olmasına şaşırmıştı; aksanına dayanarak, adamın Fransız olduğuna yemin edebilirdi. Bir gecikme oldu, sonra kart işledi ve Roux iki içeceğin ücretini alıp para üstünü bir ve iki euro'luk bozukluklar hâlinde adama uzattı. Tezgâhın altında saklı matematik ders kitabına geri döndü. Grup hakkında yanılmıştı. Bu ilk yanılışı değildi, son da olmayacaktı. Muhtemelen sabahın ilk tren seferlerinin birinden yeni inmiş gezginlerdi bunlar; olağan dışı bir şeyleri yoktu.

Eh, en azından hepsinin. Başını eğik tutarak, gözlerini yukarı doğrultup kızıl saçlı genç kadına baktı. Kadın ona sırtı dönük durmuş, yaşlı adamla konuşuyordu. Sonra yavaşça ve özellikle dönüp ona baktı. Dudaklarının gayet belli belirsiz bir kıvrılışıyla gülümsedi ve Roux anında, başını indirip sanki çok ilginçmişçesine ders kitabına gömüldü.

Flamel kafenin tezgâhında durup Scathach'a baktı. "Burada kalmanı istiyorum," dedi usulca, Fransızcadan Latinceye geçerek. Gözleri ikizlerin oturmuş sıcak çikolatalarını içmekte oldukları yana doğru döndü bir anlığına.

"Onlara göz kulak ol. Ben gidip bir telefon bulacağım."

Gölge başıyla onayladı. "Dikkatli ol. Eğer bir şey olur da ayrılırsak, tekrar Montmartre'da buluşalım.

Machiavelli asla iki kere aynı yere gideceğimizi tahmin etmez. Lokantalardan birinin önünde, her saat başı beş dakika bekleriz seni, La Maison Rose'un mesela."

"Anlaştık. Fakat eğer öğlene kadar gelmezsem," diye devam etti iyiden iyiye alçak bir sesle, "İkizleri alıp gitmeni istiyorum."

Scathach sakin bir edayla "Seni bırakmayacağım," dedi.

"Eğer gelmezsem, Machiavelli beni yakalamış olduğu içindir," dedi Simyacı ciddiyetle. "Scathach, onun ordusundan beni sen bile kurtaramazsın."

"Ben daha önce de ordulara meydan okudum."

Flamel uzanıp elini Savaşçı'nın omuzuna koydu. "Artık önceliğimiz ikizler. Ne pahasına olursa olsun korunmaları gerekiyor. Sophie'nin eğitimini devam ettir; Josh'u *uyandırıp* eğitecek birini bul. Ve yapabilirsen, benim sevgili Perenelle'imi kurtar. Ölürsem, hayaletimin onu bulacağını söyle ona," diye ekledi. Sonra, Scatty daha başka bir şey diyemeden, arkasını dönüp şafak öncesi saatlerinin o serin havasına adım attı.

"Çabuk dön..." diye fısıldadı Scatty, fakat Flamel gitmişti bile. Scatty, eğer Simyacı yakalanırsa, adam ne demiş olursa olsun, onu buluncaya dek o şehrin altını üstüne getirmeye karar verdi. Derin bir nefes alıp arkasına baktığında kafası kazınmış garsonun gözlerini ona dikmiş olduğunu gördü. Adamın boynunun bir yanında bir örümcek ağı dövmesi vardı, kulakları da boydan boya en azından bir düzine kadar ufak, çivi gibi küpeyle bezeliydi.

Bunu yaptırmak ne kadar acı vermişti acaba? Her zaman kulaklarını deldirmek istemişti, ama onun derisi çok çabuk iyileşirdi ve açtırır açtırmaz deliğin kapanacağına emindi.

"İçecek bir şey alır mıydınız?" diye sordu Roux, tedirginlikle gülümseyerek. Gülümsediğinde dilindeki metal topçuk göründü.

"Su," dedi Scatty.

"Elbette. Perrier marka mı?"

"Musluk suyu. Buz olmasın," diye ekledi ve dönüp masaya doğru, ikizlerin yanına gitti. Bir sandalye kapıp çevirerek tersten oturdu ve kollarını sandalyenin sırtına dayadı, çenesini de kollarına yasladı.

"Nicholas büyükannemle iletişime geçip burada tanıdığı kimse var mı, onu öğrenmeye gitti. Eğer ona ulaşamazsa ne yapacağız bilemiyorum."

"Neden?" diye sordu Sophie.

Scatty başını salladı. "Sokaklarda dolaşamayız. Sacré-Coeur'dan çevresi henüz polis kordonuyla çevrilmeden uzaklaşmayı başardığımız için şanslıydık. Şüphesiz o sersemlemiş polis memurunu şimdiye kadar bulmuşlardır, o yüzden aramaları daha ileriye açılmıştır; üstelik devriyelerde eşkâlimiz var. Bizi saptamaları an meselesi olmalı."

"O zaman ne olacak?" diye sorguladı Josh.

Scathach'ın gülümsemesi dehşet vericiydi. "O zaman bana neden Savaşçı denildiğini görecekler."

"Peki ya yakalanırsak ne olacak?" diye ısrar etti Josh. Polisin peşlerinde olduğu düşüncesini hâlâ kabul edemiyordu.

Mitolojik yaratıklar ya da ölümsüz insanlar tarafından kovalandıklarını hayal etmek neredeyse daha kolaydı. "Bize ne olacak?"

"Machiavelli'ye teslim edilirsiniz. Karanlık Atalar siz ikinizi pek kıymetli bir ödül olarak göreceklerdir."

"Ne..." Sophie hemen erkek kardeşine baktı. "Bize ne yaparlar onlar?"

"Bunu bilmeseniz gerçekten de daha iyi olur," dedi Scathach samimiyetle. "Ama hiç de hoş şeyler olmayacak, inanın bana."

"Peki ya sen?" diye sordu Josh.

"Benim Karanlık Atalar arasında hiçbir dostum yok," dedi Scathach usulca. "İki bin beş yüz yıldır düşmanıyım onların. Benim için hazırladıkları, son derece özel bir Gölge Alemi hapishanesi mevcut olmalı diye tahmin ediyorum. Soğuk ve ıslak bir yer. Bunlardan nefret ettiğimi biliyorlar." Gülümsedi, dişlerinin uçları dudaklarına dayandı. "Ama bizi henüz yakalamış değiller," dedi neşeyle "ve öyle kolay kolay da yakalayamayacaklar." Sophie'ye dönüp yüzünü buruşturdu. "Korkunç görünüyorsun."

"Öyleymiş," dedi Sophie, her iki elini birden dumanı üstünde tüten sıcak çikolata fincanına doladı ve fincanı dudaklarına götürdü. Derin bir nefes aldı. Zengin kakao aromasındaki her bir katmanın kokusunu alabiliyordu. Karnı guruldayarak, yemek yemeyeli uzun zaman olduğunu hatırlattı ona. Sıcak çikolatanın dili üzerindeki tadı buruk, göz yaşartacak kadar kuvvetliydi. Bir yerlerde, Avrupa çikolatasının onun küçüklü-

günden beri alışkın olduğu Amerikan çikolatasına göre daha yüksek kakao içeriği olduğunu okumuş olduğunu anımsadı.

Scatty öne eğilip sesini alçalttı. "Kendinize, yaşadığınız tüm sıkıntılar sonrasında toparlanmak için zaman tanımalısınız.

Dünyanın bir yanından ötekine bir geçici geçiş kapısı üzerinden seyahat etmenin faturası ağırdır. Uçak yolculuğundan sonraki sersemliğin, fena bir örneği gibi hissedilirmiş derler."

"Herhâlde uçtuktan sonra sende sersemlik de olmuyordur," diye homurdandı Josh. Kendisinin, bir eyaletten ötekine yapılan bir araba yolculuğunda dahi düzeninin bozulduğu, ailede süregelen bir dalga konusuydu.

Scatty başım iki yana salladı. "Hayır, olmuyor. Uçağa binmiyorum," diye açıkladı. "Beni hayatta o şeylerden birine bindiremezsiniz. Gökyüzünde uçan şeyler sadece kanat çırpan canlılar olmalıdır. Gerçi bir keresinde bir *lung*a binmiştim ya."

"Lung mu?" diye sordu Josh, kafası karışmıştı.

"Ying lung, bir Çin ejderhası," dedi Sophie.

Scathach dönüp kıza baktı. "Dumanı toparlamak *aura* enerjinden epey yakmış olmalı. Mümkün olduğunca uzun süre gücünü tekrar kullanmaman çok önemli."

Üçlü, Roux'nun tezgâhın arkasından çıkıp uzun bir bardakta suyla yanlarına gelişiyle arkalarına yaslandılar. Adam bardağı masanın kenarına koydu, Scatty'e tedirgin bir ifadeyle gülümsemeye yeltendi, sonra da geri çekildi.

"Bence senden hoşlandı," dedi Sophie, zayıf bir sırıtışla.

Scatty, garsonu dikkatle tekrar bir süzmek üzere döndü, fakat ikizler Savaşçı'nın dudaklarının gülümsercesine büküldüğünü gördüler. "Kulaklarında bir sürü delik var," dedi, garsonun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Küpeli oğlanlardan hoşlanmıyorum."

Roux'nun boynunun kıpkırmızı kesilişiyle her iki kız birden gülümsedi.

"Sophie'nin güçlerini kullanmaması neden önemli?" diye sordu Josh, konuyu tekrar Scatty'nin daha evvelki yorumuna getirerek.

Aklının bir köşesinde, bir tehlike işareti belirmişti.

Scathach masanın üzerinden onlara doğru eğildi, Sophie ile Josh da onu duyabilmek için yaklaştılar. "İnsan tüm doğal *aura* enerjisini kullanırsa, o zaman güç, yakıt olarak onun bedeninden beslenmeye başlar."

Sophie, "Peki o zaman ne olur?" diye sordu.

"Ansızın kendiliğinden içten yanma diye bir şey duydun mu hiç?"

Sophie'nin yüz ifadesi bomboştu, fakat Josh başıyla onay verdi. "Ben duydum. İnsanların ortada hiçbir sebep yokken birden alev alması. Bir şehir efsanesi bu."

Scatty başını iki yana salladı. "Efsane değil. Tarih boyunca kayıtlara geçmiş birçok vaka var," dedi sakince. "Ben iki tanesine tanıklık ettim hatta. Bir anda olabilir ve genellikle mide yahut akciğerlerde başlayan alevler öyle şiddetle yanar ki, geriye külden fazla pek de bir şey bırakmaz. Artık dikkatli olman lazım Sophie. Hatta bana gücünü bugün bir daha kullanmayacağına söz vermeni istiyorum, ne olursa olsun."

"Ve Flamel bunu biliyordu yani," deyiverdi Josh. Sesindeki öfkeyi gizlemekten acizdi.

"Elbette," dedi Scatty tarafsızca.

"Ve bize söylemeye değer bir şey olduğunu düşünmedi, öyle mi?" diye çıkıştı Josh. Roux oğlanın sesinin yükselişiyle dönüp onlara baktı ve Josh derin bir nefes alıp boğuk bir fısıltıyla sözüne devam etti. "Bize söylemediği başka neler var?" diye kararlılıkla sordu. "Bu *olağanüstü lütfun* beraberinde başka neler geliyor?" Bu son sözleri neredeyse tükürmüştü.

"Her şey çok hızlı oldu Josh," dedi Scatty. "Sizleri doğru dürüst eğitecek veya size adam gibi yol gösterecek zaman olmadı işte. Ama şunu hatırlamanı istiyorum ki, Nicholas tümüyle sizin iyiliğinizi düşünüyor. Sizi güvende tutmaya çalışıyor."

"Onu tanıyıncaya kadar gayet güvendeydik," dedi Josh.

Scatty'nin elmacık kemikleri üzerindeki deri gerginleşti ve boynundaki, omuzlarındaki kaslar seğirdi. Yeşil gözlerinin ardında karanlık ve çirkin bir şeyler titreşti.

Sophie uzanıp bir elini Scatty'nin, bir elini Josh'un kolu üzerine koydu. "Yeter," dedi bitkinlikle. "Birbirimizle kavga etmemeliyiz."

Josh tam bir karşılık verecekti ki, kız kardeşinin bitkin yüzündeki bakış onu korkuttu ve başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi. "Şimdilik," diye de ekledi.

Scatty de onayladı. "Sophie haklı." Dönüp Josh'a baktı. "Her şeyin şu anda Sophie'nin başına kalmış olması büyük talihsizlik. Senin güçlerinin *uyandırılmamış* olması çok yazık."

"İnan benim kadar üzgün olamazsın bu konuda," dedi, sesindeki kıskançlığı bastırmayı başaramamıştı. Gördüğü her şeye rağmen, ikizinin sahip olduğu o güçleri istiyordu. "Hâlâ çok geç değil, öyle değil mi?" diye soruverdi hemen.

Scatty başını iki yana salladı. "Herhangi bir zamanda uyandırılabilirsin, ama seni uyandırmaya gücü olan kim var bilmiyorum. Bunun bir Ata tarafından yapılması gerekiyor ve o beceriye sahip olan Ataların sayısı da bir elin parmaklarını geçmez."

"Kim var mesela?" diye ısrarla sordu Josh, Scathach'a bakarak. Ne var ki sanki bir rüyada gibi cevap veren Sophie oldu.

"Amerika'da bunu yapabilecek olan Kara Annis veya Persephone var."

Josh ve Scatty dönüp ona baktılar.

Sophie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "İsimleri biliyorum, ama kim olduklarını bile bilmiyorum." Aniden gözleri yaşlarla doldu. "İçimde tüm bu hatıralar var... Ama benim değiller bile."

Josh kız kardeşinin elini tutup hafifçe sıktı.

"Onlar Endor Cadısı'nın hatıraları," dedi Scathach usulca. "Ayrıca Kara Annis ya da Persephone'nin kim olduklarını bilmediğine memnun olabilirsin. Hele de Kara Annis'in," diye ekledi acı acı. "Büyükannem nerede olduğunu bilip de yaşamasına izin vermişse, buna şaşırırım işte."

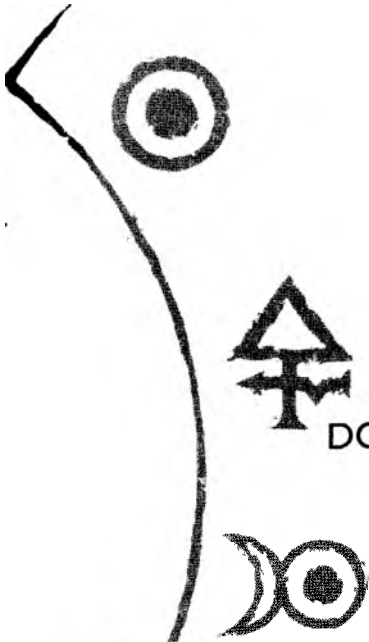
"Catskills'de," diye söze başlayacak oldu Sophie, ama Scathach uzanıp elinin üzerini çimdikledi. "Uf!"

"Sadece ilgini dağıtmak istedim," diye açıkladı Scathach. "Kara Annis konusunda *düşünme* bile. Asla yüksek sesle telaffuz edilmemesi gereken bazı isimler vardır."

"Bu bir fil düşünme demek gibi bir şey," dedi Josh. "Sonrasında tek düşünebildiğin şey filler olur."

"O hâlde izin verin de size üzerinde düşünecek başka bir şey vereyim," dedi Scathach yavaşça. "Camın önünde durmuş bize bakan iki polis memuru var. Sakın bakmayın," diye aceleyle ekledi.

Fakat çok geçti. Josh dönüp bakmış ve yüzünden, şaşkınlık, dehşet, suçluluk veya korku, nasıl bir ifade geçtiyse, bu her iki polis memurunu birden hızla kafenin içine sokmuştu. Biri otomatik silahını kılıfının içinden çekmekte, öteki de copunu çıkarırken bir yandan da hızla telsizine doğru bir şeyler demekteydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elleri deri ceketinin derinliklerine itilmiş, üzerinde hâlâ artık hiç de temiz sayılamayacak siyah pantolonu ile ayağında iyiden iyiye aşınmış kovboy çizmeleriyle Nicholas Flamel sabahın erken saatinde iş yoluna koyulanların ya da Paris sokaklarında belirmeye başlayan evsizlerin arasında hiç de göze batmıyordu. Köşelerde ufak gruplar hâlinde toplanmış jandarmalar aceleyle birbirleriyle konuşmakta yahut telsizlerini dinlemekteydiler ve ona dönüp bakmadılar bile.

Bu sokaklarda kovalandığı ilk sefer değildi bu, fakat bunun ona yardım edecek müttefikler ve arkadaşlar olmaksızın başına geldiği ilkti. O ve Perenelle, memleketleri olan bu şehre 1763'te, Yedi Yıl Savaşları'nın sonunda geri dönmüşlerdi. Eski bir dostun yardımlarına ihtiyacı vardı ve Flameller bir dostu asla reddet-

mezlerdi. Fakat ne yazık ki, böylece Dee onların nerede olduğunu öğrenmiş ve siyahlara bürünmüş, bir teki bile insan olmayan katillerden oluşan bir orduyla sokaklarda onları kovalamıştı.

O sefer elinden kurtulmayı başarmışlardı. Bu kez ise kaçmak o kadar kolay olmayabilirdi. Paris bütünüyle değişmişti. Baron Haussmann on dokuzuncu yüzyılda Paris'i yeni baştan tasarladığında, şehrin Orta Çağ'dan kalma kısmının, yani Flamel'in aşina olduğun kısmının büyük bölümünü yıkmıştı. Simyacı'nın tüm saklanma yerleri ve sığınakları, yer altındaki gizli, kemerli mezar odaları ve saklı tavan araları çoktan yok olup gitmişti. Bir zamanlar Paris'in her sokağını ve geçidini, kıvrılıp giden her yolunu ve her bir gizli avlusunu bilirdi; şimdiyse ancak sıradan bir turistin bildiği kadarını biliyordu.

Üstelik şimdi, peşlerinde olan yalnızca Machiavelli değildi; Fransız Polis Kuvvetleri'nin tümü onları arıyordu. Üstüne üstlük Dee de yoldaydı. Flamel'in bildiği kadarıyla, Dee'nin başının altından her türlü şey çıkabilirdi.

Nicholas, şafak vakti öncesinin serin havasını bir nefesle içine çekti ve sol bileğine takmış olduğu ucuz dijital saate baktı. Saat hâlâ, saatin akşam saat sekizi yirmi geçe olduğu Pasifik zaman dilimine ayarlıydı; aklından hızlıca yaptığı bir hesaplamaya göre, Paris'te sabah saat beşi yirmi geçiyor olmalıydı. Bir an için saatini Greenwich zaman ayarına göre kurmayı düşündü, sonra hemencecik bundan vazgeçti. İki ay kadar önce saatini yaz saatine göre ayarlamaya çalıştığında, saat

çılgınca ötmeye ve ışıkları yanıp sönmeye başlamıştı. Yarım saat bunu durdurmak için uğraşıp başaramamış, sonra Perenelle otuz saniyede halletmişti. Saati sırf kronometresi olduğu için takıyordu zaten. Her ay, Perenelle ve o, yeni bir ölçü ölümsüzlük iksiri yarattıklarında, sayacı 720 saate kurup, sıfıra kadar inmesini bekliyordu. Yıllar geçtikçe, iksirin ay döngüsüne ayarlı olduğunu ve kabaca otuz gün kadar geçerliliğini sürdürdüğünü keşfetmişlerdi.

Ay içerisinde yavaş yavaş neredeyse sezilemez bir hızla yaşlanıyorlarsa da, iksiri bir içtiler mi yaşlanma sürecinin etkileri çabucak tersine dönüyordu. Saçlarının rengi koyulaşıyor, kırışıklıkları gevşeyip yok oluyor, ağrıyan eklemler ve tutuk kaslar tekrar esnek bir hâl alıyor, görme ve işitme duyuları keskinleşiyordu.

Ne yazık ki, bu bir yere not edilebilecek türden bir reçete değildi; her ayki formül benzersizdi, her bir tarif sadece bir kez kullanılabiliyordu. *Büyücü Abraham'ın Kitabı* insanoğlundan daha eski bir dilde ve her daim değişen, durmadan hareket eden bir alfabeyle yazılmıştı. Bu sayede muazzam kütüphaneleri doldurabilecek kadar bilgi, o ince Kitap'ta saklanabiliyordu. Her ay, bakır kılıflı el yazmasının yedinci sayfasında Sonsuz Yaşam'ın sırrı beliriyordu. Kıpırdanıp duran yazı bir saatten az bir süre durağan kalıyor, sonrasındaysa hareket edip kıvrıla kıvrıla dağılıyordu.

Flamellerin aynı tarifi iki kez kullanmayı denedikleri o tek bir seferde, tarif –aslına bakılırsa– yaşlanma sürecini hızlandırmıştı. Neyse ki, Nicholas renksiz, gayet

sıradan görünen iksirden sadece tek bir damla içmişti ki, Perenelle gözlerinin çevresinde ve alnında beliren çizgileri ve sakalından tellerin dökülmekte olduğunu fark etmişti. Bir yudum daha alamadan, bardağı elinden itip fırlatmıştı. Ne var ki çizgiler yüzüne kazınıp kalmıştı ve o vaktiyle pek gurur duyduğu sık sakalı bir daha uzamamıştı.

Nicholas ve Perenelle, en güncel tarifiyle iksiri evvelki Pazar gece yarısı demlemişlerdi; yani bir haftadan biraz daha kısa bir süre önce. Kol saatinin sol yanındaki düğmeye basarak geri sayım özelliğini çalıştırdı – 116 saat, 21 dakika geçmişti.

Düğmeye bir kez daha basışı, arta kalan zamanı ekrana getirdi – 603 saat, 39 dakika ya da kabaca 25 gün. O saate bakarken, bir dakika daha geçti – 38 dakika. O ve Perenelle yaşlanıp güçten düşeceklerdi, ayrıca elbette ikisinden birinin güçlerini kullandığı her sefer yaşlılığın gelişini daha da hızlandıracaktı. Eğer Kitap'ı ay sonundan önce geri alamaz ve iksirden yeni bir miktar yaratamazsa, o vakit her ikisi de hızla yaşlanıp ölecekti.

Ve onlarla birlikte, dünya da ölecekti.

Tabii eğer...

Bir polis arabası, sireni uluya uluya, gümbür gümbür yanından geçti. Bunu bir ikinci ve üçüncü takip etti. Sokaktaki herkes gibi, Flamel de dönüp onların geçişlerini seyretti. Yapması gereken son şey kalabalığın içinden sivrilerek dikkatleri üzerine çekmekti.

Codex'i geri almak zorundaydı. Eli dalgın dalgın göğsünde dolanadursun, Codex'*in geri kalanını*, diye

hatırlattı kendine. Tişörtünün altında, deri bir kordonun ucuna asılı, basit, kare şeklinde pamuklu bir kese vardı. Perenelle bunu yarım binyıl önce; Simyacı, Kitap'ı ilk bulduğunda dikmişti ona. Bunu o kadim Kitap'ı saklaması için yapmıştı, şimdiyse kesenin içinde sadece Josh'un koparmayı başardığı iki sayfa duruyordu. Kitap Dee'nin elinde, hâlâ inanılmaz derecede tehlikeliydi; ama bu son iki sayfa, Dee'nin Karanlık Ata efendilerini bu dünyaya geri getirmek için ihtiyaç duyduğu, Son Çağırma diye bilinen büyünün üzerinde yazılı olduğu sayfalardı.

Flamel, Dee'nin bunu yapmasına izin vermeyecekti, veremezdi.

İki polis memuru bir köşede belirip sokağın ortasına doğru yürüdüler.

Bazı yayalara gözlerini dikip baktılar, dükkânların vitrinlerine dayanıp içeriye göz attılar, ama Nicholas'ın yanından ona şöyle bir bile bakmadan geçip gittiler.

Nicholas o anda önceliğinin ikizler için güvenli bir sığınak bulmak olduğunu biliyordu. Bu da Paris'te yaşayan bir ölümsüz bulması gerektiği anlamına geliyordu. Dünyanın her şehri, ömürleri yüzyıllara hatta binyıllara ulaşmış insanlardan payını almıştı, Paris de istisna değildi. Ölümsüzlerin büyük, içinde kolayca gizlenilebilecek şehirleri sevdiklerini biliyordu; oralarda, her daim değişen nüfusun içinde kaybolup gitmek daha kolaydı.

Çok uzun zaman önce, Nicholas ve Perenelle her efsane ve söylencenin kalbinde, bir hakikat zerresi bu-

lunduğunu fark etmişlerdi. Ve her ırkın, istisnai uzunlukta yaşamlar sürmüş insanlara dair hikâyeleri vardı – ölümsüzlerdi bunlar.

Yüzyıllar içinde, Flameller birbirinden tümüyle farklı üç ölümsüz insan türüyle karşılaşmışlardı. Dünyanın çok uzak geçmişinden kalma Ezeliler vardı; bunlardan hâlâ hayatta olanların sayısı herhâlde bir elin parmaklarını geçmezdi. Bunlardan bazıları insanlık tarihinin tüm döngüsüne şahitlik etmişlerdi; bu da onları insandan hem fazlası hem de azı kılmıştı.

Sonra –Nicholas ve Perenelle gibi– nasıl ölümsüz olunacağını kendileri keşfetmiş olan birkaç kişi vardı. Binyıllar boyunca, simyanın sırları sayısız kez keşfedilmiş, kaybolmuş ve tekrar keşfedilmişti. Simyanın en büyük sırlarından biriyse, ölümsüzlük reçetesiydi. Ve tüm simyanın, hatta belki de modern bilimin bile, tek bir kaynağı vardı – *Büyücü Abraham'ın Kitabı.*

Sonra bir de ölümsüzlük kendilerine bir hediye gibi verilmiş olanlar vardı. Bunlar, kazara ya da mahsus, Danu Talis'in düşüşünden sonra bu dünyada varolmayı sürdürmüş Atalardan birinin dikkatini çekmiş insanlardı.

Atalar her zaman için, davaları için işe koşacak, müstesna veya olağan dışı becerilere sahip insanlar peşinde olmuşlardı. Hizmetleri karşılığında, Atalar müritlerine süresi uzatılmış bir hayat bahşederlerdi. Bu, çok az insanın reddedebileceği bir hediyeydi. Bunun yanında, mutlak, şaşmaz bir sadakat da sağlayan bir hediye... Ne de olsa, verildiği hızla geri de alınabilirdi. Nicholas

eğer Paris'te ölümsüzlerle karşılaşırsa, onları geçmişte tanımış dahi olsa, onların artık Karanlık Ataların hizmetinde olması gibi son derece ciddi bir tehlikenin varolduğunu biliyordu.

Tüm gece açık – vitrinindeki ilanla yüksek hızda internet bağlantısına sahip olduğunu duyuran bir video dükkânın önünden geçiyordu ki, camdaki, on farklı dilde yazılmış tabelayı gördü: YURT İÇİ & YURT DIŞI ARAMALAR. EN UYGUN FİYATLARDA. Kapıyı itince, aniden yıkanmamış bedenlerin, bayat parfümün, yağlı yemeklerin ekşimsi kokusunu ve daracık bir alana sıkıştırılmış olması gerekenden çok daha fazla sayıda bilgisayarın havada yarattığı ağırlığı duyumsadı. Dükkânın içi şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Tüm geceyi uyanık geçirmiş gibi duran bir grup öğrenci ekranlarında *World of Warcraft* amblemi görülen bilgisayarların etrafına toplanmışlardı, diğer bilgisayarların çoğuysa ekranlara dikkatle bakan ciddi yüz ifadeli genç adamlar ve kadınlarca kapılmıştı. Nicholas, dükkânın en dibindeki tezgâha doğru ilerlerken, gençlerin çoğunun e-posta ve anlık ileti atmakta olduklarını gördü. Bir anlığına gülümsedi; daha birkaç gün önce, Pazartesi öğleden sonra, kitapçıda pek fazla müşteri yokken, Josh bu iki iletişim yöntemi arasındaki farkları anlatmakla bir saat uğraşmıştı. Hatta oğlan, onun için bir e-posta adresi bile almıştı.

Anlık ileti programlarının faydalı olabileceğini düşünse de, e-posta kullanacağını hiç sanmıyordu ya!

Tezgâhın arkasındaki Çinli kız –Nicholas ancak çöpe atılmaya layık göründüğünü düşünse de– muhtemelen bir servete mal olduğunu tahmin ettiği yırtık pırtık giysiler içindeydi. Kusursuz bir Gotik makyaja bürünmüştü, Nicholas tezgâha yaklaştığında da tırnaklarını boyamakla meşguldü.

Başını kaldırıp ona bakmadan, berbat bir Fransızcayla "On beş dakikası üç euro, otuz dakikası beş, kırk beş dakika yedi, bir saati de on," diye hızlı hızlı ezberden söyledi.

"Uluslararası bir görüşme yapmak istiyordum."

"Nakit mi kredi kartı mı?" Hâlâ başını kaldırmamıştı. Bu arada Nicholas, kızın tırnaklarını ojeyle değil de keçe uçlu tahta kalemiyle boyamakta olduğunu fark etti.

"Kredi kartı." Elindeki kısıtlı nakit parayı biraz yiyecek almak için saklamak istiyordu. Kendisi nadiren yemek yiyor, Scathach ise hiç yemek yemiyor olsa da çocukları beslemesi gerekecekti.

"Birinci kabini kullanın. Talimatlar duvarda asılı."

Nicholas önü camla kaplı kabine girip kapıyı ardından kapattı. Bu, öğrencilerin seslerini örttü; fakat kabin yoğun bir şekilde bayat yemek kokuyordu. Cüzdanının arka cebinden ikizlere sıcak çikolata almak için kullandığı kredi kartını çıkarırken, hızla talimatları okudu. Kredi kartı son on yıldır kullandığı isim olan Nick Fleming adınaydı. Bir an için merak etti. Acaba Dee ya da Machiavelli onu bu kredi kartı üzerinden takip edebilecek kaynaklara sahip olabilirler miydi? Elbette

böyle kaynaklara sahiplerdi, bunu biliyordu, ama çabuk bir gülümsemeyle kıvrıldı Flamel'in dudakları; ne fark ederdi ki? Bunun onlara göstereceği tek şey, adamın Paris'te olduğu olurdu, bunu da zaten biliyorlardı.

Duvardaki talimatları takip ederek uluslararası alan kodunu ve sonra da Sophie'nin Endor Cadısı'nın hatıralarından bulup çıkardığı numarayı tuşladı.

Hat, çatırdayıp cızırdadı ve sonra beş bin beş yüz milden daha uzakta telefon çalmaya başladı. İkinci çalışta açıldı. "*Ojai Vadisi'nden Haberler*, nasıl yardımcı olabilirim?" Genç kadının sesi şaşıtıcı derecede netti.

Nicholas mahsus yoğun bir Fransız aksam kattı konuşmasına. "Günaydın, daha doğrusu sizin için iyi akşamlar olmalı. Sizi ofiste yakalayabildiğime çok sevindim. Ben Mösyö Montmorency, Paris-Fransa'dan arıyorum. *Le Monde* gazetesi için çalışıyorum. Az önce internette orada epey heyecanlı bir akşam geçirmekte olduğunuzu okudum."

"Ah! Haberler hızlı yayılıyor anlaşılan, Bay..."

"Montmorency."

"Montmorency. Evet, hem de nasıl bir akşam geçirdik! Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bu akşam baskımızda bir haber geçmek istiyoruz da, acaba olay yerine giden muhabiriniz oldu mu diye merak etmiştim?"

"Aslına bakarsanız, tüm muhabirlerimiz orada, kent merkezinde şu anda."

"Beni birine bağlamanız mümkün olur mu acaba? Hemen oracıkta durumun bir özetini ve konu üzerine

hızlıca bir yorum alabilirim bu şekilde." Hemen bir karşılık gelmeyince, çabucak ekledi: "Elbette gazeteniz usulünce kaynak gösterilecektir."

"Sizi sokaktaki muhabirlerimizden birine bağlayabilir miyim bir bakayım Mr Montmorency."

"Merci. Çok müteşekkir olurum."

Hat tekrar cızırdadı ve uzun bir sessizlik oldu. Nicholas resepsiyonistin aramayı bağlamadan önce muhabirle konuşmakta olduğunu tahmin etti. Bir tıkırtı daha duyuldu ve kız, "Bağlıyorum..." dedi. Tam teşekkür edecekti ki, karşıdaki cevap verdi.

"Michael Carroll, *Ojai Vadisi'nden Haberler*. Anladığım kadarıyla Fransa'dan, Paris'ten arıyormuşsunuz, öyle mi?" Adamın sesinde bir kuşku tınısı vardı.

"Aynen öyle Mösyö Carroll."

"Haberler hızlı yayılıyor demek," dedi muhabir, resepsiyonisti tekrarlayarak.

"İnternet işte," dedi Flamel belli belirsiz. "YouTube'da bir video var," diye de ekledi. Ojai'daki manzaraya dair birtakım videoların internete düşmüş olacağına şüphesi yoktu. Dönüp internet kafenin içine baktı. Durduğu yerden bir düzine kadar ekran görebiliyordu, her birinde farklı dillerde internet siteleri açıktı. "Kültür-Sanat sayfamız için bir haber yapmam istendi. Editörlerimizden birinin güzel şehrinizi sık sık ziyaret etmişliği ve Ojai Caddesi üzerindeki bir antikacıdan birçok muhteşem cam eser satın almışlığı varmış da. Bilmem dükkânı biliyor musunuz; sadece ayna ve camdan eserler satıyor," diye ekledi Flamel.

"Witcherly Antika'yı kastediyorsunuz," dedi Michael Carroll derhâl. "Çok iyi biliyorum. Korkarım dükkân bir patlamayla tümüyle yerle bir oldu."

Flamel'in boğazı düğümlendi. Hekate, kendisi ikizleri onun Gölge Alemi'ne götürdüğü için ölmüştü; şimdi Endor Cadısı da Hekate'nin yazgısını mı paylaşıyordu yoksa?

Boğazını temizleyip yutkundu. "Ya dükkân sahibi Bayan Witcherly? O..."

"Kendisi gayet iyi," dedi muhabir ve Flamel bir ferahlık dalgasının bedenini kapladığını hissetti. "Az önce kendisinden olaya dair izlenimlerini dinledim. Dükkânı daha az önce patlamayla yerle bir olmuş biri için takdire şayan derecede iyi bir ruh hâlinde." Gülüp ekledi: "Diyor ki, onun yaşadığı kadar uzun süre yaşayınca, pek de bir şey insanı şaşırtmıyormuş artık."

"Hâlâ orada mı?" diye sordu Flamel, sesindeki hevesi gizlemeye çalışarak. "Fransız basınına bir açıklama yapmak ister mi acaba? Arayanın Nicholas Montmorency olduğunu söyleyin kendisine. Daha önce bir kere konuşmuştuk, eminim beni hatırlayacaktır," diye ekledi.

"Sorayım..."

Ses giderek uzaklaştı ve Flamel muhabirin Dora Witcherly'e seslendiğini duydu. Arkadan, ayrıca sayısız polis, itfaiye ve ambulans sirenleri ile bayılanların sesleri ve endişeli insanların bağırışlarını da duyabiliyordu.

Ve bunların hepsi, onun suçuydu.

Hemen başını iki yana salladı. Hayır, onun suçu *değildi.* Bu Dee'nin işiydi. Dee'nin elinin ayarı yoktu;

1666'da Londra'yı neredeyse tümüyle yakıp kül etmişti, 1840'larda Büyük Patates Kıtlığı'yla İrlanda'yı perişan etmiş, 1906'da San Francisco'nun büyük bölümünü yerle bir etmiş ve şimdi de Ojai dolaylarındaki mezarlıkları boşaltmıştı. Nicholas muhabirin boğuk sesini ve sonra da cep telefonunun birine iletilişini duydu.

"Mösyö Montmorency?" dedi Dora kibarca, kusursuz bir Fransızcayla.

"Madam, iyisiniz değil mi?"

Dora'nın sesi bir fısıltı olacak kadar alçaldı ve sonra kadın Fransızcanın artık kullanılmayan bir biçimine geçti; kulak kabartmış onu dinleyen, modern dünyadan herhangi biri için tümüyle anlaşılmazdı bu dil. "Beni öldürmek o kadar kolay değil," dedi hemencecik. "Dee yara bere içinde, hırpalanmış ve çok çok sinirli bir hâlde kaçtı. Siz hepiniz güvende misiniz? Ya Scathach?"

"Scatty sağlam. Ne var ki Niccolò Machiavelli'yle karşı karşıya geldik."

"Demek hâlâ hayatta. Dee onu uyarmış olmalı. Dikkatli ol Nicholas. Machiavelli hayal edebileceğinden de daha tehlikelidir. Dee'den bile kurnazdır o. Şimdi acele etmem lazım," diye ekledi telaşla. "Bu muhabir şüphelenmeye başlıyor. Sana, ona verdiğimden daha iyi bir haber sağladığımı düşünüyor olmalı. Ne istiyorsun?"

"Yardımına ihtiyacım var, Dora. Paris'te güvenebileceğim kim var bilmem lazım. Çocukları sokaklardan çekmem lazım. Yorgun düştüler."

"Hmmm." Hat, karıştırılan kâğıtların sesiyle çatırdadı. "Paris'te şu anda kim var bilemiyorum. Ama öğreneceğim," dedi kararlılıkla. "Orada saat kaç?"

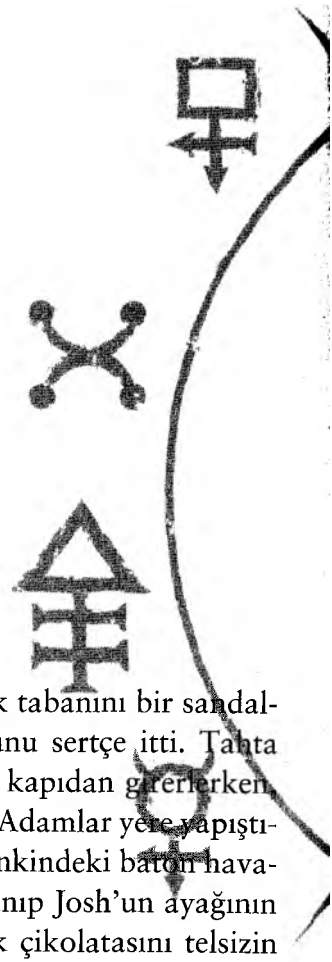
Simyacı saatine bir bakış atıp hesaplamayı yaptı. "Sabah beş buçuk."

"Eiffel Kulesi'ne git. Yedide orada ol ve on dakika boyunca bekle. Eğer güvenilecek birini bulabilirsem seninle orada buluşmasını sağlayacağım. Eğer tanıdık kimse gelmezse, sekizde ve sonra dokuzda tekrar git. Eğer saat dokuz olduğunda hâlâ kimse gelmemişse, o zaman Paris'te güvenebileceğin kimse yok ve kendi ayarlamalarını yapmak zorundasın demektir."

"Teşekkürler Madam Dora," dedi usulca. "Bu iyiliğini unutmayacağım."

"Arkadaşlar arasında öyle şey olmaz," dedi Dora. "Hah, Nicholas bir de torunumun başını beladan uzak tutmaya çalış, olur mu?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Flamel. "Ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Belayı üzerine çekiyor âdeta. Gerçi şu anda buradan pek de uzakta olmayan bir kafede ikizlere göz kulak olmakla meşgul. En azından orada başını belaya sokamaz."

ONUNCU BÖLÜM

Scathach bacağını kaldırdı, ayak tabanını bir sandalyenin oturak kısmına bastırıp bunu sertçe itti. Tahta sandalye yerde seke seke, tam da kapıdan girerlerken iki polis memurunun üzerine indi. Adamlar yere yapıştılar; birinin elindeki telsiz, diğerininkindeki baton havaya uçtu. Viyaklayan telsiz yuvarlanıp Josh'un ayağının dibinde durdu. Oğlan eğilip sıcak çikolatasını telsizin üzerine döktü. Telsiz vızıldayan kıvılcımlarla öldü gitti.

Scathach ayağa fırladı. Başını çevirmeksizin kolunu kaldırıp Roux'ya işaret etti. "Sen! Olduğun yerde kal. Polise telefon etmeyi aklından bile geçirme."

Josh, kalbi küt küt atadursun, Sophie'yi yakalayıp onu masadan uzaklaştırarak dükkânın arka kısmına doğru çekti. Kendi bedenini, kapıdaki polise karşı kız kardeşinin önünde siper ediyordu.

Polis memurlarından biri silahını çıkardı.

Ve Scatty'nin nunçakusu tabancanın namlusuna metali bükecek denli güçte bir darbe vurup silahı adamın elinden döne döne uçurdu.

İkinci polis ayağa kalkıp uzun, siyah bir baton çıkardı. Scathach'ın sağ omuzu alçaldı ve nunçaku havada yön değiştirdi, otuz santimetrelik takviyeli tahta parçası polis batonuna tam kısa kabzasının üzerinden çarptı. Baton kırılıp yamuk yumuk kıymıklar hâlinde yere düştü. Scathach nunçakuyu geri çekti ve aletin diğer parçası uzatmış olduğu eline kondu.

"Sinirlerim tepemde," dedi mükemmel bir Fransızcayla. "İnan bana, benimle dövüşmesen senin için gerçekten daha iyi olur."

Josh telaş içinde "Scatty..." diye tısladı.

"Şimdi olmaz," diye çıkıştı Savaşçı İngilizce. "Meşgulüm, görmüyor musun?"

"Eh öyle de, daha da meşgul olmak üzeresin," diye bağırdı Josh. "Çok daha meşgul. Dışarı baksana."

Siyah balistik giysiler, tam yüz maskeler içinde, kalkanlar, coplar ve piyade tüfekleri kuşanmış bir özel harekat timi sokakta hızla, kafeye doğru koşmaktaydı.

"RAID," diye fısıldadı garson dehşet içinde.

"Terörle Mücadele Birimi gibi aynı," dedi Scathach İngilizce, "sadece daha serti." Sesinde neredeyse bir memnuniyet vardı. Roux'ya bir yan bakış atıp Fransızca soruverdi: "Arkada başka bir kapı var mı?"

Garson şaşkınlıktan donup kalmıştı, yaklaşmakta olan ekibe gözlerini dikmiş bakıyordu. Roux ancak

Scathach nunçakusunu sallayıp da aletin yuvarlak ucu adamın yüzünün önünden bir ıslıkla geçivererek, esintisi gözlerini kırpıştırmaya zorlayınca bir tepki verebildi.

"Arka kapı var mı?" diye, bu kez İngilizce sordu.

"Evet, evet, tabii."

"O hâlde arkadaşlarımı dışarı çıkar."

"Hayır..." diye söze başladı Josh.

Sophie, "İzin ver bir şeyler yapayım," dedi, bir düzine rüzgâr büyüsü bilincinde titreşmeye başlamıştı. "Yardım edebilirim..."

Josh, "Hayır," diye karşı çıktı ve tam da kızın sarı saçları çatırdayıp gümüş renginde parlarken ikizine uzandı.

"Dışarı dedim!" diye bağırdı Scatty. Bir anda, sanki yüz hatları değişmiş, elmacık kemikleri ve çenesi belirginleşmiş, yeşil gözleri birer aynaya dönüşmüştü. Bir anlığına yüzünde, Tarih Öncesi, ilkel ve tümüyle yabancı bir şey şey belirmişti. "Ben bunun icabına bakabilirim." Nunçakuyu döndürmeye başlayarak kendisiyle iki polis memuru arasında aşılamaz bir kalkan oluşturdu. Polislerden biri bir sandalyeyi tutup ona doğru fırlattı fakat nunçaku onu kibrit çöpüne çevirdi.

"Roux, onları hemen şimdi dışarı çıkar!" diye homurdandı Scatty.

Korku içindeki garson, Amerikan aksanlı İngilizcesiyle, "Bu taraftan," dedi. İkizlerin yanından onları iterek geçti, onları serin bir koridordan geçirerek çöp tenekeleri, kırık restoran mobilyası parçaları ve uzun zaman önce terk edilmiş bir Noel ağacının iskeleti gibi

rastgele şeylerden oluşan yığınlarla bezeli, pis kokulu, ufak bir avluya çıkardı. Arkalarından kırılan tahta sesleri geliyordu.

Roux kırmızı bir kapıyı gösterdi ve İngilizce devam etti sözlerine. Yüzü tebeşir rengine dönmüştü. "Şu kapı sokak arasına açılıyor. Dunkerque Sokağı için sola dönün, sağ yan da sizi Gare du Nord metro istasyonuna götürür."

Arkalarında mahşeri bir patırtı koptu, bunu camın kırılma sesi takip etti. "Arkadaşınızın başı çok fena dertte," diye acınacak bir hâlde inledi Roux. "Üstelik RAID dükkânı darmaduman edecek. Bunu patrona nasıl açıklayacağım ben?"

İçeride yine bir patırtı koptu. Bir çatı kiremiti çatıdan kayıp avluya düştü.

"Gidin, gidin şimdi." Şifreli kilidi çevirdi ve kapıyı çekip açtı.

Sophie ve Josh ona aldırmadılar. "Ne yapıyoruz?" diye sordu Josh ikizine. "Gidiyor muyuz, kalıyor muyuz?"

Sophie başını salladı. Roux'ya bir bakış attı ve sesini alçaltıp fısıldadı: "Gidecek bir yerimiz yok ki! Bu şehirde Scatty ve Nicholas dışında kimseyi tanımıyoruz. Hiç paramız yok, pasaportlarımız da yanımızda değil."

"Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçiliği'ne gidebiliriz." Josh, Roux'ya döndü. "Paris'te Amerikan büyükelçiliği var mı?"

"Tabii ki, Avenue Gabriel'de, Hotel de Crillon'un arkasında." Kafası kazınmış genç adam, havayı mini-

minnacık toz zerrelerine bulayan muazzam bir gümbürtüyle sarsılarak korkudan iki büklüm oldu. Arkalarındaki pencerenin camı tepeden tabana kadar çatladı, çatıdan birkaç kiremit daha düşüp avluya yağdı.

"Peki ne diyeceğiz elçilikte?" diye sordu Sophie. "Buraya nasıl geldiğimizi öğrenmek isteyecekler."

"Kaçırıldık desek?" diye önerdi Josh. Sonra aniden aklına gelen bir düşünceyle midesi altüst oldu. "Peki ya annemlere ne diyeceğiz? Bunu nasıl açıklayacağız onlara?"

Tabak çanaklar takırdayıp paramparça oldu ve sonra felaket bir çatırtı duyuldu.

Sophie başını bir yana uzatıp saçlarını kulağının üzerinden çekti. "Ön camdı bu giden." Kapıya doğru bir adım attı. "Ona yardım etmeliyim." Kapı koluna uzanırken, tutam tutam buğu parmaklarından kıvrıla kıvrıla yükseldi.

"Hayır!" Josh ikizinin elini kapıp çekti ve elektrik yüklü parçacıklar aralarında çatırdadı. "Güçlerini kullanamazsın," diye fısıldadı ısrarla. "Fazlasıyla yorgunsun; Scatty'nin dediğini hatırlasana. Birden tutuşabilirsin."

"O bizim arkadaşımız, onu terk edemeyiz," diye çıkıştı Sophie. "En azından *ben* bunu yapmayacağım." Erkek kardeşi yalnızlığı seven biriydi; okulda arkadaş edinmek ve onlarla dostluğunu korumak konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Sophie ise kendi arkadaşlarına son derece sadıktı ve Scatty'i öylesine bir arkadaştan çok daha öte görmeye başlamıştı zamanla.

Erkek kardeşini derinden sevse de, her zaman bir kız kardeşi olsun isterdi.

Josh, Sophie'nin omuzlarını kavradı ve onu kendine doğru çevirdi. Kızdan şimdiden bir kafa kadar daha uzun boyluydu ve kendininkilerin tıpkısı mavi gözlerine bakmak için başını eğmesi gerekiyordu. "O bizim arkadaşımız değil, Sophie," sesi kalın ve ciddiydi. "O asla bizim arkadaşımız olmayacak. O iki bin beş yüz yaşında bir... Bir şey işte. Vampir olduğunu kendisi itiraf etti. İçeride yüzünün nasıl değişitiğini gördün, insan bile değil. Üstelik o Flamel'in olduğunu iddia ettiği kişi mi, emin değilim. Flamel'in öyle olmadığını zaten biliyorum!"

"Bu da ne demek?" diye ısrarla sordu Sophie. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Josh cevap vermek üzere ağzını açtı, fakat bir dizi takır tukur gümbürtü tüm binayı salladı. Roux, korku içinde inleye inleye kendini sokak arasına attı. İkizler onu görmezden geldiler.

Sophie bir kez daha "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Dee dedi ki..."

"Dee mi!"

"Ojai'da konuştum onunla. Sen Endor Cadısı'yla birlikte dükkânın içindeyken."

"Ama o bizim düşmanımız!"

"Sırf Flamel dediği için öyle," deyiverdi Josh. "Sophie, Dee bana Flamel'in bir suçlu, Scathach'ın ise açıkçası kiralık bir hayduttan ibaret olduğunu söyledi. İşlediği

suçların karşılığı olarak hayatının geri kalanı boyunca bir genç kızın bedeninde yaşamaya lanetlenmiş." Başını çabukça salladı ve hızla devam etti: "Sophie'ciğim, bu insanlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz... Flamel, Perenelle ve Scathach hakkında. Bildiğimiz tek şey ise seni değiştirdikleri, hem de son derece tehlikeli bir şekilde değiştirdikleri. Bizi dünyanın öbür ucuna getirdiler, bak şimdi ne hâldeyiz." O daha sözünü bitirmeden bina sallanmaya başladı ve sonra bir düzine kadar kiremit daha çatıdan kayıp avlunun orta yerine çakılarak, etrafa jilet gibi keskin parçacıklar püskürttü. Josh, irice bir parçanın koluna batışıyla ciyakladı. "Onlara güvenemeyiz Soph. Güvenmemeliyiz."

"Josh, bana verdikleri güçlere dair hiçbir fikrin yok..." Sophie kardeşinin kolunu tuttu ve o pis, çürük yemek kokusuyla dolu hava vanilya kokusundan nasibini aldı; bir an sonra da Josh'un aurasının bir anlık altın rengi parıltısıyla portakal kokusu geldi. "Ah Josh, sana öyle şeyler anlatabilirim ki. Endor Cadısı'nın bildiği her şeyi biliyorum..."

"Ve bu da seni hasta ediyor!" diye bağırdı Josh öfkeyle. "Ayrıca unutma, eğer güçlerini bir kez daha kullanırsan, kelimenin tam anlamıyla patlayıverebilirsin."

İkizlerin auraları altın ve gümüş renklerinde ışıldadı. Sophie çeşitli izlenimler, belli belirsiz düşünceler ve rastgele fikirlerin bir sel gibi bilincine akışı karşısında gözlerini sıkı sıkıya yumdu. Mavi gözleri kırpıştı, bir anlığına gümüş rengine döndü ve kız aniden erkek kardeşinin düşüncelerini tecrübe etmekte olduğunu fark

etti. Elini ondan çekmesiyle, düşüncelerle algılar anında soldu.

"Kıskanıyorsun!" diye fısıldadı şaşkınlık içinde. "Benim güçlerimi kıskanıyorsun."

Josh'un yanakları kızardı ve Sophie, daha kardeşi inkâr etmeden bile oğlanın gözlerinde hakikatı gördü. "Hiç de kıskanmıyorum!"

Bir anda, siyahlar içinde bir polis memuru kapının içinden fırlayarak avluya uçtu. Kaskının siperi üzerinde boylu boyunca uzun bir çatlak vardı, siyah botlarından biri de eksikti. Durmaksızın topallayarak yanlarından geçip sokak aralığına çıktı. Çıplak ayağının pıtırtısıyla deri postalın taban vuruşunun giderek uzaklaştığını duyabiliyorlardı.

Sonra Scatty –sanki gezintiye çıkmış gibi– avluya çıktı. Sanki bastonunu çevirip duran Charlie Chaplin'miş gibi nunçakusunu sallamaktaydı. Ne bir saç teli yerinden oynamış görünüyordu, ne de bedeninin herhangi bir yerinde yara bere vardı; yeşil gözleriyse parlak ve tetikteydi. "Ah, şimdi keyfim çok daha yerinde," diye ilan etti.

İkizler, Scatty'nin ötesine, koridorun içine doğru baktılar. Karanlığın içinde kıpırdanan hiçbir şey ya da kimse yoktu.

"Ama on kişi filandılar..." diye söze başladı Sophie.

Scathach omuz silkti. "Aslına bakarsan on iki kişi."

"Silahlıydılar..." dedi Josh. Önce kız kardeşine yan gözle bir bakış attı, sonra tekrar Savaşçı'ya baktı. Güç-

lükle yutkundu. "Öldürmedin... Onları öldürmedin değil mi?"

Dükkânın içinde bir yerde bir tahta parçası kırıldı ve bir şeyler yere yıkıldı.

"Hayır, sadece... sadece uyuyorlar." Scatty gülümsedi.

"Ama nasıl..." diye soracak oldu Josh.

"Ben Savaşçı'yım," dedi Scatty gayet gelişigüzel.

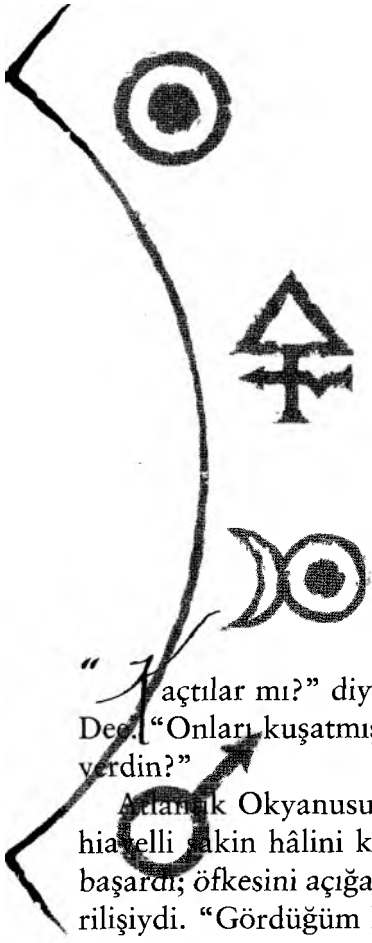
Sophie en hafifinden bir kıpırdanma hissetti; bir şekil koridorun içinden belirip uzun parmaklı elini Scathach'ın omuzuna koyarken bir çığlık koparmak üzere ağzını açtı. Savaşçı hiçbir tepki vermedi.

"Seni on dakikalığına bile yalnız bırakamıyorum," dedi Nicholas Flamel, gölgelerin içinden aydınlığa çıkarak. Açık kapıyı başıyla işaret etti. "Gitsek iyi olacak," diye ekledi ve onları sokak arasına doğru yönlendirdi.

"Kavgayı kaçırdın," dedi Josh ona. "On kişiydiler..."

"On iki," diye derhâl düzeltti onu Scathach.

"Biliyorum," dedi Simyacı alaycı bir gülümsemeyle, "sadece on iki. Hiç şansları yoktu."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Kaçtılar mı?" diye cep telefonuna hırladı Dr John Dee. "Onları kuşatmıştım hani? Kaçmalarına nasıl izin verdin?"

Atlantik Okyanusu'nun öte yanında, Niccolò Machiavelli sakin hâlini koruyarak kendine hâkim olmayı başardı; öfkesini açığa vuran tek şey çene kaslarının gerilişiydi. "Gördüğüm kadarıyla, her şeyden son derece haberdarsın."

"Kaynaklarım var tabii," diye çıkıştı Dee; ince dudakları bükülüp çirkin bir gülümsemeye bürünmüştü. Kendi karargâhı içinde bir casus olduğunu öğrenmenin Machiavelli'yi çılgına çevireceğini biliyordu.

"Anladığım kadarıyla sen de Ojai'de kapana kıstırmıştın onları," diye usulca devam etti Machiavelli. "Diriltilmiş ölülerden oluşan bir orduyla çevrilmişlerdi. Ne var ki kaçtılar. Sen buna nasıl izin verdin?"

Dee hızla yol alan limuzininin yumuşak deri koltuğunda arkasında yaslandı.

Yüzü sadece cep telefonunun ekranı tarafından aydınlanıyor, telefonun ışığı çene kemiklerine düşerek o sivri keçi sakalını soğuk bir ışıkla kuşatıyor, gözleriniyse gölgede bırakıyordu. Machiavelli'ye, ölü diriltme güçlerini kullanarak ölü insanlar ve hayvanlardan oluşan bir orduyu ayağa kaldırdığını söylememişti. Yoksa bu, İtalyan'ın –üstü kapalı olarak– kendisinin de Dee'nin tarafında bir casusu olduğundan onu haberdar etme yolu muydu?

"Şu anda neredesin?" diye sordu Machiavelli.

Dee limuzinin penceresinden dışarıya şöyle bir bakıp hızla yanından geçip giden yol levhalarını okumaya çalıştı. "101 numaralı otoyolun üzerinde bir yerdeyim, Los Angeles'a doğru yol alıyorum. Jetimin yakıt nakli yapıldı; gitmeye hazır. Oraya vardığım anda kalkışa hazır olacağız."

"Sen Paris'e inmeden önce onları gözaltına almış olmayı umuyorum," dedi Machiavelli. Hat cızır cızır çatırdadı ve adam bir süre duraksadıktan sonra ekledi: "Saint-Germain ile bağlantıya geçmeye çalışacaklarını tahmin ediyorum."

Dee koltuğunda doğruldu. "Saint-Germain Kontu mu? Paris'e geri mi dönmüş? Kayıp Ophir şehrini bulmaya çalışırken Hindistan'da öldüğünü duymuştum."

"Belli ki öyle değilmiş. Champs-Elysées'nin biraz gerisinde bir dairesi ve şehrin biraz dışında iki evi var bildiğimiz kadarıyla. Hepsi gözetim altında. Flamel onunla iletişime geçerse, haberimiz olacak."

"Bu sefer kaçmalarına izin verme," diye bağırdı Dee. "Efendilerimiz bundan hiç hoşnut olmaz." Machiavelli cevap veremeden telefonu çat diye kapattı. Sonra hızlıca bir gülümsemeyle dişleri ortaya çıktı. Ördüğü ağ giderek daralıyordu.

"Bazen öyle çocukça davranıyor ki," diye İtalyanca söylendi Machiavelli. "İlle de son sözü söyleyecek." Kafenin yıkıntıları önünde durup telefonunu kapattı ve önündeki tahribata baktı.

Sanki bir kasırga kafeyi yıkıp geçmişti. Her bir mobilya parçası kırılmış, pencereler paramparça olmuştu, hatta tavanda bile çatlaklar vardı. Fincanların ve tabakların toz hâlindeki kalıntıları, yerde kahve çekirdeklerine, ortalığa saçılmış çay yapraklarına ve parçalanmış çöreklere karışmıştı. Machiavelli eğilip yerden bir çatal aldı. Kusursuz bir S şekline bükülmüştü. Bunu bir yana fırlatıp enkazın içinde ilerledi. Scathach tek başına yüksek seviyede eğitimli ve ağır silahlarla donatılmış on iki RAID görevlisini alt etmişti. Adam içten içe, onunla son karşılaşmasından beri geçen yıllar içinde Savaşçı'nın dövüş sanatlarındaki becerilerinin bir kısmını yitirmiş olmasını ummuştu; fakat anlaşılan bu umudu boşa çıkmıştı. Gölge Savaşçı, her daim olduğu kadar ölümcüldü. Flamel ve çocuklara yaklaşmak, yanlarında Savaşçı olduğu sürece zor olacaktı. Uzun yaşamı içinde, Niccolò onunla en azından altı–yedi kere karşı karşıya gelmiş, her seferinde de ölümden kıl payı kurtulmuştu. En son, 1942 kışında Stalingrad'ın buzlara hapsolmuş

yıkıntıları arasında karşılaşmışlardı. Eğer Scathach olmasaydı, Machiavelli'nin kuvvetleri kenti ele geçirmiş olacaklardı. Adam onu öldürmeye and içmişti. Belki de şu an, bu andı gerçekleştirmenin tam zamanıydı.

Fakat öldürülemez biri, nasıl öldürülürdü ki? Tarihin en yüce kahramanlarının her birini yetiştirmiş, dünyanın her bir büyük çatışmasında dövüşmüş, dövüş tarzı neredeyse her dövüş sanatının özünde olan Savaşçı'nın karşısında ne durabilirdi ki?

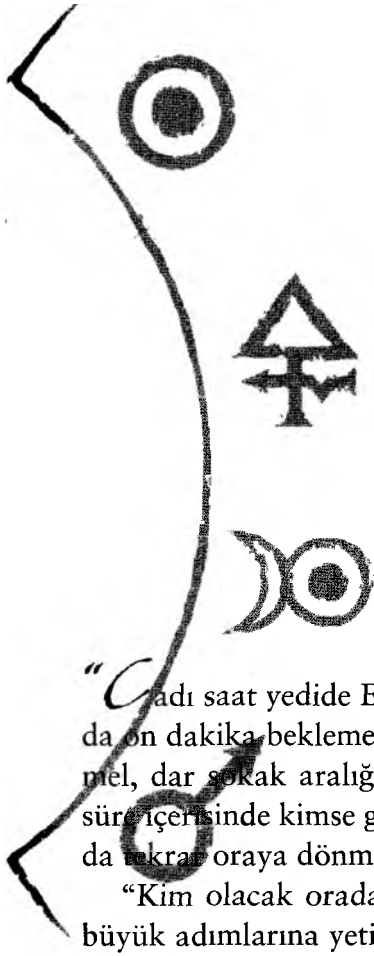
Machiavelli, yıkık dökük dükkânın dışına çıkıp derin bir nefes aldı; akciğerlerinden dökülüp saçılmış kahve ve ekşimiş sütün keskin kokusunu temizledi. Adam yaklaşırken Dagon arabanın kapısını onun için açtı ve İtalyan, şoförünün siyah gözlüklerinde kendi yansımasını gördü.

Arabaya binmeden bir an duraksadı ve sokakları kapatmakta olan polise, ufak gruplar hâlinde toplanmakta olan özel harekat birimlerine ve işaretsiz arabaları içindeki sivil polislere bir bakış attı. Fransız gizli servisi emrinin altındaydı; polisin işe katılması komutunu verebilirdi, üstelik buyruğunu sorgusuz sualsiz uygulayacak yüzlerce adam ve kadından oluşan özel bir orduya erişimi vardı. Ne var ki hiçbirinin Savaşçı'ya meydan okuyamayacağını biliyordu. Bir karara vardı ve arabaya binmeden önce Dagon'a baktı.

"Disir'i bul."

Dagon kaskatı kesilerek ender bir duygu emaresi gösterdi. "Bu akıllıca mı?" diye sordu.

"Gerekli!"

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Cadı saat yedide Eiffel Kulesi'nde olmamızı ve orada on dakika beklememizi söyledi," dedi Nicholas Flamel, dar sokak aralığında aceleyle ilerlerken. "Eğer o süre içerisinde kimse gelmezse, sekizde ve sonra dokuzda tekrar oraya dönmemiz gerekiyor."

"Kim olacak orada?" diye sordu Sophie, Flamel'in büyük adımlarına yetişebilmek için neredeyse koşarak. Bitap düşmüş hâldeydi ve kafede oturarak geçirdiği o kısa süre sadece tam olarak ne kadar yorgun olduğunu vurgulamaya yaramıştı. Bacakları kurşun gibi ağır geliyordu, sol yanınaysa keskin bir sancı saplanıyordu.

Simyacı omuz silkti. "Bilmiyorum. Cadı kiminle bağlantıya geçebilirse."

Scathach, hafifçe, "O da ancak Paris'te sana yardım etme riskini göze alacak birilerinin olacağını varsayar-

sak," dedi. "Sen tehlikeli bir düşmansın ve muhtemelen bir dost olarak daha da tehlikelisin Nicholas.

Ölüm ve yıkım her daim seni hemen arkandan takip etmiştir."

Josh yandan kız kardeşine baktı, bu söylenenleri dinlediğini biliyordu. Kız mahsus gözlerini başka yöne çevirdi; fakat Josh, Sophie'nin konuşulanlar karşısında kendini rahatsız hissettiğini kestirebiliyordu.

"Eh, kimse gelmezse, o zaman B planına geçeceğiz," dedi Flamel.

Scathach'ın dudakları neşesiz bir gülümsemeye büründü. "Ben bir A planımız bile olduğundan haberdar değildim. B planı ne?"

"Henüz o noktaya gelmedim." Simyacı sırıttı. Sonra gülümsemesi silindi. "Keşke Perenelle burada olsaydı, ne yapmamız gerektiğini bilirdi o."

Josh aniden "Gruplara ayrılmalıyız bence," dedi.

Önde gitmekte olan Flamel, arkasına doğru bir bakış attı. "Bence bu iyi olmaz."

"Bunu yapmak zorundayız," dedi Josh kararlılıkla. "Mantıklı olan bu." Ama daha bu sözcükleri sarf ederken bile Simyacı'nın neden ayrılmalarını istemediğini merak ediyordu.

"Josh haklı," dedi Sophie. "Polis dördümüzü arıyor. Eminim şimdiden bir eşkâl oluşturmuşlardır – ergenlik çağında iki genç, kızıl saçlı bir kız ve yaşlı bir adam. Sık rastlanan bir grup tanımı olduğu söylenemez."

"Yaşlı mı!" Nicholas'ın sesi belli belirsiz rencide olmuş gibi geliyordu, Fransız aksanı belirginleşmişti. "Scatty benden iki bin yıl daha yaşlı!"

"Evet. Ama fark şu ki, ben bunu göstermiyorum," diye sırıta sırıta ona şaka yollu takıldı Savaşçı. "Ayrılmak iyi bir fikir."

Josh dar sokağın ağzında durdu ve bir o yana bir bu yana baktı.

Polis sirenleri her yanlarında bangır bangır ötüyordu.

Sophie erkek kardeşinin yanında durdu. Yüz hatlarındaki benzerlik besbelliydiyse de, Josh artık kızın alnında çizgiler olduğunu, parlak mavi gözlerininse buğulanmış, iris tabakalarının gümüş rengiyle beneklenmiş olduğunu fark etti. "Roux, Rue de Dunkerque'e çıkmak için sola, metro istasyonuna çıkmak için sağa dönmemizi söylemişti."

Flamel tereddütteydi: "Ayrılmanın iyi bir fikir olduğuna emin değilim..."

Josh arkasına döndü. "Buna mecburuz," dedi kararlılıkla. "Sophie ve ben..." diye başladı, fakat Nicholas başını iki yana sallayarak onun sözünü kesti.

"Pekâlâ. Ayrılmamız gerektiğine katılıyorum. Fakat polis özellikle ikizlerin peşinde olabilir..."

Sophie, "Çok da fazla ikize benzemiyoruz," deyiverdi hemen. "Josh benden daha uzun boylu."

"Aynı zamanda ikinizin de sarı saçları ve masmavi gözleri var, üstelik ikiniz de Fransızca konuşamıyorsunuz," diye ekledi Scatty. "Sophie, sen benimle gel. Beraber iki kız çok dikkat çekmez. Josh ile Nicholas da beraber giderler."

"Ben Sophie'yi bırakmam..." diye karşı çıktı Josh. Kız kardeşinden bu yabancı şehirde ayrı düşmenin fikri bile onu birdenbire telaşa sokmuştu.

"Scatty'nin yanında bana bir şey olmaz," dedi Sophie gülümseyerek. "Fazla endişe ediyorsun. Nicholas'ın da sana iyi bakacağını biliyorum."

Josh bundan o kadar da emin görünmüyordu. "Kız kardeşimle kalmayı tercih ederim," dedi Josh ısrarla.

"Bırak da kızlar beraber gitsinler, öylesi daha iyi," dedi Flamel. "Daha güvenli."

"Daha mı güvenli?" dedi Josh kuşkuyla. "Bu işin içinde güvenli olan hiçbir şey yok."

"Josh!" diye çıkıştı Sophie, tam da annelerinin o bazen kullandığı gibi bir ses tonuyla. "Yeter." Savaşçı'ya döndü. "Saçına bir şey yapmalısın. Poliste siyah dövüş giysileri içinde kızıl saçlı bir kız eşkâli var..."

"Haklısın." Scathach'ın sol eli hızlı bir bükülmeyle kıpırdandı; bir anda parmakları arasında kısa bir bıçak belirivermişti. Flamel'e döndü. "Biraz kumaş gerek bana." Bir yanıt gelmesini beklemeden, adamı döndürüp haşatı çıkmış deri ceketini yukarı kaldırdı. Düzgün, titiz hareketlerle, Flamel'in bol siyah tişörtünden kare şeklinde bir parça kesti. Sonra deri ceketini bırakıp eski hâline soktu, kumaş parçasını bir bandana gibi kıvırıp, başının arkasında düğümleyerek, o kolayca tanınabilecek saçlarının üzerini örtmüş oldu.

"Bu benim en sevdiğim tişörtümdü," diye söylendi Flamel. "Koleksiyon değeri var." Rahatsızca omuzlarını oynattı. "Ayrıca şimdi sırtım üşüyor."

"Aman mızmızlığı bırak. Yenisini alırım," dedi Scatty. Sophie'nin elini yakaladı. "Haydi. Gidelim. Kule'de görüşürüz."

"Yolu biliyor musun?" diye seslendi Nicholas arkasından.

Scatty güldü. "Ben burada altmış sene yaşadım, unuttun galiba? Kule inşa edilirken buradaydım."

Flamel başıyla onayladı. "Eh, üzerine dikkat çekmemeye çalış."

"Elimden geleni yaparım."

"Sophie..." diyecek oldu Josh.

"Biliyorum," diye cevap verdi kardeşi, "Dikkatli ol diyeceksin." Sonra dönüp hızlıca erkek kardeşine sarıldı; *aura*ları çatırdadı bu hareketle. "Her şey yolunda gidecek," dedi usulca, oğlanın gözlerindeki korkuyu okuyarak.

Josh kendini gülümsemeye zorladı ve başıyla onayladı. "Nereden biliyorsun? Büyü mü?"

"Biliyorum işte," dedi Sophie öylece. Gözleri bir anlığına gümüş rengiyle titreşti. "Tüm bunların olmasının bir sebebi var. Kehaneti hatırla. Her şey yoluna girecek."

"Sana inanıyorum," dedi Josh, aslında inanamasa da. "Dikkatli ol ve unutma, rüzgâr yaratmak yok," diye ekledi.

Sophie ona bir kez daha hızlıca sarıldı. "Rüzgâr yok," diye fısıldadı kardeşinin kulağına ve sonra dönüp gitti.

Nicholas ve Josh, Scatty ve Sophie'nin sokakta metro istasyonuna doğru ilerleyerek gözden kaybolmaları-

m izlediler, sonra aksi yöne döndüler. Tam bir köşeyi döneceklerken Josh omuzunun üzerinden bir bakış attı ve kız kardeşinin de aynı şeyi yapmış olduğunu gördü. Her ikisi de ellerini kaldırıp sallayarak vedalaştılar.

Josh kızın arkasını dönmesini bekledi, ancak o zaman elini indirdi. Artık tümüyle yalnızdı – bu yabancı şehirde, evden binlerce mil uzakta, güvenmediği, kendisinden korkmaya başladığı bir adamla baş başa...

"Yolu bildiğini söylemiştin," dedi Sophie.

"Buralara gelmeyeli epey uzun zaman oldu," diye kabul etti Savaşçı. "Sokaklar pek bir değişmiş."

"Ama Eiffel Kulesi yapılırken burada olduğunu söylemiştin."

Durdu, birden ne demiş olduğunu fark etti. "Sahi, ne zamandı o?" diye sordu.

"1889'da. Ondan iki ay kadar sonra ayrıldım buradan."

Scathach metro istasyonunun dışında durup bir gazete bayisine yol sordu. Ufak tefek Çinli kadın pek az Fransızca konuşabiliyordu, o yüzden Scathach hemen başka bir dile geçti. Sophie ansızın bu dili tanıdığını fark etti; Standart Çinceydi bu. Satıcı gülümseyerek tezgâhın arkasından çıktı ve parmağıyla sokağın sonunu gösterdi. Öyle hızlı konuşuyordu ki, Sophie, Cadı bu dili bildiği hâlde, tek tek kelimeleri seçemiyordu. Sanki kadın şarkı söylüyormuş gibi geliyordu kulağa. Scathach ona teşekkür etti, öne eğilerek kadını selamladı, kadın da aynı şekilde karşılık verdi.

Sophie, Savaşçı'nın kolunu yakalayıp onu çekiştirerek oradan uzaklaştırdı. "İyi ki üzerine dikkatleri çekmiyorsun hani!" diye mırıldandı. "İnsanlar gözlerini dikip bakmaya başlamışlardı."

"Neye bakıyorlardı?" diye sordu Scathach; gerçekten de kafası karışmıştı.

"Eh, muhtemelen kusursuz Çince konuşan ve sonrasında da eğilerek selam veren beyaz bir kız olmana," dedi Sophie sırıtarak. "Pek havalı bir gösteriydi doğrusu."

"Bir gün herkes Çince konuşacak, eğilerek selam vermekse nezaket icabı," dedi Scathach, kadının verdiği yol tarifi doğrultusunda sokakta ilerlemeye koyularak.

Sophie ona yetişip yanına geldi. "Çinceyi nerede öğrendin?" diye sordu.

"Çin'de. Aslında kadınla Standart Çince konuşuyordum, ama Wu lehçesi ve Kantonca da biliyorum.

Yüzyıllar içinde Uzak Doğu'da uzun zaman geçirdim. Oraları çok severdim."

Sessizlik içinde yürüdüler, sonra Sophie "Peki kaç dil konuşuyorsun?" diye sordu.

Scathach somurttu, cevabını tartarken gözleri bir anlığına kapandı. "Altı ya da yedi..."

Sophie başıyla onayladı. "Altı ya da yedi; çok etkileyici. Annemler bizim İspanyolca öğrenmemizi istiyorlar, babam da bir yandan bize Yunanca ve Latince öğretiyor. Ama ben Japonca öğrenmeyi çok isterdim. Bir gün Japonya'ya gitmeyi çok istiyorum," dedi.

"... altı ya da yedi yüz diyecektim," diye devam etti Scathach. Sonra Sophie'nin serseme dönmüş yüzünü

görüp yüksek sesle güldü. "Eh, tabii bunların birkaçı ölü diller, o yüzden sayılırlar mı bilmem, ama unutma ben çok uzun zamandır hayattayım."

Sophie, "Gerçekten iki bin beş yüz yıldır mı hayattasın?" diye sordu ve yaşı on yediden fazla durmayan kıza bir bakış attı. Birden sırıttı. Hayatında bir kez olsun bir gün böyle bir soru soracağını hayal etmemişti. Bu, hayatının ne denli değiştiğine bir başka örnekti işte!

"İki bin beş yüz on yedi humani yılı." Scathach vampir dişlerini saklayan, dudaklarını sımsıkı kenetleyen bir hareketle gülümsedi. "Hekate bir keresinde beni bilhassa fena bir Yer Altı Gölge Alemi'nde bir başıma bırakıp gitti. Çıkış yolunu bulmam yüzyıllarımı aldı. Bir de gençken Lyonesse, Hy-Brasil ve Tir na nOg Gölge Alemlerinde epey zaman geçirdim; oralarda zaman farklı bir hızda ilerler. Gölge Alemi zamanı, humani zamanıyla aynı değildir, o yüzden aslında sadece bu dünya üzerinde geçirdiğim zamanı sayıyorum.

Hem kim bilir, belki siz de bunun nasıl bir şey olduğunu tecrübe edersiniz. Sen ve Josh eşsiz ve çok güçlüsünüz. Temel büyülerde ustalaştıkça daha da güçlü olacaksınız. Eğer ölümsüzlük sırrını kendiniz keşfetmezseniz de, biri size bir lütuf olarak sunabilir. Haydi, karşıya geçelim."

Sophie'nin elini tutup kızı dar bir yolun karşısına doğru çekti.

Saat daha az evvel altıyı vurmuş olsa da, trafik yoğunlaşmaya başlıyordu. Kamyonetler restoranlara teslimat yapıyor, serin sabah havası fırından yeni çıkmış

ekmeğin, çöreklerin ve demlenen kahvenin kokusuyla dolmaya başlıyordu. Sophie tanıdık kokuları içine çekti. Poğaça ve kahve ona daha sadece iki gün önce Kahve Fincanı'nda müşterilere bunlardan sunduğunu hatırlattı ona. Gözlerini kırpıştırıp aniden gelen gözyaşlarının verdiği batma hissini savuşturdu. Son iki günde öyle çok şey olmuş, öyle çok şey değişmişti ki! Merakını yüksek sesle dile getirdi: "O kadar uzun süre yaşamak nasıl bir his?"

"Yalnızlık dolu," dedi Scatty usulca.

Sophie, Savaşçı'ya, dikkatle "Ne kadar... Ne kadar daha yaşayacaksın?" diye sordu.

Scatty omuz silkti ve gülümsedi. "Kim bilir? Eğer dikkatli olur, düzenli egzersiz yapar ve beslenmeme dikkat edersem, iki bin yıl daha yaşayabilirim." Ama sonra gülümsemesi yüzünden silindi. "Ama ben de yaralanmaktan muaf değilim. Yenilemez de değilim. Öldürülebilirim." Sophie'nin yüzündeki üzgün ifadeyi görüp kızın kolunu sıktı. "Ama bu olmayacak. Beni kaç humani, ölümsüz, Ata, şekil değiştiren yaratık ve çeşitli canavar öldürmeye çalıştı, biliyor musun?"

Kız başını salladı.

"Şey, aslına bakarsan ben de bilmiyorum. Ama binlercesi oldu. Belki hatta on binlercesi. Ve ben hâlâ buradayım. Bu, sana ne ifade ediyor?"

"Bu işte iyi olduğunu mu?"

"Hıh! Ben iyiden daha iyiyim. Ben en iyiyim. Ben Savaşçı'yım." Scathach durup bir kitapçı vitrininden içeriye baktı, fakat Sophie konuşmak üzere ona dön-

düğünde Savaşçı'nın yeşil gözlerinin fırıl fırıl dönerek etrafı kolaçan etmekte olduğunu fark etti.

Dönüp bakma isteğina karşı durarak, Sophie sesini bir fısıltıya dönünceye dek alçalttı. "Takip mi ediliyoruz?" Azıcık olsun korkmadığını keşfederek şaşırmıştı; biliyordu ki, Scatty ile olduğu sürece hiçbir şey ona zarar veremezdi.

"Hayır, sanmıyorum. Eski alışkanlıklar işte." Scathach gülümsedi. "Yüzyıllar boyunca hayatta kalmamı sağlayan o alışkanlıklar." Dükkândan uzaklaştı ve Sophie, Scatty'nin koluna girdi.

"Nicholas seninle tanıştığımızda, senden başka isimlerle de bahsetmişti..." Sophie suratını buruşturdu; adamın daha iki gün önce, San Francisco'da, Scathach'ı onlara nasıl tanıtmış olduğunu hatırlamaya çalıştı. "Sana Savaşçı Kız, Gölge, İblis Katili, Kral Yaratan demişti."

"Bunlar sadece isim işte," diye homurdandı Scathach. Sesinden anlaşıldığına göre, utanmıştı.

"Bana öylesine isimlerden çok daha fazlası gibi geliyor," diye bastırdı Sophie. "Unvanlar... Layık görüldüğün birer unvan gibi geliyorlar kulağa," diye ısrar etti.

"Eh, pek çok adım oldu bugüne dek," dedi Scathach.

"Dostlarımın verdiği isimler, düşmanlarımın taktığı isimler. Önce Savaşçı Kız'dım, sonra gizlenme becerilerimden ötürü Gölge adını aldım. İlk kamuflaj giysilerini kusursuzlaştırdım da."

"Bir ninja filanmış gibi konuşuyorsun," diyerek güldü Sophie. Savaşçı'nın konuşmasını dinlerken, Cadı'nın

hatıralarından görüntüler aklında titreşiyor, böylece Scatty'nin söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu.

"Ninjaları eğitmeyi denedim ama hiçbir zaman o kadar da iyi değillerdi, inan bana. Raktabija'yı öldürünce İblis Katili adını aldım. Arthur'un tahta çıkmasına yardım edince de Kral Yaratan denildi bana." Sesi tatsızlaştı. Hızla başını salladı. "Bu sonuncu bir hataydı. Üstelik ilk hatam da değil." Güldü, ama çıkan kahkaha titrek ve zorlama gibiydi. "Birçok hata yaptım."

"Babam hatalarımızdan çok şey öğrenebileceğimizi söyler hep."

Scatty sinirli sinirli güldü. "Benim için geçerli değil." Sesindeki acıyı saklayamıyordu.

"Zor bir hayatın olmuş anlaşılan," dedi Sophie usulca.

"Evet, zordu," diye kabul etti Savaşçı.

"Hiç..." Sophie duraksadı, doğru sözcüğü arıyordu. "Hiç bir erkek arkadaşın oldu mu?"

Scathach ona keskin bakışlarla baktı, sonra yüzünü öbür yana, bir dükkânın vitrinine doğru çevirdi. Bir anlığına Sophie kızın vitrindeki ayakkabıları incelemekte olduğunu sandı, ama sonra Savaşçı'nın camda kendi yansımasına baktığını fark ettii. Ne görüyordu acaba?

"Hayır," diye nihayet itiraf etti Scatty. "Hiçbir zaman yakın biri, özel biri olmadı." Gergin gergin gülümsedi. "Atalar benden korkup kaçınıyorlar. Ben de humanilerle çok yakınlaşmamaya özen gösteriyorum. Yaşlanıp ölmelerini seyretmek fazla zor. Ölümsüzlüğün laneti de bu işte... Dünyanın değiştiğini izlemek, bildiğin her şeyin solup yittiğini görmek. Biri sana ölümsüz-

lük lütfunu sunarsa, bunu hatırla Sophie." Ölümsüzlük sözcüğünü âdeta bir küfür gibi telaffuz etmişti.

"Büyük bir yalnızlık gibi geliyor kulağa," dedi Sophie sözcüklerini özenle seçerek. Daha önce, ölümsüz olmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti; tanıdık her şey değişir, tanıdığın herkes seni terk ederken yaşamaya devam etmenin... Sessizlik içinde on–on iki adım yürüdüler, ancak sonra tekrar konuştu Scatty.

"Evet, yalnızlık," diye itiraf etti. "Büyük bir yalnızlık."

"Yalnızlık nasıl bir şey biliyorum," dedi Sophie düşünceli düşünceli. "Annemle babam bu kadar sık uzakta olduğu ya da devamlı bir şehirden ötekine taşındığımız için, arkadaş edinmek zor. Arkadaşlıkları sürdürmekse neredeyse imkânsız. Herhâlde Josh ve ben, o yüzden her zaman bu kadar yakın olduk birbirimize; başka kimsemiz yoktu. Benim en iyi arkadaşım Elle, New York'ta. Devamlı telefonda konuşuyoruz, birbirimize e-posta gönderiyoruz ve mesajlaşıyoruz, ama onu Noel'den beri görmedim." Gülümseyerek, "Saç rengini her değiştirdiğinde bana cep telefonundan bir fotoğraf gönderiyor ki, neye benzediğini bileyim," diye ekledi. "Josh arkadaş edinmeye çalışmıyor bile."

Sophie'nin kolunu hafifçe sıkarak, "Arkadaşlar önemlidir," diye ona hak verdi Scathach. "Ama arkadaşlar gelip geçse de, ailen her zaman yanındadır."

"Peki ya senin ailen? Endor Cadısı annenden ve erkek kardeşinden bahsetmişti." Daha sözlerini bitirme-

den bile, Cadı'nın hafızasından görüntüler belirmişti aklında:

Kan kırmızısı gözlü, keskin yüz hatlı daha yaşlı bir kadın ve ateş gibi kızıl saçlı, kül rengi tenli genç bir adam.

Savaşçı tatsızca omuz silkti. "Bugünlerde pek konuşmuyoruz. Benim anne babam Atalardandı. Danu Talis Adası'nda doğup büyümüşlerdi. Büyükannem Dora ilk humaniyi eğitmek üzere adadan ayrılınca, onu asla affetmediler. Birçok Ata gibi, onlar da humaniyi uğursuz birer hayvandan pek de farklı görmüyorlardı. Babam 'garabet' derdi onlara." Bir tiksinti ifadesi geçti yüzünden. "Bizde hep ön yargı olmuştur. Annemle babam, ben de insanlarla savaşmaya, onlar için savaşmaya, elimden geldiğince onları korumaya gideceğimi açıklayınca daha da şaşkına döndüler."

"Neden?" diye sordu Sophie.

Scatty'nin sesi yumuşadı. "Daha o zaman bile, geleceğin humaninin vakti olacağı ve Ata Irkların döneminin sonunun yaklaştığı bana göre gün gibi ortadaydı." Sophie'ye yandan bir bakış attı; Sophie'yse Scathach'ın gözlerinin neredeyse sanki içlerinde gözyaşları varmış gibi parlak, ışıl ışıl olduğunu görünce şaşırdı. "Annemle babam eğer evden ayrılırsam ailemizin adına leke süreceğimi ve onların da beni evlatlıktan reddedeceklerini söyleyerek uyardılar beni." Scatty'nin sesi giderek kısıldı.

"Ama sen yine de ayrıldın," diye tahmin yürüttü Sophie.

Savaşçı başıyla onayladı. "Ayrıldım evden. Bin yıl boyunca konuşmadık... Ta ki başları belaya girip benim yardımıma ihtiyaçları oluncaya kadar," diye acı bir gülümsemeyle ekledi. "Şimdi ara sıra konuşuyoruz, ama korkarım beni hâlâ bir utanç kaynağı olarak görüyorlar."

Sophie tatlılıkla Scatty'nin elini sıktı.

Savaşçı'nın az evvel söylediği şey ona kendisini rahatsız hissettiriyordu, öte yandan Scatty'nin onunla son derece şahsi bir şey paylaşmış olduğunu anlamıştı; başka kimseyle paylaştığını hiç sanmadığı bir şey. "Özür dilerim. Seni üzmek istememiştim."

Scathach da onun elini sıkarak karşılık verdi. "Beni sen üzmedin. Onlar üzdü. Üstelik de iki bin yıldan daha uzun süre önce. Ve bunu hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Biri bana hayatım hakkında bir şeyler sorma zahmetine girmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama inan bana her şey her zaman da kötü gitmedi. Kimi harika maceralar geçti başımdan," dedi ışıl ışıl gözlerle. "Bir kız müzik grubunda şarkıcı olduğum zamanı anlatmış mıydım? Bir nevi Spice Girls'ün Gotik-Punk versiyonu gibiydik, ama sadece Tori Amos şarkıları yorumluyorduk. Almanya'da çok meşhurduk." Sesini alçalttı. "Sorun şuydu ki, hepimiz vampirdik..."

Nicholas ve Josh, Rue de Dunkerque'e döndüklerinde, her yanın polislerle dolu olduğunu gördüler. Josh yavaşlayınca, "Yürümeye devam et," dedi Nicholas aceleyle. "Ve doğal davran."

"Doğal diyorsun," diye homurdandı Josh. "Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum artık."

"Hızlı yürü, ama koşma," dedi Nicholas sabırla. "Tümüyle masumsun, derse giden bir öğrenci ya da yazlık işine giden biri gibi. Polise bak ama gözlerini dikme. İçlerinden biri sana bakarsa hemen öbür yana dönme, onun yerine bakışlarını yavaşça bir sonraki kişiye çevir. Sıradan bir vatandaşın yapacağı şey budur. Eğer durdurulursak ben konuşacağım. Sorun çıkmaz."

Oğlanın yüzündeki kuşku dolu bakışı gördü ve gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Güven bana, ben bunu çok uzun zamandır yapıyorum. İşin püf noktası sanki burada olmak en doğal hakkınmış gibi davranmak. Polisler, şüpheli görünen ve davranan kişileri saptamak için eğitilmişlerdir."

"Sence de bu her iki gruba da dahil değil miyiz?" diye sordu Josh.

"Buraya aitmişiz gibi duruyoruz, bu da bizi görünmez kılıyor."

Üç polisten oluşan bir ekip, yanlarından geçerlerken onlara dönüp bakmadılar bile. Josh her birinin farklı tipte bir üniforma giymekte olduğunu ve adamların tartışıyor gibi göründüklerini fark etti.

"Bu iyi," dedi Nicholas onları duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında.

"Nedir iyi olan?"

Nicholas başını geldikleri yöne doğru eğdi. "Üniformaların birbirlerinden farklı olduğunu gördün mü?"

Oğlan başıyla onayladı.

"Fransa karmaşık bir polis düzenine sahiptir, Paris

daha bile öyle. Ulusal Polis, Ulusal Jandarma ve Bölge Polisi vardır. Machiavelli belli ki bizi bulabilmek için hiçbir şeyden kaçınmamış. Ne var ki onun en büyük zaafı, her zaman diğer insanların da kendisi gibi histen yoksun olacak kadar mantıklı olduğunu varsaymak olmuştur. Belli ki tüm bu polis kuvvetlerini sokaklara yığarsa, adamların bizi aramaktan başka hiçbir şey yapmayacaklarını düşünüyor. Fakat değişik birimler arasında bir hayli rekabet var ve şüphesiz herkes tehlikeli suçluları yakalama itibarını kendisi kazanmak istiyor."

"Şimdi de buna mı çevirdin bizi?" diye sordu Josh, sessindeki ani sertliği gizlemekten acizdi.

"İki gün önce, Sophie ve ben sıradan, mutlu insanlardık. Bir de şimdi bak bize. Kendi kardeşimi zor tanıyorum. Kovalandık, canavarların saldırısına uğradık, şimdi de polisin arananlar listesinin en tepesindeyiz. Bizi birer hayduta çevirdin Bay Flamel. Oysa bu senin bir haydut konumuna ilk düşüşün değil, öyle değil mi?" diye çıkıştı. Ellerini ceplerinin derinliklerine sokuşturup, titremelerini önlemek için yumruk yaptı. Korkuyordu ve öfkeliydi; korku da onu pervasız kılıyordu. Daha önce bir yetişkinle hiç böyle konuşmamıştı.

"Hayır," dedi Nicholas ılımlılıkla. Solgun gözleri tehlikeli tehlikeli ışıldamaya başladı. "Daha önce de bana bir haydut yaftası yapıştırıldığı oldu. Fakat sadece düşmanlarım tarafından." Uzunca bir duraksamadan sonra "Bana öyle geliyor ki, Dr Dee ile konuşmuşsun. Onunla karşılaşmış olabileceğin tek yer de Ojai. Ne de olsa sadece orada gözümün önünden ayrıldın."

Josh bunu inkâr etmeyi düşünmedi bile. "Siz üçünüz Cadı'yla birlikte pek meşgulken karşılaştım Dee ile," diye meydan okurcasına kabul etti bunu. "Bana senin hakkında pek çok şey söyledi."

"Eminim söylemiştir," diye mırıldandı Flamel. Kaldırımın ucunda durup bisikletleri ve mopedleri üzerindeki bir düzine kadar öğrencinin hızla önlerinden geçip gitmesini bekledi, sonra gezinircesine karşıdan karşıya geçmeye koyuldu. Josh aceleyle peşinden koşturdu.

"Senin kimseye, hiçbir zaman her şeyi bütünüyle anlatmadığını söyledi."

"Doğru," diye onayladı Flamel. "İnsanlara her şeyi söylersen, öğrenme fırsatını ellerinden almış olursun."

"*Abraham'ın Kitabı*'nı Louvre'dan çaldığını söyledi."

Nicholas ancak on–on iki adımdan yürüdükten sonra başıyla onay verdi. "Eh, sanırım bu da doğru," dedi. "Gerçi işler onun göstermeye çalıştığı kadar basit değil. Şöyle ki, Kitap kısa bir süreliğine Kardinal Richelieu'nün eline düşmüştü."

Josh başını salladı. "O kim?"

"Sen hiç *Üç Silahşörler*'i okumadın mı?" diye sordu Flamel şaşkınlık içinde.

"I-ıh. Filmi de görmedim."

Flamel başını salladı. "Dükkânda bir nüshası olacaktı..." diye söze başladı ve sonra durdu. Perşembe günü dükkândan çıktığında, orası bir yıkıntı hâlindeydi. "Richelieu kitaplarda geçer, filmde de. Kendisi gerçekte yaşamış bir kişiydi ve giydiği kırmızı kardinal cübbesi yüzünden Kızıl Kardinal diye tanınırdı. "Kral

XIII. Louis'nin başbakanıydı, ama gerçekte ülkeyi yöneten oydu. 1632'de Dee, Perenelle ve beni şehrin eski kısmının bir köşesinde yakalamayı başardı. İnsan-dışı birimleri bizi kuşatmıştı; ayaklarımızın altındaki toprak hortlaklarla doluydu, havada Meşum Kargalar vardı, Baobhan Sithler ise sokaklarda bizi kovalamaya koyulmuşlardı." Nicholas bu olayın hatırasıyla huzursuzca omuz silkti; sanki yaratıkların tekrar belirivermesini beklercesine havaya ve etrafına bakındı. "Dee'nin ellerine düşüşünü görmektense Codex'i yok etmek zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım. Sonra Perenelle son bir seçenek önerdi. Kitap'ı herkesin gözü önünde olacak bir yere saklayabilirdik. Bu basit ve dâhice bir fikirdi!"

"Ne yaptınız?" diye sordu Josh, merakı uyanmıştı.

Flamel'in dişleri hızlıca gülümseyişiyle bir anlığına göründü. "Kardinal Richelieu'nün huzuruna kabul edilmeyi talep ettim ve Kitap'ı ona sundum."

"Kitap'ı ona mı verdin yani? Ne olduğunu biliyor muydu?"

"Elbette biliyordu. *Abraham'ın Kitabı* çok ünlüdür Josh, aslında kötü bir şöhrete sahiptir demek daha doğru olur. Bir dahaki internete girişinde bir bakarsın."

"Kardinal senin kim olduğunu biliyor muydu peki?" diye sordu. Flamel'in konuşmasını dinlerken, dediği her şeye inanmak öyle kolaydı ki! Ve sonra hemen Ojai'de Dee'nin de ne denli inandırıcı olduğunu hatırladı.

Flamel o günleri hatırlayarak gülümsedi. "Kardinal Richelieu benim Nicholas Flamel'in soyundan gelen

biri olduğumu sandı. İşte böylece *Abraham'ın Kitabı*'nı ona teslim ettik, o da Kitap'ı kütüphanesine koydu." Nicholas, başını sallayarak hafifçe güldü. "Tüm Fransa'nın en güvenli yeri."

Josh suratını astı. "Ama Kitap'a bakınca metnin hareket ettiğini görmüştür muhakkak, öyle değil mi?"

"Perenelle Kitap'ın üzerini bir sihirle kapladı. Özel bir sihir. Denilen o ki şaşılacak basitlikte bir sihirmiş, gerçi ben hayatta beceremem ya! Bu sayede, Kardinal Kitap'a baktığında görmeyi beklediği şeyi gördü – bezemeli, Yunanca ve Aramice yazılarla dolu sayfalar."

"Dee yakaladı mı sizi?"

"Neredeyse. Bir mavna üzerinde Seine Nehri'nden aşağıya doğru kaçtık gittik. Dee bizzat, beraberinde bir düzine silahşörle Pont Neuf'te durmaktaydı. Bize bolca ateş ettiler. Hepsi de ıskaladı; şöhretlerine karşın, silahşörler nişan alma konusunda felakettiler," diye ekledi. "Sonra, birkaç hafta sonra, Perenelle'le ben, Paris'e döndük, kütüphaneye gizlice girdik ve kendi Kitap'ımızı çalıp geri aldık. Yani, herhâlde Dee doğru söylemiş diyebiliriz," diye bitirdi sözlerini. "Ben bir hırsızım."

Josh sessizce yürümeye devam ett; neye inanacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Flamel'e inanmak *istiyordu;* kitapçıda yanında çalışırken adamı sevmeye, ona saygı duymaya başlamıştı. Ona güvenmek *istiyordu.* Ne var ki, Sophie'yi tehlikeye atmış olduğu için onu asla affedemezdi.

Flamel sokağın bir o yanına bir bu yanına göz attı ve sonra elini Josh'un omuzuna koyup onu trafiğin için-

de yönlendirerek Rue de Dunkerque'in karşı tarafına geçirdi. "Oldu da takip ediliyorsak diye," dedi usulca. Sabahın erken saatlerinin yoğun trafiği içinden fırlayıp geçerlerken, dudaklarının belli belirsiz bir kıpırtısıyla söylemişti bunu.

Yolun karşısına vardıklarında, Josh silkelenerek Nicholas'ın elini omuzundan attı. "Dee'nin dedikleri çok mantıklı geliyor," diye devam etti.

"Eminim öyledir," dedi Flamel gülerek. "Dr John Dee uzun ve renkli yaşamı içinde birçok şey oldu; büyücü ve matematikçi, simyacı ve casus. Ama izin ver de sana şunu söyleyeyim Josh, o genellikle bir düzenbaz ve her daim bir yalancıydı. O yalan ve yarı uydurma lafların ustasıdır; bu hünerini tüm dönemlerin en tehlikelisinde, Kraliçe Elizabeth Çağı'nda geliştirdi ve mükemmelleştirdi. En iyi yalanın, hakikat çekirdeğine dolanmış olanı olduğunu bilir o." Duraksadı, gözleri yanlarından gelip geçen kalabalığı süzüyordu. "Başka ne söyledi sana?"

Josh cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. Dee ile konuşmasının tümünü ortaya dökmemek cazip geliyordu, ama sonra fark etti ki, büyük ihtimalle daha şimdiden çok fazla şey söylemişti bile. "Dee senin Codex'teki büyüleri sadece kendi çıkarın için kullandığını söyledi."

Nicholas başıyla onayladı. "Adil bir yorum. Ölümsüzlük büyüsünü Perenelle'i ve kendimi yaşatmak için kullanıyorum, bu doğru. Ayrıca Felsefe Taşı formülünü

de alelade metalleri altına, kömürü de elmasa çevirmek için kullanıyorum.

Kitapçılıkta para yok, bak onu söyleyeyim sana. Fakat ancak ihtiyacımız kadar kazanç yaratıyoruz. Açgözlü değiliz."

Josh ileri atılıp Flamel'in önüne geçti, sonra dönüp yüzünü ona çevirdi. "Burada konu para değil," diye çıkıştı. "O Kitap'ın içindekilerle yapabileceğin bir sürü başka şey var. Dee Kitap'ın dünyayı bir cennete çevirmek için kullanılabileceğini, tüm hastalıklara çare olabileceğini, hatta çevre sorunlarını bile onarabileceğini söyledi." Bir insanın böyle bir şeyi yapmak istememesini aklı almıyordu.

Flamel, Josh'un önünde durdu. Gözleri neredeyse oğlanınkilerle aynı hizadaydı. "Evet, Kitap'ta tüm bunları ve çok daha fazlasını yapacak büyüler var," dedi ciddiyetle. "Kitap'ta, kimi bu dünyayı küle çevirecek, kimiyse çölleri yeşertecek büyüler ilişti gözüme zaman içinde. Ne var ki Josh, ben o büyüleri uygulayabilecek yetkinlikte olsaydım bile –ki değilim– Kitap'taki malzeme benim kullanımım için değil." Flamel'in solgun gözleri Josh'unkilere odaklandı ve Josh'un artık Simyacı'nın doğruyu söylediğine bir şüphesi kalmadı. "Perenelle ve ben Kitap'ın vasileriyiz sadece. Biz yalnızca, buna hakkı olan sahiplerine teslim edebilinceye dek güvende tutuyoruz. Nasıl kullanılacağını onlar bilecekler."

"Ama kim bu hakkı olan kişiler? Neredeler?"

Nicholas her iki elini birden Josh'un omuzlarına koydu ve oğlanın parlak mavi gözlerine dikkatle baktı.

"Eh, ben onların sen ve Sophie olabileceğini umuyordum," dedi usulca. "Hatta, her şeyi, hayatımı, Perenelle'in hayatını, tüm insan soyunun devamını, siz olduğunuza güvenerek riske atıyorum."

Rue de Dunkerque'de durmuş, Simyacı'nın gözlerine bakarak, içlerinde gerçekleri okurken, Josh etraflarındaki insanların, sanki sonunda sokakta duran bir tek ikisi kalmışçasına âdeta silinip gittiğini hissetti.

Güçlükle yutkundu. "Peki sen buna inanıyor musun?"

"Tüm kalbimle," dedi Flamel basitçe. "Yaptığım her şeyi, sen ve Sophie'yi korumak ve sizi bundan sonra olacaklara hazırlamak için yaptım. Bana inanmalısın Josh. Buna mecbursun. Sophie'ye olanlar yüzünden bana kızgın olduğunu biliyorum, ama ona zarar gelmesine asla izin vermezdim."

"Ölebilir ya da komaya girebilirdi," diye homurdandı Josh.

Flamel başını sallayarak karşı çıktı. "Eğer sıradan bir insan olsaydı, evet bunlar olabilirdi. Ama onun sıradan olmadığını biliyorum," dedi ve ekledi: "Sen de değilsin."

Josh, "Auralarımız yüzünden mi?" diye sordu. Mümkün olduğunca fazla bilgi edinmek için konuyu değiştiyordu.

"Efsanedeki ikizler olduğunuzdan."

"Peki ya yanılıyorsan? Bunu hiç düşündün mü? Yanılıyorsan ne olacak?"

"O zaman Karanlık Atalar geri dönecek."

"Bu o kadar kötü mü olur?" diye merakını sesli dile getirdi Josh.

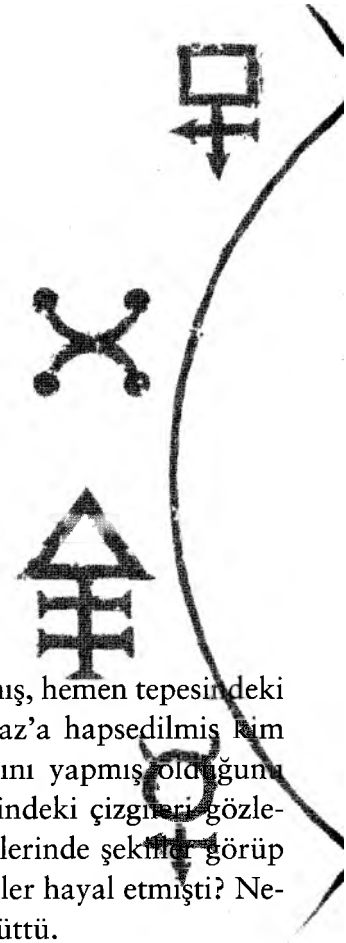
Nicholas cevap vermek üzere ağzını açtı ve sonra söylemek üzere olduğu şeyleri bastırarak dudaklarını sıkı sıkıya kenetledi; ama Josh öncesinde yine de adamın yüzünden hızla geçen öfke parıltısını gördü. Nihayet Nicholas dudaklarını zorlayarak bir gülümseme biçimini verdi onlara. Nazikçe, şefkatle Josh'u, yüzü sokağa dönük olacak şekilde çevirdi. "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Josh başını sallayıp omuz silkti. "Hiçbir şey... Sadece işlerine giden bir grup insan. Bir de bizi arayan polisler," diye ekledi.

Nicholas, Josh'u omuzundan yakalayıp sokakta yürüttü. "Onları öylesine bir grup insan gibi görme," diye sertçe tembih etti Flamel. "Dee ve onun gibileri öyle görür insanoğlunu – humani diye adlandırdıklarını. Bense dertleri ve endişeleri, aileleri ve sevenleri, arkadaşları, meslektaşları olan bireyler görüyorum. Ben insan görüyorum."

Josh başını salladı. "Anlamıyorum."

"Dee ve hizmet ettiği Atalar bu insanlara bakınca yalnızca birer köle görüyorlar." Sonra duraksadı ve usulca ekledi: "Ya da mideye indirecekleri bir şeyler."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Perenelle Flamel, sırtüstü yatmış, hemen tepesindeki lekeli taş tavana bakıyor, Alcatraz'a hapsedilmiş kim bilir kaç mahkûmun daha aynısını yapmış olduğunu merak ediyordu. Kaçı taşın üzerindeki çizgileri gözleriyle takip etmiş, kaçı siyah su izlerinde şekiller görüp kahverengi rutubetin içinde resimler hayal etmişti? Neredeyse hepsidir, diye tahmin yürüttü.

Ve kaçı sesler duymuştu acaba? Mahkûmların birçoğunun karanlığın içinde kâh fısıldanan kelimeler, kâh fısır fısır sözler duyduklarını sandıklarına emindi; fakat Perenelle'in özel yeteneğine sahip olmadıkları sürece, duydukları şey kendi hayal güçleri dışında varolmuş olamazdı.

Perenelle, Alcatraz'ın hayaletlerinin seslerini duyuyordu.

Dikkatle dinleyince, yüzlerce, belki binlerce sesi ayırt edebiliyordu. Kadınlar ve erkekler, çocuklar da vardı... Haykırıyor, bağırıyor, mırıldanıyor, çığlıklar atıyor ve yitip gitmiş sevdiklerine sesleniyor, kendi isimlerini tekrar tekrar sayıklıyor, masumiyetlerini beyan ediyor, gardiyanlarına lanet okuyorlardı.

Kadın suratını ekşitti; aradığı bunlar değildi.

Seslerin üzerinden akıp geçmesine izin vererek ötekilerden daha baskın çıkan birini saptayıncaya dek sesleri irdeledi. Nihayet bulduğu güçlü ve kendine güvenen ses, uğultuyu bir bıçak gibi kesiyordu ve Perenelle buna yoğunlaştı, sözcüklere odaklanıp dili tanımladı.

"*Burası benim adam.*"

Bu İspanyolcayı eski, çok resmi bir şiveyle konuşan bir adamdı. Perenelle tavana odaklanarak tüm diğer sesleri susturdu. "Kimsin sen?" Hücrenin nemli serinliği içinde, sözcükleri ağzından bir duman gibi çıktı ve sayısız hayalet birden sessizliğe gömüldü.

Uzun bir sessizlik oldu, hayalet kendisiyle konuşulmasına şaşırmıştı sanki. Sonra hayalet konuştu: "*Ben yelkenlisiyle bu körfeze ulaşan ilk Avrupalı'ydım, bu adayı ilk gören kişi.*"

Kadının başının hemen tepesinde, tavanda bir şekil oluşmaya başladı; çatlaklar ve örümcek ağlarının içinde bir yüzün çerçevesi kabaca belirdi; siyah rutubet lekeleri ve yeşil yosunlar onu belirginleştiriyordu.

"*Buraya Isla de los Alcatraces adını verdim.*"

"Pelikanların Adası," dedi Perenelle; sözcükleri olası en hafif, birer soluk gibi fısıltılardan ibaretti.

Tavandaki yüz, bir anlığına belirginleşti. Bu uzun ince yüzlü, koyu renk gözlü, yakışıklı bir adamın yüzüydü. Su damlacıkları oluştu ve gözler kırpışarak yaşardı.

"Kimsin sen?" diye sordu Perenelle tekrar.

"Ben Juan Manuel de Ayala'yım. Alcatraz'ı ben keşfettim."

Hücrenin dışındaki taşların üzerinde pençeler takırdadı. Yılan ve bozuk et kokusu koridordan süzülüp burnuna geldi. Perenelle koku ve ayak sesleri uzaklaşıncaya dek sessiz durdu, sonra tekrar tavana baktı. Yüz daha da çok ayrıntıya kavuşmuştu; taşın üzerindeki çatlaklar adamın altında ve gözlerinin çevresinde derin kırışıklıklar oluşturuyordu. Bunun bir denizcinin yüzü olduğunu fark etti; kırışıklıklar, uzak ufuklara doğru gözlerini kısıp bakmaktan kırışıklarla kaplıydı.

"Neden buradasın?" diye sordu kadın. "Burada mı öldün?"

"Hayır, burada değil." İnce dudakları kıvrılıp bir gülümseme hâlini aldı. *"İlk gördüğüm anda buraya aşık olduğum için geri döndüm. Yüce Lord'umuzun 1775 yılındaydı bu, ben de o sevgili gemimiz* San Carlos*'taydım. Ayı ve günü bile hatırlıyorum; ağustosun beşiydi."*

Perenelle başıyla onayladı. Ayala'nınki gibi hayaletlerle daha önce de karşılaşmıştı. Bir mekândan, rüyalarında oraya tekrar tekrar dönecek kadar etkilenen adamlar, kadınlar... Nihayetinde, öldükleri zaman, ruhları, bir Muhafız Hayalet olmak üzere o aynı mekâna geri dönerlerdi.

"Bu adaya nesillerdir göz kulak oluyorum. Sonsuza dek de yapacağım bunu."

Perenelle yüze baktı. "Güzel adanın çile ve ızdırap dolu bir yere dönüşmesini görmek seni üzmüş olmalı," diye irdeledi.

Şeklin ağzında bir şey büküldü ve tek bir yaş gözünden akıp Perenelle'in yanağına düştü.

"Karanlık günlerdi, üzücü günler, ama artık geride kaldı... Çok şükür ki."

Hayaletin dudakları kıpırdadı ve sözcükler Perenelle'in aklına fısıldandı.

"Alcatraz'da 1963'ten beri canlı bir mahkûm bulunmadı, 1971'den beri de ada huzur içinde."

"Fakat şimdi sevgili adanda yeni bir tutsak var," dedi Perenelle sakince. "Bu adanın bugüne dek gördüklerinden çok daha korkunç bir gardiyan tarafından gözetim altında tutulan bir tutsak."

Tavandaki yüzün şekli değişti, sulu gözleri daraldı ve kırpıştı. *"Kim? Sen mi?"*

"Ben burada isteğim dışında tutuluyorum," dedi Perenelle. "Ben Alcatraz'ın son mahkûmuyum ve gardiyanım insan değil de bir sfenks."

"Olamaz!"

"Gel de kendin gör!"

Sıva çatırdadı ve Perenelle'in yüzüne nemli tozlar yağdı. Gözlerini tekrar açtığında, tavandaki yüz kaybolmuş, ardında bir lekeden başka bir şey de bırakmamıştı.

Perenelle kendi kendine tek bir gülümsemeye izin verdi.

"Nedir seni güldüren, humani?" Ses bir yılan tıslamasıydı, konuştuğu dil ise insan soyunun dünyaya gelmesinden önceki asırlara aitti.

Doğrulup oturma pozisyonuna gelen Perenelle koridorda, en fazla iki metre ötesinde duran yaratığa odaklandı.

Nesiller boyunca insanlar bu yaratığın görüntüsünü mağara duvarlarında, çömleklerde canlandırmaya çalışmış; şeklini taşa oymuş, suretini parşömenlere yansıtmıştı. Bunların hiçbiri de sfenksin gerçekteki korkunçluğuna yaklaşamamıştı bile.

Bedeni son derece kaslı bir aslanınkiydi; kürkü yara izleriyle bezeli, eski darbelerin kanıtlarıyla kesik kesikti.

Bir çift kartal kanadı omuzlarından kıvrılarak çıkıyor ve sırtının üzerine yassı bir hâlde yerleşiyordu; tüyleri bakımsız ve pisti. Ufak, neredeyse zarif görünümlü başı ise genç, güzel bir kadınınkiydi.

Sfenks, hücrenin parmaklıklarına bir adım yaklaştı ve siyah, çatallı bir dil havada, Perenelle'in önünde oynadı. "Senin gülümsemek için bir nedenin yok humani. Kocan ve Savaşçı'nın Paris'te kapana kısılmış olduklarını öğrendim. Yakında onlar esir alınacaklar ve bu kez Dr Dee bir daha asla kaçamamalarını sağlayacak. Anladığım kadarıyla Atalar, Doktor'a nihayet efsanevi Simyacı'yı öldürme iznini vermişler."

Perenelle karın boşluğunda bir şeyin burkulduğunu hissetti. Nesillerdir Karanlık Atalar, Nicholas ve Perenelle'i canlı ele geçirme niyetinde olmuşlardı. Sfenkse

inanırsa, onlar gerçekten Nicholas'ı öldürmeye hazırlarsa, o hâlde her şeyin değişmiş olduğu anlamına geliyordu bu. "Nicholas kaçacaktır," dedi güvenle.

"Bu sefer değil." Sfenksin aslan kuyruğu heyecanla ileri geri savrulup toz bulutları kaldırdı. "Paris artık İtalyan'ın, Machiavelli'nin mekânı ve yakında İngiliz Büyücü de ona katılacak. Simyacı her ikisinden birden yakayı sıyıramaz."

"Peki ya çocuklar?" diye sordu Perenelle, gözlerini tehditkârca kısmıştı. Nicholas veya çocuklara bir şey olursa...

Sfenksin tüyleri kabararak küf gibi, ekşimsi bir koku saldı. "Dee, humani çocukların güçlü olduklarına, gerçekten de kehanet ve efsanedeki ikizler olabileceklerine inanıyor. Ayrıca yaşlı, çatlağın teki bir kitapçının ipe sapa gelmez zırvalarının peşinden gideceklerine bize hizmet etmeleri gerektiğine ikna edilebileceklerine de inanıyor."

Sfenks derin, ürperten bir nefes aldı. "Fakat kendilerine denileni yapmazlarsa, o zaman onlar da ölecekler."

"Ya ben?"

Sfenksin biçimli ağzı açılarak azılı, iğne uçlu bir dizi dişi gözler önüne serdi. Uzun siyah dili vahşice havada savruldu. "Sen benimsin Efsuncu Hanım," diye tısladı. "Atalar, binyıllardır onlara verdiğim hizmetlerin karşılığında seni bana hediye ettiler. Kocan yakalanıp öldürüldüğünde, o zaman benim de senin hatıralarını yememe izin verilecek. Ne ziyafet olacak ama! Niyetim her bir lokmanın tadını çıkarmak. Seninle işim bittiğin-

deyse, hiçbir şey hatırlamayacaksın, kendi adını bile." Sfenks gülmeye başladı, sesi tıs tıs ve alaycıydı; çıplak taş duvarlardan yankılanıyordu.

Ve bir hücre kapısı kapandı.

Bu ani ses sfenksi şaşkına çevirerek sesini kesti. Ufak başı döndü, dili titreşiyor, havadaki tadı almaya çalışıyordu.

Bir kapı daha çarpılarak kapandı.

Ve sonra biri daha.

Ve biri daha.

Sfenks, pençeleriyle yerde kıvılcımlar çıkara çıkara hızla arkasına döndü. "Kim var orada?" Sesi nemli taşların üzerinde cızırdadı.

Aniden, üst dehlizdeki tüm hücrelerin kapıları takırdaya takırdaya birbiri ardına hızla açılıp kapandı. Ses, hapishanenin ta merkezinde titreşen, tozları tavandan yağdıran gurul gurul bir patlamaydı âdeta.

Sfenks, hırlayıp tıslayarak, sıçraya sıçraya uzaklaştı ve gürültünün kaynağını aramaya koyuldu.

Perenelle buz gibi bir gülümsemeyle, ayaklarını tekrar karyolanın üzerine topladı, sırtüstü uzanıp başını kenetlenmiş parmaklarının üzerine bıraktı.

Alcatraz Adası, Juan Manuel de Ayala'ya aitti ve anlaşılan o ki, adam varlığını ilan etmekteydi. Perenelle hücre kapılarının tıngırtısını, ahşabın gümbürtüsünü, duvarların takırtısını duydu ve Ayala'nın neye dönüşmüş olduğunu anladı – bir tıngırtı hortlağı.

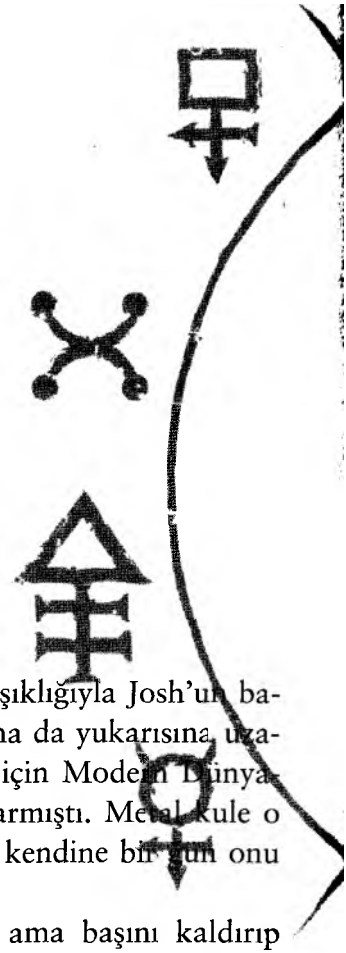
Gürültücü bir hayalet.

Ayala'mn ne yapmaya çalıştığını da biliyordu. Sfenks, Perenelle'in büyülü enerjilerinden besleniyordu; gürültücü hayaletin tek yapması gereken yaratığı kısa bir süreliğine hücreden uzak tutmaktı, böylece Perenelle'in güçleri yenilenmeye başlayabilirdi. Kadın, sol elini kaldırıp dikkatini iyice yoğunlaştırdı. Çok hafif bir buz beyazı kıvılcım parmakları arasında oynaştı ve sonra vızıldayarak kayboldu.

Yakında.

Yakında.

Efsuncu, elini yumruk yaptı. Güçleri geri geldiğinde, Acatraz'ı ve beraberinde sfenksin tüm planlarını yerle bir edecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eiffel Kulesi, o güzelim karmaşıklığıyla Josh'un başının iki yüz seksen metreden daha da yukarısına uzanıyordu. Bir zamanlar bir ödevi için Modern Dünyanın On Harikası'nın listesini çıkarmıştı. Metal kule o listede iki numaradaydı ve kendi kendine bir gün onu göreceğine dair söz vermişti.

Ve şimdi nihayet Paris'teydi, ama başını kaldırıp bakmadı bile.

Kulenin altında, neredeyse tam orta yerinde durmuş, parmak uçlarına kalkmış, başını sağa sola çevirerek sabahın bu saatinde oraya toplamış olan şaşırtıcı bolluktaki turistin arasında ikizini arıyordu. Neredeydi Sophie?

Josh korkuyordu.

Yok, korkmaktan ötesi; ödü kopuyordu.

Son birkaç gün ona korkunun gerçek anlamını öğretmişti. Perşembe gününün olaylarından evvel, Josh gerçek anlamda, bir sınavı geçememekten ya da sınıfta herkesin önünde rezil olmaktan korkardı ancak.

Başka korkuları da vardı tabii; gecenin bir yarısı, kendini yatağında uyanık, anne babasının başına bir kaza gelse neler olacağına dair kaygılanarak yatar bulduğu anlarda gelen o belli belirsiz, ürpertici düşünceler mesela. Sara ve Richard Newman'ın her ikisi de arkeoloji ve paleontoloji alanlarında doktora yapmışlardı ve bu en tehlikeli iş kolu olmasa da; araştırmaları bazen onları dini veya siyasi çalkantılara boğulmuş ülkelere götürebiliyordu; yahut kazılarını Yerküre'nin kasırgaların kırıp geçtiği yerlerinde ya da deprem bölgelerinde veya etkin yanardağların yakınında bir yerlerde yürütmeleri gerekebiliyordu. Yerküre'nin üst katmanının ani hareketlerinin, ortaya genellikle olağanüstü arkeolojik bulgular sermek gibi bir etkisi vardı.

Fakat en derin, en karanlık korkusu kardeşinin başına bir şey gelmesiydi. Her ne kadar Sophie ondan yirmi sekiz saniye daha büyükse de, Josh onu her zaman minik kız kardeşi gibi görürdü. O daha iri ve daha güçlüydü; kardeşini korumak onun göreviydi.

Ve şimdi, bir anlamda, ikizinin başına *korkunç* bir şey gelmişti işte.

Josh'un kavramasının bile mümkün olmadığı şekillerde değişmişti kız. Kendisinden çok, Flamel, Scathach ve onların türüne benzer olmuştu; insandan öte bir şey olmuştu.

Hayatlarında ilk kez olarak, Josh kendini yalnız hissediyordu. Kız kardeşini kaybediyordu. Fakat tekrar onun dengi olmanın tek bir yolu vardı. Onun da kendi güçlerini uyandırtması gerekiyordu.

Josh öbür yana döndü; tam da o sırada, Sophie ve Scathach doğrudan kuleye ulaşan geniş bir köprünün üzerinden koştura koştura belirmişlerdi. Yüreğine su serpildi. "Geldiler," dedi aksi istikamete dönük olan Flamel'e.

"Biliyorum," dedi Flamel; Fransız aksanı normalden daha kuvvetli çıkıyordu. "Yalnız da değiller."

Josh bakışlarını yaklaşmakta olan kız kardeşi ve Scathach'tan ayırdı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Nicholas başını hafifçe tek yana eğdi ve Josh o yana döndü. Place Joffre'ye tam o sırada iki turist otobüsü varmıştı ve yolcularını indiriyorlardı. Giyim kuşamlarından Josh'un Amerikalı olduklarını çıkardığı turistler; rehberleri onları bir yere toplamaya çalışadursun, çene çalıp gülüşerek, şimdiden şak şak işlemeye başlamış fotoğraf makineleri ve kameralarıyla oracıkta oyalanıyorlardı. Parlak sarı üçüncü bir otobüs yanlarına çekti ve kaldırıma düzinelerce heyecanlı Japon turist boşalttı. Kafası karışmış Josh, Nicholas'a baktı: Otobüsleri mi kastediyordu?

Flamel ileri çıkardığı çenesiyle işaret ederek, "Siyahlar içinde," dedi bilmece gibi.

Josh o yana döndü ve tatilci kalabalıkların arasından hızla onlara doğru ilerleyen, siyahlar içindeki adam gözüne ilişti. Turistlerden biri bile, aralarından makas

yaparak, bir dansçı gibi döne döne, onlara değmemeye özen göstererek ilerleyen yabancıya, şöyle bir olsun bir bakış atmadı. Josh adamın büyük ihtimalle kendi boyunda olduğunu tahmin etti, fakat vücut yapısını kestirmek imkânsızdı; çünkü yürüdükçe bedeni etrafında dalgalanan, baldırlarına kadar inen siyah deri bir palto vardı üzerinde. Yakasını yukarı kaldırmıştı, ellerini de ceplerinin derinliklerine sokuşturmuştu. Josh yüreğinde bir çöküntü hissetti... Şimdi ne olacaktı?

Sophie koşup yanına geldi ve erkek kardeşinin omuzuna hafifçe bir yumruk attı. "Gelmişsiniz," dedi nefes nefese. "Herhangi bir sorun var mı?"

Josh başını yaklaşmakta olan deri paltolu adama doğu eğdi. "Emin değilim."

Scathach ikizlerin yanında bitiverdi. Kızın nefesinin biraz bile sıklaşmamış olduğu Josh'un gözünden kaçmadı. Hatta, hiç nefes almıyordu sanki.

"Sorun mu var?" diye sordu Sophie, Scathach'a bakarak.

Savaşçı sıkı sıkıya kenetli dudaklarla gülümsedi. "Sorun sözcüğünü nasıl tanımladığına bakar," diye mırıldandı.

"Aksine," dedi Nicholas, kocaman bir gülümsemeyle. Rahatlayarak derin derin iç çekti. "Bir dost. Eski bir dost. İyi bir dost."

Siyah paltolu adam artık iyice yaklaşmıştı ve ikizler ufak, neredeyse yusyuvarlak bir yüzü, iyice bronzlaşmış bir teni ve delici mavi gözleri olduğunu seçebiliyorlardı. Omuz hizasındaki sık siyah saçları geniş alnından

geriye doğru taranmıştı. Basamakları tırmanırken her iki elini de ceplerinden çıkardı ve kollarını iki yana açtı; başparmakları dahil her parmağında gümüş yüzükler parıldıyor, bunlar, her iki kulağındaki gümüş küpelerle uyum sağlıyordu. Kocaman bir gülümseme, şekilsiz, hafifçe sararmış dişlerini ortaya çıkardı.

"Ustam," dedi her iki kolunu da Nicholas'a dolayıp onu her iki yanağından da çabucak öperken. "Geri dönmüşsün." Gözlerini kırpıştırdı, gözleri nemliydi ve bir anlığına göz bebekleri kızıl kızıl parladı. Havada aniden yanık yaprakların kokusu hissedildi.

"Sen de hiç ayrılmamışsın," dedi Nicholas sıcaklıkla, adamı bir kol boyu mesafede tutup onu baştan aşağı inceleyerek. "İyi görünüyorsun Francis. Son gördüğümden daha iyi." Dönüp kolunu adamın omuzuna koydu. "Scathach'ı tanıyorsun tabii."

"Gölge'yi kim unutabilir?" Mavi gözlü adam öne çıktı, Savaşçı'nın bembeyaz elini eline aldı ve eski moda, saraylardan fırlama bir hareketle dudaklarına götürdü.

Scathach öne eğilip adamın yanağını ardında kırmızı bir iz bıracak denli sertçe çimdikledi. "Geçen sefer de söyledim, bunu yapma bana."

"Kabul et, bayılıyorsun işte," diye sırıttı adam. "Ve bunlar da Sophie ve Josh olmalı. Cadı bana onlar hakkında her şeyi anlattı," diye ekledi. Adamın parlak mavi gözleri ikizlerden bir birini bir ötekini gözden geçirirken kırpışmadan, fal taşı gibi açık kaldı. "Efsanedeki ikizler," diye mırıldandı; onlara iyice dikkatle bakarken hafifçe somurttu. "Emin misin?"

"Eminim," dedi Nicholas kararlılıkla.

Yabancı başıyla onayladı ve hafifçe selam verdi. "Efsanedeki ikizler," diye tekrarladı. Tiyatro sahnelerinden fırlama bir edayla "Sizinle tanışmaktan onur duydum. İzin verin de kendimi tanıtayım. Ben Saint-Germain Kontu," diye duyurdu ve sonra neredeyse ismi bilmelerini bekliyormuşcasına durdu.

İkizler yüzlerinde birebir aynı ifadelerle, ona boş boş baktılar.

"Ama siz bana Francis deyin, arkadaşlarımın hepsi öyle der."

"En sevdiğim öğrencim," diye ekledi Nicholas sevgiyle. "Ve muhakkak en iyi öğrencim. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

Sophie alışkanlıkla, "Ne kadar zamandır?" diye sordu, gerçi daha soruyu sorarken bile cevap aklına belirivermişti ya!

"Üç yüz yıldır filan," dedi Nicholas. "Francis benim yanımda simya eğitimi aldı. Kısa zamanda beni geçti," diye ekledi. "Mücevher yaratmakta uzmanlaştı."

"Simyaya dair bildiğim her şeyi ustamdan, Nicholas Flamel'den öğrendim," dedi hemen Saint-Germain.

"On sekizinci yüzyılda Francis ayrıca hünerli bir şarkıcı ve müzisyendi de. Bu yüzyılda nesin peki?" diye sordu Nicholas.

"Açıkçası, ünümü duymamış olmanız beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi adam, aksansız bir İngilizceyle.

"Belli ki müzik listelerini yakından takip etmiyorsunuz. Amerika'da bir numaraya yükselen beş liste başı

şarkım oldu, Almanya'da da üç. MTV Avrupa En İyi Yeni Sanatçı ödülünü aldım ayrıca."

"En İyi *Yeni* Sanatçı mı?" Nicholas *yeni* sözcüğünü vurgulayarak sırıttı. "Sen ha!"

"Biliyorsun ben her zaman için bir müzisyen olmuşumdur, Nicholas. Bu yüzyıldaysa bir Rock yıldızıyım!" dedi gururla. "Ben Germain'im!" Konuşurken, kaşları kalkık, başını sallayarak ikizlere bakıyor, söylediklerine bir tepki vermelerini bekliyordu.

Her ikisi de aynı anda başlarını salladılar. "Hiç duymadım," dedi Josh açık açık.

Saint-Germain omuz silkti, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Paltosunun yakasını kulaklarına kadar çekti. "Bir numaraya yükselmiş beş parça," diye homurdandı.

Sophie, adamın yüzündeki küskün ifadeye gülmemek için yanağının içini ısırarak, "Ne tür müzik?" diye sordu.

"Dans... Elektro... Tekno... O tür bir şey."

Sophie ve Josh tekrar başlarını salladılar. "O türleri dinlemiyorum," diye yanıt verdi Josh, fakat Saint-Germain artık onlara bakmıyordu. Başı uzun, gıcır gıcır siyah bir Mercedes'in yol kenarına park etmekte olduğu Avenue Gustav Eiffel'e doğru dönmüştü. Üç sade siyah kamyonet hemen arkasına gelip park ettiler.

"Machiavelli!" diye öfkeyle çıkıştı Flamel. "Francis, takip edilmişsin."

"Ama nasıl..." diyecek oldu Kont.

"Unutma, karşımızdaki Niccolò." Flamel hızla etrafına bakıp durumu gözden geçirdi.

"Scathach, ikizleri al, Saint-Germain'le git. Onları hayatınız pahasına koruyun."

"Kalabiliriz, ben savaşabilirim," dedi Scathach.

Nicholas başını salladı. Toplanmış turistlere doğru elini salladı. "Çok fazla insan var. Biri ölebilir. Fakat Machiavelli, Dee değil; çok daha kurnaz. Mümkün olduğunca büyü kullanmayacaktır. Bunu kendi yararımıza kullanabiliriz. Eğer ayrılırsak, beni takip edecektir; istediği benim. Ve sadece ben de değil." Gömleğinin altına uzanıp, ufak, kare bir bez torba çıkardı.

"O ne?" diye sordu Saint-Germain.

Nicholas, Saint-Germain'e cevap verdi fakat konuşurken ikizlere bakıyordu. "Bir zamanlar içinde Codex'in tümü vardı, ama şimdi Kitap, Dee'nin elinde. Josh, Kitap'ın arkasından iki sayfa koparmayı başardı. Onlar da bunun içinde. O sayfalarda Son Çağırma yer alıyor," diye ekledi anlamlı anlamlı. "Dee ve Atalarının bu sayfalara ihtiyacı var." Bezi düzeltti ve birden torbayı Josh'a uzattı. "Bunu güvende tut," dedi.

"Ben mi?" Josh bir torbaya bir Flamel'in yüzüne baktı, fakat onu adamın elinden almak için herhangi bir harekette bulunmadı.

"Evet, sen. Al haydi," diye buyurdu Flamel.

Oğlan tereddütle torbaya uzandı, tişörtünün altına sokuştururken bez çatırdayıp kıvılcımlandı hafifçe. "Neden ben?" diye sordu. Hemencecik kız kardeşine baktı. "Yani, Scathach veya Saint-German daha iyi olurdu..."

"Sayfaları sen kurtardın Josh. Doğru olan onları senin koruman." Flamel, Josh'un omuzlarını kavradı ve oğlanın gözlerine baktı. "Onlara göz kulak olman için sana güvenebileceğimi biliyorum."

Josh elini karnına bastırdı; bezin tenine değişini hissetti.

Josh ve Sophie kitapçı ve kafede çalışmaya başladıklarında, babaları Sophie'yi kastederek neredeyse aynı cümleyi kurmuştu. "Ona göz kulak olman için sana güvenebileceğimi biliyorum." O zaman, hem gururlanmış hem de biraz korkmuştu. Şimdiyse, sadece korkuyordu.

Mercedes'in şoför kapısı açıldı ve siyah takım elbiseli bir adam dışarı çıktı. Aynalı güneş gözlükleri sabah göğünü yansıtıyor, adamı sanki yüzünde iki delik varmış gibi gösteriyordu.

Scathach, "Dagon," diye hırıldadı. Sivri dişleri birden ortaya çıkmıştı. Çantasındaki silahına uzandı; fakat Nicholas, Savaşçı'nın kolunu kavrayıp sıktı.

"Şu anda zamanı değil."

Dagon arka kapıyı açtı ve Niccolò Machiavelli dışarı çıktı. Neredeyse yüz metre uzakta olsa da yüzündeki muzaffer ifadeyi görebiliyorlardı.

Mercedes'in arkasında, kamyonetlerin kapıları aynı anda kayarak açıldı ve ağır silahlar kuşanmış polisler dışarı fırlayıp kuleye doğru koşmaya başladılar. Bir turist çığlık attı ve Eiffel Kulesi'nin dibinde duran düzinelerce insan anında fotoğraf makinelerini o yöne çevirdi.

"Gitme vakti," dedi Flamel çabuk çabuk. "Siz nehre doğru gidin, ben de onları aksi istikamete yönlendirece-

ğim. Saint-Germain, dostum," diye fısıldadı Nicholas, "Kaçabilmek için senin dikkati başka yöne çekmene ihtiyacımız var. Görkemli bir şey."

"Sen nereye gideceksin?" diye ısrarla sordu Saint-Germain.

Flamel gülümsedi. "Burası Machiavelli adımını atmadan çok önce benim şehrimdi. Belki eski uğrak yerlerimden kimileri hâlâ duruyordur."

"Sen son burada olduğundan beri çok değişti," diye uyardı Saint-Germain. Konuşurken, Flamel'in sol elini her iki eli arasına aldı, çevirdi ve başparmağını Simyacı'nın avcunun ortasına bastırdı. Sophie ve Josh, elini geri çektiğinde, Flamel'in derisi üzerinde ufacık, kara kanatlı bir kelebek izi çıkmış olduğunu görebilecek kadar yakında duruyorlardı. "Bu, seni bana doğru yönlendirecek," dedi Saint-Germain gizemle. "Şimdi, madem görkemli bir şey istiyorsun." Sırıttı ve deri paltosunun kollarını sıyırıp çıplak kollarını açığa çıkardı. Teni, bileklerine bilezik gibi dolanan, kolundan yukarı dirseğine doğru kıvrılan düzinelerce minicik kelebek dövmesiyle kaplıydı. İki elinin parmaklarını birbirine kenetleyerek, piyanosunu çalmaya hazırlanan bir piyanist gibi, bileklerini büküp duyulur bir çatırtıyla dışa doğru çevirdi. "Paris'te milenyum kutlamaları için ne yapıldığını görmüş müydünüz?"

"Milenyum mu?" İkizler ona boş gözlerle baktılar.

"Milenyum. 2000 yılında," dedi. "Gerçi milenyumun 2001 yılında kutlanması gerekirdi ya..." diye de ekledi.

"Haa, o milenyum," dedi Sophie. Erkek kardeşine baktı, kafası karışmıştı. Milenyumun tüm bu olanlarla ne alakası vardı şimdi?

"Annemler bizi Times Meydam'na götürmüşlerdi," dedi Josh. "Neden?"

"O hâlde, burada Paris'te olan tek kelimeyle muhteşem gösteriyi kaçırmışsınız demektir. Bir dahaki internete girişinizde mutlaka resimlere bakın." Saint-Germain hızla kollarını ovdu ve sonra dev metal kulenin altında durup ellerini havaya kaldırdı ve aniden yanık yaprakların kokusu havaya yayıldı.

Sophie ve Josh, ikisi birden, Saint-Germain'in kollarındaki kelebek dövmelerinin kasılıp sonra da dalgalanarak nabız gibi atışlarını izliyorlardı.

İncecik kanatlar sarsılıp titreştiler, antenler seğirdiler... Ve sonra dövmeler adamın bedeninden yükseldiler.

Ufacık kırmızı ve beyaz kelebeklerden âdeta sonsuz bir sürü, Saint-Germain'in soluk teninden kopup serin Paris havasına yükseldi. Daireler çizerek, ufak tefek adamdan döne döne uzaklaşarak, kızıl ve kül rengi noktacıklardan bitmek bilmeyen bir sarmal gibi göğe doğru yol aldılar. Kelebekler metal kulenin direkleri ve kolları, sürgüleri ve cıvataları etrafına dolanarak, kuleyi pırıl pırıl, yanardöner bir örtüyle kapladılar.

Saint-Germain, başını geriye atıp ellerini çırparak "*Ignis*," diye fısıldadı.

Ve kule çatır çatır, kıvılcımlarla dolu bir ışıkla âdeta patladı.

Adam ikizlerin yüzlerindeki ifadeye memnuniyetle gülerek konuştu: "Tanışın benimle – Saint-Germain Kontu'yum ben. Ateşin Efendisi!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Havai fişekler," diye hayranlık ve şaşkınlık içinde soludu Sophie.

Eiffel Kulesi görkemli bir havai fişek gösterisiyle ışıl ışıl aydınlanmıştı. Mavi ve altın rengi ışıktan desenler, kulenin en tepesindeki direğe doğru neredeyse üç yüz metre kadar yüksekliğe hızla fırlıyorlar, tepeye vardıklarında da birer fıskiye gibi dallanıp budaklanıp mavi küreler saçıyorlardı. Çatırdayarak, tıslayarak, fışırdayarak, gökkuşağının tüm renklerinde teller patlaya çatlaya dolanıyorlardı. Kulenin iri perçin cıvataları beyaz alevlerle çatırdıyor, kemerlerindense serin, buz mavisi damlacıklar aşağıya yağıyordu.

Gösteri hâlihazırda gayet çarpıcıydı; fakat asıl, Saint-Germain'in her iki elinin parmaklarını şakırdatmasıyla Eiffel Kulesi sabah güneşi altında önce bronz,

sonra altın, sonra yeşil ve nihayet maviye dönünce, iyiden iyiye muhteşem bir hâl aldı. Tıkır tıkır ışık yolları metalin üzerinde bir yukarı bir aşağı sekiyordu. Her bir kattan çarkıfelekler, roketler, fıskiyeler ve maytaplar, uçan fırıldaklar ve yılan gibi kıvrımlar fırlıyordu.

Kulenin en tepe ucundaki direk, kulenin kalbine doğru fokur fokur bir sıvı gibi dökülen kırmızı, beyaz ve mavi kıvılcımlar fışkırtıyordu.

Kalabalık kendinden geçmişti.

İnsanlar kulenin dibinde toplanmış, *aaaa, ooo* diye haykıra haykıra, her bir yeni patlamayı alkışlıyorlardı, fotoğraf makineleriyse çılgınca çalışıyordu. Araçlarındaki sürücüler yollarda durup arabalarından inmiş, cep telefonlarının kameralarıyla nefes kesen görüntüleri yakalamaya çalışıyorlardı. İnsanların bu olağan dışı gösteriyi izlemek için dükkânlardan ve evlerinden çıkıp koşa koşa gelişleriyle, birkaç saniye içinde kulenin etrafındaki düzinelerce insan yüz kadarına, sonra da birkaç dakika içinde bunun da iki katına ve tekrar onun da iki katına çıkmıştı.

Ve Nicholas Flamel'le yoldaşları kalabalık tarafından yutulmuştu böylece.

Machiavelli, pek ender bir duygu dışavurumuyla, arabanın yanına öyle bir vurdu ki eli acıdı. Giderek artan kalabalığı izliyor ve adamlarının zamanında oraya varıp da Flamel'in ve ötekilerin kaçmalarını engelleyemeyeceğini biliyordu.

Hava havai fişeklerle çıtırdıyor ve fokurduyordu; ışık roketleri vınlayarak yükseklere uçuyor, orada da

patlayıp etrafa kürecikler ve ışıktan şeritler saçıyorlardı. Maytaplar ve fişekler kulenin dört dev metal ayağının her biri etrafında zangır zangır titreşiyordu.

"Efendim!" Genç bir polis şefi, Machiavelli'nin önüne gelip selama durdu. "Emriniz nedir? Kalabalığı yarıp ilerleyebiliriz, ama yaralananlar olabilir."

Machiavelli başını iki yana salladı. "Hayır, öyle bir şey yapmayın." Dee olsa yapardı, bunu biliyordu. Dee tüm kuleyi yerle bir etmekte, sırf Flamel'i yakalamak için yüzlerce kişiyi öldürmekte tereddüt etmezdi. Dimdik doğrulduğunda Niccolò zar zor genç adamla kızı olay yerinden uzaklaştırmaya koyulmuş, deri giysiler içindeki Saint-Germain ile ölümcül Scathach'ı seçebiliyordu. Artık dev boyutlara ulaşmış kalabalığın içinde eriyip kayboldular. Fakat, ne tuhaf ki, geriye dönüp baktığında, Nicholas Flamel hâlâ onu ilk gördüğü yerde, kulenin neredeyse tam merkezinin altında durmaktaydı.

Flamel sağ elini kaldırıp alaycı bir selam verdi, gümüş bilekliği ışığı yansıttı.

Machiavelli komiserin kolunu tuttu, adamı şaşırtıcı bir güçle döndürdü ve uzun ince parmaklarıyla işaret etti. "Şu adam! Bugün başka hiçbir şey yapamasanız bile, o adamı bana getirin. Onu canlı ve yara almamış hâlde istiyorum!"

Her ikisinin bakışları altında Flamel dönüp Eiffel Kulesi'nin batı ayağına, Pont d'Iéna'ya doğru hızla atıldı, fakat koşa koşa köprüyü geçen ötekilerin aksine, Flamel sağa, Quai Branly'ye döndü.

"Tamam efendim!" Komiser, Flamel'in yolunu kesmeye kararlı, belli bir açıda ileri atıldı. "Beni takip edin!" diye bağırdı ve ekipleri arkasında bir sıra oluşturdular.

Dagon, Machiavelli'nin yanına geldi. "Benim de Saint-Germain ile Gölge'yi takip etmemi ister misin?" Başı döndü, burun delikleri ıslak, yapış yapış bir sesle tutuşuyordu. "Kokularının izini sürebilirim."

Niccolò Machiavelli hafifçe başını sallayıp tekrar arabaya bindi. "Basın mensupları burada bitivermeden önce bizi uzaklaştır buradan. Saint-Germain'in ne yapıp edeceği hiç kestirilemez. Şüphesiz evlerinden birine doğru yol alıyordur, hepsini de gözetim altında tutuyoruz zaten. Tek yapabileceğimiz, Flamel'i yakalayacağımızı umut etmek."

Dagon'un yüzü, efendisinin ardından arabanın kapısını çarpıp kapatırken kayıtsızdı. Flamel'in koşarak ilerlediği yöne döndü ve adamın kalabalığın içinde kayboluşuna şahit oldu. Polisler hemen arkasındaydı, zırhları ve silahlarının ağırlığına karşın hızla ilerliyorlardı. Fakat Dagon, Flamel'in yüzyıllardır hem insan hem de insan-dışı avcılarından kaçmayı, daha maymunların evriminden önce bile efsaneye dönmüş yaratıkların elinden kurtulmayı, kâbuslar dışında varolmaya hiçbir hakkı olmayan canavarları alt etmeyi başardığını biliyordu. Dagon, polisin Simyacı'yı yakalayabileceğine pek ihtimal vermiyordu.

Sonra başını havaya dikti, Scathach'ın kokusu burnuna gelmiş, burun delikleri tekrar yanmıştı. Gölge geri dönmüştü!

Dagon ve Scathach arasındaki düşmanlık binyıllar öncesine dayanıyordu. Dagon kendi türünün son örneğiydi... Çünkü Savaşçı, iki bin yıl önce, korkunç bir gecede onun tüm ırkını bütünüyle katletmişti. Yüzünün yarısını kapatan aynalı güneş gözlüklerinin ardında, yaratığın gözleri yapışkan, renksiz gözyaşlarıyla doldu ve Dagon, Machiavelli ile Flamel arasında ne geçerse geçsin, bu sefer Gölge'den intikamını almaya ant içti.

"Yürüyün, koşmayın," diye komut verdi Scathach. "Saint-Germain, sen öne geç, Sophie ve Josh siz ortada kalın, ben de arkayı kollayacağım." Scatty'nin ses tonu itiraza olanak bırakmıyordu.

Köprünün karşısına hızla geçtiler ve sağa, Avenue de New York'a döndüler.

Bir dizi sağa ve sola sapış, onları dar bir yan sokağa getirdi. Saat hâlâ erkendi, sokağın tümü de gölgelikti. Sıcaklık aniden düştü ve ikizler Saint-Germain'in sol elinin pis duvara nazikçe sürtünen parmaklarının peşlerinde ufacık kıvılcımlar bıraktığını gördüler.

Sophie aklında Comte de Saint-Germain'e dair hatıraları, daha doğrusu Endor Cadısı'nın hatıralarını düzene koyarken yüzünü buruşturdu. Erkek kardeşinin ona yandan bir bakış attığını gördü ve ne olduğunu sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Gözlerin gümüş rengine döndü. Sadece bir saniyeliğine," dedi oğlan.

Sophie arkasına, onları takip etmekte olan Scathach'a, sonra da deri paltolu adama baktı. İkisinin de onları

duyamayacak uzaklıkta olduklarına kanaat getirdi. "Bildiklerimi hatırlamaya çalışıyordum..." Başını salladı. "Cadı'nın Saint-Germain hakkında bildiklerini yani."

"Ne olmuş ona?" dedi Josh. "Ben adını hiç duymadım."

"O ünlü bir Fransız Simyacı," diye fısıldadı kız. "Muhtemelen, Flamel ile birlikte, tarihteki en gizemli adamlardan biri."

"İnsan mı?" diye sordu Josh. Sophie devam etti.

"Ne Ata ne de İkinci Nesil. İnsan yani. Endor Cadısı bile onun hakkında çok bir şey bilmiyormuş. Onunla ilk olarak 1740'da Londra'da tanışmış. Anında onun ölümsüz bir insan olduğunu anlamış ve adam ölümsüzlük sırrını Nicholas Flamel'in yanında eğitim görürken keşfettiğini söylemiş." Hızla başını salladı.

"Ama sanırım Cadı buna tam olarak inanmamış. Adam ona Tibet seyahati sırasında, her ay yenilenmesi gerekmeyen bir ölümsüzlük formülünü en mükemmel hâline getirdiğini söylemiş. Fakat Cadı formülün bir örneğini isteyince, onu kaybettiğini söylemiş. Görünüşe göre dünyadaki her dili akıcı bir şekilde konuşuyormuş, harika bir müzisyenmiş ve bir mücevherci olarak ün salmış." Gözleri, hatıraların soluşuyla tekrar gümüş renginde titreşti. "Ve Cadı onu sevmez, ona güvenmezmiş."

"O hâlde biz de güvenmemeliyiz," diye aceleyle fısıldadı Josh.

Sophie onaylayarak başını salladı. "Ama Nicholas seviyor onu ve belli ki güveniyor da," dedi yavaşça. "O neden?"

Josh'un yüz ifadesi acımasızdı. "Sana daha önce de söyledim. Bence Nicholas Flamel'e de güvenmemeliyiz. Onda doğru olmayan bir şeyler var. Buna eminim."

Sophie vereceği karşılığı bastırdı ve başını çevirdi. Josh'un Simyacı'ya kızgın olduğunu, kendisinin uyandırılmış güçlerini kıskandığını ve onu tehlikeye attığı için Flamel'i suçladığını biliyordu. Fakat bu ille yanılıyor demek de değildi.

Dar yan sokak, geniş, iki yanı sıra sıra ağaçlarla bezeli bir caddeye götürdü onları. Saat hâlâ işe gidiş saati ve trafiğinin en kalabalık kısmı için erkendiyse de, Eiffel Kulesi etrafındaki mutheşem ışık ve havai fişek gösterisi bölgede hazırda bulunan trafik akışını tümüyle durdurmuştu. Araba kornalarının gürültüsü ve polis sirenlerinin bağırtısıyla dolmuştu her yer. Bir itfaiye aracı trafikte sıkışmıştı, sireni alçala yüksele ötüp duruyordu; ne var ki gidebileceği bir yer yoktu. Saint-Germain, bir yandan incecik siyah cep telefonunu bulabilmek için ceplerini yoklarken sağa sola bakmadan yolun karşına geçti.

Telefonu açıp hızlı arama tuşuna bastı. Sonra fişek hızıyla Fransızca konuşmaya başladı.

Telefonu kapattığında, Sophie, "Yardım mı çağırıyorsun?" diye sordu.

Saint-German başını salladı. "Kahvaltı siparişi. Açlıktan ölüyorum." Başparmağını hâlâ havai fişekler fış-

kırtan Eiffel Kulesi'nin yönünde doğrulttu. "Böyle bir şey yaratmak, kelime oyununu mazur görürseniz, çok fazla kalori harcıyor."

Sophie başıyla onayladı. Dumanı yarattığından beri neden midesinin açlıktan kazınmakta olduğunu şimdi anlıyordu.

Scathach ikizlere yetişip, Amerikan Katedrali'nin yanından geçerlerken adımlarını Sophie'ninkilere uydurdu. "Takip edildiğimizi sanmıyorum," dedi, şaşırmış gibiydi. "Machiavelli'nin arkamızdan birini yollamasını beklerdim." Başparmağının kenarını alt dudağına sürtüp tırtıklı tırnaklarını kemirmeye koyuldu.

Sophie istemsizce Scatty'nin elini itip ağzından çektirdi. "Tırnaklarını yeme."

Scathach şaşkınlıkla ona bakarak gözlerini kırpıştırdı, sonra utanarak elini indirdi. "Eski bir alışkanlık," diye mırıldandı. "Çok eski bir alışkanlık."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Josh.

Scathach kasvetli bir edayla, "Sokaklardan çekilip dinlenmemiz lazım," dedi. "Daha ne kadar yolumuz var?" diye hâlâ önde gitmekte olan Saint-Germain'e seslendi.

Adam arkasına dönmeksizin "Birkaç dakika," dedi. "Şehirdeki evlerimden ufak olanlardan biri yakında."

Scathach başıyla onayladı. "Oraya varınca, Nicholas dönünceye dek saklanacağız, biraz dinlenip üzerimizi değiştireceğiz." Burnunu Josh'un istikametinde kırıştırdı. "Duş da yaparız tabii," diye manalı manalı ekledi.

Genç adamın yanakları hafifçe kızardı. "Koktuğumu mu ima ediyorsun?" diye sordu, hem utanmış hem de kızmıştı.

Sophie, Savaşçı cevap veremeden, elini erkek kardeşinin koluna koydu. "Sadece azıcık," dedi. "Herhâlde hepimiz kokuyoruzdur."

Josh başını çevirdi, belli ki bozulmuştu. Sonra tekrar Scathach'a bir bakış attı. "Sen kokmuyorsundur eminim," diye çıkıştı.

"Hayır," dedi kız. "Ter bezim yok. Vampirler insanlardan çok daha ileri derecede evrilmiş türlerdir."

Rue Pierre Charron geniş Champs-Elysées'ye, yani Paris'in en işlek ana caddesine açılıncaya dek sessizlik içinde ilerlediler. Oraya vardıklarında, sol taraflarında gösterişli Arc de Triomphe'u (Zafer Takı) görebiliyorlardı. Sokağın her iki yanında trafik durmuştu; sürücüler arabalarının dışına çıkmış, heyecanla, çılgınca el kol işaretleriyle birbirleriyle konuşuyorlardı. Tüm gözler, Eiffel Kulesi'nin üzerinde hâlâ dalga dalga çatlayıp patlamakta olan havai fişeklere dönmüştü.

"Sence bu haberlerde nasıl yer bulacak?" diye sordu. "Eiffel Kulesi'nin aniden havai fişeklerle aydınlanması yani."

Saint-Germain omuzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. "Aslına bakarsan bu o kadar da olağan dışı değil. Kule sık sık havai fişek gösterilerine sahne olur. Yılbaşı gecesi veya Bastille Günü'nde mesela. Benim fikrimce, önümüzdeki ay olacak Bastille Günü'nün yanlışlıkla erken harekete geçirildiği söylenecektir." Durup etrafına bakındı, birinin ona seslendiğini duymuştu.

"Bakma..." diye başladı Scatty, fakat çok geçti. İkizler ve Saint-Germain çoktan seslerin geldiği yöne dönmüşlerdi.

"Germain..."

"Hey, Germain..."

Durmuş arabalarının yanı başında dikilen iki genç adam Saint-Germain'e işaret ediyor ve ona sesleniyorlardı.

Her iki adam da kot pantolon ve tişört giymişlerdi; arkaya yapıştırılmış saçları ve fazlasıyla büyük güneş gözlükleriyle görünüşleri birbirlerininkini andırıyordu. Arabalarını yolun orta yerinde bırakıp tümüyle durmuş trafiğin içinde kıvrıla kıvrıla, ellerinde Josh'un uzun, dar birer bıçak sandığı bir şeyler tutarak ilerlediler.

"Francis," diye ısrarla uyardı Scatty; elleri çoktan yumruk biçimini almıştı bile. Tam da ilk adam Saint-Germain'e ulaşırken ileri atılıp "İzin ver de..." diye araya girecek oldu.

"Beyler." Adamlara dönerken Saint-Germain'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı; ama arkasında duran ikizler, parmak uçlarında sarılı mavili alevlerin dans ettiğini de gördüler.

"Dün geceki konser harikaydı," dedi ilk adam nefes nefese. İngilizceyi kuvvetli bir Alman aksanıyla konuşuyordu. Güneş gözlüklerini geriye itip sağ elini uzattı ve Josh bıçak sandığı şeyin kalınca bir kalemden başka bir şey olmadığını fark etti. "Bir imza almam mümkün olur mu acaba?"

Saint-Germain'in parmaklarındaki alevler söndü. "Elbette," dedi, memnuniyetle gülümseyerek; kaleme

uzanıp bir iç cebinden spiral bağlı bir defter çıkardı. "Yeni CD'yi aldın mı?" diye sordu, defteri açarken.

Ötekininkiyle tıpatıp aynı bir gözlük takmış olan ikinci adam kot pantolonunun arka cebinden siyahlı kırmızılı bir iPod çıkardı.

Aynı belirgin şiveyle, "Dün iTunes'dan aldım," dedi.

"Konserin önümüzdeki ay çıkacak DVD'sine de bir göz atmayı unutmayın. Bazı harika ek bölümler koyduk, bir-iki yeniden düzenleme ve bir de muhteşem bir karma parça var," diye ekledi Saint-Germain adını gösterişli bir yazıyla yazıp sayfaları defterden kopartırken. "Daha fazla sohbet etmek isterdim arkadaşlar, ama acelem var. Geldiğiniz için teşekkür ederim, benim için anlamı büyük."

Çabucak el sıkıştılar ve iki adam hızla arabalarına gidip, aldıkları imzaları karşılaştırıp havada çaktılar.

Saint-Germain, otuz iki dişini gösteren bir gülümsemeyle derin bir nefes aldı ve dönüp ikizlere baktı. "Ünlü olduğumu söylemiştim size."

"Bu sokaktan bir an önce ayrılmazsak yakında ünlüye ek olarak bir de ölü olacaksın," diye hatırlattı Scathach. "Ya da belki sadece ölü."

"Geldik zaten," diye söylendi Saint-Germain. Onları Champs-Elysées'den karşıya geçirip, binaların arka yüzleri boyunca kıvrılarak uzanan bir arka sokaktan aşağıya yürüttü. Sokağın ortasına geldiğinde durup adsız sansız, duvarla hemzemin bir kapıya, bir anahtar sokuşturdu. Tahta kapı çentik çentik, leke lekeydi; pis, yeşil boyası uzun hatlar hâlinde soyulmuştu ve altındaki

kabarmış tahtayı gözler önüne seriyordu; alt kısmıysa, yere sürtünmekten çatlamış, kıymık kıymık olmuştu.

"Yeni bir kapı yaptırmanı tavsiye etsem?" dedi Scathach.

"Bu zaten yeni kapı." Saint-Germain hemencecik gülümsedi. "Tahta sadece gizlemek için bir kılıf. Altında beş sürgülü, yekpare çelikten bir levha var."

Geri çekilip ikizlerin önden geçmelerine izin verdi. "Özgürce, kendi iradenizle girin," dedi resmiyetle.

İkizler öne bir adım attılar ve gördükleri karşısında hafiften düş kırıklığına uğradılar. Kapının ardında ufak bir avlu ve dört katlı bir bina vardı. Sol ve sağ yanlarda, yüksek, tepelerine uzun çiviler oturtulmuş duvarlar, evi komşularından ayırıyordu. Sophie ve Josh egzotik, hatta belki de büyüleyici bir şeyle karşılaşacaklarını sanmışlardı; fakat tek gördükleri, bir evin, bakımsız, yapraklarla kaplı arka bahçesiydi. Avlunun ortasına pek çirkin, taştan, koskocaman bir kuş havuzu yerleştirilmişti, ne var ki havuz su yerine, ölü yapraklar ve bir kuş yuvasının kalıntılarıyla doluydu. Havuzun orta yerindeki çeşmenin çevresindeki saksılar ve sepetlerdeki tüm bitkiler ya çoktan ölmüş ya da ölmekteydiler.

"Bahçıvan izinde," dedi Saint-Germain, sesinde herhangi bir utanma emaresi olmaksızın. "Ben de bitki bakımında hiç iyi değilim." Sağ elini kaldırıp parmaklarını açtı. Her biri farklı renkte bir alevle aydınlandı. Sırıttı ve renkli alevler yüzünü titreşen gölgelere boyadı. "Uzmanlığım değil, anlarsınız ya."

Scathach kapıda durdu, dar sokağın bir o yanına bir bu yanına baktı, başını bir yana uzatıp kulak kesildi.

Takip edilmediklerinden emin olduğunda, kapıyı kapatıp anahtarı kilidin içinde çevirdi. Sürgüler, tatmin edici bir patırtıyla yuvalarının içine kayıverdiler.

Josh, "Flamel bizi nasıl bulacak?" diye sordu. Simyacı'ya karşı temkinliydi belki, hatta ondan korkuyordu, ama Saint-Germain'in yanında daha da kaygılı hissediyordu kendini.

"Ona ufak bir kılavuz bıraktım," diye açıkladı Saint-Germain.

"Ona kötü bir şey olmayacak değil mi?" diye Scathach'a sordu Sophie.

"Eminim bir şey olmaz," dedi Savaşçı. Gerçi ses tonu ve gözlerindeki o bakış korkusunu ele veriyordu ya... Tam kapıya sırtını dönüyordu ki bedeni katılaştı, çenesi açıldı ve aniden, korkunç bir şekilde vampir dişleri açığa çıktı.

Evin arka yanındaki kapı aniden açılmış ve biri avluya çıkmıştı. Birden, Sophie'nin aurası gümüş rengiyle beyaz arası bir renkte ışıldadı; bunun şok etkisi kızı döndüre döndüre erkek kardeşine savurdu, bu da oğlanın aurasını çatırdatarak hayata getirdi, canlanan aura bedenini altın ve bronz tonlarında çevreledi. İkizler auralarının gümüş ve altın parıltılarından gözleri kamaşmış hâlde birbirlerine tutunurlarken, Scathach'ın çığlığını duydular. Bu, o güne dek duydukları en korkunç sesti.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Dur!"

Nicholas Flamel koşmaya devam etti, sağa dönüp Quai Branly yönünde hızla ilerledi.

"Dur yoksa ateş ederim!"

Flamel polisin ateş etmeyeceğini biliyordu; edemezlerdi. Machiavelli yara almasını istemezdi.

Betona vuran deri botların sesiyle silahların şakırtısı artık iyice yaklaşmıştı; kendisini kovalayan adamın düzenli nefes alıp verişini de duyabiliyordu. Nicholas'ın kendi nefesi, göğsünü iyice şişiren derin soluklara dönüşmeye başlamış, böğrüne, kaburgalarının hemen altına da bir sancı saplanmıştı. Codex'teki tarif sayesinde pekâlâ hayatta kalmış, sağlığını korumuştu; fakat bu son derece eğitimli ve belli ki pek zinde polis memurundan daha hızlı koşabilmesine olanak yoktu.

Nicholas öyle ani bir şekilde durdu ki, komiser neredeyse ona tosluyordu. Simyacı, olduğu yerde durup, başım omuzu üzerinden geriye bakmak üzere çevirdi.

Polis çirkin, siyah bir tabanca çıkarmış, bunu iki eliyle kavramış sabit tutuyordu.

"Kıpırdama. Eller havaya."

Nicholas yavaşça polise döndü. "Eh, bir karar ver, hangisi?" diye sordu tatlılıkla.

Adam, koruyucu gözlüklerinin ardında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Kıpırdamayayım mı? Yoksa ellerimi havaya mı kaldırayım?"

Polis silahın namlusuyla işaret etti ve Flamel ellerini kaldırdı. Beş RAID görevlisi daha koşarak geldi. Komiserlerinin arkasında sıraya dizilip çeşit çeşit silahlarını Simyacı'ya doğrulttular. Nicholas, elleri hâlâ havada, başını hafifçe çevirip her birine teker teker baktı. Siyah üniformaları, kaskları, başlıkları ve koruma gözlükleriyle, birer böceği andırıyorlardı.

"Diz üstüne çök. Çök dedim, şimdi!" diye komut verdi komiser. "Ellerini havada tut."

Nicholas yavaşça dizleri üzerine çömeldi.

"Şimdi yere yat! Yüzükoyun!"

Simyacı, Paris sokağında dümdüz yere yattı; yanağı serin, pütürlü kaldırıma yaslandı.

"Kollarını iki yana uzat."

Nicholas kollarını uzattı. Polisler konumlarını değiştirip çabucak onu kuşattılar; fakat hâlâ mesafelerini koruyorlardı.

"Elimizde." Komiser dudaklarının hemen önüne yerleştirilmiş mikrofona doğru konuşmuştu. "Hayır efendim. Ona dokunmadık. Evet efendim. Derhâl."

Keşke Perenelle orada onunla olsaydı; ne yapılacağını bilirdi o, diye içinden geçirdi Flamel.

Fakat Efsuncu yanında olsaydı, zaten baştan bu karmaşanın içine düşmezdi. Perenelle mücadeleciydi. Ne de sık ısrar etmişti ona, kaçmayı bırakıp Simyacı'nın yarım milenyumluk simya bilgisi ile kendisinin büyü ve sihirini kullanarak Karanlık Ataları karşı bir mücadeleye girişmeleri için? Perenelle ondan, humaniyi destekleyen ölümsüzleri, Ataları ve İkinci Nesilleri bir araya toplamasını ve Karanlık Atalara, Dee ve onun gibilere savaş açmasını istemişti. Fakat o bunu yapamazdı; tüm hayatı boyunca, gelecekleri Codex'te bildirilen ikizleri beklemişti o.

"İkisi tek, tek olan da her şeydir."

İkizleri bulacağına dair asla hiçbir şüphesi olmamıştı. Codex'teki kehanetler katiyen yanlış çıkmazdı. Ne var ki, Kitap'taki her şey gibi, Abraham'ın sözleri hiçbir zaman için açık seçik anlaşılamazdı ve çoğunlukla da artık kullanılmayan veya unutulmuş çeşit çeşit dillerde yazılmışlardı.

İkisi tek, tek olan da her şeydir.
Bir zaman gelecek, Kitap elden gidecek
Karga'yla bir olacak Kraliçe'nin adamı
Ve sonra Ata çıkacak Gölgeler'den
İşte o zaman ölümsüz ölümlüyü eğitmeli
Her şey olan teke dönüşmelidir, tek olan iki

Nicholas, tek bir şüphesi olmaksızın, kendisinin kehanette geçen ölümsüz olduğunu biliyordu. Kanca elli adam söylemişti ona bunu.

Yarım binyıl önce, Nicholas ve Perenelle Flamel metal kaplı, gizemli Kitap'ı anlama çabasıyla Avrupa'yı bir baştan bir başa gezmişlerdi. Nihayet, İspanya'da gizemli, tek elli bir adamla tanışmışlardı; bu esrarengiz adam, her daim değişen metnin bazı kısımlarını tercüme etmelerine yardımcı olmuştu.

Tek elli adam her dolunayda, Codex'in yedinci sayfasında beliren Sonsuz Yaşam sırrını açığa çıkarmıştı; herhangi bir maddenin yapısını değiştirmekte kullanılan dönüşüm formülü ise sadece on dördüncü sayfada görünüyordu. Tek elli adam ilk kehaneti tercüme ettiğinde, kömür karası gözlerle Nicholas'a bakmış ve uzanıp Fransız adamın göğsüne, sol elinin yerini almış olan kancayla hafifçe vurmuştu.

"Simyacı, yazgın burada," diye fısıldadı.

Gizemli sözcükler Flamel'in bir gün ikizleri bulacağını ima ediyordu... Bu yolda bir gün, kolları iki yana açık, pis bir Paris sokağında, silahlı ve son derece endişeli polislerce kuşatılmış bir biçimde yüzüstü yatıyor olacağıysa geçmiyordu kehanette!

Flamel gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı. Araladığı parmaklarını taşlara bastırarak, gönülsüzce aurasını kullandı. Altın rengi ve yeşil renk karışımı çok ince, örümcek ağı gibi bir enerji teli parmaklarından sızıp taşların içine geçti. Nicholas filizlenen aura enerjisinin kaldırımın içine, sonra da oradan taşın altındaki toprağa doğru nüfuz edişini hissetti. Bir saç teli kadar ince tel, toprağın içinde kıvrıla kıvrıla arandı ve sonra, nihayet aradığını buldu. Fokur fokur bir yaşamın izleri. O nok-

tadan sonra iş, simyanın temel ilkesi olan dönüşüm formülünü kullanarak glukoz ve fruktoz yaratmaya, bunları glikosidik bir bağ kullanarak birleştirmeye ve sakaroz, yani bildiğimiz şekeri oluşturmaya kalıyordu. Aura enerjisiyle varlığını hissettiği canlılar, kıpırdanıp hareketlenerek şekere doğru akmaya başladılar.

Komiser sesini yükseltti. "Kelepçeleyin onu. Üstünü arayın."

Nicholas her biri bir yanından, iki polisin ayaklarını sürüyerek yaklaştıklarını duydu. Hemen yüzünün önünde, iyice cilalanmış, kalın tabanlı, siyah deri botlar gördü.

Ve sonra, Nicholas'ın gözüne, yüzüne yakınlığı nedeniyle dev gibi görünen karınca ilişti. Kaldırımdaki bir çatlaktan, antenleri sallana sallana fırlayıvermişti. Bunu bir ikinci ve bir üçüncüsü takip etti.

Simyacı her iki elinin başparmaklarını, orta parmaklarına bastırıp şakırdattı. Miniminnacık, nane kokulu, altınlı yeşilli kıvılcımlar havaya fırladı ve altı polis memurunu son derece küçük güç parçacıklarıyla kapladı.

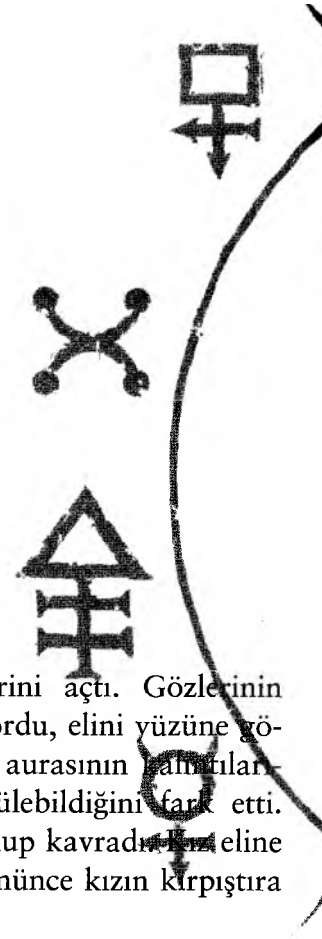
Ve sonra Simyacı, parçacıkları şekere dönüştürdü.

Kaldırımda Nicholas'ın çevresini saran alan aniden simsiyah oldu. Ufacık karıncalar kitleler hâlinde sokak seviyesinin altından, taşlardaki çatlaklardan taşarak boşandılar. Yoğun, yapışkan bir şurup gibi kaldırıma yayıldılar; önce botların üzerine aktılar ve sonra birdenbire polis memurlarının bacaklarına tırmanarak onları giderek büyüyen bir böcek sürüsüyle kapladılar. Bir anlığına, adamlar şaşkınlıktan donakaldılar. Üniformaları ve eldivenleri onları ancak bir an daha koruyabil-

di. Sonrasında adamlardan biri kıpırdanıverdi, sonra karıncaların adamların formalarında bulabildikleri en küçüğünden bir açıklıktan içeri girmeye başlamasıyla önce bir başkası ve sonra diğerleri de ona katıldılar; bacakları gıdıklanıyor, çeneleri kaşınıyordu. Adamlar silkinmeye, kıvranmaya, dönüp durup kendi kendilerine vurmaya başladılar; silahlarını fırlatıp eldivenlerini çıkarmaya, kasklarını çekiştirmeye ve gözüklerini bir kenara atmaya giriştiler; binlerce karınca bedenleri üzerinde gezinmekteydi.

Komiser giderek yükselen karınca selinden nasibini biraz olsun almamış olan tutsağın doğruluşunu, oturuşunu ve özenle üzerini silkelediklen sonra ayağa kalkışını seyretti çaresizce. Silahını adama doğrultmaya çalıştı, fakat karıncalar bileklerini tırmalıyor, avuçlarını gıdıklıyor, etini çimdikliyorlardı; silahını sabit tutmayı başaramadı.

Adama oturması komutunu vermek istedi, fakat karıncalar dudakları üzerinde geziniyorları ve ağzını açarsa böceklerin içeri gireceğini biliyordu. Uzanıp kaskını başından çıkardı, yüz maskesini sıyırıp yere attı ve böceklerin omurgası üzerinde ilerlemeye koyulmasıyla ister istemez kamburunu çıkardı. Elini başında gezdirdi ve en azından bir düzine karıncayı yerinden ettiğini hissetti. Bu karıncalar yüzüne düştüler ve adam gözlerini sıkı sıkıya yumdu. Onları tekrar açtığında, tutsakları Pont de L'Alma istasyonuna doğru, elleri ceplerinde, sanki şu koskoca dünyada tek bir kaygısı yokmuşcasına, gezintiye çıkmış edasıyla yürüyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Josh kendini zorlayıp gözlerini açtı. Gözlerinin önünde kara noktalar dans ediyordu, elini yüzüne götürdüğünde de kendi altın rengi aurasının kalıntılarının hâlâ teninin çevresinde görülebildiğini fark etti. Uzanarak kız kardeşinin elini bulup kavradı. Kız eline dolanan eli hafifçe sıktı, Josh dönünce kızın kırpıştıra kırpıştıra gözlerini açtığını gördü.

"Ne oldu?" diye mırıldandı, korkamayacak denli şaşkına dönmüş, donup kalmıştı.

Sophie başını salladı. "Patlama gibi bir şeydi..."

"Scathach'ın çığlık attığını duydum," diye ekledi Josh.

"Ben de evden birinin çıktığını gördüm galiba..." dedi kız.

Her ikisi birden eve doğru döndüler. Scathach kapıda durmuş, kollarını genç bir kadına dolamış, onu

sıkı sıkıya tutuyor, onu yakaladığı gibi havaya kaldırıp döndürüyordu. Her iki kadın da keyifle gülerek seri, jet hızında bir Fransızcayla birbirlerine bağırıyorlardı.

Kız kardeşinin ayağa kalkmasına yardım ederken, "Herhâlde birbirlerini tanıyorlar," dedi Josh.

İkizler yanlarına dönüp kollarını göğsünde kavuşturmuş memnuniyetle gülümseyen Comte de Saint-Germain'e baktılar. "Eski dost onlar," diye açıkladı adam. "Uzun zamandır görüşmemişlerdi... Çok uzun zamandır." Saint-Germain öksürdü. Kibarca "Joan," dedi.

İki kadın birbirlerinden ayrıldılar ve adamın Joan diye hitap ettiği kadın, başı onu sorgularcasına eğilmiş hâlde, Saint-Germain'e döndü. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti, Sophie'nin boyunda, neredeyse olağan dışı bir zayıflıktaydı; son derece bronz ve kusursuz teniyse kocaman gri gözlerini öne çıkarıyordu. Koyu kumral saçları kısa, oğlan çocuğumsu bir biçimde kesilmişti. Yanaklarına akmış gözyaşlarını avuçlarının hızlı bir hareketiyle sildi. "Efendim Francis?" diye sordu.

"Bunlar da ziyaretçilerimiz."

Genç kadın Scathach'ın elini tutarak, Sophie'ye bir adım yaklaştı. Kadın yaklaşırken, Sophie aralarındaki havada –sanki görünmez güç onu geri itiyormuş gibi– ani bir basınç hissetti; sonra birdenbire, aurası bedeni etrafında gümüş renginde parladı ve hava o tatlı vanilya kokusuyla doldu. Josh kız kardeşinin kolunu yakaladı, onun da aurası çatırdayarak aydınlandı ve havaya portakal kokusunu ekledi.

"Sophie... Josh...," diye başladı Saint-Germain. Kısa saçlı kadının etrafında gümüş rengi bir aura tıslayarak büyürken, lavantanın yoğun, tatlı kokusu avluyu doldurdu. Aura sertleşti ve katılaşmaya başladı, metalik, aynamsı bir hâl alarak göğüs ve baldır zırhları, eldivenler ve botlara dönüştü önce.

Sonunda, tümüyle katılaşıp eksiksiz bir Orta Çağ savaş zırhı hâlini aldı. "Sizi karım Joan'la tanıştırayım..."

"Karın mı!" diye bir çığlık attı Scatty; şaşırıp kalmıştı.

"Siz kendisini tarihte geçen ismiyle, Jeanne d'Arc diye tanırsınız."

Mutfaktaki uzun, cilalı ahşap masanın üzerine kahvaltı sofrası kurulmuştu. İçeriye, fırından taze çıkmış ekmeğin ve demlenen kahvenin kokusu yayılmıştı. Tabaklar taze meyve, krep ve çöreklerle tepeleme doldurulmuştu; eski moda demirden bir ocağın üzerine oturtulmuş bir tavadaysa, sosisler ve yumurtalar cızırdıyordu.

Josh'un midesi odaya girip yemekleri gördüğü anda guruldamaya başlamıştı. Ağzı sulanmış, ona son yemek yiyişinden beri ne kadar uzun zaman geçmiş olduğunu anımsatmıştı. Kafedeyken, polis oraya varmadan önce sıcak çikolatasından ancak bir-iki yudum alabilmişti.

"Yiyin, yiyin," dedi Saint-Germain, bir eline bir tabak diğerine de irice bir çörek alırken. Çöreği ısırmasıyla yerdeki fayansların üzerine ufacık hamur kırıntıları döküldü. "Açlıktan ölüyor olmalısınız."

Sophie erkek kardeşine doğru eğildi. "Bana yiyecek bir şeyler alabilir misin? Joan ile konuşmak istiyorum. Ona bir şey sormam gerekiyor."

Josh hızlıca, bulaşık makinesinden birkaç fincan çıkarmakla meşgul olan, genç görünümlü kadına bir bakış attı. Kısa saç kesimi, yaşını tahmin etmeyi imkânsız kılıyordu. "Sence o gerçekten Jeanne d'Arc mı?"

Sophie erkek kardeşinin kolunu sıktı. "Tüm gördüklerimizden sonra, sen ne dersin?" Masaya doğru başıyla işaret etti. "Sadece meyve ve kahvaltılık gevrekten istiyorum."

"Sosis, yumurta filan istemiyor musun?" diye sordu Josh, şaşırmıştı. Kız kardeşi kendisinden daha çok sosis yeme kapasitesine sahip olan tanıdığı tek insandı.

"Hayır." Suratını astı, mavi gözleri bulandı. "Tuhaf ama et yemenin düşüncesi bile midemi bulandırıyor." Bir çörek kaptı ve Josh bu konuda bir yorum bile yapamadan arkasını dönüp uzun, cam bir fincana kahve koymakta olan Joan'a yaklaştı. Sophie'nin burun delikleri hafifçe yandı. "Hawaii Kona kahvesi mi?" diye sordu.

Joan'un gri gözleri şaşkınlıkla kırpıştı, kadın başını yana eğdi. "Çok etkileyici."

Sophie sırıttıp omuz silkti. "Önceden bir kafede çalışıyordum da. Kona'nın konusunu nerede olsa tanırım."

"Hawaii'deyken bayıldım bu kahveye," dedi Joan. İngilizce'yi çok hafif bir Amerikan şivesiyle konuşuyordu. "Özel günler için saklıyorum."

"Kokuya bayılıyorum, ama tadından nefret ediyorum. Çok acı geliyor."

Joan kahvesinden bir yudum daha aldı. "Buraya kahveden bahsetmeye gelmedin sanırım."

Sophie başını salladı. "Hayır. Sadece..." Durdu. Bu kadınla daha az önce tanışmıştı, ne var ki ona son derece özel bir soru sormak üzereydi. "Sana bir şey sorabilir miyim?" deyiverdi.

"Ne istersen," dedi Joan samimiyetle ve Sophie bu samimiyete inandı. Derin bir nefes aldı ve sözcükler dudaklarından hızla döküldü.

"Scathach bir keresinde senin saf gümüş rengi auraya sahip olmuş son insan olduğunu söylemişti bana."

"Seninki de o yüzden benimkine tepki verdi zaten," dedi Joan, fincanını her iki eliyle kavrayıp kenarı üzerinden kıza bakarak.

"Özür dilerim. Auram seninkine aşırı yükleme yaptı. Sana bunu nasıl engelleyeceğini öğretebilirim." Gülümsedi, düzgün beyaz dişleri açığa çıktı. "Gerçi ömründe bir daha saf gümüş auraya sahip başka biriyle karşılaşma ihtimalin son derece düşük ya!"

Sophie endişeli endişeli yaban mersinli çöreğini kemirmekteydi. "Sorduğum için lütfen mazur gör, ama sen... Sen gerçekten Jeanne d'Arc mısın? Bildiğimiz Jeanne d'Arc?"

"Evet öyleyim." Kadın hafifçe eğilerek selamladı onu. "La Pucelle, Orleans Bakiresi, hizmetinizdedir."

"Ama sanıyordum ki... Yani okuduklarımıza göre sen ölmüştün..."

Joan başını eğip gülümsedi. "Scathach kurtardı beni." Uzanıp Sophie'nin koluna dokundu ve anında Scathach'ın

kocaman siyah bir atın üzerinde, beyazlı siyahlı bir zırh kuşanmış, alev alev iki keskin kılıcını savuran görüntüsü titreşe titreşe kızın gözleri önünde belirdi.

"Gölge tek başına savaşarak, idamımı izlemeye gelmiş devasa kalabalığı yardı. Kimse onun karşısında duramıyordu. O telaş ve karmaşa içinde, beni cellatlarımın burunlarının dibinden kapıp kaçırdı."

Sophie'nin aklında görüntüler hızla ilerlemeye başladı... Paçavraya dönmüş, yanıp kavrulmuş giysiler içinde, Scathach'a asılmış olan Joan ve her iki elindeki kılıçlarla yolu açа açа, zırhlı siyah atını telaş içindeki kalabağın içinden geçiren Savaşçı...

"Elbette, herkes Joan'un öldüğünü gördüklerini söylemek zorunda kaldı," dedi Scatty, onlara katılarak. Kıvrımlı bir bıçakla bir ananası özenle düzgün parçalara kesmekteydi. "Kimse, ne İngilizler ne de Fransızlar, Orleans Bakiresi'nin, sayıları belki de beş yüzü bulan ağır zırhlar kuşanmış şövalyelerin burunlarının dibinden tek başına bir kadın savaşçı tarafından kaçırıldığını kabul etmeyecekti."

Joan uzanıp Scathach'ın parmakları arasından bir ananas parçası aldı ve ağzına attı. "Scatty beni Nicholas ve Perenelle'e götürdü," diye devam etti. "Onlar bana kalacak yer verdiler, bana baktılar. Kaçış sırasında yaralanmıştım, aylar boyu esir tutulmaktan da iyice zayıf düşmüş hâldeydim. Scatty olmasa, Nicholas'ın üstün ilgisiyle bile, çoktan ölmüş olurdum." Uzanıp tekrar arkadaşının elini sıktı; Savaşçı'nın yanaklarındaki gözyaşlarını görmemişti belli ki.

"Joan çok kan kaybetmişti," dedi Scathach. "Nicholas ve Perenelle ne yaparlarsa yapsınlar, iyileşmiyordu bir türlü. Böylece Nicholas dünyadaki ilk kan nakillerinden birini gerçekleştirdi."

"Kimin kanı..." diye sormaya girişecek oldu Sophie, ama sonra bir anda cevabı bildiğini fark etti. "Senin kanın mı?"

"Scathach'ın vampir kanı kurtardı beni. Beni hayatta tutan da bu oldu; ölümsüz kıldı beni." Joan sırıttı. Sophie onun dişlerinin Scatty'ninkiler gibi sivri değil de gayet normal olduğunu fark etti. "Neyse ki vampirliğin yan etkilerinden hiçbiri yok bende." Sonra "Vejetaryenim gerçi; son birkaç yüzyıldır böyle," diye ekledi.

"Evlenmişsin bir de," dedi Scathach imalı imalı. "Ne zaman oldu bu, nasıl oldu ve ben neden davet edilmedim?" diye bir nefeste sıraladı sorularını.

"Dört yıl önce Hawaii'de, Gün Batımı Plajı'nda evlendik; gün batımında tabii. Karar verdiğimizde seni her yerde aradık," dedi hemen Joan. "Senin orada olmanı çok istiyordum, benim baş nedimem olmanı istiyordum."

Scathach yeşil gözlerini kısıp hatırlamaya çalıştı. "Dört yıl önce... Sanırım Nepal'de serseri bir Nee-gued'i kovalıyordum." Sophie ve Joan'un boş bakışlarını görünce "Rezil bir kardan adamın teki," diye ekledi.

"Sana ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Cep telefonun çalışmıyordu; e-postalar, posta kutunun dolu olduğu mesajıyla geri sekiyordu." Joan, Scathach'ın elini yakaladı. "Gel, sana gösterebileceğim resimler var." Kadın

Sophie'ye döndü. "Sen şimdi yemek ye. Yaktığın enerjiyi yenilemen lazım. Bol bol sıvı tüket. Su, meyve suyu olur, ama kafein olmasın. Çay kahve gibi seni uyanık tutacak hiçbir şey içme. Yemeğiniz bitince, Francis size odalarınızı gösterir. Odada duş alıp dinlenebilirsiniz." Sophie'yi baştan aşağı hızla süzdü. "Sana bir-iki giysi getiririm. Aşağı yukarı benim bedenimdesin. Sonra seninle auran hakkında konuşacağız." Joan sol elini kaldırıp parmaklarını araladı. Boğumlu metal bir eldiven, eli üzerinde ışıldayarak beliriverdi. "Sana auranı nasıl kontrol edeceğini, şekillendireceğini ve nasıl dilediğin şeye dönüştürebileceğini göstereceğim." Eldiven, metalden, kıvrımlı tırnaklarıyla eksiksiz bir yırtıcı kuş pençesi hâlini aldı ve sonra tekrar Joan'un bronz tenine dönüştü. Kadının sadece tırnakları gümüş rengi kaldı. Joan eğilip Sophie'yi çabucak yanağından öptü. "Ama önce dinlenmelisin." Scathach'a bakarak, "Şimdi gel de sana fotoğrafları göstereyim," dedi.

İki kadın telaşla mutfaktan çıktılar. Sophie, uzun ince odaya geri döndü. İçeride, Saint-Germain ciddiyetle Josh'la konuşmaktaydı. Oğlan, kız kardeşine, meyve ve ekmekle tepeleme dolu bir tabak uzattı. Kendisininkiyse yumurta ve sosisle doluydu.

Sophie oğlanın tabağını sırf görüşüyle bile midesinin altüst olduğunu hissetti ve başını çevirdi. Sohbete kulak vererek meyvesini kemirmeye koyuldu.

Sophie onlara katıldığı sırada "Hayır, ben insanım, senin güçlerini uyandıramam," diyordu Saint-Germain. "O iş için bir Ata veya bunu yapabilecek sayılı İkinci

Nesil mensuplarından biri gerek. " Gülümsedi; biçimsiz dişleri göründü. "Merak etme, Nicholas seni uyandıracak birini bulacaktır."

"Burada, Paris'te bunu yapabilecek kimse var mı?"

Saint-Germain bir an durup düşündü. "Eminim Machiavelli birilerini biliyordur. O her şeyi bilir. Ama ben bilmiyorum." Sophie'ye dönüp hafifçe selam verdi. "Anladığım kadarıyla sen efsanevi Hekate tarafından uyandırılma ve benim eski hocam Endor Cadısı tarafından Hava Büyüleri konusunda eğitilme şansına sahip olmuşsun." Başını salladı. "Nasıl yaşlı Cadı? Beni hiç sevmezdi," diye ekledi.

"Hâlâ da sevmiyor," dedi Sophie aceleyle, sonra kızardı. "Özür dilerim. Neden böyle bir şey dedim bilmiyorum."

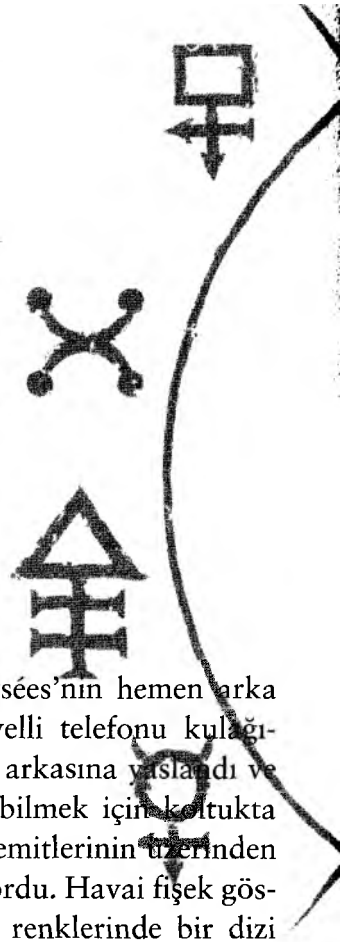
Kont güldü. "Ah Sophie, sen demedin... En azından tam olarak öyle sayılmaz. Cadı dedi. Onun hatıralarını düzene koyman biraz zaman alacak. Bu sabah aradı beni. Bana, kendisinin sana Hava Büyüleri'ni öğretmekle kalmadığını, tüm bilgi birikimini de aktardığını söyledi. Mumya yöntemi hayatta olan kimsenin hatırlayamayacağı kadar eski zamanlardan beri kullanılmıyor; son derece tehlikelidir."

Sophie çabucak erkek kardeşine bir bakış attı. Oğlan, Saint-Germain'i dikkatle izliyor, her kelimesini ilgiyle dinliyordu. Kız, ağzını sıkı sıkıya kapamaktan kardeşinin boynunda ve çenesinde oluşan gerilmeyi fark etti.

"Bilincine ve bilinç altına bu yabancı hatıraların, düşüncelerin ve yargıların ani akışını düzenleyecek zaman tanımak için en azından yirmi dört saat boyunca dinlenmen gerekirdi."

"Zaman yoktu," diye mırıldandı Sophie.

"Eh, şimdi var. Haydi yemeğinizi bitirin. Sonra sizi odalarınıza götüreceğim. İstediğiniz kadar uyuyun. Tamamen güvendesiniz. Burada olduğunuzu bilen bile yok."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Saint-Germain'in Champs-Elysées'nin hemen arka sokağındaki evindeler." Machiavelli telefonu kulağına bastırıp siyah deri koltuğunda arkasına yaslandı ve yüksek pencereden dışarıya bakabilmek için koltukta döndü. Uzaklarda, eğimli çatı kiremitlerinin üzerinden Eiffel Kulesi'nin tepesini seçebiliyordu. Havai fişek gösterisi nihayet bitmişti, gökkuşağı renklerinde bir dizi bulutsa hâlâ havada süzülüyordu. "Endişelenme Doktor, ev gözetimimiz altında. Saint-Germain, Scathach ve ikizler içeride. Evde yaşayan başka kimse yok."

Machiavelli, hattan gelen çatır çutur sesler üzerine telefonu kulağından uzaklaştırdı. Dee'nin jeti Los Angeles'ın kuzeyinde küçük, özel bir uçuş pistinden tam o sırada havalanmaktaydı. New York'ta durup yakıt alacak, okyanusu geçtikten sonra İrlanda'da, Shannon'da

durup tekrar yakıt ikmalinin ardından Paris'e doğru yola koyulacaktı. Çatırtı durdu ve Dee'nin sesi kuvvetli ve berrak bir şekilde telefondan duyuldu.

"Ya Simyacı?"

"Paris'te kayıp. Adamlarım onu silah zoruyla kontrol altına almışlardı, fakat her nasılsa onları şekerle kaplayıp üstüne bir de şehirde ne kadar karınca varsa üzerilerine saldı. Paniğe kapıldılar, Simyacı da kaçtı."

"Simya dönüşümü," diye yorumladı Dee. "Su iki pay hidrojen ve bir pay oksijenden oluşur. Sakaroz da aynı orana sahiptir. Suyu şekere dönüştürdü. Ucuz bir numara; ondan daha fazlasını beklerdim."

Machiavelli elini kısa, kar beyazı saçlarının içinden geçirdi. "Şahsen ben gayet zekice olduğunu düşünmüştüm," dedi ılımlı ılımlı. "Altı polis memurunu hastanelik etti."

"İkizlere geri dönecektir," dedi Dee pat diye. "Onlara ihtiyacı var. Bütün hayatı boyunca onları bulmayı bekledi."

Machiavelli, Büyücü'ye usulca "Hepimiz bunu bekliyorduk," diye hatırlattı. "Ve şimdi, nerede olduklarını, dolayısıyla Flamel'in nereye gideceğini biliyoruz."

Dee, "Ben gelinceye kadar hiçbir şey yapmayın," diye komut verdi.

Machiavelli, "Peki bu ne zaman olur hiçbir fikrin..." diye başladı ama telefon kapanmıştı bile. Dee mi telefonu kapattı, yoksa hat mı düştü emin olamadı. Dee'nin huyunu bildiğinden, adamın telefonu yüzüne kapattığını tahmin etti; bu onun alışılmış tarzıydı. Uzun boylu,

zarif adam telefonu ince dudaklarına hafifçe, düşünceli düşünceli vurduktan sonra yerine koydu. Dee'nin komutlarına uymaya hiç niyeti yoktu; Flamel ve ikizleri, Dee'nin uçağı Paris'e inmeden evvel yakalayacaktı. Dee'nin yüzyıllardır yapmayı başaramadığı şeyi yapacaktı ve karşılığında Atalar ona ne dilerse bahşedeceklerdi.

Machiavelli'nin cep telefonu cebinde titreşti.

Telefonu çıkarıp ekranına baktı. Alışılmışın dışında uzunlukta bir rakam sıralaması ekrandan geçip duruyordu; daha önce gördüğü hiçbir telefon numarasına benzemiyordu bu. DGSE'nin başı yüzünü buruşturdu. Bu telefon numarasını sadece Fransa Devlet Başkanı, yüksek konumda bir-iki devlet bakanı ve kendi şahsi personeli biliyordu. Cevap tuşuna bastı fakat konuşmadı.

"İngiliz Büyücü, Flamel ve ikizleri kendisi oraya varmadan önce yakalamaya çalışacağına inanıyor." Telefonun öbür ucundaki bu ses, Yunancanın aşağı yukarı bin yıldır kullanılmamış bir lehçesini kullanmaktaydı.

Niccolò Machiavelli koltuğunda doğruldu. "Efendimiz?" dedi.

"Dee'ye tam destek ver. O gelmeden Flamel'e karşı harekete geçme." Hat kesildi.

Machiavelli cep telefonunu özenle sade masanın üzerine koydu ve arkasına yaslandı. Her iki elini birden kaldırıp gözleri önünde tuttuğunda, hafifçe titrediklerini görünce şaşırmadı. Efendimiz diye hitap ettiği Ata'yla son konuşması bir buçuk yüzyıl önce gerçekleşmişti.

Bu, on altıncı yüzyılın başında kendisine ölümsüzlük bahşeden Ata'ydı. Dee bir şekilde onunla iletişime mi geçmişti? Machiavelli başını iki yana salladı. Bu hiç de ihtimal dahilinde görünmüyordu. Dee muhtemelen kendi efendisiyle iletişime geçip ondan bu ricada bulunmasını istemişti. Ne var ki Machiavelli'nin efendisi Karanlık Ataların en güçlülerinden biriydi... Bu da onu aklını yüzyıllardır kurcalayan bir soruya getiriyordu yine – Dee'nin efendisi kimdi?

Bir Ata tarafından kendisine ölümsüzlük bahşedilmiş her insan o Ata'ya bağlı olurdu.

Ölümsüzlük bağışlamış bir Ata bunu kolaylıkla geri alabilirdi. Machiavelli daha önce bunun gerçekleştiğini görmüştü. Gayet sağlıklı görünen genç bir adamın birkaç saniye içinde buruşup yaşlanıverişini ve sonunda da çatır çutur kemiklerden ve toza dönmüş deriden ibaret bir yığına dönüşmesini izlemişti.

Machiavelli'nin ölümsüz insanlar dosyası, bu insanların hizmet ettikleri Ata veya Karanlık Ata'ya da bağlantılar içeriyordu. Flamel, Perenelle ve Saint-Germain gibi, ölümsüzlüğü kendi çabalarıyla elde etmiş oldukları için bir Ata'ya herhangi bir bağlılığı olmayan humanilerin sayısı pek azdı.

Dee'nin kime hizmet ettiğini kimse bilmiyordu. Fakat belli ki Machiavelli'nin kendi Karanlık Ata efendisinden daha güçlü biriydi. Bu da Dee'yi daha da tehlikeli kılıyordu.

Machiavelli öne eğilip masasındaki sabit telefonun üzerinde bir tuşa bastı. Kapı hemen açıldı ve Dagon

içeri girdi; aynalı güneş gözlüklerinde çıplak duvarların yansımaları görülüyordu.

"Simyacı'dan haber var mı?"

"Hiçbir şey yok. Pont de l'Alma İstasyonu ve bağlantılı olduğu her istasyonun güvenlik kameralarının görüntülerini aldık. Şimdi onları inceliyoruz, ama zaman alacak."

Machiavelli başıyla onayladı. Zaman, elinde hiç de olmayan bir şeydi. Uzun parmaklı elini havada salladı. "Neyse, şu anda nerede olduğunu bilmesek de nereye gideceğini biliyoruz – Saint-Germain'in evine."

Dagon'un dudakları yapış yapış aralandı. "Ev gözetim altında. Her bir giriş ve çıkış tutuldu; binanın altındaki lağımda bile adamlarımız var. Biz görmeden kimse içeri giremez yahut dışarı çıkamaz. Yakındaki yan sokaklarda iki RAID birimi var; üçüncü bir birim de Saint-Germain'inkinin yanındaki evde konuşlandı. Bir-iki saniye içinde duvarı aşıp o tarafa geçebilirler."

Machiavelli ayağa kalkıp masanın arkasından çıktı. Ellerini arkasında kavuşturmuş hâlde ufacık, gizli bürosunun içinde dolanmaya başladı. Kendisinin resmi adresiydiyse de, bu odayı nadiren kullanırdı. İçinde çalışma masası, iki sandalye ve telefon dışında bir şey yoktu. "Peki ama bunlar yeterli mi acaba? Flamel, kendisini silah zoruyla kaldırıma yapışık tutan, son derece donanımlı altı polisin elinden kaçtı. Ve o evin içinde Ateşin Efendisi Saint-Germain'in olduğunu biliyoruz. Becerilerinin ufak bir örneğine bu sabah şahit olduk."

"Havai fişekler zararsızdı," dedi Dagon.

"Eminim bir o kadar kolaylıkla kuleyi eritebilirdi de. Unutma o, kömürden elmas yaratabilen biri."

Dagon başıyla onayladı.

Machiavelli devam etti. "Ayrıca Amerikalı kızın güçlerinin uyandırılmış olduğunu biliyoruz, yapabileceklerinin birazını da gördük. Eğitilmemiş ve o kadar genç biri için Sacré-Coeur'deki duman etkileyici bir başarıydı."

"Ve bir de Gölge var," diye ekledi Dagon.

Niccolò Machiavelli'nin yüzü çirkin bir ifadeye büründü. "Ve bir de Gölge var," diye katıldı ona.

Dagon hissizce "Bu sabah kafede ağır silahlar donanmış on iki görevliyi alt etti," dedi.

"Ben onun koskoca orduları yendiğini gördüm, ayrıca bir Yer Altı Gölge Alemi'nde yüzyıllarca hayatta kalmayı başardı. Flamel ikizleri korumak için belli ki onu kullanıyor. Diğerlerine karşı harekete geçmeden önce ilk o yok edilmeli."

"Aynen öyle."

"Bir orduya ihtiyacın olacak."

"Belki de olmaz. Unutma, *'Kurnazlık ve hile insana her zaman için kaba kuvvetten daha fazla faydalı olur'"* diyerek bir alıntı yaptı.

"Kimin sözü bu?" diye sordu Dagon.

"Benim. Uzun zaman önce bir kitapta yazmıştım. Medici saraylarında doğruydu bu, hâlâ da öyle." Başını kaldırdı. "Disirleri çağırttın mı?"

"Yoldalar." Dagon'un sesi yapış yapış bir hâl aldı. "Onlara güvenmiyorum."

"Disirlere kimse güvenmez." Machiavelli'nin gülümsemesinde neşeden eser yoktu. "Hekate'nin Scathach'ı o yer altında nasıl kapana düşürdüğünün hikâyesini duydun mi hiç?"

Dagon kıpırdamadı bile.

"Hekate, Disirleri kullandı. Gölge'yle davaları Danu Talis'in batışından hemen önceki döneme gider." Machiavelli, ellerini yaratığın omuzlarına koyup, Dagon'a bir adım yaklaştı. Ağzından nefes almaya özen gösteriyordu; Dagon her daim pis bir koku salgılar, koku soluk tenini yağlı, ekşimsi bir ter gibi kaplardı. "Gölge'den nefret ettiğini biliyorum ve nedenini sana hiç sormadım, gerçi kendimce tahminlerim var. Sana çok acı vermiş olduğu belli. Ne var ki, hislerini bir kenara koymanı istiyorum. Nefret, duygular arasında en faydasız olanıdır. Başarı en iyi intikamdır. Senin yanı başımda, işe odaklanmış hâlde bulunmana ihtiyacım var. Artık yaklaştık.

Zafere, Ata Irk'ı bu dünyaya döndürmeye yaklaştık. Scathach'ı Disirlere bırak. Fakat eğer onlar başarısızlığa uğrarlarsa, o zaman Gölge senindir. Söz."

Dagon ağzını açtı ve bir dizi iğne uçlu diş meydana çıktı. "Başarısızlığa uğramayacaklar. Disirler Nidhogg'u getirme niyetinde."

Niccolò Machiavelli şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Nidhogg... Serbest mi? Nasıl oldu bu?"

"Dünya Ağacı yok edildi."

"Eğer Nidhogg'u Scathach'ın üzerine salacaklarsa, o hâlde haklısın. Başarısızlığa uğramayacaklar. Uğrayamazlar."

Dagon uzanıp güneş gözlüklerini çıkardı. Kocaman, pörtlek balık gözleri iyice açık ve hareketsizdi. "Ve eğer Nidhogg'un kontrolünü kaybederlerse, o zaman yaratık tüm şehri bir çırpıda yiyip bitirebilir."

Machiavelli bir an durup bu yorumu değerlendirdi. Sonra başıyla onayladı. "Gölge'yi yok etmek adına ödenecek küçük bir bedel olur bu."

"Dee gibi konuşuyorsun."

"Ah İngiliz Büyücü'ye benzer bir yanım yok benim," dedi Machiavelli dokunaklı dokunaklı. "Dee tehlikeli bir fanatik."

"Sen değil misin?" diye sordu Dagon.

"Ben sadece tehlikeliyim."

Dr John Dee yumuşak deri koltuğunda arkasına yaslandı ve Los Angeles'ın ışıklarının ışıl ışıl bir ağ gibi altında giderek uzaklaşmasını seyretti. Süslü cep saatine baktı, Machiavelli'nin henüz efendisi tarafından aranıp aranmadığını merak etti. Aranmış olduğunu tahmin ediyordu. Dee sırıttı, acaba İtalyan buna nasıl bir anlam verecekti. Hiç olmazsa, Machiavelli'ye kontrolün kimin elinde olduğunu göstermiş olurdu bu.

İtalyan'ın, Flamel ve ikizlerin peşinden kendi başına gitmeyi tercih edeceğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Fakat Dee, Simyacı'nın peşinde o kadar uzun zamandır koşuyordu ki, onu son anda kaybetmeyi göze alamazdı. Hele de Niccolò Machiavelli gibi birine!

Uçağın havalanışıyla gözlerini kapattı ve midesi hareketlendi. Derhâl yanındaki koltukta duran kâğıt torbaya uzandı. Uçmaya bayılıyordu, fakat midesi her seferinde güçlük çıkarıyordu. Her şey tasarlandığı gibi giderse, yakında tüm gezegenin hükümdarı olacak ve bir daha asla uçması gerekmeyecekti. Herkes onun ayağına gelecekti.

Jet dik bir açıyla yükseldi ve adam güçlükle yutkundu. Havaalanında tavuklu sandviç yemişti ve şimdi buna pişmandı. İçtiği gazozsa kesinlikle bir hataydı.

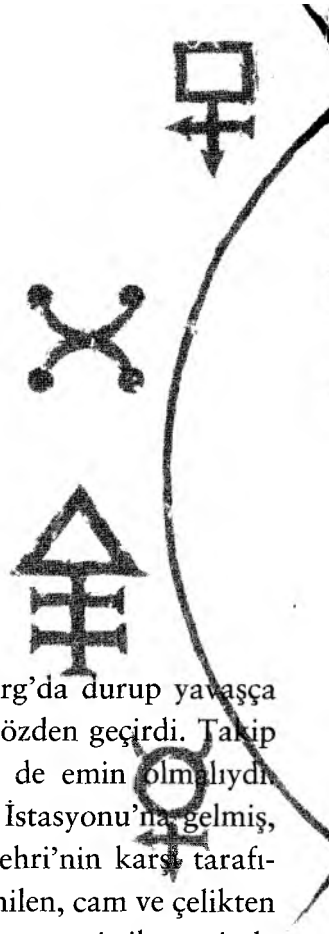
Dee, Ataların saltanatının geri döneceği zamanı iple çekiyordu. Belki onlar geçiş kapıları ağını yeniden kurabilirlerdi, böylece uçmaya gerek kalmazdı. Dee gözlerini kapatıp Atalara ve onların gezegene getireceği çok sayıda faydaya odaklandı. Çok eskilerde, Ataların dünya üzerinde bir cennet yaratmış olduklarını biliyordu. Tüm kadim kitaplar ve el yazmaları, her kavimin efsane ve masalları o ihtişamlı dönemleri anlatırdı. Efendisi, Ataların güçlü büyülerini kullanarak gezegeni o cennete geri çevirecekleri sözünü vermişti ona. Küresel ısınmanın etkilerini geri döndürecek, ozon tabakasındaki deliği onaracak, çölleri yeşerteceklerdi. Sahra Çölü'nde çiçekler açacak, kutup bölgesindeki buzullar eriyip altındaki verimli toprakları ortaya çıkaracaktı. Dee başkentini Antarktika'da, Vanda Gölü'nün kıyısına kurmayı düşünüyordu. Atalar eski krallıklarını Sümer, Mısır, Orta Amerika ve Angkor'da tekrar kurabilirlerdi.

Abraham'ın Kitabı'ndaki bilgilerle Danu Talis'i de yeniden su yüzüne çıkarmak mümkün olurdu.

Elbette Dee, insan nüfusunun köle olacağını, kimilerininse hâlâ beslenmek zorunda olan bir kısım Ata için yemek görevi göreceğini biliyordu, ama bu öteki tüm getiriler karşısında ödenmesi gereken ufak bir bedeldi.

Jet yatay konuma geldi ve Dee'nin midesi yatıştı. Gözlerini açıp derin bir nefes aldı, sonra bir kez daha saatine baktı. Simyacı, Scathach ve şimdi üstüne bir de ikizleri ele geçirmekten sadece, tam anlamıyla, birkaç saat uzakta olduğuna inanmak zor geliyordu. İkizler de ötekilerin üzerine bir ikramiye olacaktı âdeta. Flamel ve Codex'in sayfaları bir eline geçti mi, dünya değişecekti.

Flamel ve karısının, Ataların medeniyeti dünyaya geri getirmesini engellemek için neden bu kadar çok uğraştığını asla anlayamayacaktı. Ama Simyacı'ya muhakkak soracaktı bunu... Onu öldürmeden hemen önce.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Nicholas Flamel, Rue Beaubourg'da durup yavaşça döndü, solgun gözleriyle sokağı gözden geçirdi. Takip edildiğini sanmıyordu, ama yine de emin olmalıydı. Trenle Saint-Michel Notre-Dame İstasyonu'na gelmiş, Pont d'Arcole üzerinden Seine Nehri'nin karşı tarafına geçmişti; Pompidou Müzesi denilen, cam ve çelikten vücut bulmuş kocaman çirkin yapının istikametinde ilerliyordu. Acele etmeksizin, sık sık durarak, yolun bir yanından ötekine geçivererek, sabah gazetesini almak üzere bir gazetecide, sonra karton bardakta berbat bir kahve satın almak üzere başka bir yerde mola veriyor, hareketlerine yakın ilgi gösteren birileri var mı diye kontrol ediyordu. Fakat kestirebildiği kadarıyla, kimsenin kendisini takip ettiği yoktu.

Paris, bu şehirde bulunduğu zamanlardan beri değişmişti. Şimdilerde her ne kadar San Francisco'ya memleketi dese de, bu doğduğu şehirdi ve her zaman için *onun* şehri olacaktı. Yalnızca birkaç hafta önce, Josh kitabevinin arka odasındaki bilgisayara Google Earth yüklemiş ve nasıl kullanılacağını ona göstermişti.

Nicholas bir zamanlar üzerinde yürüdüğü sokaklara yukarıdan bakarak, gençliğinde bildiği binaları bularak, hatta güya mezarının bulunduğu Kutsal Masumlar Kilisesi'nin yerini saptayarak saatler geçirmişti.

Bir sokakla bilhassa ilgilenmişti. Harita programında bulup sanal olarak sokakta yürümüştü; o sırada kısa zaman sonra aynı sokakta gerçek hayatta yürüyeceğini bilmiyordu tabii.

Nicholas Flamel, Rue Beaubourg'dan sola, Rue de Montmorency'ye döndü ve sanki bir duvara toslamışcasına aniden durdu.

Derin, ürpetici bir nefes aldı; kalbinin küt küt attığının bilincindeydi. Bu duygu sağanağı olağanüstü güçlüydü. Sokak öyle dardı ki, sabah güneşi içine giremiyor, onu gölgelere mahkûm ediyordu. Her iki yanda yüksek, çoğu beyaz ve krem rengi tonlarında, birçoğunun duvarları üzerinden çiçekler ve yeşillikler sarkan asma sepetlerle süslü binalar diziliydi. Sokağın her iki yanında kaldırımın üzerine, arabaların durmasını engellemek için yuvarlak başlı metal direkler dikilmişti.

Nicholas yavaşça yürüdü sokakta; onu bir zamanlar olduğu hâliyle görüyordu. Hatırlıyordu.

Altı yüz yıldan uzun süre önce, o ve Perenelle bu sokakta yaşamışlardı. Orta Çağ'ın Paris'inden görüntüler

gözünün önünden geçti; birbirleriyle uyumsuz ahşap ve beton evlerin karmaşası, kıvrımlı daracık ara sokaklar; çürümüş köprüler; harap olmuş dizi dizi binalar ve açık bir lağımdan çok da farklı bir durumda olmayan sokaklar. Gürültü, o akıl almaz, bitmek bilmez gürültü ve şehrin üzerinde asılı duran o pis hava – yıkanmamış, hastalıklı insanların ve pis hayvanların kokularının bir karışımı. Bunların hepsi de, asla unutmayacağı şeylerdi.

Rue de Montmorency'nin ucunda, aradığı binayı buldu.

Pek fazla değişmemişti. Taşları bir zamanlar krem rengiydi. Artık iyice eskimiş, çentik çentik olmuş, hava koşullarıyla yıpranmış, is lekeleriyle kararmıştı. Üç ahşap penceresi ve kapısı yeni olsa da, binanın kendisi Paris'in en eski binalarından biriydi. Orta kapının hemen üzerinde mavi, metal bina numarası vardı – 51. Bunun da üzerinde, yıpranmış, taş bir levha, buranın bir zamanlar MAISON DE NICOLAS FLAMEL ET DE PERENELLE, SA FEMME, yani Nicolas Flamel ve eşi Perenelle'in evi olduğunu duyuruyordu. Kalkan biçimli kırmızı bir lehvaysa buranın artık AUBERGE NICOLAS FLAMEL olduğunu gösteriyordu. Artık bir lokantaydı burası.

Bir zamanlar onun eviydi.

Cama yaklaşıp menüyü okuyormuş gibi yaparak içeriyi gözden geçirdi. İç mekân elbette tümüyle, muhtelemen sayısız kez elden geçirilmişti; fakat beyaz tavanı boylu boyunca kateden kirişler, altı yüzyıldan uzun zaman önce sık sık başını kaldırıp baktığı o aynı kirişlerdi sanki.

O anda anladı – o ve Perenelle burada çok mutlu günler geçirmişlerdi.

Mutlu ve güvende.

Hayatları o zamanlar çok daha basitti. Atalardan veya Karanlık Atalardan haberdar değillerdi; Codex'e ya da onu koruyan ve uğruna savaşan ölümsüzlere dair hiçbir şey bilmiyorlardı.

Hem o hem de Perenelle hâlâ tümüyle insandılar.

Evin o eski taşları, asırlardır bilginlerin aklını karıştıran ve merakını uyandıran çeşit çeşit desen, simge ve harflerin oymalarıyla bezeliydi. Çoğu anlamsızdı; günümüzün dükkân levhalarından pek de farklı değillerdi. Bununla birlikte, içlerinde özel anlamı olan bir-iki tanesi vardı. Hızla sağa sola birer bakış atıp dar sokağın boş olduğunu görünce, sağ eliyle uzanıp orta pencerenin sol yanında kalacak şekilde taşın üzerine kazınmış N harfinin üzerinde gezdirdi parmaklarını. Yeşil güç harfin etrafında kıvrılarak belirdi. Sonra pencerenin öteki yanında kalan süslü F harfinin üzerinde gezirdi elini ve havada harfin biçiminde bir ışıltı bıraktı. Sol eliyle pencere pervazına tutunarak kendini yukarıya, pervazın üzerine doğru çekti ve sağ elini başının üzerine uzatarak, parmaklarıyla yoklayarak o eski taşın üzerinde harflerin anahatlarını buldu. Aurasının son derece ufak bir sızıntısının parmaklarına akmasına izin verdi ve eliyle bir harf dizisi çizdi. Taş teninin altında ısındı ve yumuşadı. Elini itti ve parmakları taşın içine gömüldü. Ta on beşinci yüzyılda yekpare granit kütlesinin içine sakladığı nesnenin etrafına dolandı parmakları.

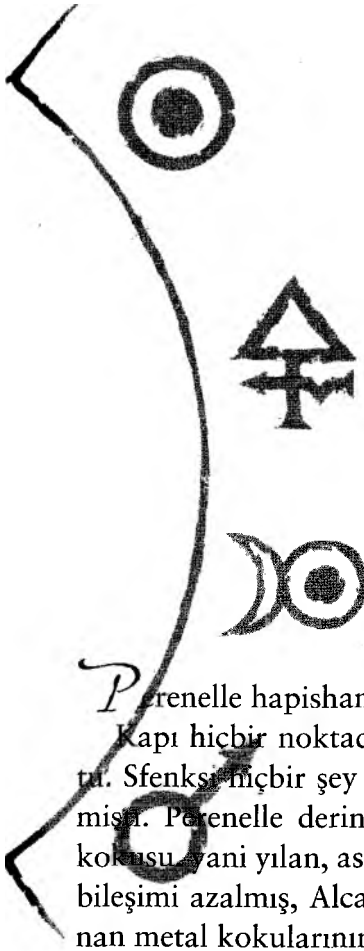
Onu çıkarıp pencere pervazından hafiflikle yere indi, hızla nesneyi biraz evel satın almış olduğu *Le Monde* gazetesine sardı. Sonra dönüp arkaya tek bir bakış dahi atmaksızın sokakta yürümeye koyuldu.

Rue Beaubourg'a çıkmadan, Nicholas sol elini tersine çevirdi. Avcunun orta yerinde Saint-Germain'in tenine bastırdığı siyah kelebek izi vardı. "Seni bana geri getirecek," demişti adam.

Nicholas Flamel sağ elinin işaret parmağını dövmenin üzerinde gezdirdi.

"Beni Saint-Germain'e geri götür," diye mırıldandı. "Beni ona götür."

Dövme derisinin üzerinde titredi, siyah kanatlar dalgalandı. Sonra aniden teninden soyulup havada, önünde kanat çırpmaya başladı. Hemen sonra dans ederek, kıvrıla kıvrıla sokakta uçmaya başlamıştı bile. "Zekice," diye mırıldandı Nicholas. "Çok zekice." Kelebeğin peşine düştü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Perenelle hapishane hücresinden çıktı.

Kapı hiçbir noktada kilitlenmemişti. Gerek de yoktu. Sfenksi hiçbir şey aşamazdı. Fakat artık sfenks gitmişti. Perenelle derin derin nefes aldı. Yaratığın ekşi kokusu, yani yılan, aslan ve kuş kokularının o küfümsü bileşimi azalmış, Alcatraz'ın alışılagelmiş tuz ve paslanan metal kokularının etrafı tekrar ele geçirmesine izin veriyordu. Sola dönüp uzun, iki yanında dizi dizi hücreler bulunan bir koridorda hızla ilerlemeye koyuldu. Alcatraz'daydı, ama o kocaman, giderek harabeye dönen tesisin neresinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Her ne kadar Nicholas ve o yıllardır San Francisco'da yaşamışlardıysa da, hortlaklı adayı ziyaret etme fikri hiçbir zaman onu cezbetmemişti. Tek bildiği, yüzeyden aşağılarda bir yerde, derinliklerde olduğuydu. Ortadaki tek

ışık tel kafeslerin ardına yerleştirilmiş, düzensiz bir dizi hâlinde sıralanmış düşük güçte ampullerden geliyordu. Perenelle'in dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı; bu ışık onun hayrına konulmamıştı buraya.

Sfenks karanlıktan korkuyordu; zira yaratık, gölgelerde gerçekten de canavarların yaşadığı bir zaman ve yerden geliyordu.

Sfenks, Juan Manuel de Ayala'nın hayaleti tarafından ayartılıp aniden binayı dolduran gizemli gürültülerin, takırdayan parmaklıkların, çarpan kapıların kaynağını aramaya koyulmuştu. Sfenksin hücresinden uzakta olduğu her an, Perenelle'in aurası yeniden yükleniyordu. Tam gücüne ulaşmamıştı henüz, önce uyuması ve yemek yemesi gerekirdi bunun için. Ama hiç değilse artık savunmasız değildi. Tek yapması gereken yaratıktan uzak durmaktı.

İyice yukarısında bir yerlerde bir kapı çarptı ve Perenelle pençelerin takırtısını duyunca dondu kaldı. Sonra, uzaklarda, bir başına bir çan yavaşça, ciddiyetle çalmaya başladı. Sfenks hızla bunu incelemeye yollanmış olacak ki, demir gibi sert tırnakların taşın üzerindeki ani takırtısı duyuldu.

Perenelle kollarını önünde çaprazlama kavuşturup sıvazladı. Kolsuz yazlık bir elbise vardı üzerinde. Normalde aurasım ayarlayarak sıcaklığı düzenleyebilirdi, fakat çok az gücü kalmıştı ve bu kalanı da herhangi bir şekilde kullanmaya isteksizdi. Sfenksin özel yeteneklerinden biri büyülü enerjiyi hissedip ondan beslenmesiydi.

Perenelle'in düz sandaletleri koridorda ilerlerken nemli taşların üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Tedbirli davranıyordu, fakat korkmuyordu. Perenelle Flamel altı yüz yıldan uzun süredir hayattaydı ve Nicholas'ı cezbeden simya olmuşsa da; o, sihir ve efsun üzerine yoğunlaşmıştı. Araştırmaları onu, sadece bu dünyada değil, buraya komşu Gölge Alemlerinin bazılarında da, son derece karanlık ve tehlikeli yerlere götürmüştü.

Uzaklarda bir yerde, bir cam parçası kırılarak şangır şungur yere saçıldı. Kadın, sfenksin öfkeyle tıslayıp uluyuşunu duydu; fakat o ses de uzaklardan geliyordu. Perenelle gülümsedi – Ayala sfenksi oyalıyordu. Ne kadar titizlikle ararsa arasın, yaratık hayaleti asla bulamayacaktı. Sfenks gibi güçlü bir yaratığın bile bir hayalet veya yaygaracı hortlak üzerinde gücü yoktu.

Perenelle bir üst kata ve dışarıya, gün ışığına çıkması gerektiğini biliyordu; aurası orada çok daha hızlı tazelenebilirdi. Açık havaya bir çıktı mı, bildiği bir sürü basit sihir, tılsım veya büyülü sözcükten birini kullanıp sfenksi perişan edebilirdi. Danu Talis'ten kurtulup Mısır'a yerleşenlere piramitlerin inşa edilmesinde yardım ettiğini iddia eden İskitli bir büyücü, ona taşı eritmek için çok faydalı bir sihir öğretmişti. Perenelle tüm binayı sfenksin tepesine indirmek için bunu kullanmakta tereddüt etmezdi. Yaratık muhtemelen kurtulurdu, zira sfenksleri öldürmek neredeyse imkânsızdı; ama onu kesinlikle oyalamış olurdu.

Perenelle'in gözüne paslanmaya başlamış metal merdivenler ilişti ve onlara doğru atıldı. Tam ayağını en alt

basamağa koyacaktı ki, metalin üzerine sarkan gri şeritleri fark etti. Perenelle tek ayağı havada, dondu kaldı... Ve sonra yavaşça, dikkatle geri çekildi. Çömelip metal basamaklara baktı. Bu açıdan, merdivenleri zikzaklarla kaplayan, basamakların üzerine dolanan ağları rahatlıkla görebiliyordu.

Her kim merdivene adımını atacak olursa, kapana kısılacaktı. Geri çekilerek gölgelerin içine dikti gözlerini. Ağlar, herhangi alelade bir örümcek tarafından örülmüş olamayacak kadar kalın, ayrıca sıvı gümüşten ufacık küreciklerle bezeliydi. Perenelle ağları örmüş olabilecek bir düzine kadar yaratık düşünebiliyor ve bunların hiçbiriyle karşılaşmak istemiyordu; hele de o sırada, orada, öylesi güçten düşmüş hâldeyken.

Arkasına dönüp yalnızca diğer ucundaki tek bir ampul tarafından aydınlanan, uzun bir koridora girdi. Artık ne aradığını bildiğinden, gümüşi ağları her yanda görebiliyordu; tavandan sarkanlar, duvarların üzerine yayılmışlar... Köşelerde de, en derin gölgelerin içinde düğüm düğüm yığınlar hâlinde örümcek yuvaları vardı. Ağların varlığı hapishanede neden herhangi bir haşereyle, karınca, sivrisinek, karasinek veya sıçanla karşılaşmadığını açıklıyordu belki de... Kozalardan çıkacak olanlar da eklenince, bina örümceklerle dolacaktı... Tabii ağlar örümcek ağıysa. Yüzyıllar içinde Perenelle örümceklerle ilişkili Atalarla karşılaşmıştı; bunlara Arachne ve gizemli ve korkunç Örümcek Kadın da dahildi. Fakat bildiği kadarıyla bunlardan hiçbiri Dee ve Karanlık Atalarla aynı tarafta değildi.

Perenelle hızla girişin çerçevelediği, kusursuz bir örümcek ağıyla bezenmiş, açık bir kapının önünden ge-

çiyordu ki ekşi, acımsı bir koku geldi burnuna. Yavaşladı, sonra durdu. Koku yeni bir kokuydu; sfenksinki değildi. Kapıya dönüp dokunmaksızın ağa mümkün olduğunca yaklaştı ve içeri baktı. Karanlığa gözlerinin alışması bir anını aldı; gördüğü şeye bir anlam vermesiyse bir anını daha...

Vetala.

Perenelle'in kalbi göğsünde öyle bir kuvvetle atmaya başladı ki, neredeyse teninin titreştiğini hissedebiliyordu. Tavandan baş aşağı sarkmış duran bir düzine kadar yaratık vardı odada. İnsan ayağıyla kuş pençesinin bir karışımı olan tırnaklar, yumuşak taşa derinden saplanmıştı; köselemsi yarasa kanatlarıysa iskeletsel insan bedenlerinin etrafına dolanmıştı. Baş aşağı duran kafalar çok güzeldi; daha ergenliğe varmamış kız ve erkek yüzlerine sahiplerdi.

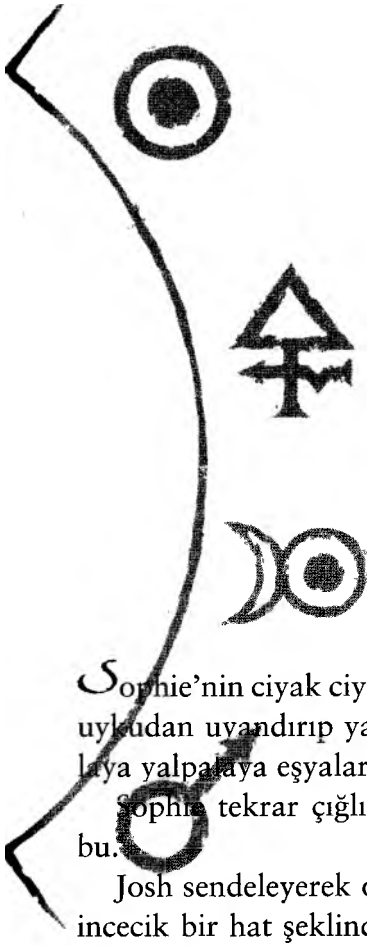
Vetala.

Perenelle sessizce dudaklarında bu sözcüğü şekillendirdi. Hindistan alt kıtasına ait vampirler. Ve Scathach'tan farklı olarak, bu kavim kan içer, et yerdi. Peki ama burada ne yapıyorlardı? Daha da mühimi, nasıl gelmişlerdi buraya? Vetalalar her zaman belli bir bölge veya kabileye bağlı olurlardı. Perenelle daha evvel memleketinden ayrılan tekiyle dahi karşılaşmamıştı.

Efsuncu yavaşça kendi etrafında dönüp loş koridorun duvarını yoklayarak başka açık kapılar olup olmadığını anlamaya çalıştı. Alcatraz'ın altındaki hücrelerde saklı daha başka neler vardı?

Dr John Dee ne planlıyordu?

3 Haziran Pazar

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sophie'nin ciyak ciyak çığlığı Josh'u derin, rüyasız bir uykudan uyandırıp yatağından kaldırdı; ayakta yalpalaya yalpalaya eşyalarını aramaya itti.

Sophie tekrar çığlık attı; ham ve korkunç bir sesti bu.

Josh sendeleyerek odanın öbür ucuna gitti, altından incecik bir hat şeklinde sızan ışık sayesinde seçilebilen kapıyı, ancak dizlerini bir sandalyeye çarptıktan sonra bulabildi. Kız kardeşi koridorun doğrudan karşı tarafındaki odadaydı.

Saint-Germain onları yukarıya çıkarıp evin üst katındakiler arasından istedikleri odanın seçimini onlara bırakmıştı. Sophie hiç zaman kaybetmeden Champs-Elysées'ye tepeden bakan odayı seçmişti; çatıların üzerinden Arc de Triomphe'u bile görebiliyordu. Josh ise ko-

ridorun hemen karşı yanındaki, sararmış arka bahçeye bakan odaya geçmişti. Odalar ufaktı, tavanları alçak, duvarları pütürlü, hafifçe eğimliydi; fakat her ikisinin de, sadece haşlama ve donma olmak üzere iki temel ayara sahip ufacık bir duş kabiniyle, kendine ait banyosu vardı.

Sophie kendi odasında suyu açtığında, Josh'un odasındaki tamamen kesilmişti. Ve her ne kadar Josh yıkanıp üzerini değiştirdikten sonra onunla konuşmaya geleceğine dair kardeşine söz vermişse de, yatağının ucuna oturmuş ve bitkinlikten, neredeyse anında uyuyakalmıştı.

Sophie üçüncü kez çığlık attı; bu seferki oğlanın gözlerini yaşartan, ürpertici bir feryattı.

Josh kapısını açıp dar koridorun karşı tarafına koştu. Kız kardeşinin odasının kapısını açtı ve durdu.

Jeanne d'Arc kız kardeşinin yatağının kenarında oturmuş, her iki eliyle birden kızın elini kavramıştı. Odada açık ışık yoktu fakat içerisi tümüyle de karanlık değildi. Joan'un eli serin, gümüşi bir ışıkla parlıyor; sanki üzerine yumuşak, gri bir eldiven giymiş gibi görünüyordu. Josh'un bakışları altında, kız kardeşinin eli de aynı kıvam ve renge büründü. Hava vanilya ve lavanta kokuyordu.

Joan, Josh'a dönüp baktı ve oğlan kızın gözlerinin parlak gümüş dairelere dönüşmüş olduğunu görerek irkildi. Yatağa doğru bir adım attı, ama kadın parmağını dudaklarına götürüp başını hafifçe sallayarak onu bir şey dememesi için uyardı. Gözlerindeki parlaklık soldu. "Kız kardeşin rüya görüyor," dedi Joan. Josh, kadın bu

sözleri sesli mi söyledi yoksa onun sesini kendi zihninde mi duydu, bilemedi. "Kâbus şimdiden geçmeye başladı. Geri gelmeyecek," dedi, cümlesini bir teminat gibi dillendirmişti.

Josh'un ardında ahşap çatırdadı ve oğlan dönüp Saint-Germain Kontu'nun koridorun ucundaki dar bir merdivendenin basamaklarından inmekte olduğunu gördü.

Francis merdivenlerin sonundan Josh'a işaret etti; dudakları kıpırdamadıysa da oğlan adamın sesini açıkça duydu: "Karım kız kardeşinle ilgilenecek. Buraya gel."

Josh başını salladı. "Kalmalıyım." Sophie'yi bu tuhaf kadınla yalnız bırakmak istemiyordu; ama bir yandan da Joan'un kız kardeşine asla zarar vermeyeceğini içten içe biliyordu.

"Onun için senin yapabileceğin bir şey yok," dedi Saint-Germain yüksek sesle. "Giyin ve yukarıya, tavan arasına gel. Ofisim orada." Adam arkasına dönüp merdivenleri çıkarak gözden kayboldu.

Josh, Sophie'ye son bir bakış attı. Kız sessizlik içinde dinleniyordu; nefes alıp verişi yavaşlamıştı. Josh gözlerinin altındaki koyuca halkaların yok olmuş olduğunu fark etti.

"Git şimdi," dedi Joan. "Kız kardeşine söylemem gereken bazı şeyler var. Özel şeyler."

"Uyuyor..." diyecek oldu Josh.

"Ama yine de söyleceklerimi söyleyeceğim," diye mırıldandı kadın. "Ve o yine de duyacak beni."

Josh odasında hızla giyindi. Pencerenin altındaki sandalyenin üzerine bir giysi yığını bırakılmıştı – iç çamaşırı, kot pantolon, tişört ve çorap. Giysilerin Saint-Germain'e ait olduğunu tahmin etti; aşağı yukarı Kont'un bedenindelerdi. Josh hızla üzerine pahalı markalı siyah bir kot ve siyah ipek bir tişört geçiriverdi. Sonra kendi ayakkabılarını ayağına geçirip hızlıca aynada kendine baktı. Gülümsemeden edemedi; bir gün gelip de böylesi pahalı giysiler giyeceğini hiç tahmin etmezdi.

Banyoda yeni bir diş fırçasını paketinden çıkardı, dişlerini fırçaladı, yüzüne soğuk su çarptı ve parmaklarını fazlasıyla uzamış sarı saçlarından geçirip öne düşen tutamları alnından çekti. Saatini taktığında, Pazar sabahı, gece yarısını biraz geçmiş olduğunu görerek şaşırıp kaldı. Bütün gün, üstüne bir de gecenin büyük kısmı boyunca uyumuştu.

Yatak odasından çıkınca kız kardeşinin odasının girişinde durup içeriye baktı. Lavanta kokusu öyle kuvvetliydi ki gözlerini sulandırdı. Sophie yatağında kıpırdamadan yatıyordu; nefes alıp verişi düzenliydi. Joan hâlâ yanındaydı, elini tutmuş, usulca, Josh'un anlamadığı bir dilde mırıldanıyordu. Kadın başını yavaşça çevirip ona baktı. Oğlan Joan'un gözlerinin tekrar yassı gümüş dairelere dönüşmüş olduğunu gördü; gözünün beyazına ya da göz bebeğine dair herhangi bir iz yoktu. Kadın tekrar Sophie'ye döndü.

Josh bir an daha onlara bakmaya devam etti, sonra öbür yana döndü. Endor Cadısı, Sophie'ye Hava Büyülerini öğretirken oradan uzaklaştırılmıştı, şimdi yine

uzaklaştırılıyordu. Bu büyülü dünyanın içinde kendisi gibi, gücü olmayan birine yer olmadığını hızla idrak ediyordu.

Josh yavaş yavaş Saint-Germain'in ofisine çıkan dar, kıvrımlı merdivenleri tırmandı. Josh tavan arasında her ne bulmayı bekliyorduysa, bu kesinlikle karşısına çıkan, parlak ışıklarla aydınlatılmış, beyaz ahşap ve krom döşemeli oda değildi. Tavan arası evin tüm taban genişliğini kapsıyordu ve geniş, açık plan tek bir oda olarak baştan şekillendirilmişti. Bir ucunda da Champs-Elysées'ye bakan kemerli bir pencere vardı. Devasa oda, elektronik eşyalar ve müzik aletleriyle doluydu, fakat Saint-Germain ortalıkta görünmüyordu.

Sağdaki duvara yaslanmış uzun bir masa, mekânın bir ucundan diğerine uzanıyordu. Yığın yığın, hem masaüstü hem de dizüstü olmak üzere bilgisayarlarla, her biçim ve ebatta ekran, birleştiriciler, reji masası, klavyeler ve elektronik bateri setleriyle doluydu.

Odanın karşı yanında, üç elektro gitar dayanaklar üzerine oturtulmuştu, kocaman bir LCD ekranın etrafı naysa çeşit çeşit klavyeler yerleştirilmişti.

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu Saint-Germain.

Josh, sesin nereden geldiğini ancak bir-iki saniye sonra anladı. Müzisyen yerde sırtüstü yatmıştı, elinde bir sürü USB kablosu vardı. "İyi," dedi Josh, bunun gerçekten de doğru olduğuna şaşırmıştı doğrusu. Uzun zamandır hissettiğinden çok daha iyi hissediyordu kendisini. "Yatağa uzanışımı bile hatırlamıyorum."

"İkiniz de yorgun düşmüştünüz; hem bedenen, hem de ruhen. Üstelik anladığım kadarıyla geçiş kapıları adamın tüm enerjisini son damlasına kadar emiyormuş. Ben hiç kullanmadım gerçi," diye de ekledi. "Dürüst olmak gerekirse, hâlâ ayakta durabildiğinize şaşmıştım," dedi Saint-Germain, kabloları elinden bırakırken. "On dört saat kadar uyudun."

Josh, Saint-Germain'in yanına çömeldi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ekranlardan birini yerinden oynattım ve kablosu çıktı; hangisi olduğuna emin olamıyorum."

"Onları bant kullanarak farklı renklerle işaretlemelisin," dedi Josh. "Ben öyle yapıyorum." Doğrulup geniş ekran monitöre bağlı kablonun ucunu yakaladı ve onu aşağı yukarı oynattı. "Buymuş." Kablo Saint-Germain'in elinden kaydı.

"Teşekkürler!"

Monitör aniden titreşip aydınlanarak kaydırma butonları ve kontrol düğmeleriyle dolu bir ekran gösterdi.

Saint-Germain ayağa kalkıp üzerini silkeledi. Josh'unkilerle aynı giysiler giymişti. "Üstüne oldular demek." Başıyla onayladı. "Yakışmış üstelik. Siyah rengi daha sık giymelisin."

"Giysiler için sağ ol..." Oğlan durdu. "Ama sana bunların karşılığını nasıl ödeyebiliriz bilmiyorum."

Francis gülüverdi. "Ödünç vermedim, bir hediye bu. Geri istemiyorum."

Josh daha ona tekrar teşekkür edemeden, Saint-Germain klavyeye dokundu ve Josh bir dizi ağır piyano

akorunun gizlenmiş hoparlörlerden bangırdayışıyla yerinde sıçradı. Saint-Germain, "Merak etme, tavan arasında ses yalıtımı var," dedi. "Sophie'yi uyandırmaz."

Josh ekrana bakıp başıyla onay verdi. "Müziğini hep bilgisayarda mı besteliyorsun?"

"Hemen hemen öyle." Saint- Germain odayı gözden geçirdi. "Bugünlerde herkes müzik yapabilir; bir bilgisayar, bir-iki yazılım, sabır ve bolca hayal gücü dışında pek de bir şeye ihtiyacın yok. Eğer son düzenleme için gerçek çalgılara ihtiyacım olursa müzisyen kiralıyorum. Ama çoğu şeyi burada yapabiliyorum."

Josh, "Bir keresinde bir ritim algılama yazılımı indirmiştim," diye kabul etti. "Bir şeyler ortaya çıkarmayı bir türlü beceremedim."

"Ne besteliyorsun?"

"Eh, bestelemek denir mi bilemiyorum... *Ambient* tarzda bazı düzenlemeler yapıyorum işte."

"Elinde ne varsa dinlemek çok isterim."

"Hepsi gitti. Bilgisayarımı, cep telefonumu ve iPod'umu Yggdrasill yok edildiğinde kaybettim."

Sırf bunu sesli dile getirmek bile içini bulandırmıştı. En kötüsü de tam olarak neler kaybettiğine dair hiçbir fikri olmamasıydı. "Yaz ödevimi ve tüm müziklerimi kaybettim; doksan gigabayt kadardı toplam. Bazı az bulunur, harika çekimler vardı aralarında. Onları asla tekrar bulamayacağım." İç geçirdi. "Ayrıca yüzlerce fotoğraf da kaybettim. Annemle babamın bizi götürdüğü tüm o yerler... Annemle babam bilimle uğraşıyorlar; arkeolog ve paleontologlar. O sayede bir sürü harika yer gördük," diye de ekledi.

"Her şeyi kaybettin demek! Bu çok acı olmalı," diye acısını paylaştı Saint-Germain. "Ya yedeklemeler?"

Josh'un yüzündeki yaralı ifade, Kont'a gerekli cevabı verdi.

"Mac mi kullanırdın PC mi?"

"İkisi de aslına bakarsan. Babam evde PC kullanır, ama Sophie'yle benim gittiğimiz okulların çoğunda Mac kullanılıyor. Sophie, *Mac*lere bayılıyor ama ben PC tercih ederim," dedi. "Yolunda gitmeyen bir şey olursa, genellikle parçalarına ayırıp kendim tamir edebiliyorum onları."

Saint-Germain masanın ucuna doğru yürüyüp altında bir şeyler karıştırmaya koyuldu. Farklı marka ve ekran ebatlarında üç dizüstü bilgisayar çıkarıp bunları yan yana yere dizdi. Abartılı bir el işaretiyle gösterdi bunları. "Al birini."

Josh şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak baktı adama: "Alayım mı?"

"Hepsi PC," diye devam etti Saint-Germain, "Benim de hiçbir işime yaramıyorlar. Tümüyle Mac kullanmaya geçtim artık."

Josh bir Saint-Germain'e, bir dizüstü bilgisayarlara, sonra tekrar müzisyene baktı. Bu adamla daha yeni tanışmıştı, onu tanımıyordu ve o gelmiş, Josh'a üç pahalı dizüstü bilgisayar arasından bir seçim yapma imkânı sunuyordu. Başını salladı. "Teşekkürler, ama olmaz."

"Neden ki?" diye ısrar etti Saint-Germain.

Josh'un buna verebileceği bir karşılık yoktu.

"Senin bir bilgisayara ihtiyacın var. Ben de sana bunlardan birini sunuyorum. Eğer alırsan memnun edersin beni." Saint-Germain gülümsedi. "Ben hediye vermenin bir sanat sayıldığı bir çağda büyüdüm. Bu yüzyıldaki insanlar bir hediyeyi nazikçe kabul etmeyi bilmiyorlar gibi geliyor bana."

"Ne diyebilirim bilmiyorum."

"Teşekkür ederim, demeye ne dersin?" diye önerdi Saint-Germain.

Josh sırıttı. "Evet. Şey... Teşekkür ederim," dedi tereddütle. "Çok teşekkür ederim." Daha konuşurken bile hangisini istediğini biliyordu. Ufacık, iki buçuk santimetre kalınlığındaki, yirmi sekiz santimetrelik ekrana sahip dizüstü bilgisayarı.

Saint-Germain masanın altını kurcalayıp üç güç kablosu çıkardı ve makinelerin yanına yere bıraktı bunları. "Ben bunları kullanmıyorum. Muhtemelen bir daha hiç kullanılmayacaklar. Sabit sürücülerini formatlayıp mahalledeki okullara filan vereceğim. Hangisini istersen al. Masanın altında da taşıman için bir sırt çantası olacaktı." Duraksadı, mavi gözleri ışıldadı. Josh'un bakmakta olduğu makinenin arkasına vurdu ve sonra sırıtarak ekledi: "Bunun için fazladan uzun ömürlü bir pilim de var. Benim de en sevdiğim oydu."

"Eh, gerçekten de kullanmıyorsan..."

Saint-Germain ufak dizüstü bilgisayarın üzerinden parmağını geçirip tozun içinde bir yol açtıktan sonra, Josh ucundaki siyah lekeyi görebilsin diye kaldırıp gösterdi parmağını. "İnan bana – kullanmıyorum."

"Pekâlâ. Sağ ol. Teşekkür ederim. Daha önce kimse bana böyle bir hediye vermemişti," dedi, ufak bilgisayarı alıp elinde çevirirken.

"Bunu alayım... Tamamen eminsen..."

"Eminim. Her şeyi yüklü; kablosuz internet erişimi de var. Ayrıca Avrupa ve Amerika güç akımlarına göre otomatik olarak ayarlıyor kendini. Üstelik, tüm albümlerim de içinde kayıtlı," dedi Saint-Germain. "Yani müzik koleksiyonunu tekrar başlatabilirsin. Ayrıca son konserime ait bir MPEG dosyası da var. Bak bir, gerçekten çok iyi."

"Bakacağım," dedi Josh, pilini şarj etmek üzere dizüstü bilgisayarı prize takarken.

"Ne düşündüğünü söyle sonra. Bana karşı dürüst olabilirsin," diye ekledi Saint-Germain.

"Gerçekten mi?"

Kont bir an durup düşündü sonra başını salladı. "Yok aslında. Sadece iyi olduğumu düşünürsen söyle. Olumsuz yorumları sevmiyorum. Gerçi neredeyse üç yüz yıldan sonra alışmış olmam lazım ama..."

Josh dizüstü bilgisayarı açtı ve güç düğmesine bastı. Makine inledi ve titreşip canlandı. Oğlan öne eğilip klavyenin üzerindeki tozları üfleyerek savuşturdu. Bilgisayar açıldığında, ekran titreşti ve üzerinde Saint-Germain'in sahnede, bir düzine kadar çalgıyla çevrili bir pozu belirdi. "Masaüstü resmi olarak kendi resmini mi kullanıyorsun?" diye sordu Josh şaşkınlıkla.

"En sevdiklerimden biridir," dedi müzisyen.

Josh ekrana doğru başıyla işaret etti ve sonra odayı gözden geçirdi. "Bunların hepsini çalabiliyor musun?"

"Her birini. Uzun zaman önce kemana başladım, sonra klavsen ve flüte geçtim. Fakat zamana ayak uydurdum, hep yeni çalgılar çalmayı öğrendim. On sekizinci yüzyılda, en son teknolojiyi kullanıyordum; en yeni kemanlar, son çıkan piyanolar.

Ve işte şimdi burada, yaklaşık üç yüz yıl sonra hâlâ aynı şeyi yapıyorum. Şu an, müzisyen olmak için harika bir dönem. Tüm bu teknoloji sayesinde, nihayet zihnimde duyduğum tüm o sesleri çalabiliyorum." Parmakları bir klavyenin üzerine değip geçti ve eksiksiz bir koro hoparlörlerden bir şarkıya başladı.

Josh irkildi. Sesler öyle berraktı ki, ister istemez etrafına bakındı.

"Bilgisayara ses örnekleri yükledim ki, çalışmalarımda kullanabileyim." Saint-Germain ekrana döndü ve parmakları tuşların üzerinde gezindi. "Sence de dün sabahki havai fişekler harika sesler çıkarmadılar mı? Çatırtılar. Kıtırtılar. Belki de yeni bir *Havai Fişek Süiti*'nin vakti gelmiştir.»

Josh odanın içinde dolanarak çerçeveli altın plaklara, imzalı posterlere ve CD kılıflarına bakıyordu. "Böyle bir parçanın ilkinin var olduğunu bile bilmiyordum," dedi.

"George Frideric Handel, 1749, *Kraliyet Havai Fişek Şenliği İçin Müzik*. Ne geceydi ama! Ve ne muhteşem bir müzik!" Saint-Germain'in parmakları klavyelerden birinin üzerinde gezinerek odayı Josh'a hayal meyal tanıdık gelen bir tınıyla doldurdu. Belki de bir televizyon reklamında filan duymuştu bunu. "Ah o

George yok mu," dedi Saint-Germain. "Hiçbir zaman sevmedim onu."

Josh tereddütle, "Endor Cadısı da seni sevmiyor," dedi. "Neden?"

Saint-Germain sırıttı. "Cadı kimseyi sevmez. Beni bilhassa sevmez, çünkü ben kendi çabalarımla ölümsüz oldum. Nicholas ve Perry'nin aksine, benim ölümsüz kalmak için Kitap'tan alınacak bir tarife ihtiyacım yok."

Josh yüzünü buruşturdu. "Yani farklı ölümsüzlük türleri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Birçok farklı ölümsüzlük ve bir o kadar sayıda da farklı ölümsüz türü var. En tehlikelileri bir Ata'ya olan sadakatleri üzerinden ölümsüz olmuş olanlardır. Eğer Ata'nın gözünden düşerlerse, armağanın geçerliliği feshedilir tabii." Parmaklarını şakırdattı ve Josh yerinde sıçradı. "Sonuç, ani yaşlanmadır. Aşırı bir yaşlılık. Bu, bağlılığı sağlama almak için harika bir yol." Klavyeye geri döndü ve parmakları hoparlörlerden rahatsız edici, nefes alış gibi bir ses çıkarttı. Josh'un ekranın önünde ona katılmasıyla başını kaldırıp oğlana baktı. "Fakat Endor Cadısı'nın beni sevmemesinin gerçek sebebi, sıradan bir ölümlü olan benim, Ateşin Efendisi olmuş olmam." Sol elini havaya kaldırdı ve her bir parmağının ucunda, farklı bir renkte birer alev bir anlığına oynaştı.Tavan arasındaki stüdyo, aniden yanık yaprak koktu.

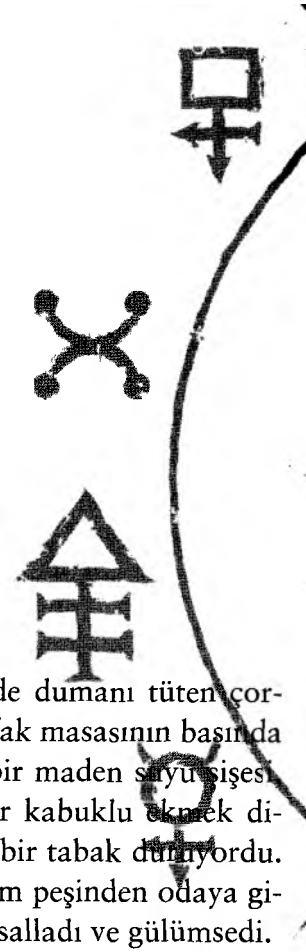
"Peki bu neden onu rahatsız etti ki?" diye sordu Josh. Büyülenmişçesine dans eden alevlere dikmişti gözlerini. Böyle bir şey yapmayı çok istiyordu, çılgınca istiyordu bunu.

"Belki Ateşin Sırrı'nı onun erkek kardeşinden öğrendiğim içindir." Müzik değişti, ahenksiz, haşin bir hâl aldı. "Eh tabii, *öğrendim* yerine *çaldım* desem belki daha doğru olur."

"Ateşin Sırrı'nı çaldın demek!" dedi Josh.

Saint-Germain Kontu keyifle onayladı. "Prometе'den."

"Bugünlerde bir gün amcam onu geri almak ister herhâlde." Scathach'ın sesi ikisini de yerlerinde sıçrattı. Kadının odaya girişini duymamışlardı. "Nicholas geldi," dedi ve arkasını döndü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Nicholas Flamel her iki elini de dumanı tüten çorba dolu bir fincana dolamış, mutfak masasının başında oturuyordu. Önünde yarısı boş bir maden suyu şişesi, uzun bir bardak, bir de çıtır çıtır kabuklu ekmek dilimleri ve peynirle tepeleme dolu bir tabak duruyordu. Josh ve Saint-Germain, Scathach'm peşinden odaya girerlerken, başını kaldırdı, hafifçe salladı ve gülümsedi.

Sophie masanın bir yanında yüzü Jeanne d'Arc'a dönük oturuyordu. Saint-Germain karısının yanına yerleşirken, Josh da kız kardeşinin yanındaki sandalyeye geçiverdi. Sadece Scathach ayakta kaldı; Simyacı'nın arkasında lavaboya dayalı durmuş, gözlerini gece karanlığına dikmiş bakıyordu. Josh, kadının başında hâlâ Flamel'in bol siyah tişörtünden kestiği bandananın olduğunu fark etti.

Josh dikkatini Simyacı'ya çevirdi. Adam harap bitap düşmüş ve yaşlanmış görünüyordu; kafasına yapışık saçlarında daha önceden olmayan gri bir tutam belirmişti sanki.

Teni de dehşete düşürücü derecede beyazdı; gözlerinin altındaki çürük karası halkaları ve alnındaki derin çizgileri iyice öne çıkarıyordu bu. Giysileri buruş buruş ve yağmurdan leke leke olmuştu; tahta sandalyenin arkasına astığı ceketinin kolunda da upuzun bir çamur lekesi vardı. Su damlacıkları, eskimiş derinin üzerinde parlıyordu.

Simyacı çorbasını bitirip peynirle ekmekten parçalar koparmaya girişirken, kimse konuşmadı. Adam yavaş yavaş, düzenle çiğnedi lokmalarını, sonra yeşil şişeden bardağa su döktü ve ufacık yudumlarla içti. Bitirdiğinde dudaklarını bir peçeteye sildi ve tatminkârca iç geçirdi. "Teşekkürler." Başıyla Joan'u işaret etti. "Mükemmel bir yemekti."

"Bir kiler dolusu yemek var Nicholas," dedi kadın; gri gözleri kocaman açık, endişe doluydu. "Ciddi söylüyorum, çorba ve peynir ekmekten daha fazlasını yemelisin."

"Bu yeterliydi," dedi adam nazikçe. "Şu anda dinlenmem lazım, midemi çok fazla yemekle doldurmak istemedim. Sabah büyük bir kahvaltı ederiz. Hatta ben hazırlarım."

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," dedi Saint-Germain.

"Yapamıyor zaten," diye homurdandı Scathach.

"Gece geç saatte peynir yemek, kâbus gördürür sanıyordum," dedi Josh. Saatine baktı. "Saat bire geliyor."

"Ah, benim kâbus görmem için peynire gerek yok. Ben onları kanlı canlı gördüm." Nicholas gülümsedi; bu gülümseyişte neşeden eser yoktu ya! "O kadar da korkutucu değiller." Josh'tan Sophie'ye geçirdi bakışlarını. "Sizde her şey yolunda değil mi?"

İkizler birbirlerine bakıp başlarını sallayarak onayladılar.

"Dinlendiniz mi?"

Joan, "Bütün gün ve gecenin büyük kısmında uyudular," dedi.

"İyi," diye onayladı Flamel. "Bütün gücünüze ihtiyacınız olacak. Kıyafetleri de sevdim." Josh, Saint-Germain'in tıpatıp aynısı giysiler içindeydi; Sophie ise sık dokuma, beyaz bir pamuklu bluz ve paçaları kıvrılıp altındaki kısa botları gösteren mavi bir kot pantolon giyiyordu.

Sophie, "Joan verdi bana," diye açıkladı.

"Neredeyse tam uydu," dedi yaşça daha büyük kadın. "Birazdan gardırobuma bakarız, sana seyahatinin geri kalanı için birkaç yedek giysi buluruz."

Sophie teşekkür manasında gülümsedi.

Nicholas, Saint-Germain'e döndü. "Eiffel Kulesi'ndeki dünkü havai fişeklere gelince – yaratıcı, çok yaratıcıydı."

Kont onu eğilerek selamladı. "Teşekkür ederim Ustam," dedi kendi kendinden olağanüstü bir memnuniyet duyarak.

Joan'un kıkırdaması, boğuk bir mırıltı gibiydi. "Aylardır böyle bir şey yapmaya bahane arıyordu. Evlendiğimizde Hawaii'de yaptığı gösteriyi görecektiniz. Güneş batıncaya kadar bekledik; sonra Francis gökyüzünü neredeyse bir saat boyunca aydınlattı. Öyle güzeldi ki! Ama sonra bunun çabasından, bir hafta boyunca yorgunluk çekti," dedi sırıtarak.

Kont'un yanaklarında iki noktacık renklendi ve adam uzanıp karısının elini hafifçe sıktı. "Senin yüzündeki ifadeyi görmek için hepsine değerdi."

Nicholas usulca, "Son karşılaştığımızda, henüz ateş konusuda ustalaşmamıştın," dedi. "Yanlış hatırlamıyorsam biraz becerin vardı, ama dün gösterdiğin gücün yanından geçecek bir şey değildi. Kim eğitti seni?"

"Hindistan'da, Ophir kayıp şehrinde bir süre kaldım," diye karşılık verdi Kont, hızla Simyacı'ya bir bakış atarak. "Seni orada hâlâ hatırlıyorlar. Ana meydana senin ve Perenelle'in bir heykelini diktiklerini biliyor muydun?"

"Bilmiyordum. Perenelle'e birgün kendisini tekrar oraya götüreceğime söz vermiştim," dedi Nicholas hüzünlü hüzünlü. "Peki ama bunun senin ateşteki ustalığınla ne alakası var?"

"Orada biriyle tanıştım... O kişi beni eğitti," dedi Saint-Germain esrarengizce. "Bana Promete'den aldığım tüm o gizli bilgileri nasıl kullanacağımı öğretti..."

"Çaldığın demek istiyorsun," diye düzeltti Scathach.

"Aman canım, o da çalmıştı zaten," diye çıkıştı Saint-Germain.

Flamel elini masaya su şişesini titreştirecek denli hızla vurdu. Yerinden tek sıçramayan Scathach oldu. "Yeter!" diye bağırdı adam ve bir anlığına yüzünün tüm hatları değişti; elmacık kemikleri, etin altındaki kafatasını işaret edercesine aniden belirginleşti. Neredeyse renksiz gözleri belirgin bir biçimde koyulaştı, önce griye, sonra kahverengiye ve nihayet siyaha döndü. Dirseklerini masaya dayayarak her iki elinin avcuyla yüzünü ovuşturdu ve derin, ürperten bir nefes aldı. Havada çok hafif bir nane kokusu hissedildi; ama ekşi, acı bir kokuydu bu. "Özür dilerim. Bu mazur görülemeyecek bir davranıştı. Sesimi yükseltmemeliydim," dedi hareketini takip eden şaşkın sessizliği usulca kırarak. Ellerini yüzünden çektiğinde, dudakları gözlerine pek de yansımayan bir gülümsemeyle kıpırdandı. Odadaki herkese tek tek baktı; bakışı ikizlerin sersemlemiş yüzlerinde bir süre kaldı.

"Beni affedin. Yorgunum, çok yorgunum; bir hafta boyunca uyuyabilirim. Devam et Francis, lütfen. Kim eğitti seni?"

Saint-Germain Kontu bir nefes aldı. "Bana dedi ki... Bana ismini hiçbir zaman sesli söylemememi tembihledi," diye bitirdi aceleyle.

Flamel dirseklerini masaya koydu, iki elinin parmaklarını birbirlerine doladı ve çenesini düğümlenmiş yumruklarının üzerine dayadı. Yüzünde kayıtsız bir ifadeyle müzisyene baktı. "Kimdi o?" diye ısrarla sordu, kararlılıkla.

Saint-Germain çaresizce "Ona söz verdim," dedi. "Beni eğittiğinde dayattığı şartlardan biriydi. Sözcüklerin büyük güce sahip olduğunu, bazı belli isimlerin hem bu alemde hem de Gölge Alemlerinde titreşimler yaydığını ve istenmeyen şekilde dikkat çektiğini söyledi."

Scathach öne bir adım attı ve elini hafifçe Simyacı'nın omuzuna koydu. "Nicholas, bunun doğru olduğunu biliyorsun. Asla konuşulmaması gereken bazı sözcükler, asla kullanılmaması gereken isimler vardır. Eski şeyler. Ölüm dışı şeyler."

Nicholas onayladı. "Bu kişiye söz verdiysen elbette sözünden dönmemelisin. Fakat söyle bana," duraksadı, Kont'a bakmaksızın sordu: "Bu gizemli adamın kaç eli vardı?"

Saint-Germain aniden arkasına yaslandı. Yüzündeki sersemlemiş ifade gerçeği açığa çıkarıyordu. "Nereden bildin?" diye fısıldadı.

Yüzünü ekşiten Simyacı'nın ağzı çirkin bir ifadeye buruştu. "Altı yüz yıl önce, İspanya'da bana Codex'in sırlarından bazılarını öğreten tek elli bir adamla tanıştım. O da kendi adını sesli söylemeyi reddederdi." Flamel birdenbire Sophie'ye baktı; gözlerini iyice açıp kıza dikti.

"Senin içinde Cadı'nın hatıraları var. Eğer şu anda aklına bir isim gelirse, bunu sesli söylememen hepimiz için en iyisi olur."

Sophie ağzını öyle bir çabuklukla kapattı ki, dudağının içini ısırdı. Flamel ve Saint-Germain'in bahsettiği kişinin adını biliyordu. Ayrıca kim ve ne olduğunu da

biliyordu. Üstelik Flamel kendisine bu sözleri söylemeden hemen önce, gerçekten de tam o ismi yüksek sesle söylemek üzereydi!

Flamel, Saint-Germain'e döndü. "Biliyorsun Sophie'nin güçleri uyandırıldı. Cadı ona Hava Büyüsü'nün temellerini öğretti. Ben de onun ve Josh'un mümkün olduğunca kısa zamanda tüm temel büyülerde eğitilmesi konusunda kararlıyım. Toprak ve Su Büyülerinin nerelerde olduğunu biliyorum. Daha dün, Ateş'le ilişkili Atalardan birini aramaya koyulmamız gerekebileceğini düşünüyordum; Maui, Vulcan, hatta senin kadim baş düşmanın Promete'nin ta kendisi gibi. Şimdi umuyorum ki bu gerekli olmayacak." Durup soluklandı. "Sophie'ye Ateş Büyüsü'nü öğretebilir misin?"

Saint-Germain şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kollarını göğsünde kavuşturdu; bir kıza, bir Simyacı'ya baktı. Başını iki yana sallamaya başladı. "Bunu yapabilir miyim emin değilim. Kaldı ki yapmalı mıyım ona bile emin olamıyorum..."

Joan uzanıp sağ elini kocasının kolunun arkasına koydu. Adam dönüp kadına baktı ve kadın neredeyse anlaşılmaz bir şekilde başını salladı. Dudakları oynamadı, ne var ki herkes açıkça dediklerini duydu. "Francis, bunu yapmalısın."

Kont tereddüt etmedi. "Yaparım... Ama akıllıca mı bu?" diye sordu, ciddiydi.

"Gerekli bu," dedi kadın açıkça.

"Hazmedecek çok fazla şey olacak onun için..." Başıyla Sophie'yi selamladı. "Affet beni. Sanki burada değil-

mişsin gibi senin hakkında konuşmak değildi niyetim." Nicholas'a baktı tekrar ve şüpheyle ekledi: "Sophie hâlâ Cadı'nın hatıralarının üstesinden gelmeye çalışıyor."

"Artık değil. Ben o konuyla ilgilendim." Joan, kocasının kolunu daha da sıkı kavradı. Başını çevirip masanın etrafında oturan herkese teker teker baktıktan sonra, Sophie'de durdu. "Sophie uyurken, onunla konuştum, hafızasını düzenlemesine, hatıraları sınıflandırmasına, kendi düşüncelerini Cadı'nınkilerden ayırmasına yardım ettim. Artık ona çok sorun çıkaracaklarını sanmıyorum."

Sophie şaşırıp kalmıştı. "Ben uyurken aklıma mı girdin?"

Jeanne d'Arc hafifçe başını salladı. "Aklına girmedim... Sadece seninle konuşup neyi nasıl yapacağını açıkladım."

Josh, "Bir şeyler söylediğini gördüm..." diye söze başladı, ama sonra yüzünü buruşturdu. "Fakat Sophie uyuyordu. Seni duymuş olamaz."

"Duydu beni," dedi Joan. Doğrudan Sophie'ye baktı ve sol elini masanın üzerine koydu. Çatır çatır gümüş rengi, ince bir duman parmak uçlarında belirdi. Ufacık ışık damlaları dans ederek, cıva damlacıkları gibi, teninden, masanın karşısına, Sophie'nin, cilalı ahşabın üzerinde duran ellerine doğru sıçrıyordu. Damlacıklar yaklaşırken, Sophie'nin tırnakları mat bir gümüş rengini aldı ve sonra aniden ışık noktacıkları parmaklarını sarmaladı.

"Sen Josh'un ikizi olabilirsin, ne var ki sen ve ben kız kardeşleriz. Biz Gümüş'üz. Ben kafamın içinde sesler

duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum; imkânsızı görmenin, bilinmezi bilmenin nasıl bir şey olduğu biliyorum."

Joan önce Josh'a sonra Simyacı'ya baktı. "Sophie uyurken, doğrudan onun bilinç dışı zihnine seslendim. Ona Cadı'nın hatırlarını nasıl kontrol edeceğini, sesleri nasıl duymazlıktan geleceğini, görüntüleri nasıl karartacağını öğrettim. Ona kendini nasıl koruyacağını öğrettim."

Sophie yavaşça başını kaldırdı; gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Farklı olan şey bu işte!" dedi, hem dehşet, hem de hayretler içinde kalmıştı. "Artık sesleri duyamıyorum." İkizine döndü. "Cadı bilgisini içime döktüğünde başlamışlardı. Binlercesi vardı; az buçuk anladığım dillerde bağırıyor, fısıldıyorlardı. Şimdi zihnim tekrar sessiz."

"Hâlâ oradalar," diye açıkladı Joan. "Her zaman orada olacaklar. Ama artık onları, ihtiyacın olduğunda bilgilerini kullanmak üzere çağırabileceksin. Ayrıca sana auranı kontrol etmeyi öğretme sürecine de başladım."

"Ama o uyurken nasıl yapabildin bunu?" diye ısrarla sordu Josh. Bunun düşüncesi bile ona rahatsız edici geliyordu.

"Sadece bilinçli zihin uyur, bilinç dışı her daim uyanıktır."

Sophie'nin aklı karışmıştı: "Auramı kontrol etmek derken neyi kastediyorsun?" diye sordu. "Ben onun sadece şu bedenimin çevresindeki gümüş rengi elektrik alanından ibaret olduğunu sanıyordum."

Joan zarif bir hareketle omuz silkti. "Auran, hayal gücün kadar güçlüdür. Onu istediğin doğrultuda şekillendirebilir, karıştırabilir ve yoğurabilirsin." Sol elini öne uzattı. "Bunu o sayede yapıyorum mesela." Bir savaş zırhına ait metalden eldiven, etinin etrafında beliriverdi. Her bir perçin kusursuzca şekillenmişti; parmakların arkaları hafif hafif pasla lekelenmişti hatta. "Dene sen de," diye önerdi.

Sophie elini öne uzatıp gözlerini dikip dikkatle baktı.

"Eldiveni gözünde canlandır," diye önerdi Joan. "Hayal gücünde gör onu."

Sophie'nin serçe parmağı üzerinde ufacık, gümüş bir yüksük belirdi ve sonra sönerek yok oldu.

"Eh, belki biraz daha pratik gerekiyordur," diye kabul etti Joan. Saint-Germain'e yandan bir bakış attı ve sonra Simyacı'ya baktı. "İzin verin de Sophie'yle iki saat kadar çalışayım, Francis ona Ateş Büyüsü'nü öğretmeye başlamadan önce ona aurasını kontrol edip şekillendirme konusunda bir şeyler daha öğreteyim."

"Şu Ateş Büyüsü. Tehlikeli mi?" diye sordu Josh, odadakilere bakarak. Hekate uyandırdığında, kız kardeşine olanları hâlâ tüm tazeliğiyle hatırlıyordu; ölmüş olabilirdi Sophie! Ve Endor Cadısı hakkında daha fazla şey öğrendikçe anlıyordu ki, Sophie, Hava Büyüsü'nü öğrenirken de ölmüş olabilirdi. Ona kimse yanıt vermeyince, oğlan dönüp Saint-Germain'e baktı. "Tehlikeli mi?"

"Evet," dedi müzisyen açıkça. "Çok."

Josh başını salladı. "O zaman bunu yapmanızı istemiyor..."

Sophie uzanıp erkek kardeşinin kolunu sıktı. Oğlan başını eğip baktı. Kolunu kavramış olan el, zincirden örülme bir zırhla sarmalanmıştı. "Josh, bunu yapmak zorundayım."

"Hayır, değilsin."

"Öyleyim."

Josh kız kardeşinin yüzüne baktı. O çok iyi tanıdığı inatçı ifadeyi takınmıştı. Nihayet, oğlan, bir şey demeksizin başını çevirdi. Kız kardeşinin artık daha fazla büyü öğrenmesini istemiyordu. Yalnızca bu iş tehlikeli olduğundan değil... Ayrıca onu kendisinden daha da uzaklaştıracağı için.

Joan, Flamel'e döndü. "Artık dinlenmelisin Nicholas."

Simyacı başıyla onayladı. "Dinleneceğim."

"Seni çok daha uzun süre önce bekliyorduk," dedi Scathach. "Dışarı çıkıp seni aramam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Kelebek beni buraya saatlerce önce getirdi," dedi Nicholas yorgun yorgun; sesi bitkinlikten boğukça çıkıyordu. "Bir kere nerede olduğunuzu öğrendim mi, olur da gözetleniyorsa diye, eve yaklaşmadan evvel gece karanlığının çökmesini beklemek istedim."

Saint-Germain, kendinden emin, "Machiavelli bu evin varlığından bile haberdar değil," dedi.

"Perenelle uzun zaman önce bana basit bir gizlenme büyüsü öğretmişti; ne var ki sadece yağmur yağdığında işe yarıyor, kullananın etrafındaki ışığı kırmak için su damlacıklarını kullanıyor da," diye açıkladı Flamel.

"Görünmeden içeri girebilme şansımı artırmak için gece karanlığını beklemeye karar verdim."

"Bütün gün ne yaptın?" diye sordu Sophie.

"Şehirde dolandım, bazı eski mekânlarıma bakındım."

Joan, "Kuşkusuz çoğu durmuyordur?" dedi.

"Çoğu gitmiş, ama hepsi değil." Flamel eğilip yerden gazete kâğıdına sarılı bir şey kaldırdı. Masanın üzerine bıraktığında bu şey, tok bir ses çıkardı. "Montmorency'deki ev hâlâ yerinde duruyor."

"Montmorency'yi ziyaret edeceğini tahmin etmeliydim," dedi Scathach hüzünlü bir gülümsemeyle. İkizlere bakıp bir açıklama yaptı. "Nicholas ve Perenelle'in on beşinci yüzyılda oturduğu ev. Orada ne mutlu günler geçirdik!"

"Hem de ne mutlu!" diye onayladı Flamel.

"Ve hâlâ orada mı?" diye sordu Sophie, hayretle.

"Paris'teki en eski evlerden biri," dedi Flamel gururla.

"Başka ne yaptın?" diye sordu Saint-Germain.

Nicholas omuz silkti. "Cluny Müzesi'ni ziyaret ettim. İnsanın karşısına kendi mezar taşını görme fırsatı her gün çıkmıyor. Sanırım insanların hâlâ beni, yani gerçek beni hatırladığını bilmek bir avuntu veriyor."

Joan gülümsedi. "Adını bir sokağa verdiler, Nicholas – Rue Flamel. Perenelle'in ismi de başka bir sokakta. Fakat her nedense, müzeye gitmenin gerçek sebebinin bu olduğunu sanmıyorum, haklıyım değil mi?" Kurnazca, "Hiçbir zaman içli bir adam gibi gelmemişsindir bana," diye ekledi.

Simyacı gülümsedi. "Eh tek sebep değil tabii," diye kabul etti. Ceketinin cebine uzanıp ince bir tüp çıkardı. Masanın etrafındaki herkes öne eğildi. Scatty bile yaklaşıp nesneye baktı. Flamel, her iki uçtan vidaları açarak upuzun hışır hışır bir parşömen çıkardı. "Neredeyse altı yüz yıl önce, gün gelip de kullanmaya ihtiyacım olacağını bilmeksizin, bunu mezar taşımın içine saklamıştım." Kalın, sarı parşömeni masanın üzerine yaydı. Sola sola pas rengine dönmüş kırmızı mürekkeple çizilmiş, ortasında bir çember bulununan oval bir şekil, bunun da çevresinde kabaca bir üçgen oluşturan üç çizgi vardı.

Josh öne eğildi. "Ben daha önce böyle bir şey görmüştüm." Suratını astı. "Dolar banknotunun üzerinde de böyle bir şey yok mu?"

"Nasıl göründüğünü boş ver," dedi Flamel. "Gerçek anlamını saklamak için bu şekilde çizili."

"Nedir bu?"

"Bir harita," dedi Sophie aniden.

Flamel, "Evet, bir harita," diye onayladı. "Ama nereden bildin? Endor Cadısı bunu hiç görmedi..."

"Yok, Cadı'yla alakası yok," diyerek gülümsedi Sophie. Masanın karşı yanına doğru eğilidi; başı erkek kardeşininkine sürttü. Eliyle parşömenin, üzerine kırmızı mürekkeple ufacık, zar zor görünür bir artı işaretinin kazınmış olduğu sağ üst köşesini gösterdi. "Bu kesinlikle bir K harfine benziyor," dedi artının üst noktasını göstererek. "Bu da G."

"Kuzey ve güney." Josh telaşla ona katılarak başını salladı. "Dahice Soph!" Nicholas'a baktı. "Bir harita bu."

Simyacı onayladı. "Aynen öyle. Bu Avrupa'daki tüm güç hatlarının bir haritası. Kasabalar ve şehirler, hatta sınırlar bile tanınmayacak derecede değişebilir, ama güç hatları aynı kalır." Kare şekilli parşömeni havaya kaldırdı. "Bu Avrupa'dan çıkıp Amerika'ya dönmek için pasaportumuz."

Scatty, "Umalım da kullanma şansımız olsun," diye homurdandı.

Josh masanın ortasında duran gazete kâğıdıyla sarmalanmış pakete dokundu. "Peki ya bu ne?"

Nicholas parşömeni yuvarlayıp tekrar tüpün içine yerleştirdi ve ceketinin cebine koyuverdi. Sonra masanın üzerindeki nesneyi saran gazete kâğıdı katmanlarını soymaya başladı. "Perenelle ve ben on dördüncü yüzyılın sonuna doğru İspanya'dayken, tek elli adam bize Codex'in ilk sırrını açıkladı," dedi. Belli birine hitaben konuşmuyordu; Fransız aksanı da iyice belirginleşmişti.

"İlk sır mı?" diye sordu Josh.

"Metni gördünüz, kıpırdıyor... Ama sabit bir matematiksel dizi dahilinde değişiyor. Rastgele değil. Değişimler yıldızların ve gezegenlerin hareketlerine, Ay'ın evrelerine bağlı."

"Bir takvim gibi mi?" dedi Josh.

Flamel onayladı. "Tıpkı bir takvim gibi. Şifre serisini bir kere çözdük mü, nihayet Paris'e dönebileceğimizi anlamıştık. Kitabı tercüme etmemiz bir ömür, hatta

birkaç ömürlük vakit alacaktı, ama en azından nereden başlayacağımızı öğrenmiş olduk böylece. Bu şekilde birkaç taşı elmasa, birkaç yassı şisti de altına çevirdim ve Paris'e doğru uzun yolculuğumuza koyulduk. Bu arada tabii Karanlık Ataların dikkatini çekmiştik; Dee'nin selefi Bacon da bize iyice yaklaşmıştı. Fransa'ya doğrudan bir rota takip etmek yerine, arka yollara sadık kaldık ve gözetleneceğini bildiğimiz dağ geçitlerinden kaçındık. Ne var ki, o yıl kış erken geldi. Benim kanaatimce Karanlık Ataların bunda parmağı vardı. Andorra'da mahsur kaldık. Bunu da orada buldum..." Cismi masaya değdirdi.

Josh sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırarak kız kardeşine baktı. Dudaklarını '*Andorra?*' der gibi oynattı. Sophie coğrafyada ondan çok daha iyiydi.

Kız fısıltıyla, "Dünya üzerindeki en küçük ülkelerden biri," diye açıkladı. "Pireneler'de, İspanya ile Fransa arasında."

Flamel kâğıttan bir parça daha soydu. "Ben 'ölmeden' önce, bunu Rue de Montmorency'deki evin üst sövesinin tepesindeki taşın içine, epey derin bir yere saklamıştım. Tekrar ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim."

"*İçine* mi?" diye sordu Josh, aklı karışmıştı. "*İçine* saklamıştım mı dedin?"

"Evet, içine. Granitin molekül yapısını değiştirdim, bunu taş kalıbının için ittim, sonra söveyi tekrar orijinal katı hâline dönüştürdüm. Basit bir dönüştürme işlemi. Kâsedeki dondurmanın içine bir fındık yerleştirmek gibi." Çekişiyle, son gazete yaprağı da yırtılıp açıldı.

"Bir kılıç bu," diye fısıldadı Josh hayret ve hayranlıkla; kâğıt parçalarıyla kaplanmış masanın üzerinde duran kısa, dar silaha bakarak. Aşağı yukarı elli santimetre boyunda olduğunu tahmin etti. Basit, artı biçimli kabzası, lekeli, koyu renk deri şeritleriyle sarmalanmıştı. Bıçağı, ışıl ışıl gri bir metalden yapılmış gibi duruyordu. Hayır, metal değildi bu. "Taş bir kılıç," dedi yüksek sesle, somurtarak. Bu ona bir şeyi hatırlatmıştı; neredeyse sanki bunu daha önce bir yerlerde görmüş gibi geliyordu.

Fakat oğlan daha sözlerini bitirmeden, Joan ve Saint-Germain masadan kalkıp geri çekilmişlerdi. Kadının sandalyesi, bıçaktan uzaklaşma çabasının telaşıyla devrildi. Flamel'in arkasında, Scathach bir kedi gibi tıslադı; vampir dişleri ağzını açışıyla gözler önüne serildi ve konuştuğunda sesi titrek, aksanıysa kaba ve barbarca çıktı. Neredeyse kızmış gibi geliyordu sesi kulağa ya da korkmuş... "Nicholas," dedi yavaşça, "O pis şeyle ne yapıyorsun?"

Simyacı onu dikkate almadı. Masanın başında, ötekilerin tepkileri karşısında şaşkına dönmüş, neler döndüğüne emin olamadan oturmaya devam eden Josh ve Sophie'ye baktı. "Dört büyük güç kılıcı vardır," dedi aceleyle. "Her biri doğanın temel unsurlarına bağlıdır: Toprak, Hava, Ateş ve Su. Bu kılıçların tarihinin Ata Irkların en eskisinin ortaya çıkışından bile önceye dayandığı söylenir.

Kılıçlar, yüzyıllar içinde birçok isim almışlardır – Excalibur ve Joyeuse, Mistelteinn ve Curtana, Duren-

dal ve Tyrfing. Son kez birinin insanların dünyasında kullanılışı, Kutsal Roma İmparatoru Charlemagne'ın (Şarlman), Joyeuse'ü savaş meydanında taşıyışıyla olmuştu."

"Joyeuse ne?" diye fısıldadı Josh. Kız kardeşi coğrafyada iyi olabilirdi, ama tarihi iyi bilen oydu ve Charlemagne her zaman ilgisini çekmişti.

Scathach'ın gülüşü acı bir hırıltıydı. "Joyeuse öyle güzel bir şeydi ki! Buysa... Rezil bir şey."

Flamel kılıcın kabzasına dokundu ve taşta ufacık kristaller yeşil ışıkla parladı. "Bu Joyeuse değil, gerçi bunun da bir zamanlar Charlemagne'a ait olduğu doğru... Ayrıca yanılmıyorsam, bu bıçağı dokuzuncu yüzyılda Andorra'da saklayan da imparatorun ta kendisiydi."

Josh, taş kılıcın neden bu denli tanıdık geldiğini bir anda fark ederek "Tıpkı Excalibur'a benziyor," dedi. Kız kardeşine baktı. "Excalibur, Dee'nin elinde, onu Dünya Ağacı'nı yok etmekte kullandı."

"Excalibur Buz Kılıcı'dır," diye devam etti Flamel. "Bu onun ikizi – Clarent, Ateş Kılıcı. Excalibur'un karşısında durabilecek tek silah."

"O lanetli bir bıçak," dedi Scathach kararlılıkla. "Ben dokunmam ona."

Joan hemen, "Ben de," deyiverdi; Saint-Germain ise başını sallayarak onlarla hemfikir olduğunu gösterdi.

"Siz üçünüzden herhangi birinin onu taşımasını veya kullanmasını istediğim yok zaten," dedi çıkıştı Nicholas. Silahı masanın üstünde döndürerek oğlanın parmaklarının ucuna doğru itti. Sonra sırayla her birine

baktı. "Dee ve Machiavelli geliyorlar. Bunu biliyoruz. Josh aramızda kendini koruma gücüne sahip olmayan tek kişi. Güçleri uyandırılıncaya dek bir silaha ihtiyacı olacak. Clarent'i onun almasını istiyorum."

"Nicholas!" diye bağırdı Scathach, dehşete düşmüştü. "Neler geçiriyorsun aklından? O henüz eğitilmemiş bir humani...."

Flamel soğuk bir ifadeyle, "Öyle olsa bile, saf altın bir auraya sahip," dedi. "Ve onun güvenliğini sağlama almaya kararlıyım." Kılıcı Josh'un parmaklarının arasına doğru itti. "Bu senin. Al haydi."

Josh öne eğildi; Codex'in iki sayfasının, kesenin içinden tenine bastırdığını hissetti. Bu, Simyacı'nın iki günlük sürede kendisine verdiği ikinci armağan olacaktı. Bir yanı bu armağanları olduğu gibi kabul etmek, Flamel'e güvenmek ve onun da kendisini sevdiğine, ona güvendiğine inanmak istiyordu. Öte yandan... Öte yandan Josh, sokakta yaptıkları konuşmadan sonra bile, bir türlü Dee'nin Ojai'deki çeşmenin başında kendisine söylediklerini unutamıyordu – Flamel'in söylediklerinin yarısı yalan olduğu, öteki yarısına tam olarak gerçek denemeyeceği. Bakışlarını mahsus kılıçtan uzaklaştırdı ve Flamel'in solgun gözlerinin içine baktı. Simyacı gözlerini dikmiş ona bakıyordu; yüzü ifadeden yoksun bir maske gibiydi. Simyacı ne işler çeviriyordu acaba? Josh merak etmeden duramadı. Nasıl bir oyun oynuyordu? Dee'nin başka sözleri de geldi aklına. "O şimdi bir yalancı, bir şarlatan, bir dolandırıcı; her zaman da öyleydi."

"İstemiyor musun?" diye sordu Nicholas. "Al haydi." Kabzayı doğrudan Josh'un avcuna doğru itti.

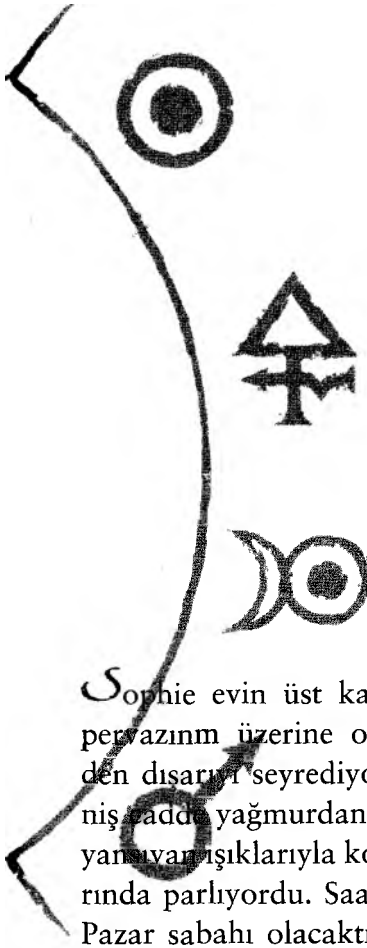
Josh'un parmakları neredeyse iradesi dışında taş kılıcın pürüzsüz deri kaplı kabzası üzerine kapandı. Kılıcı kaldırdı. Kısa olsa da şaşırtıcı derecede ağırdı.

Elinde evirip çevirdi. "Daha önce hiç elime bir kılıç almamıştım," dedi. "Nasıl kullanılır bilmiyorum..."

"Scathach sana temellerini öğretecek," dedi Flamel, Gölge'ye bakmaksızın, bu basit ifadeyi bir emire çevirerek. "Nasıl tutacağını, basit saldırı tekniğini filan," dedi. "Ve tabii kendini bıçaklamamayı..." diye ekledi.

Josh aniden otuz iki diş sırıtmakta olduğunu fark etti ve gülümsemesini bastırmaya çalıştı, fakat bu kolay değildi. Kılıcı elinde tutmak *inanılmaz* bir hisle doldurmuştu onu. Bileğini oynattı ve kılıç kıpırdadı. Sonra Scatty, Francis ve Joan'a baktı ve her birinin gözlerinin nasıl da bıçağa sabitlenmiş, her hareketini takip etmekte olduğunu gördü ve gülümsemesi kayboldu. "Kılıcın nesi var?" diye sordu. "Neden hepiniz ondan bu kadar korkuyorsunuz?"

Sophie elini erkek kardeşinin koluna koydu. Gözleri Cadı'nın bilgeliğiyle gümüş renginde ışıldadı. "Clarent," dedi, "Bazen Ödlek Bıçağı da denilen, uğursuz, lanetli bir silah. Bu, Mordred'ın amcası Kral Arthur'u öldürmekte kullandığı kılıç."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sophie evin üst katındaki odasında, derin pencere pervazının üzerine oturmuş, Champs-Elysées üzerinden dışarıyı seyrediyordu. İki yanı ağaçlarla sıralı geniş cadde yağmurdan ıslaktı; arabaların ve otobüslerin yanıp sönen ışıklarıyla koyu kehribar, kızıl ve beyaz tonlarında parlıyordu. Saatine baktı. Saat ikiydi, neredeyse Pazar sabahı olacaktı, ne var ki trafik hâlâ yoğundu. San Francisco sokakları gece yarısından sonra herhangi bir saatte bomboş olurdu.

Aradaki bu fark, evden ne kadar uzakta olduğunun altını çizdi bir kez daha.

Yaşı daha küçükken, kendisine dair her şeyin sıkıcı olduğuna karar verdiği bir evreden geçmişti. Daha tarz sahibi olmak, saç rengini haftada bir değiştiren ve gardırobu her daim son moda kıyafetlerde dolu olan

arkadaşı Elle gibi olmak için özel çaba göstermişti. Dergilerden öğrendiği o ilginç Avrupa kentleriyle ilgili bulabildiği her şeyi biriktirmişti. Buralar modanın ve sanatın yaratıldığı yerlerdi:

Londra ve Paris, Roma, Milano, Berlin. Modayı takip etmemeye, onun yerine kendi modasını yaratmaya kararlıydı. Bu dönem yaklaşık bir ay kadar sürmüştü. Moda pahalı bir işti ve anne babalarından aldıkları harçlık son derece kısıtlıydı.

Dünyanın büyük şehirlerini ziyaret etmeyi hâlâ istiyordu. Josh'la birlikte, üniversiteye başlamadan önce bir yıl eğitime ara vermekten, sırt çantalarını toplayıp Avrupa'da gezmekten bahsetmeye başlamışlardı. Ve şimdi dünyanın en güzel şehirlerinden birindeydiler, onunsa şehri keşfetmek için en ufak bir isteği yoktu. Şu anda yapmak istediği tek şey San Francisco'ya dönmekti.

Fakat neye dönecekti?

Bu düşünceyle dondu kaldı.

Ailecek sık sık oradan oraya taşınsalar ve bundan da sık seyahat etseler de, daha iki gün önce, önündeki aylarda onu nelerin bekleyeceğini bilirdi. Yılın geri kalanı, en sıkıcı ayrıntılarına dek planlanmış olurdu. Sonbaharda, anne babaları San Francisco Üniversitesi'ndeki öğretim görevlerine kaldıkları yerden devam edecek, o ve Josh da okula geri döneceklerdi. Aralık ayında, aile Providence-Rhode Island'a senelik seyahatlerini gerçekleştirecekti. Babaları son yirmi yıldır, oradaki Brown Üniversitesi'nde Noel Konferansı'nı veriyordu.

Aralığın yirmi birinde, yani doğum günlerinde, ikizler dükkânlara bakmak, Noel ışıklarını ve Rockefeller Binası'nı görmek, sonra da buz pateni kaymak üzere New York'a götürüleceklerdi. Stage Door Şarküteri'de öğle yemeği yiyeceklerdi. Matzo hamurlu çorba içip, kafaları kadar sandviçler yedikten sonra, ikisi bir dilim bal kabağı turtası paylaşacaklardı.

Noel arifesinde, Long Island-Montauk'taki Christine Teyze'lerinin evine doğru yola koyulacak, tatili orada geçirecek, yeni yılı orada karşılayacaklardı. Son on yılda, gelenek böyleydi.

Peki ya şimdi?

Sophie derin bir nefes aldı. Artık zar zor kavrayabildiği güçlere ve yeteneklere sahipti. Hakikat, efsane ve hayalin bir karışımı olan hatıralara erişimi vardı; tarih kitaplarını yeniden yazabilecek sırlar biliyordu. Fakat ona kalsa, her şeyden çok zamanı geriye götürmenin, henüz tüm bunların yaşanmamış olduğu Perşembe sabahına geri dönmenin bir yolu olmasını dilerdi... Dünyanın henüz değişmemiş olduğu o zaman...

Sophie alnını serin cama dayadı. Ne olacaktı? Ne yapacaktı?.. Sadece şimdi değil, ama önündeki yıllarda? Erkek kardeşinin aklında belli bir kariyer fikri yoktu, her yıl farklı bir şey ilan ediyordu. Bilgisayar oyunu tasarımcısı ya da bilgisayar programcısı olacaktı, profesyonel futbolcu, sağlık görevlisi veya itfaiyeci... Kendisiyse, ne yapacağını her zaman için bilmişti. İlkokul birinci sınıftaki öğretmeni ona "Büyüyünce ne olmak istiyorsun Sophie?" diye sorduğundan beri, cevabı

biliyordu. Anne babası gibi arkeoloji ve paleontoloji okumak, dünyayı gezmek, geçmişi kayda geçirmek, belki tarihi düzene koyacak bazı keşiflerde bulunmak istiyordu. Fakat bu artık asla olmayacaktı. Bir gecede arkeoloji, tarih, coğrafya ve fen bilimlerinin tümüyle anlamsızlaştığını fark etmişti. Yahut anlamsız değilse, o zaman da tümüyle yanlıştı.

Ani bir duygu sağnağı onu hazırlıksız yakalamıştı, boğazında bir şeyin düğümlendiğini ve yanakları üzerindeki gözyaşlarını hissetti.

Her iki elinin de avcunu yüzüne bastırarak gözyaşlarını sildi.

"Hu huu..." Josh'un sesiyle irkildi. Sophie dönüp ikizine baktı. Erkek kardeşi bir elinde taş kılıç, diğerinde ufacık bir dizüstü bilgisayarla kapı girişinde duruyordu. "Girebilir miyim?"

"Daha önce hiç sormamıştın bunu!" Sophie gülümsedi.

Josh odaya girip çift kişilik yatağın kenarına oturdu. Clarent'i özenle yere, ayağının dibine bıraktı, bilgisayarı da dizlerinin üzerine koydu. "Çok şey değişti," dedi usulca; mavi gözleri dertliydi.

"Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum," diye ona katıldı Sophie. "En azından *bu* değişmemiş." İkizler sık sık aynı anda aynı şeyi düşündüklerini fark ederler, birbirlerini, bir diğerinin cümlesini bitirebilecek kadar iyi tanıdıklarını bilirlerdi. "Keşke zamanda yolculuk yapıp tüm bunlar olmadan öncesine gidebilsem diyordum."

"Neden?"

"Böyle olmak zorunda olmayayım diye... Farklı olmayalım diye."

Josh kız kardeşinin yüzüne bakıp başını hafifçe eğdi. "Vazgeçer miydin?" diye sordu son derece usulca. "Güçten, bilgiden?"

"Tek bir nefeste," dedi kız hemen. "Bana olan şeyi sevmiyorum. Olmasını hiçbir zaman istemedim." Sesi çatladı, fakat devam etti. "Sıradan olmak istiyorum Josh. Tekrar insan olmak istiyorum. Senin gibi olmak istiyorum."

Josh başını eğdi. Bilgisayarın üst kısmını kaldırıp onu açmaya verdi aklını.

"Ama sen bunu istemiyorsun, öyle değil mi?" dedi kız yavaşça, sözlerini takip eden sessizliği yorumlayarak. "Gücü istiyorsun, auranı şekillendirip temel unsurları kontrol etmek istiyorsun, öyle değil mi?"

Josh tereddüt etti. "Bence... Bence bu ilginç olabilir," dedi nihayet, ekrana bakarak. Sonra başını kaldırdı; gözleri oturumun açılış ekranının yansımasıyla pırıl pırıldı. "Evet, bunları yapabilmek istiyorum," diye itiraf etti.

Sophie bir cevap yapıştırmak, neden bahsettiğini bilmediğini, bunun onu nasıl da hasta ettiğini, ne kadar korktuğunu söylemek üzere ağzını açtı. Fakat kendi kendini durdurdu; kavga etmek istemiyordu, üstelik Josh bunu kendi tecrübe etmeden asla anlamayacaktı.

Dizüstü bilgisayar nihayet bir bip sesiyle ötünce konuyu değiştirerek, "Bilgisayarı nereden buldun?" diye sordu.

"Francis verdi," dedi Josh. "Dee, Yggdrasill'i yok ettiğinde sen baygındın. Ağaca Excalibur'u sapladı ve ağaç buza dönüp cam gibi paramparça oldu. Eh, cüzdanım, cep telefonum, iPod'um ve dizüstü bilgisayarım ağacın içindeydi," dedi kederle. "Her şeyi kaybettim. Tüm fotoğraflarımız da dahil."

"Ve Kont bunu sana öylece verdi, öyle mi?"

Josh başını salladı. "Verdi, almam için ısrar etti. Hediye alma günüm herhâlde." Bilgisayar ekranının soluk ışığı yüzünü alttan aydınlatarak, başına hafiften korkutucu bir görünüm veriyordu. "Tümüyle Mac kullanmaya geçmiş. Dediğine göre onların müzik yazılımları daha iyiymiş, o yüzden PC'lerini artık kullanmıyormuş. Bunu yukarıda, masanın altına atılmış bir hâlde buldu," diye devam etti, gözleri hâlâ küçük ekranın üzerindeydi. Hızla kız kardeşine baktı. Kızın sessizliğinin şüpheden kaynaklandığını anlayarak "Doğru söylüyorum," dedi.

Sophie başını çevirdi. Erkek kardeşinin doğruyu söylediğini biliyordu ve bunun Cadı'nın bilgeliğiyle hiçbir alakası yoktu. Josh ona yalan söylediğinde her zaman anlardı, ama ne tuhaf ki oğlan o yalan söylediğinde hiç anlayamazdı. Pek sık yapmazdı bunu ya, zaten yapsa da sırf onun iyiliği için yapardı. "Peki ne yapıyorsun şimdi?" diye sordu.

"E-postalarımı kontrol ediyorum." Sırıttı. "Hayat devam ediyor..." diye başladı.

Sophie gülümseyerek "...e-postalar kimse için duracak değil." diye bitirdi kardeşinin sözünü. Bu Josh'un

en sevdiği sözlerden biriydi ve genellikle Sophie'yi çıldırtırdı.

"Çok birikmiş," diye söylendi. "Gmail'de seksen, Yahoo'da altmış iki, AOL'de yirmi, FastMail'de üç..."

"O kadar fazla e-posta hesabına neden ihtiyacın var bir türlü anlamıyorum," dedi Sophie. Bacaklarını göğsüne doğru çekti, kollarını baldırlarına doladı ve çenesini dizlerine yasladı. Erkek kardeşiyle *sıradan* bir konuda sohbet etmek kendisini iyi hissettiriyordu; ona her şeyin olması gerektiği ve Perşembe öğleden sonra tam olarak iki çeyreğe kadar olduğu hâli hatırlatıyordu. Tam saati hatırlıyordu, evet, telefonda New York'taki arkadaşı Elle'le konuşuyordu ki, kitapçının önüne park eden uzun siyah arabayı fark etmişti. Tam da, artık Dr John Dee olduğunu bildiği adam arabadan çıkmadan önce kontrol etmişti saati.

Josh başını kaldırıp ona baktı. "Annemden iki, babamdan da bir e-posta var."

"Oku bana. En eski olanla başla."

"Pekâlâ. Annem haziranın birinde, Cuma günü bir tane göndermiş.

Umarım yaramazlık yapmıyorsunuzdur. Bayan Fleming nasıl oldu? Tamamen iyileşti mi?" Josh başını kaldırıp yüzünü buruşturdu; kafası karışmıştı.

Sophie iç geçirdi. "Unuttun mu, anneme Perenelle hastalandığı için kitapçının kapandığını söylemiştik." Başını salladı. "Ayak uydurmaya çalış biraz canım!"

"Eh, hatırlarsan işler biraz karışıktı," diye hatırlattı Josh. "Her şeyi hatırlayamıyorum. Ayrıca bu senin görevin."

"Sonra da Nicholas ve Perenelle'in bizi çöldeki evlerinde onlarla kalmaya davet ettiğini söylemiştik."

"Peki." Josh kız kardeşine baktı; parmakları tuşların üzerinde beklemedeydi. "Anneme ne diyeceğiz?"

"Her şeyin yolunda olduğunu, Perenelle'in de kendini çok daha iyi hissettiğini söyle. Onlardan Nick ve Perry diye bahsetmeyi unutma yalnız," diye uyardı.

"İyi hatırlattın," dedi Josh ve sil tuşuna basarak *Perenelle*'i *Perry* ile değiştirdi. Yazdıkça parmakları tuşların üzerinde sekiyordu. "Pekâlâ, bir sonraki," diye devam etti. "Yine annemden, dün gelmiş. *'Aradım ama arama doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor. Her şey yolunda mı? Agnes Teyze'niz aradı. Giysi veya öteberi almaya eve gelmediğinizi söyledi. Sizi arayabileceğim bir numara yazın. Merak ediyoruz.'*" Josh kız kardeşine baktı. "Peki şimdi ne diyeceğiz ona?"

Sophie alt dudağını ısırarak sesli düşünmeye koyuldu. "Diyelim ki..." Duraksadı. "Dükkânda fazladan eşyamız vardı de. Orada yedek kıyafetlerimizin olduğunu biliyor. Yalan değil bu. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Tamamdır," dedi Josh, hızla yazarken. Her ikisi de, arada bir, sinemaya gittikleri ya da Embarcadero'ya yürüdükleri akşamlar için Josh'un kitapçının arka odasındaki dolabında yedek kıyafet tutarlardı.

"Burada cep telefonunun çekmediğini söyle. Yalnız *burasının* neresi olduğunu söyleme elbette," diye ekledi gülümseyerek.

Josh'un içi bir tiksintiyle dolmuştu âdeta. "Cep telefonumuz yok demeye çalışıyorsun..."

"Benimki hâlâ duruyor, ama pili bitik. Anneme telefon çektiği anda arayacağımızı söyle."

Josh yazmaya devam etti. Parmağı Gönder tuşunun üzerinde asılı kaldı. "Tamam mı?"

"Gönder."

Gönder tuşuna bastı. "Gönderdim!"

"Bir de babamdan bir e-posta var dememiş miydin?" diye sordu kız.

"O bana." Açtı, hızla okudu ve keyifle sırıttı. "Bulduğu köpek balığı dişi fosillerinin fotoğrafını yollamış. Bayağı iyi görünüyorlar. Ayrıca koleksiyonum için birkaç fosilleşmiş dışkı örneği toplamış."

"Fosilleşmiş dışkı örneği..." Sophie şakadan tiksinti numarası yaparak başını salladı. "Fosil kaka! Neden normal bir insan gibi pul veya madeni para koleksiyonu yapmıyorsun? Çok tuhaf bu."

"Tuhaf mı?" Josh başını kaldırıp ona baktı, aniden rahatsız olmuştu. "Tuhaf! Tuhaf olan nedir sana söyleyeyim. İki bin yaşında vejetaryen bir vampir, ölümsüz bir simyacı, aslında Ateş Büyüsü'nde uzmanlaşmış bir müzisyen olan başka bir ölümsüz kişi ve on beşinci yüzyılın ortalarında bir ara ölmüş olması gereken bir Fransız halk kahramanıyla aynı evdeyiz şu anda." Ayağıyla yerdeki kılıcı dürttü. "Kral Arthur'u öldürmekte kullanılmış kılıcı da unutmayalım tabii." Josh'un sesi konuştukça yükselmişti. Sonra aniden durdu, derin, ürpertici bir nefes alıp kendini sakinleştirdi.

Gülümsemeye başladı. "Tüm bunlarla karşılaştırıldığında, kaka fosili koleksiyonu yapmak büyük ihti-

malle buralarda tuhaf olan en son şey!" Gülümsemesi bir sırıtışa döndü ve Sophie de gülümsedi, sonra ikisi birden gülmeye başladılar. Josh o kadar katıla katıla güldü ki hıçkırık tuttu, bu da onları daha da fazla güldürdü. Sonunda gözlerinden yaşlar gelmeye, karınlarına gülmekten ağrılar girmeye başladı.

"Ay, yeter," diye inledi Josh. Tekrar hıçkırdı ve her ikisi de birer kahkaha daha kopardılar.

Kahkahalarını ancak muazzam bir çaba sonucu bastırabildiler, ama bu Sophie uyandırıldığından beri, Josh'un kendisini kız kardeşine ilk kez yakın hissedişiydi. Genellikle, her gün gülerlerdi; Perşembe günü işe giderken sıska, koşu şortu giymiş, patenli bir adamın dev gibi Dalmaçyalı köpeği tarafından çekiştirilişini izleyip gülüşleri, son seferleri olmuştu. Tek ihtiyaçları olan gülecek şeyler bulmaya devam etmekti, fakat ne yazık ki son birkaç gün içinde bunlardan pek fazla olmamıştı.

İlk kendine gelen Sophie oldu. Tekrar pencereye döndü. Erkek kardeşini camdaki yansımasından gördü ve konuşmadan önce oğlanın tekrar bakışlarını indirip ekrana yöneltmesini bekledi. "Nicholas, Francis'in beni Ateş Büyüsü üzerine eğitmesini önerdiğinde daha fazla karşı çıkmamana şaşırdım," dedi.

Josh başını kaldırıp kız kardeşinin yüzünün camdaki yansımasına baktı. "Çıkmış olsam bir şey fark eder miydi?" diye sordu ciddiyetle.

Sophie bir an durup düşündü. "Hayır. Sanırım etmezdi," diye kabul etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de yapardın."

Sophie dönüp doğrudan ikizine baktı. "Yapmak zorundayım. Yapmam gerekiyor."

"Biliyorum," dedi Josh açıkça. "Artık biliyorum bunu."

Sophie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?"

Josh bilgisayarı kapatıp yatağın üzerine bıraktı. Sonra kılıcı yerden alıp dizlerinin üzerine koydu, dalgın dalgın pürüzsüz bıçağı ovmaya koyuldu. Taş ılıktı. "Ben... Flamel, Hekate'ye seni uyandırttığında öfkeliydim, korkmuştum, yok, korkmaktan da daha fazlası; dehşete düşmüştüm. Bize risklerden bahsetmedi. Senin ölebileceğini ya da komaya girebileceğini söylemedi bize. Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Bir şey olmayacağına epeyce emindi..."

"Epeyce emin olmak yeterli değil."

Sophie başıyla onayladı, iş bu konuda konuşmaya gelince kendine güvenmiyordu.

"Ve sonra, Endor Cadısı bilgilerini sana aktardığında da tekrar korktum. Ama bu sefer senin adına değil de... Daha ziyade *senden* korktum," diye itiraf etti usulca.

"Josh bunu nasıl dersin?" diye söze başladı Sophie, gerçekten de beyninden vurulmuşa dönmüştü. "Ben senin ikizinim." Oğlanın yüzündeki ifade onu susturdu.

"Sen benim gördüklerimi görmedin," dedi oğlan dürüstçe. "Ben senin kedi başlı bir kadına meydan okuyuşunu izledim. Senin dudaklarının kıpırdadığını gördüm, ama konuştuğunda sözcükler dudaklarının hareketiyle uyumlu değildi ve bana baktığında beni tanımadın. Neydin bilmiyorum, ama o sırada benim ikiz kız kardeşim değildin. Bir şey tarafından ele geçirilmiştin."

Sophie gözlerini kırpıştırdı ve kocaman yaşlar yanaklarına doğru süzüldü. Erkek kardeşinin bahsettiklerine dair yalnızca hayal meyal hatıraları vardı, bir rüyanın parçalarından pek de farklı değildi bunlar.

"Sonra Ojai'de, senin hortumlar yaratışını izledim; bugün de, daha doğrusu dün, yoktan duman var ettiğini gördüm."

"Tüm bunları nasıl yaptığımı bilmiyorum," diye mırıldandı Sophie.

"Biliyorum, Soph, biliyorum." Ayağa kalkıp pencerenin yanına geçerek çatıların üzerinden Paris'e baktı. "Bunu artık anlıyorum. Bu konuda uzun uzun düşündüm. Güçlerin uyandırıldı, ama bu güçleri kontrol etmenin, güvende olmanın tek yolu eğitilmekten geçiyor. Şu anda güçlerin senin için de, düşmanlarımız için olduğu kadar tehlikeli. Joan bugün sana yardımcı oldu, öyle değil mi?"

"Evet, çok yardımcı oldu. Artık sesler duymuyorum. Bu da büyük bir yardım. Ama böyle düşünmenin başka bir sebebi daha var, öyle değil mi?" diye sordu Sophie.

Josh kılıcı elinde çevirdi, bıçağı gece karanlığında neredeyse siyahtı; taşın içinde ufacık benekler yıldızlar gibi titreşip parıldıyordu. "Nasıl bir belanın içindeyiz hiçbir fikrimiz yok," dedi yavaşça. "Ama tehlikede, ciddi tehlikede olduğumuzu biliyoruz. Biz on beş yaşındayız, dertlerimiz öldürülmek, birilerine yem olmak... Ya da daha da kötüsünün olması gibi şeyler olmamalı." Elini belli belirsiz kapıya doğru salladı. "Ben onlara gü-

venmiyorum. Benim güvenebildiğim tek insan sensin... Gerçek sen."

"Ama Josh," dedi Sophie şefkatle. "Ben onlara güveniyorum. Onlar iyi insanlar. Scatty insanlık için iki bin yıldan uzun süredir savaşıyor; Joan sevecen, nazik biri..."

"Ve Flamel, Codex'i yüzyıllardır gizli tutuyor," deyiverdi Josh hemen. Göğsünü yokladı ve Sophie, Kitap'ın iki yaprağının Flamel'in oğlana vermiş olduğu kesenin içinde hışırdadığını duydu. "Bu Kitap'ta bu gezegeni cennete çevirebilecek, her hastalığa çare olabilecek formüller var," dedi Josh.

Kızın gözlerindeki kuşkuyu gördü ve devam etti. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Cadı'nın hatıraları bana, Kitap'ta ayrıca bu dünyayı mahvedebilecek formüller de olduğunu söylüyor."

Josh hızla başını salladı. "Bence sen onların görmeni istediği şeyi görüyorsun."

Sophie parmağıyla kılıcı işaret etti. Sonra "Peki ya o zaman Flamel kılıcı ve Codex'in yapraklarını neden sana verdi?" diye konuştu zaferle.

"Ben öyle düşünüyorum ki, hatta biliyorum ki, bizi kullanıyorlar. Sadece bunu ne için yaptıklarını bilmiyorum. En azından şimdilik." İkizinin başını iki yana sallamaya başladığını gördü. "Her şekilde, her ikimizi de korumak için senin güçlerine ihtiyacımız olacak."

Sophie uzanıp erkek kardeşinin elini sıktı. "Biliyorsun, hiçbir şeyin seni incitmesine asla izin vermem."

"Bunu biliyorum," dedi Josh ciddiyetle. "En azından kasıtlı olarak. Fakat ya bir şey seni Gölge Alemi'nde olduğu gibi kullanırsa, o zaman ne olacak?"

Sophie onayladı. "O sırada gerçekten hiçbir şey kontrolümde değildi," diye kabul etti. "Sanki bir rüyadaymışım, bana benzeyen birini seyrediyormuşum gibiydi."

"Futbol koçum hep der ki, kontrolü ele almak için önce kendini kontrol altına alman gerekir. Eğer auranı kontrol etmeyi öğrenip büyülerde ustalaşırsan, bir daha kimse bunu sana yapamaz," diye devam etti Josh. "İnanılmaz derecede güçlü olursun. Ve diyelim ki benim gücüm uyandırılmadı. Ben de bu kılıcı nasıl kullanacağımı öğrenebilirim." Kılıcı hızla döndürmeye çalışarak elinde çevirdi, fakat kılıç yana düştü ve duvarda derin bir yarık açtı. "Tüh."

"Josh!"

"Ne var canım, neredeyse fark edilmiyor bile." Koluyla duvardaki kesiği sıvazladı. Boya ve sıva kabuk kabuk dökülerek alttaki tuğlaları açığa çıkardı.

"Daha kötü yapıyorsun. Ayrıca muhtemelen kılıçta da irice bir çentik açmışsındır."

Fakat Josh aleti ışığa doğru tuttuğunda, bıçağın üzerinde en ufak bir iz dahi olmadığını gördüler.

Sophie yavaşça başını salladı. "Ben hâlâ Flamel ve ötekiler hakkında yanıldığını düşünüyorum, daha doğrusu biliyorum bunu."

"Sophie, bana güvenmek zorundasın."

"Sana güveniyorum. Ama unutma, Cadı bu insanları tanıyor ve onlara güveniyor."

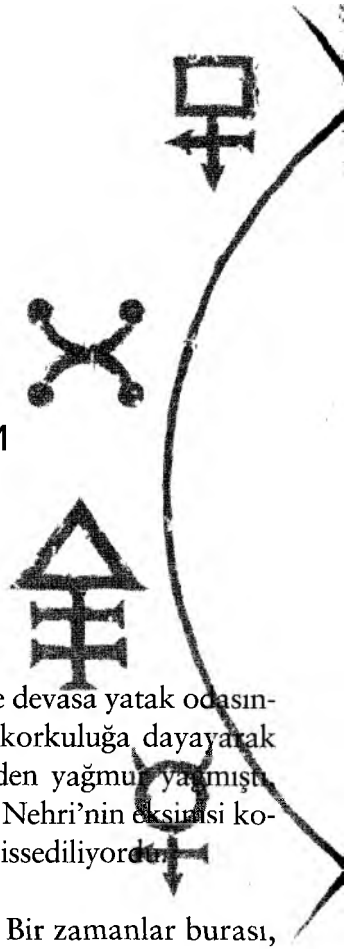
"Sophie," dedi Josh hüsranla. "Cadı hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Ah Josh, ben Cadı hakkında *her şeyi* biliyorum," dedi Sophie hisli hisli. İşaret parmağını yavaşça şakağına vurdu. "Keşke bilmeseydim. Onun tüm yaşamı, binlerce yıl, burada." Josh bir karşılık vermek üzere ağzını açtı, fakat Sophie elini kaldırıp onu durdurdu. "Yapacağım şey şu – Saint-Germain'le çalışıp bana öğretebileceği her şeyi öğreneceğim."

"Aynı zamanda gözün üstünde olsun; Flamel'le o ne iş peşindelermiş öğrenmeye çalış."

Sophie onu dikkate almadı. "Belki bir dahaki sefer saldırıya uğradığımızda, kendimizi koruyabiliriz." Paris'in önünde birbiri ardına uzanan çatılarına baktı. "En azından burada güvendeyiz."

"Peki ama ne zamana dek?" diye sordu ikizi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dr John Dee ışığı söndürdü ve devasa yatak odasından balkona çıkıp kollarını metal korkuluğa dayayarak Paris şehrini seyre koyuldu. Önceden yağmur yağmıştı, hava da hâlâ nemli ve serindi; Seine Nehri'nin eksimsi kokusuyla egzozun karışımı hafiften hissediliyordu.

Paris'ten nefret ederdi.

Bu her zaman böyle olmamıştı. Bir zamanlar burası, en müthiş, en olağanüstü hatıralarıyla dolu olan, Avrupa'nın tamamında en sevdiği şehirdi. Ne de olsa, bu şehirde ölümsüz olmuştu. Bastille'in altında, derinlerde bir zindanda, kale hapishanesinde, Karga Tanrıça, onu, kayıtsız şartsız sadakat karşılığında ona sonsuz yaşamını bahşeden Ata'ya götürmüştü.

Dr John Dee, Atalar için çalışmış, onlar için casusluk yapmış, sayısız Gölge Alemi'nde birçok tehlikeli göreve atılmıştı.

Ölülerden, ölümden hortlamışlardan oluşan ordularla savaşmış, acımasız çorak topraklarda canavarlar kovalamış, onlarca medeniyetin kutsal saydığı en kıymetli ve büyülü nesnelerin kimilerini çalmıştı. Zaman içinde Karanlık Ataların gözdesi olmuştu; onu aşan hiçbir şey, onun için fazla zor olan hiçbir görev yoktu... Ta ki iş Flamellere gelinceye dek. İngiliz Büyücü, Nicholas ve Perenelle Flamel'i tekrar tekrar, birkaç seferi de tam bu şehirde olmak üzere, elinden kaçırmıştı.

Uzun varoluşunun en büyük gizemlerinden biri olmayı sürdürüyordu bu – Flameller nasıl onun elinden kurtulmuşlardı? İnsan, insan-dışı ve insan ötesi varlıklardan oluşan bir orduya hükmediyordu; Hava Alemi'nin kuşlarına erişimi vardı; sıçanları, kedileri ve köpekleri yönetebiliyordu. Efsanelerin en karanlık köşelerinden fırlamış yaratıklar emrindeydi. Ne var ki, dört yüz yıldan uzun süredir, Flameller önce burada Paris'te, sonra Avrupa'nın dört bir yanında ve Amerika'da, her daim ondan bir adım önde olarak, çoğunlukla şehirden onun gelişinden anca saatler önce ayrılarak, elinden kurtulmuşlardı. Sanki birileri, bir şekilde onları uyarıyordu. Fakat bu, elbette ki imkânsızdı. Büyücü, planlarını kimseyle paylaşmazdı.

Arkasında uzanan odada bir kapı açılıp kapandı. Dee'nin burun delikleri yandı, burnuna bir parça o ağır yılan kokusu geldi. "İyi akşamlar Niccolò," dedi Dee ona dönmeksizin.

"Paris'e hoş geldin." Niccolò Machiavelli, Latinceyi, İtalyan şivesiyle konuşuyordu. "Uçuşun iyi geçti ve

odandan memnunsun umarım?" Machiavelli, Dee'nin havalimanında karşılanmasını ve polis koruması eşliğinde Place du Canada'daki ihtişamlı evine getirilmesini ayarlamıştı.

Dee kabalıkla, ev sahibinin sorularını hiçe sayıp kendi hükmünü ortaya koyarak "Neredeler?" diye sordu. İtalyan'dan birkaç yaş genç olabilirdi, ama kontrol onun elindeydi.

Machiavelli odanın içinden balkona çıkıp Dee'nin yanında durdu. Takım elbisesini metal korkuluklara dayayıp kırıştırmak istemediğinden, ellerini arkasında kavuşturarak durdu. Uzun boylu, zarif, temiz traşlı, beyaz saçları düzgün kesimli İtalyan, ufak tefek, keskin yüz hatlı, keçi sakallı, gri saçları sıkı bir atkuyruğuyla toplanmış adamla tam bir zıtlık oluşturuyordu. "Hâlâ Saint-Germain'in evindeler. Flamel de kısa süre önce onlara katıldı."

Dr Dee, Machiavelli'ye yandan bir bakış attı. "Onları kendin yakalamaya yeltenmemene şaşırdım," dedi sinsice.

Machiavelli buyruğu altındaki şehre baktı. "Eh, bari yakalamanın son adımını da sana bırakayım dedim," dedi nezaketle.

"Onları bana bırakman doğrultusunda bir komut aldığını söylemek istiyorsun," diye karşılığını yapıştırdı Dee.

Machiavelli hiçbir şey demedi.

"Saint-Germain'in evi tümüyle kuşatılmış hâlde mi?"

"Tümüyle."

"Ve evde sadece beş kişi mi var? Hizmetçi, bekçi filan yok mu?"

"Simyacı ve Saint-Germain, ikizler ve Gölge."

"Sorun Scathach," diye homurdandı Dee.

"Benim bir çözümüm olabilir," diye önerdi Machiavelli usulca. Büyücü'nün dönüp, sokak lambalarında turuncu turuncu kırpışan taş grisi gözleriyle kendisine bakmasını bekledi.

"Disirleri çağırttım, Scathach'ın en amansız düşmanları. Üçü az önce geldiler."

Dee'nin ince dudaklarında, ender rastlanan bir gülümseme biçimlendi. Sonra, adam Machiavelli'den uzaklaşarak hafifçe selamladı onu. "Valkürler, gerçekten de mükemmel bir seçim."

"Aynı taraftayız," diyerek Machiavelli de selama karşılık verdi. "Aynı efendilere hizmet ediyoruz."

Büyücü tekrar odaya girmek üzereydi ki, durup Machiavelli'ye baktı. Bir anlığına, en hafifinden o çürük yumurtamsı kükürt kokusu havada belirdi. "Benim kime hizmet ettiğime dair hiçbir fikrin yok," dedi.

Dagon yüksek, çifte kapıları açtı ve geri çekildi. Niccolò Machiavelli ve Dr John Dee, ziyaretçilerini selamlamak üzere, kitaplarla dolu, şatafatlı kütüphaneye girdiler.

Odada üç genç kadın duruyordu.

İlk bakışta birbirlerine öyle benziyorlardı ki, üçüz oldukları düşünülebilirdi. Uzun boylu ve inceydiler,

omuz hizasında sarı saçları vardı ve yumuşak deri ceketler altında siyah atletleri ve dize kadar çizmelerin içine sokulmuş mavi kotlarıyla bir örnek giyinmişlerdi. Yüz hatları sanki köşelerden ibaretti – keskin elmacık kemikleri, iyice çökük gözler, sivri çeneler. Onları birbirlerinden ayırt etmeyi sağlayan tek şey gözleriydi. Her birininki, en soluk safir tonundan, en koyu, neredeyse mora dönük çivit mavisine doğru, mavinin farklı tonlarındaydı. Üçü de sanki on altı yahut on yedi yaşında gibi duruyorlardı, hâlbuki her biri çoğu medeniyetten daha yaşlıydılar.

Onlar birer Disir'di.

Machiavelli odanın ortasına doğru bir adım attı ve sırayla kızların her birine bakarak onları birbirlerinden ayırt etmeye çalıştı.

Biri kuyruklu piyanonun başında oturmuştu, bir diğeri bir koltuğa yayılmıştı, üçüncüyse elinde deri ciltli bir kitapla bir pencereye dayanmış, dışarıya, gecenin karanlığına bakıyordu. Onlara yaklaştıkça, kızların başları çevrildi ve adam göz renklerinin ojelerinin rengine uygun olduğunu fark etti. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. Yunancayla beraber, Ataların çoğunun aşina olduğu dil olan Latince konuşuyordu.

Kızlar ona boş boş baktılar.

Machiavelli, Dagon'a baktı; o da odaya girip kapıyı ardından kapattı. Gözlüklerini çıkararak yumru yumru gözlerini açıkta bıraktı, hiçbir insan gırtlağının ya da dilinin şekillendiremeyeceği bir dilde çabuk çabuk konuştu.

Kadınlar onu yok saydılar.

Dr John Dee abartılı bir ifadeyle iç çekti. Geniş arkalıklı deri bir koltuğa oturup küçük ellerini keskin bir şakırtıyla çırptı. "Bu kadar zırva yeter," dedi İngilizce. "Scathach için buradasınız. Şimdi, onu istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Piyanonun başında oturan kız Büyücü'ye gözlerini dikip baktı. Adam kızın başının imkânsız bir açıda çevrildiğini fark ettiyse bile, tepki vermedi. "Nerede?" Kızın İngilizcesi kusursuzdu.

"Yakında," dedi Machiavelli, yavaş yavaş odanın içinde dolanarak.

Üç kız dikkatlerini ona yoğunlaştırdılar. Başları, bir fareyi kovalayan baykuşlar gibi dönerek onun hareketini takip ediyordu.

"Ne yapıyor?"

"Simyacı Flamel, Saint-Germain ve iki humaniyi koruyor," dedi Machiavelli.

"Biz sadece humaniyle Flamel'i istiyoruz. Scathach sizindir." Durdu ve sonra ekledi: "Saint-Germain'i de alabilirsiniz isterseniz. Bizim işimize yaramaz."

"Gölge. Biz sadece Gölge'yi istiyoruz," dedi piyanonun başında oturan kadın. Çivit mavisi tırnaklı parmakları tuşların üzerinde dolaştı; narin, güzel bir tını yükseldi.

Machiavelli yandaki masalardan birine doğru yürüdü ve uzun gümüş bir demlikten bir fincana kahve doldurdu. Dee'ye bakıp kaşlarını ve demliği aynı anda kaldırdı. Büyücü başını iki yana sallayarak olumsuz yanıt

verdi. "Bilmelisiniz ki, Scathach hâlâ güçlü," diye devam etti Machiavelli; şimdi piyanonun başında oturan kadına hitap ediyordu. Kadının çivit mavisi gözlerinde, göz bebekleri dar ve yataydı. "Bu sabah üst düzey eğitimli bir polis birimini alt etti," dedi adam.

"Humani," diye âdeta tükürdü Disir. "Gölge'nin karşısında hiçbir humani duramaz."

"Ama biz humani değiliz," dedi pencerenin önünde duran kadın.

"Biz Disir'iz," diye devam etti Dee'nin karşısında oturan kadın. "Biz Kalkan Bakireleriyiz, Katledilmiş Seçenleri, Savaş...."

"Tamam tamam," dedi Dee sabırsızca. "Kim olduğunuzu biliyoruz – Valkürler. Muhtemelen dünyaya gelmiş en harika savaşçılar. Kendi demenize bakılırsa tabii. Gölge'yi yenebilir misiniz, onu öğrenmek istiyoruz."

Çivit mavisi gözlü Disir bedenini piyanodan öteki tarafa doğru çevirdi ve ayağa kalktı. Halının üzerinde ilerleyip Dee'nin önünde durdu.

İki kız kardeşi anında yanında belirdi ve odanın ısısı bir anda hızla düştü.

"Bizimle alay etmek bir hata olur Dr Dee," dedi biri.

Dee iç geçirdi. "Gölge'yi alt edebilir misiniz?" diye sordu tekrar. "Çünkü eğer yapamayacaksanız, o hâlde eminim denemekten fazlasıyla memnuniyet duyacak başkaları olacaktır." Cep telefonunu havaya kaldırdı. "Amazonları, Samurayları ve Bogatyrları çağırabilirim."

Odanın ısısı Dee konuşurken düşmeye devam etti ve adamın nefesi havada beyaz bir dumana döndü; kaşları ve sakalında buz kristalleri oluştu.

"Yeter bu şaklabanlık!" Dee parmaklarını şaklattı ve aurası bir anlığına sarı renkte parladı. Odanın havası ılındı, sonra iyice ısındı; çürük yumurta kokusuyla ağırlaştı.

"O ikinci sınıf savaşçılara gerek yok. Disir, Gölge'yi öldürecek," dedi Dee'nin sağında duran kız.

"Nasıl?" diye meydan okudu Dee.

"O diğer savaşçılarda olmayan bir şey var bizde."

Dee sabırsızlıkla "Bilmece gibi konuşuyorsunuz," dedi.

"Söyleyin ona," dedi Machiavelli.

En soluk renk gözlü Disir başını ona doğru çevirdi, sonra tekrar Dee'ye baktı. Uzun parmakları Büyücü'nün yüzüne doğru uzanıp kıpırdandı. "Yggdrasill'i yok edip, uzun zamandır Dünya Ağacı'nın köklerinde mahsur olan bizim biricik yaratığımızı özgür bıraktın."

Dee'nin gözlerinin ardında bir şey titreşti ve ağzının kenarında bir kas seğirdi. "Nidhogg mu?" Machiavelli'ye baktı. "Bunu biliyor muydun?"

Machiavelli başıyla onayladı. "Elbette."

Çivit mavisi gözlü Disir, Dee'ye yaklaştı ve adamın yüzüne tepeden baktı. "Evet Nidhogg'u özgürlüğüne kavuşturdun; Ceset Yiyicisi'ni." Hâlâ Dee'nin üzerine doğru eğilmiş hâldeyken, başını çevirip Machiavelli'ye baktı. Kız kardeşleri de İtalyan'a doğru döndüler. "Bizi Gölge'nin ve ötekilerin saklandıkları yere götür, son-

ra bırak bizi orada. Nidhogg'u saldık mı, Scathach'ın sonu gelmiş demektir."

"Yaratığı kontrol edebilecek misiniz?" diye merakla sordu Machiavelli.

"Gölge'den beslenip önce onun hatıralarını, sonra da etini ve kemiklerini yiyip tüketti mi, uyumaya ihtiyacı olacak. Scathach gibi bir ziyafetten sonra, herhâlde birkaç yüzyıl uyur. O zaman onu tekrar ele geçiririz."

Niccolò Machiavelli başını salladı. "Ücretinizi konuşmadık."

Üç Disir gülümsedi, ne korkunç şeylere tanık olmuş Machiavelli bile onların yüzlerindeki ifadelerden ürktü. "Ücret yok," dedi çivit mavisi gözlü Disir. "Bunu kavimimizin onurunu onarmak ve kaybettiğimiz ailemizin öcünü almak için yapıyoruz. Gölge Scathach, kız kardeşlerimizden birçoğunu yok etti."

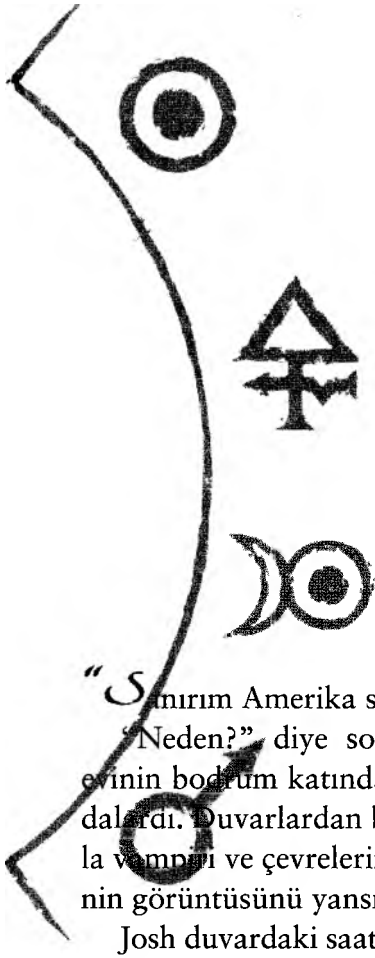
Machiavelli onayladı. "Anlıyorum. Ne zaman saldırıya geçeceksiniz?"

"Şafak vaktinde."

Dee, "Neden şimdi değil?" diye sordu.

"Biz alaca karanlık yaratıklarıyız. Geceyle gündüz arasındaki o vakitsiz anlarda, en güçlü hâlimizde oluruz," dedi biri.

"Yenilmez oluruz," diye ekledi kız kardeşi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sanırım Amerika saatinde kaldım," dedi Josh.

"Neden?" diye sordu Scathach. Saint-Germain'in evinin bodrum katındaki tam donanımlı spor salonundaydılar. Duvarlardan biri aynayla kaplıydı; genç adamla vampir ve çevrelerindeki son model egzersiz aletlerinin görüntüsünü yansıtıyordu.

Josh duvardaki saate baktı. "Saat sabahın üçü... Yorgunluktan ölüyor olmam lazım, ama gayet uyanığım hâlâ. Belki Amerika'da saat altı olduğundandır."

Scathach onayladı. "Bu, sebeplerden biri. Bir diğeri de Nicholas ve Saint-Germain gibi, özellikle de kız kardeşin ve Joan gibi insanların yanında olman. Henüz güçlerin uyandırılmamışsa da, gezegendeki en güçlü auralardan bazılarıyla berabersin. Senin auran onların gücünden biraz biraz besleniyor, bu da seni canlandırı-

yor. Fakat sırf kendini yorgun hissetmiyorsun diye, bu dinlenmene gerek yok demek değil," diye ekledi. "Bol bol da su iç. Auran bolca sıvı kullanıyor. Bedeninde yeterli su bulundurmalısın."

Bir kapı açıldı ve Joan spor salonuna girdi. Scathach siyahlara bürünmüş, Joan ise bol beyaz pantolon ve beyaz spor ayakkabı üzerine uzun kollu beyaz bir tişört giymiş hâldeydi. Fakat Scathach gibi Joan'un da elinde bir kılıç vardı. Neredeyse utangaç bir tavırla, "Belki bir asistana ihtiyacın vardır diye düşündüm," dedi.

"Yattın sanıyordum?" dedi Scathach.

"Bugünlerde pek uyumuyorum. Uyuduğumda da rüyalarım hep sıkıntılı. Ateş görüyorum rüyalarımda." Hüzünle gülümsedi. "Ne tuhaf bir durum değil mi? Ateşin Efendisi'yle evliyim, ama yangın rüyaları beni dehşete düşürüyor."

"Francis nerede?"

"Ofisinde, çalışıyor. Saatlerce kalır orada. Artık hiç uyuyor mu emin değilim. Şimdi," dedi Josh'a bakıp konuyu değiştirerek. "Nasıl gidiyor?"

"Daha hâlâ kılıcı tutmayı öğreniyorum," diye söylendi, hafiften bir utanç vardı sesinde. Filmlerde görmüştü; insanların kılıçla nasıl savaştığını bildiğini sanıyordu. Fakat bir kılıcı elinde tutmanın ne denli zor olacağını hiç tahmin etmemişti. Scathach son otuz dakikayı ona Clarent'i elinden düşürmeksizin nasıl tutacağını ve kılıcı nasıl hareket ettirebileceğini öğretmeye çalışarak geçirmişti. Pek başarılı olamamıştı henüz; oğlan her çevirişinde, alet tüm ağırlığıyla elinden kayıp gidiyordu.

İyice cilalanmış ahşap yer döşemesi, taş bıçağın çarptığı yerlerde çizikler ve göçüklerle dolmuştu. "Sandığımdan zormuş," diye kabul etti nihayet. "Herhangi bir noktada öğrenebilecek miyim emin değilim."

"Scathach sana bir kılıçla nasıl savaşacağını öğretebilir," dedi Joan kendinden emin bir edayla. "Bana o öğretti. Sıradan bir köylü kızını aldı ve onu bir savaşçıya dönüştürdü." Bileğini büktü ve neredeyse kendisiyle aynı boydaki kılıcı havada neredeyse insansı bir iniltiyle oynayıp kıvrıldı. Josh hareketin aynısını yapmayı denedi ve Clarent elinden döne döne uçtu. Kılıç burnu üzerinden yere saplandı, ahşabı çatlatarak ileri geri salındı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Josh.

"Kılıç dövüşüyle ilgili bildiğini sandığın her şeyi unut," dedi Scathach. Joan'a bir bakış attı. "Çok fazla televizyon izlemiş. Kılıcı bir ponpon kızın çubuğu gibi fırıl fırıl döndürebileceğini sanıyor."

Joan sırıttı. Kendi uzun kılıcını hünerle çevirip, kabzası önden Josh'a uzattı. "Tut."

Josh sağ eliyle kılıca uzandı.

"Her iki elini birden kullansan iyi olur," diye önerdi ufak tefek Fransız kadın.

Josh ona aldırış etmedi. Parmaklarını Joan'un kılıcının kabzasına dolayarak onu kadının elinden kaldırmaya çalıştı. Ve başarısız oldu. Kılıç inanılmaz derecede ağırdı.

"Neden hâlâ başlangıç düzeyinde olduğumuzu görebiliyorsun herhâlde," dedi Scatty. Kılıcı Josh'un elinden kapıp Joan'a fırlattı, o da rahatlıkla yakaladı.

"Gel de bir kılıcı nasıl tutman gerektiğinden başlayalım." Joan, Josh'un sağına konuşlandı, Scathach ise soluna. "İleriye bak."

Josh aynaya baktı. O ve Scathach aynada tüm açık seçik görünürken, Jeanne d'Arc'ı çok hafif, gümüş rengi bir buğu kuşatıyordu. Gözlerini kırpıştırdı, iyice yumdu fakat tekrar açtığında, buğu hâlâ oradaydı.

"Auram," diye açıkladı Joan, oğlanın sormak üzere olduğu soruyu öngörerek. "Genellikle insan gözüne görünmez, ama bazen fotoğraflarda ya da aynalarda belirliveriyor."

"Senin auran Sophie'ninki gibi, öyle değil mi?" dedi Josh.

Jeanne d'Arch başını salladı. "Ah yok, kız kardeşininki gibi değil," diyerek oğlanı şaşırttı. "Onunki çok daha güçlü."

Joan uzun kılıcı kaldırdı, bıçağın ucu ayaklarının arasında kalacak ve her iki eli de kabzanın dibine yaslanacak şekilde çevirdi. "Şimdi, bizim yaptığımızı yap.... Yavaşça yap bunu." Uzun kılıcı sabit tutarak sağ kolunu öne uzattı. Josh'un solunda, Gölge iki kolunu birden uzatıp iki kısa kılıcını hemen önünde tuttu.

Josh parmaklarını taş kılıcın kabzasına doladı ve sağ kolunu kaldırdı. Daha tümüyle uzatamadan bile, kolu bıçağın ağırlığıyla titremeye başlamıştı. Dişlerini gıcırdatarak, kolunu sabit tutmaya çabaladı. Kolunu indirip omuzunu yuvarlayarak "Çok ağır," dedi nefes nefese. Kasları sızlamıştı. Bu, yaz tatilinden sonraki ilk futbol antrenmanı gibiydi biraz.

"Şöyle dene. Beni seyret." Joan ona kabzayı her iki elle birden nasıl tutacağını gösterdi.

İki elini birden kullanınca, Josh kılıcı önünde düz tutmanın daha kolay olduğunu gördü. Bu sefer kılıcı tek elle tutarak tekrar denedi. Kılıç, otuz saniye kadar sabit kaldı, sonra ucu titremeye başladı. Josh, iç çekerek kollarını indirdi. "Tek elle yapamıyorum," diye söylendi.

"Zamanla yapacaksın," diye çıkıştı Scathach, sabrı taşıyordu.

"Ama şimdilik sana onu iki elle tutarak nasıl kullanacağını öğreteceğim; Doğu usulü."

Josh onayladı. "O daha kolay olabilir." Yıllarca tekvando yapmıştı, her zaman da Japon kılıç dövüşü kendoya başlamak istemişti, fakat anne babası bunun fazla tehlikeli olduğunu söyleyerek izin vermemişlerdi.

Joan gri, ışıl ışıl gözleriyle Scathach'ın aynadaki yansımasına bakarak, "Tek ihtiyacı olan pratik yapmak," dedi ciddiyetle.

"Ne kadar çok pratik yapmak?" diye sordu Josh.

"En az üç yıl."

"Üç yıl mı?" Derin bir nefes alarak önce bir avcunu sonra ötekini pantolonuna sildi ve tekrar kabzayı kavradı. Sonra aynada kendine bakıp her iki kolunu birden uzattı. "Umarım Sophie benden daha iyi bir iş çıkarıyordur," diye homurdandı.

Saint-Germain Kontu, Sophie'yi evin ufacık teras bahçesine çıkarmıştı. Paris manzarası göz alıcıydı. Kız parmaklıklara yaslanarak tepeden Champs-Elysées'ye

baktı. Trafik nihayet azalıp aralıklı bir akıntıya dönüşmüştü, şehir de durgun ve sessizdi. Derin derin nefes aldı. Hava serin ve nemliydi. Çatının her yanına saçılmış, içlerinden saçak saçak bitkiler taşan düzinelerce süslü püslü saksıdan yükselen bitki özü kokuları nehrin ekşimsi kokusunu bastırıyordu. Sophie kollarını gövdesine dolayıp hızla kollarını sıvazladı ve ürperdi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Saint-Germain.

"Birazcık," dedi kız, gerçi üşüyor muydu yoksa heyecandan mı kaynaklanıyordu bu his, emin değildi.

Saint-Germain'in kendisini buraya ona Ateş Büyüsü'nü öğretmek üzere getirdiğini biliyordu.

"Bu geceden sonra, bir daha asla üşümeyeceksin," diye söz verdi Saint-Germain. "Antarktika'da şort ve tişört giyip dolaşarak hiçbir şey hissetmeyebilirsin." Uzun saçlarını alnından çekerek, saksının birinden bir yaprak kopardı, bunu avuçları arasında yuvarladı ellerini hızla birbirine sürttü. Keskin nane kokusu havaya yayıldı. "Joan yemek yapmaya bayılır. Tüm otlarını, baharatlarını burada yetiştiriyor," diye açıkladı, derin derin nefes alarak. "On kadar farklı nane, kekik, adaçayı ve fesleğen türü var. Ve elbette lavanta. Lavantaya bayılır, ona gençliğini hatırlatıyor."

"Joan ile nerede tanıştın? Burada, Fransa'da mı?"

"Nihayet burada bir araya geldik ama ister inan ister inanma onunla ilk California'da tanıştım. 1849 yılıydı; ben altın aramakla uğraşıyordum, Joan da misyonerlik yapıyor, altın peşinde Batı'ya gidenler için bir aşevi ve hastane işletiyordu."

Sophie yüzünü buruşturdu. "Altına Hücum döneminde altın aramakla mı uğraşıyordun? Neden ki?"

Saint-Germain omuz silkti ve hafiften utandı. "'48-49 yıllarında Amerika'daki herkes gibi ben de altın peşine düşmüştüm."

"Ben senin altın yaratabildiğini sanıyordum. Nicholas kendisinin bunu yapabildiğini söylemişti."

"Altın yapmak, uzun, zahmetli bir süreçtir. Toprağı kazıp altın çıkarmak çok daha kolay olur diye düşünmüştüm. Üstelik bir simyacının elinde bir parça altın olursa, onu daha fazla altın yetiştirmekte kullanabilir. Ben de öyle yapmayı tasarlamıştım. Ama satın aldığım arazi işe yaramaz çıktı. Ben de araziye bir parça altın gömüp onu oraya yeni gelmiş insanlara satmaya başladım."

"Ama bu çok yanlış bir şey," dedi Sophie, şaşırıp kalmıştı.

"O zaman gençtim," dedi Saint-Germain. "Ve aç. Ama bu bir mazeret değil," diye de ekledi. "Her neyse; Joan, Sacramento'da çalışıyormuş ve benden beş para etmez arazi parçaları satın alan insanlarla karşılaşıp duruyormuş. Benim bir dolandırıcı olduğumu düşünmüş –ki öyleydim– ben de onu şu çekilmez hayalperest hayırseverlerden biri olarak görmüştüm. Tabii ikimiz de ötekinin ölümsüz olduğundan haberdar değildik ve birbirimizden görür görmez nefret ettik. Yıllar içinde tekrar tekrar karşılaştık ve sonra, İkinci Dünya Savaşı sırasında burada, Paris'te tekrar buluştuk. O, direniş kuvvetlerinin yanında savaşıyordu; ben de Amerikalı-

lar için casusluk yapıyordum. O zaman herkesten farklı olduğumuzu anladık. Savaşı atlattık ve o zamandan beri ayrılmadık, gerçi Joan arka planda kalmayı tercih ediyor. Hayran bloglarımın veya dedikodu dergilerinin hiçbiri evli olduğumuzu bile bilmiyor. Herhâlde düğün fotoğraflarını bir servet karşılığında satabilirdik, ama Joan dikkat çekmemeyi tercih ediyor."

"Neden?" Sophie ünlülerin özel hayatlarına değer verdiklerini biliyordu, ama tümüyle görünmez olmayı seçmek adamakıllı tuhaf geliyordu.

"Eh... Hatırlarsan ünlü olduğu son sefer, insanlar onu kazığa gerip yakmaya çalıştılar."

Sophie başıyla onayladı. Görünmezliği tercih etmek bir anda tümüyle mantıklı gelmişti. "Scathach'ı ne kadar zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Yüzyıllardır. Joan ve ben bir araya geldiğimizde, bir sürü ortak tanıdığımız olduğunu keşfettik. Hepsi ölümsüzdü tabii. Joan onu benim tanıdığımdan çok daha uzun zamandır tanıyor.

Gerçi kimse Gölge'yi gerçekten tanıyor mu, ona da emin değilim ya..." diye ekledi buruk bir gülümsemeyle. "Her zaman öyle..." Durdu, doğru sözcüğü arıyordu.

"Yalnız mı diyecektin?" diye önerdi Sophie.

"Evet. Yalnız." Gözlerini şehre dikti ve sonra hüzünle başını salladı, hafifçe dönüp Sophie'ye baktı. "Karanlık Atalara karşı ne denli sık tek başına karşı koyduğunu, kaç kere bu dünyayı onlardan korumak için kendini korkunç tehlikelere attığını biliyor musun?"

Sophie daha bilmediğini gösterircesine başını sallarken, bir dizi görüntü bilincinde çaktı; Cadı'nın hafızasından kesitlerdi bunlar...

Derilere ve zincir zırha bürünmüş Scathach, ellerinde ışıl ışıl iki kılıç, tek başında bir köprünün üzerinde, devasa, sümüklü böcekvari canavarlar diğer uçta toplanırken durmuş bekliyordu.

Scathach, tümüyle zırhlar kuşanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kılıçları ayaklarının dibine saplanmış hâlde ihtişamlı bir şatonun girişinde duruyordu. Karşısında, kertenkele benzeri koskocaman yaratıklardan oluşan bir ordu vardı.

Fok derileri ve kürkler içinde Scathach, buzdan oyulmuş gibi yaratıklar onu kuşatırken hareket hâlindeki bir buz kütlesi üzerinde duruyordu.

Sophie dudaklarını yaladı. "Neden... Neden yapıyor bunu?"

"Çünkü o bu. Olduğu kişi, olduğu şey bu." Kont kıza baktı ve üzüntüyle gülümsedi. "Ve çünkü tek bildiği bu. Şimdi," dedi canlanarak. Ellerini tekrar birbirine sürtüşüyle kıvılcımlar ve küller gece karanlığında yükseldi. "Nicholas, Ateş Büyüsü'nü öğrenmeni istiyor. Gergin misin?" diye sordu.

"Biraz. Daha önce kimseye öğrettin mi?" diye sordu Sophie tereddütle.

Saint-Germain eğri büğrü dişlerini gözler önüne sererek sırıttı. "Hiç kimseye öğretmedim. Sen benim ilk... ve muhtemelen son öğrencim olacaksın."

Kız midesinin altüst olduğunu hissetti; bir anda bu çok da iyi bir fikir gibi görünmedi. "Neden öyle diyorsun?"

"Eh, büyülü yetenekleri uyandırılmış başka biriyle karşılaşma olasılığı epeyce düşük; aurası seninki kadar saf biriyle karşılaşmaksa neredeyse imkânsız. Gümüş bir aura inanılmaz derece nadirdir. Joan ona sahip olan son humaniydi, o da 1412'de doğmuştu, öyle düşün. Sen gerçekten çok özelsin Sophie Newman."

Sophie güçlükle yutkundu, kendini pek de özel hissetmiyordu.

Saint-Germain baca çıkıntısına dayanmış basit bir tahta bankta oturuyordu. "Gel yanıma otur da sana bildiklerimi anlatayım."

Sophie, Saint-Germain Kontu'nun yanına oturdu ve çatının üzerinden şehre baktı. Kendisine ait olmayan hatıralar bilincinin sınırlarında titreşiyor; başka bir siluete sahip bir şehri, dev bir kalenin etrafına üşüşmüş alçak binalardan oluşan, üzerinden gecenin içine doğru dumanın binlerce yol hâlinde yükseldiği bir şehri işaret ediyordu. Kız mahsus kendini bu düşüncelerden uzaklaştırdı, zira Paris'i Endor Cadısı'nın hatırladığı şekliyle, geçmiş bir dönemdeki hâliyle gördüğünü fark etmişti.

Saint-German dönüp kıza baktı. "Elini bana ver," dedi yumuşak bir sesle. Sophie sağ elini adamın eline bıraktı ve anında ılık bir hissin bedeninde dolaşarak içindeki ürpertiyi alıp götürdüğünü hissetti. "İzin ver de sana benim kendi hocamın Ateş hakkında bana öğrettiklerini anlatayım."

Kont konuşurken, parlayan işaret parmağını kızın avcunda gezdiriyordu, teninin üzerindeki çizgileri ve oyukları takip ederek bir desen oluşturuyordu. "Hocam demişti ki, Hava, Su, hatta Toprak Büyüsü'nün tüm büyülerin en kuvvetlisi olduğunu söyleyenler çıkacaktır. Ama yanılıyorlar. Ateş Büyüsü tüm ötekilerden üstündür."

Konuşurken, hemen önlerindeki hava önce aydınlanmaya sonra ışıldamaya başladı. Sophie, sanki bir buğunun içinden bakar gibi, dumanın Kont'un sözcükleriyle kıvrılıp oynayarak görüntüler, simgeler, resimler yaratışını seyrediyordu. Uzanıp onlara dokunmak istiyordu, fakat kıpırdamadı. Sonra teras ve Paris yok oldu. Duyabildiği tek şey Saint-Germain'in yumuşak bir tonda direnen sesi, tek görebildiğiyse yanan közdü. Fakat adam konuştukça, ateşin içinde görüntüler oluşmaya başladı.

"Ateş havayı tüketir. Suyu ısıtıp buhara çevirebilir, toprağı çatlatıp yarabilir."

Kızın gözleri önünde, yanardağ ergimiş kayaları havaya fışkırttı. Kara-kızıl lavlar ve akkor hâlinde köz, çamur ve taştan ibaret bir kasabanın üzerine yağdı.

"Ateş yok eder, ama yaratır da. Bir orman, serpilmek için ateşe ihtiyaç duyar. Bazı tohumların çimlenmesi ateşe bağlıdır."

Alevler birer yaprak gibi kıvrıldı ve Sophie kavrulup küle dönmüş bir orman, korkunç bir yangının izleriyle mahvolmuş ağaçlar gördü. Fakat ağaçların diplerinde, muhteşem bir parlaklıkta yeşil filizler, küllerin arasından fışkırıyordu...

"Eski çağlarda, ateş humaniyi ısıttı, sert iklimlerde hayatta kalmalarını sağladı."

Ateşin içinde çorak, kayalık, karlarla kaplı bir arazi göründü; fakat Sophie mağaralarla dolu kayalığın ılık, sarı-kırmızı alevlerle aydınlandığını seçebiliyordu.

Ani bir çatırtı koptu ve kalem gibi ince bir alev tutamı gece karanlığında havaya yükseldi. Kız başını kaldırıp alevi göklerde, ta ki yıldızların arasında gözden kaybolunca dek takip etti.

"Ateş Büyüsü budur işte."

Sophie başını salladı. Teni sızladı ve başını önüne indirdiğinde, Saint-Germain'in parmaklarından ufacık sarı-yeşil alevlerin aktığını gördü. Alevler kendi teni üzerinde titreşerek, tüy gibi yumuşak, serin bir dokunuşla bileğine dolanarak etinde belli belirsiz siyah izler bıraktılar. "Ateşin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Annem bir arkeolog," dedi sersem sersem. "Bir keresinde bana, insanoğlunun uygarlık yoluna ancak yiyeceği eti pişirmeye başladıktan sonra koyulabildiğini söylemişti."

Saint-Germain gülümseyiverdi. "Bunun için Promete'ye ve Cadı'ya teşekkür etmen lazım. Ateşi, ilk ilkel humaniye onlar götürdü. Pişirebilmek, insanoğlunun avladığı eti hazmetmesini kolaylaştırdı, bedenlerinin besinleri daha rahat emmesini sağladı. Onları ısıttı ve mağaralarını güvenli kıldı. Ayrıca Promete onlara aynı ateşi alet ve silahlarını sertleştirmekte nasıl kullanacaklarını öğretti." Kont, Sophie'nin bileğini eliyle kavrayıp sanki nabzını ölçüyormuş gibi tuttu. "Eski dünyadan günümüze, ateş, her büyük uygarlığı tetikleyen şey ol-

muştur. Güneş'in verdiği ısı olmasa, bu gezegen kayalar ve buzdan ibaret olurdu."

O konuşurken, bir kez daha Sophie'nin gözleri önünde görüntüler belirdi. Bunları, adamın ellerinden süzülen duman meydana getiriyordu. Görüntüler, durgun havada asılı kaldı.

...Kahverengiye çalan gri renkli bir gezegen, çevresinde dönen tek bir uyduyla, uzayda dönüp duruyordu.

Ne beyaz bulutlar vardı, ne mavi sular, ne yeşil kıtalar, ne de altın sarısı çöller. Yalnızca gri. Kara kütlelerinin, yekpare kayalara çizilmiş belli belirsiz ana hatları bir de. Sophie aniden, gördüğü şeyin Dünya olduğunu fark etti. Muhtemelen Dünya'nın çok ileri gelecekteki hâliydi bu. Şaşkınlık içinde derin bir nefes aldı, nefesini verişiyle duman uçuşarak görüntüyü de alıp götürdü.

"Ateş Büyüsü'nün en kuvvetli hâli güneş ışığı altındadır." Saint-Germain sağ elini kıpırdattı ve işaret parmağıyla bir simge çizdi. Bu simge havada parlayarak asılı kaldı; hüzmeler saçan bir güneş gibi, bir çember ve sivri çıkıntılardan oluşuyordu. Kont şeklin üzerine üfledi ve görüntü çözünüp kıvılcımlara dönüştü. "Ateş olmadan, biz hiçbir şeyiz."

Saint-Germain'in sol eli artık tümüyle bir alevle kuşatılmıştı, fakat hâlâ Sophie'nin bileğine dolanmış hâldeydi. Kırmızılı beyazlı ateş şeritleri kızın parmaklarına dolandı ve avcunda birikti. Her bir parmak minicik bir mum gibi, kırmızı, sarı, yeşil, mavi ve beyaz renklerde yanıyordu; ne var ki kız herhangi bir acı yahut korku hissetmiyordu.

Saint-Germain, "Ateş iyileştirebilir; bir yarayı kapatıp hastalıkları kesebilir," diye ciddiyetle sözüne devam etti. Soluk mavi gözlerinde altın bir köz yanıyordu. "Diğer tüm büyülerden farklıdır, çünkü auranın saflığına ve gücüne doğrudan bağlı olan tek büyüdür. Toprak, Hava veya Su Büyülerinin temellerini neredeyse herkes öğrenebilir. Tılsımlar ve efsunlar ezberlenebilir, kitaplara yazılabilir, fakat Ateş'i tutuşturma gücü kişinin içinden gelir. Aura ne kadar safsa, Ateş o kadar güçlü olur. Bu demektir ki, çok dikkatli olmalısın Sophie, çünkü auran son derece saf. Ateş Büyüsü'nü bedeninden saldığında, büyü son derece yoğun olacak. Flamel seni güçlerini haddinden fazla kullanmama konusunda uyarıp, aksi takdirde olduğun yerde tutuşuvereceğini söylemiş miydi?"

"Scatty neler olabileceğini anlattı bana," dedi Sophie.

Saint-Germain başıyla onayladı. "Yorgun veya zayıf düşmüş olduğun anlarda asla Ateş yaratma. Ateş unsurunun kontrolünü kaybedersen, güç geri teper ve tek bir anda seni yakar kavurur."

Artık Sophie'nin sağ elinde, istikrarla yanan, katı bir alev topu duruyordu. Kız, sol elinin sızladığını hissetti ve hemen elini banktan kaldırdı. Eli ardında, tahtanın üzerinde, üstünden duman tüten kara bir iz bıraktı. Donuk bir patlama sesiyle sol elinde mavi alevlerden bir birikinti belirdi ve her bir parmağı aydınlandı.

"Neden hissedemiyorum?" diye sordu Sophie.

Saint-Germain, "Auran tarafından korunuyorsun," diye açıkladı. "Ateşi şekillendirebilirsin, tıpkı Joan'un

sana auranı gümüş nesneler hâlinde şekillendirmeyi öğrettiği gibi. Ateş küreleri veya mızrakları yaratabilirsin." Parmaklarını şakırdattı ve bir dizi irice, yuvarlak kıvılcım yerde sekmeye başladı. Sonra işaret parmağını uzattı ve ufacık, zikzaklı, mızrak gibi bir alev en yakındaki kıvılcıma doğru atılıp ona ölümcül bir isabetle çarptı. "Güçlerine tümüyle hâkim olabildiğinde, Ateş Büyüsü'nü istediğin zaman kullanabileceksin. O zamana dek bir tetikleyiciye ihtiyacın olacak."

"Tetikleyici mi?"

"Normalde auranı, tutuşturacağın noktaya yoğunlaştırmak için saatlerce odaklanman gerekir. Ama çok eskilerde bir ara birileri, bir tetikleyici oluşturma fikriyle çıktı ortaya. Bir kısayol yani. Kelebeklerimi görmüştün değil mi?"

Sophie başıyla onayladı. Kont'un bileklerine dolanıp kolundan yukarıya doğru çıkan, düzinelerce minik kelebek dövmesini hatırlamıştı.

"İşte benim tetikleyicim onlar." Saint-Germain kızın ellerini havaya kaldırdı. "Ve artık senin de tetikleyicilerin var."

Sophie ellerine baktı. Ateş sönmüş, teninde ve bilekleri etrafında siyah, kurum gibi yollar bırakmıştı. Ellerini birbirine sürttü, fakat tek becerebildiği toza iyice bulanmak oldu.

"İzin ver de yardım edeyim." Saint-Germain bir çiçek sulama kovasını tutup salladı. İçinde su çalkalandı. "Ellerini uzat." Adam kızın avuçlarına suyu döktü, su kızın ellerine değdiğinde cızırdadı ve siyah izleri yıkadı geçti.

Kont arka cebinden tertemiz beyaz bir mendil çıkarıp kovadaki suya batırdı ve özenle geride kalan is lekelerini sildi. Fakat kızın sağ bileğinde, tam Saint-Germain'in az önce tuttuğu noktada, is lekesi çıkmıyordu. Kalın, siyah bir şerit bileğini bir bilezik gibi kuşatıyordu.

Saint-Germain parmaklarını şakırdattı ve işaret parmağıyla serçe parmağı aydınlandı. Işığı Sophie'nin eline yaklaştırdı.

Kız eline baktığında, tenine bir dövme yakılmış olduğunu anladı.

Sessizce kolunu kaldırıp bileğini çevirerek etrafına dolanan karmaşık şeridi inceledi. Altın ve gümüşten birer yol kıvrılıp birbirlerine dolanarak, girift, neredeyse Kelt motiflerini andıran bir desen ortaya çıkarıyorlardı. Bileğinin iç kısmında, Saint-Germain'in evvelden başparmağını bastırdığı yerde, merkezinde kırmızı bir nokta bulunan, kusursuz, altın rengi bir çember vardı.

"Ateş Büyüsü'nü tetiklemek istediğinde, başparmağını çembere bastır ve auranı yoğunlaştır," diye açıkladı Saint-Germain.

"Bu Ateş'i anında canlandıracaktır."

Sophie, "Bu kadar mı yani?" diye sordu. "Hepsi bu mu?"

Saint-Germain başıyla onayladı. "Hepsi bu. Neden, ne bekliyordun ki?"

Sophie başını iki yana salladı. "Bilmem. Sadece, Endor Cadısı bana Hava Büyüsü'nü öğrettiğinde vücudumu bir mumya gibi bandajlarla sarmalamıştı."

Saint-Germain utangaçça gülümsedi. "Eh, ben Endor Cadısı değilim tabii. Joan, Cadı'nın sana tüm hatıralarını ve bilgisini aşıladığını söyledi. Bunu neden yapmış olabilir hiçbir fikrim yok. Kesinlikle gerekli olan bir şey değildir. Ama kendine göre gerekçeleri olduğuna hiç şüphem yok. Ayrıca ben öyle bir şey nasıl yapılır bilmiyorum. Kaldı ki tüm düşüncelerimi ve hatıralarımı bilmeni isteyeceğime emin değilim," diyerek sırıttı. "Bazıları hiç hoş şeyler değil."

Sophie gülümsedi. "İçim rahatladı. Bir deste daha hatırayla baş etmeye çalışmak pek iyi olmazdı." Elini kaldırıp bileğindeki çembere bastırdı ve serçe parmağından duman yükseldi. Sonra tırnağı donuk bir turuncuya döndü ve bir an sonrasında ince, titreşen bir alevle tutuştu. "Ne yapman gerektiğini nereden biliyordun?"

"Eh, ben her şeyden önce bir simyacıydım. Sanırım bugünün dünyasında olsa bana bir bilim adamı denilebilirdi. Nicholas benden seni Ateş Büyüsü konusunda eğitmemi istediğinde, bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. O yüzden bu konuya başka herhangi bir deneye yaklaşacağım gibi yaklaştım."

"Deney mi?" Sophie gözlerini kırpıştırdı. "Kötü de gidebilir miydi yani?"

"Asıl tehlike gayet basit bir şekilde, işe yaramaması olurdu."

Sophie sonunda, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra sırıttı. "Gerçekten de bu sürecin çok daha olaylı bir şey olacağını sanıyordum. Bu kadar..." durdu, doğru sözcüğü arıyordu. "Bu kadar olağan bir şey olmasına memnun oldum."

"O kadar da olağan değil canım! Ateş gücü üzerinde hâkimiyet kurmak her gün yaptığın bir şey değil herhâlde. Olağanüstü desek?" diye önerdi Saint-Germain.

"Tabii o da olabilir."

"İşte bu kadar. Tabii öğretebileceğim, daha doğrusu öğreteceğim bazı numaralar var. Yarın sana ateşten küreler, simitler ve çemberler yaratmayı gösteririm. Ama tetikleyicin olduğu sürece, Ateş gücünü istediğin zaman çağırabilirsin."

"Peki herhangi bir şey demem gerekiyor mu?" diye sordu Sophie. "Herhangi bir sözcük filan öğrenmem lazım mı?"

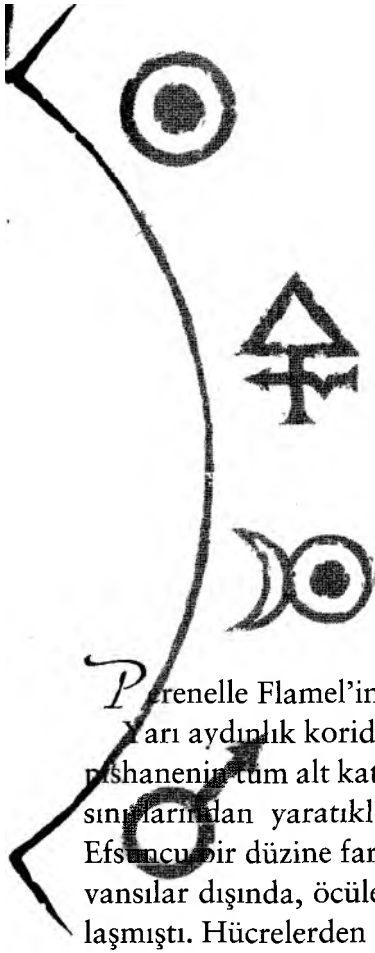
"Ne gibi?"

"Eh, sen Eiffel Kulesi'ni aydınlattığında *egnes* filan gibi bir şey demiştin."

"*Ignis*," dedi Kont. "Latincede ateş demek. Hayır, herhangi bir şey demene gerek yok."

"Peki sen niye dedin o zaman?"

Saint-Germain sırıttı. "Havalı olur gibi geldi."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Perenelle Flamel'in aklı karışmıştı.

Yarı aydınlık koridorlarda usulca dolanarak ada hapishanenin tüm alt kat hücrelerinin efsanelerin karanlık sınıflarından yaratıklarla dolu olduğunu keşfetmişti. Efsuncu, bir düzine farklı vampir cinsi ve bilumum hayvansılar dışında, öcüler, troller ve gece cinleriyle karşılaşmıştı. Hücrelerden birinde, uyumakta olan çocuk bir minotordan başka bir şey yoktu; hemen karşısındakindeyse iki yamyam *windigo*, bir *oni* üçlüsünün yanı başında kendilerinden geçmiş hâlde yatıyordu. Bütün bir koridor dolusu hücreyse tümüyle ejder soylarına, yılan kuyruklu ejderhalarla ateş kusan ejderlere ayrılmıştı.

Perenelle bunların tutsak olduğunu sanmıyordu. Hücrelerin hiçbiri kilitli değildi, ne var ki yaratıkların hepsi uykudaydı ve önleri ışıl ışıl gümüş örümcek ağla-

rıyla kaplıydı. Yine de, bunun yaratıkların tutsak edildiği anlamına mı geldiğini, yoksa onları birbirlerinden uzak tutmak için mi yapıldığına emin olamıyordu. Burada karşılaştığı yaratıkların hiçbiri birbirinin müttefiki değildi. Önündeki ağın paramparça bir hâlde kapının üzerinden sarktığı bir hücrenin önünden geçti.

Hücre boştu, fakat ağ ve yerler kemiklerle doluydu, bu kemiklerin hiçbiri de biraz olsun insana aitmiş gibi durmuyordu.

Bunlar bir düzine farklı ülkeye ve bir o kadar çok sayıda farklı mitolojiye ait yaratıklardı.

Windigo gibi bazılarının daha önce sadece bahsini duymuştu, ama en azından bunların ana vatanı Amerika kıtasıydı. Kimi başkaları –bildiği kadarıyla– Yeni Dünya'ya hiç ayak basmamış, memleketlerinde ya da o topraklara komşu Gölge Alemlerinde, güvenli bir şekilde varlıklarını sürdürmüşlerdi. Japon oniler, Kelt canavarlarıyla aynı yerde, bir arada var olmamalıydı.

Burada fena hâlde yanlış bir şeyler oluyordu.

Perenelle bir köşeyi döndü ve bir esintinin saçlarını uçuşturduğunu hissetti. Yüzünü esintiye döndü, tuz ve yosun kokusuyla burun delikleri yandı. Arkasına hızlıca bir bakış atıp koridorda hızla ilerlemeye koyuldu.

Dee bu yaratıkları toplayıp bir araya yığıyor olmalıydı, peki ama neden? Ve daha önemlisi, nasıl? Tek bir vetalayı bile ele geçirmek duyulmamış bir şeydi, kaldı ki burada bir düzinesi vardı! Ayrıca bir bebek minotoru annesinden ayırmayı nasıl başarmışlardı? Ne kadar korkusuz ve öldürücü olursa olsun, Scathach bile

mümkünse boğa başlı ırkla karşı karşıya kalmamayı yeğlerdi.

Perenelle bir dizi basamağa vardı. Havadaki tuz kokusu artık daha kuvvetli, esinti daha serindi; fakat ayağını basamağa atmakta tereddüt etti. Eğilip merdivenin üzerinde örümcek ağının gümüşi yollarından bulunup bulunmadığını kontrol etti. Yoktu. Alt kat hücrelerini bezeyen ağları neyin örmüş olduğunu hâlâ çözememişti, bu da onu son derece tedirgin ediyordu. Bu ağları örenlerin muhtemelen uykuda olduğuna işaret ediyordu, bu da er ya da geç uyanacakları anlamına gelirdi. Uyandıklarında da, tüm hapishane örümceklerle, belki daha da fena bir şeyle dolup taşacaktı.

Bu olduğunda, açıkta bulunmak istemiyordu.

Gücünün bir kısmı bedenine geri dönmüştü. Kendisini korumaya yetecek kadardı bu şüphesiz; fakat büyüsünü kullandığı anda, bu hareketi sfenksi üzerine çeker, kadını aynı anda hem zayıflatır, hem de yaşlandırırdı. Perenelle yaratıkla yüzleşmekte eline sadece tek bir şans geçeceğini biliyor ve o karşılaşma esnasında mümkün olduğunca güçlü olmak istiyordu; daha doğrusu öyle olması gerekiyordu. Gıcırdayan metal merdivenlerden çıkıp pasla kaplı kapıya gelince durdu. Saçlarını geriye atıp kulağını aşınmış metale dayadı. Tek duyabildiği, adayı kemirip durmayı sürdüren denizden gelen donuk dalga sesleriydi. Kapının kulpunu her iki eliyle birden kavrayıp üzerine usulca abandı ve kapıyı itip açtı. Eskimiş menteşeler gıcırdayıp cırlarken dişlerini sıktı, kapının sesi koridorlarda yankılandı.

Perenelle harabeye dönmüş, devrilmiş binalarla çevrili geniş bir avluya çıktı. Sağda Güneş batı yönünde batıyor, taşları ılık, turuncu bir ışığa buluyordu. Bir rahatlamayla iç geçirerek kollarını iki yana açtı, yüzünü Güneş'e döndü, başını geriye attı ve gözlerini kapadı. Durağan elektrik çatırdayarak siyah saçları boyunca aktı ve onları omuzlarından kaldırdı; aurası anında yeniden yüklenmeye başlamıştı. Körfezi döven rüzgâr serindi, kadın derin bir nefes alarak ciğerlerini çürümüşlüğün, küfün ve aşağıdaki canavarların o berbat kokusundan arındırdı.

Ve aniden hücrelerdeki yaratıkların ortak noktasını fark etti – hepsi *gerçekten* de birer canavardı.

Daha uysal ruhlar, şakacı cinler, *feyler*, *huldra* ve *rusalkalar*, elfler ve *inari* neredeydi?

Dee buraya yalnızca avcıları toplamıştı, yırtıcı yaratıkları. Büyücü bir canavar ordusu oluşturuyordu.

Vahşi, uluma gibi bir çığlık adanın dört bir yanında çınlayarak kadının hemen ayaklarının altındaki taşları titretti: "*Efsuncu*!"

Sfenks, Perenelle'in hücresinden kaçmış olduğunu fark etmişti.

"Neredesin Efsuncu?" Temiz deniz havası bir anda sfenksin o pis kokusuna bulandı.

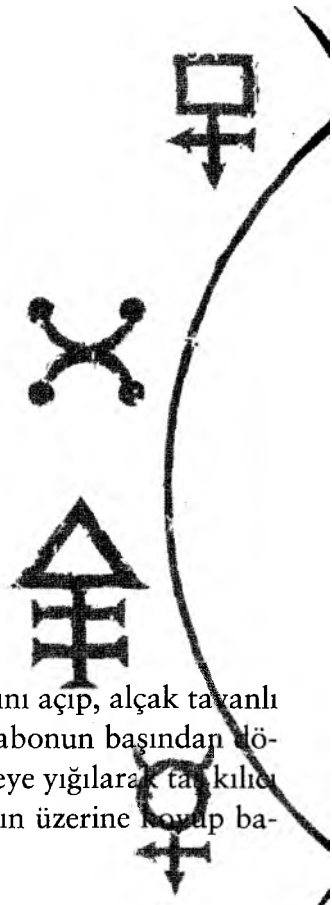
Perenelle, kapıyı kapatmak üzere arkasına dönüyordu ki aşağısında kalan gölgelerin içinde bir kıpırdanma ilişti gözüne. Güneş'e çok uzun süre bakmıştı, altın küre retinası üzerinde yakıcı ardışık görüntüler bırakmıştı. Bir anlığına gözlerini yumdu, sonra onları tekrar açıp loşluğun içine baktı.

Gölgeler kıpırdanıyor, duvarlardan aşağıya akıyor, basamakların dibinde toplanıyordu.

Perenelle başını salladı. Bunlar gölge filan değildi. Bunlar bir yaratık ordusuydu; binlerce, on binlerceydiler. Merdivenlerden yukarıya doğru akmaya başladılar, ancak ışığa yaklaşırken bir nebze yavaşladılar.

Perenelle o zaman ne olduklarını gördü; ölümcül ve zehirli örümceklerdi bunlar. Ağların neden değişik şekillerde olduğunu da anladı. Gözüne ilişen vızır vızır kitlenin içinde kurt örümcekleri ve tarantulalar, karadullar ve kahverengi keşiş örümcekler, bahçe örümcekleri ve huni yuvalı örümcekler vardı. Bunların hep bir arada bulunmaması gerektiğini biliyordu. Bu da demekti ki, onları buraya toplayan ve şimdi de kontrol eden her neyse, muhtemelen aşağılarda pusuya yatmıştı.

Efsuncu metal kapıyı çarpıp kapattı ve altındaki açıklığa iri bir taş parçası sıkıştırdı. Sonra arkasını dönüp koşmaya başladı. Fakat daha ancak on adım kadar atmıştı ki, kapı örümcek yığınlarının ağırlığıyla menteşelerinden kopup devrildi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Josh yorgun argın mutfak kapısını açıp, alçak tavanlı ince uzun odaya girdi. Sophie lavabonun başından dönüp, erkek kardeşinin bir sandalyeye yığılarak tahta kılıcı yere bırakmasını, kollarını masanın üzerine koyup başını kollarına yaslamasını izledi.

"Nasıldı?" diye sordu Sophie.

Oğlan, "Kılımı kıpırdatacak hâlim yok," diye homurdandı. "Omuzlarım ağrıyor, sırtım ağrıyor, kollarım ağrıyor, başım ağrıyor, ellerim su topladı, parmaklarımı zar zor birleştiriyorum." Kıpkırmızı olmuş avuçlarını kız kardeşine gösterdi. "Kılıç tutmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim."

"Peki bir şeyler öğrendin mi?"

"Kılıcı nasıl tutacağımı öğrendim."

Sophie bir tabak dolusu kızarmış ekmeği masanın

üzerinden oğlana doğru itti. Josh anında doğruldu, bir parça ekmeği kaptığı gibi ağzına attı. Kız, "En azından hâlâ yemek yiyebiliyorsun," dedi.

Oğlanın sağ elini tutup avcuna bakmak üzere çevirdi. Kardeşinin acısını paylaşarak, "Uff!" dedi. Josh'un başparmağının kökündeki deri kıpkırmızıydı; su toplamıştı ve epey acı verici görünüyordu.

"Söyledim sana," dedi Josh, ağzı ekmekle tıka basa dolu. "Yara bandı gerek."

"İzin ver de bir şey deneyeyim." Sophie çabucak ellerini birbirine sürttü, sonra sol elinin başparmağını sağ bileğine bastırdı. Gözlerini kapatıp odaklandı... Serçe parmağı serin, mavi bir alevle aydınlandı.

Josh ağzındakini çiğnemeyi bırakıp kıza bakakaldı.

Daha o karşı çıkamadan, Sophie parmağını oğlanın su toplamış teninde gezdirdi. Josh elini çekmeye yeltendi, fakat kız kardeşi bileğini şaşırtıcı bir kuvvetle kavramıştı. Nihayet bıraktığında, Josh elini hemen geri çekti.

"Ne yaptığını sanıyor..." diye konuşmaya başlayarak eline baktı. Fakat yaranın geçmiş olduğunu, geride yalnızca teni üzerinde çok hafif, çember biçimli bir iz kaldığını gördü.

"Francis Ateş'in yaraları iyileştirebileceğini söylemişti de." Sophie sağ elini havaya kaldırdı. Gri duman tutamları parmaklarından yükseldi, sonra her biri alevlendi. Elini yumruk yaptığında, ateş söndü.

"Ben sanmıştım ki..." Josh yutkundu ve tekrar denedi konuşmayı. "Ateş Büyüsü'nü öğrenmeye başladığını bile bilmiyordum."

"Başladım da bitirdim bile."

"Bitirdin mi?"

"Hepsi bitti." Ellerini birbirbirine sürttü, kıvılcımlar havada uçuştu. Sophie ilk uyandırıldığında ve Hava Büyüsü'nü öğrendiğinde, Josh kız kardeşindeki farklılıkları derhâl fark etmişti, bilhassa da yüzünde ve gözlerinde.

Göz renginin hemen göze çarpmayan yeni tonlarını bile seçebilmişti. Bu sefer herhangi bir değişiklik göremiyordu. Aynen daha önce olduğu gibi görünüyordu, ne var ki aynı kişi değildi. Ateş Büyüsü, kız kardeşini ondan bir kademe daha uzaklaştırmıştı. "Farklı görünmüyorsun," dedi Josh.

"Kendimi farklı hissetmiyorum da zaten. Bir tek her şey daha sıcak geliyor," dedi kız. "Üşümüyorum."

Demek kız kardeşi artık buydu. Tanıdığı her diğer ergen gibi görünüyordu. Ne var ki, bu gezegendeki herkesten farklıydı. Temel büyülerden ikisini kontrol edebiliyordu.

Belki tüm bu olanların en korkutucu kısmı da buydu – ölümsüz insanlar, Flamel ve Perenelle, Joan, gösterişli Saint-Germain ve hatta Dee; hepsi son derece *sıradan* görünüyorlardı. Sokakta yanından geçseniz dönüp bir daha bakmayacağınız tipten insanlar. Scathach, kızıl saçları ve çimen yeşili gözleriyle illa ki dikkat çekiyordu. Zaten o da insan değildi.

"Canın... Canın acıdı mı?" diye sordu oğlan, merak ediyordu.

"Hiç acımadı." Gülümsedi. "Neredeyse biraz hayal kırıklığıydı. Francis ellerimi ateşle yıkar gibi bir şey yaptı. Ha, bir de şu var artık," dedi. Sağ kolunu kaldırıp bluzunun kolunu sıyırdı, tenine dağlanmış deseni ortaya çıkardı.

Josh öne eğilip Sophie'nin koluna yakından baktı. "Bu bir dövme," dedi, sesinden kıskançlığı hissediliyordu. İkizler ne zamandır birlikte dövme yaptırmaktan bahsediyorlardı. "Annem bunu görünce çıldıracak." Sonra ekledi: "Nerede yaptırdın? Ve neden?"

Sophie, deseni göstermek üzere bileğini çevirerek "Boya değil, ateşle derime yakıldı," diye açıkladı.

Josh aniden kızın elini tuttu ve bileğinin içindeki altın rengi halkanın ortasındaki kırmızı noktayı gösterdi. "Ben daha önce böyle bir şey gördüm," dedi yavaşça. Suratını asıp nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

İkizi başıyla onayladı. "Benim de aklımı epey kurcaladı, ama sonra Nicholas'ın da bileğinde bunun gibi bir şey olduğunu hatırladım," dedi Sophie. "Bir halkayla ortasından geçen bir artı işareti."

"Doğru." Josh gözlerini kapadı. Flamel'in bileğindeki ufak dövmeyi ilk olarak kitapçıda, onun yanında çalışmaya başladığında görmüş ve her ne kadar neden böyle olağan dışı bir yerde olduğunu merak etse de bu konuda hiçbir soru sormamıştı. Gözlerini açıp dövmeye baktı ve aniden Sophie'nin büyüyle damgalanmış olduğunu idrak etti; temel unsurları kontrol edebilen biri olarak. Ve bundan hoşlanmadı. "Neden lazım bu?"

"Ateş kullanmak istediğimde, halkanın merkezine bastırıp auramı yoğunlaştırıyorum. Saint-Germain bunu bir kısayol diye tarif etti, gücüm için bir tetikleme noktası."

"Acaba Flamel'in ne için tetiklemeye ihtiyacı var?" diye yüksek sesle sorguladı Josh.

Elektrikli çaydanlıktan bir düdük sesi çıktı ve Sophie tekrar lavaboya döndü. O da kendi kendine aynı soruyu sormuştu. "Belki uyandığında ona sorabiliriz."

"Daha fazla kızarmış ekmek var mı?" diye sordu Josh. "Açlıktan ölüyorum."

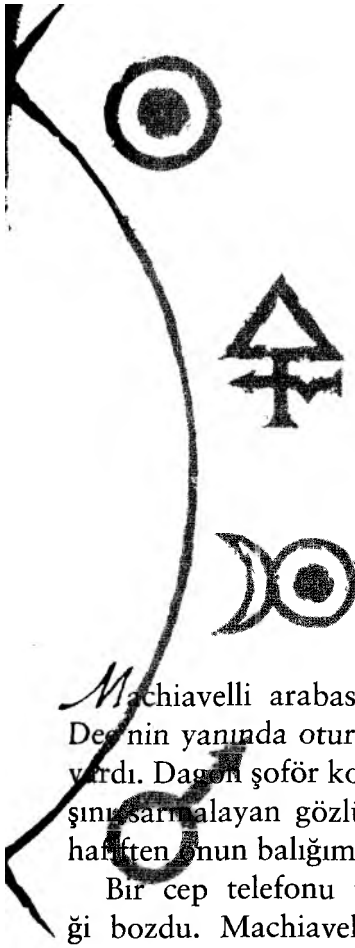
"Sen her daim açlıktan ölüyorsun zaten."

"Eh, ne yapalım, kılıç antrenmanı acıktırdı."

Sophie bir ekmek dilimine çatal saplayıp önünde tuttu.

"İzle şimdi," dedi. Bileğinin iç kısmına bastırdı ve işaret parmağı alevlendi. Somurtarak dikkatini yoğunlaştırdı, odaklanarak titrek alevi hafif, mavi bir ateşe çevirdi ve sonra bunu ekmeğin üzerinde gezdirerek hafifçe kızarttı. "İki yanı da kızarmış mı istiyorsun?"

Josh bunu, hayranlık ve dehşet karışımı hislerle izliyordu. Fen dersinden, ekmeğin aşağı yukarı 155 derecede kızardığını biliyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Machiavelli arabasının arka koltuğunda, Dr John Dee'nin yanında oturuyordu. Karşılarında da üç Disir vardı. Dagon şoför koltuğunda oturuyordu; gözleri başının çoğunu sarmalayan gözlükleri ardına saklanmıştı. Araba haftten onun balığımsı kokusundan nasibini almıştı.

Bir cep telefonu titreşerek rahatsız edici sessizliği bozdu. Machiavelli telefonu ekrana bakmaksızın açtı. Neredeyse hemen sonra tekrar kapattı. "Her şey tamam. Adamlarım geri çekildi; bağlantılı sokakların hepsinin etrafına da güvenlik kordonu yerleştirildi. Kimse kazara alana giremeyecek."

"Ne olursa olsun, eve girmeyin," dedi menekşe gözlü Disir. "Bir kere Nidhogg'u saldık mı, yaratık besleninceye kadar üzerinde pek az kontrolümüz olacak."

John Dee öne eğildi ve bir anlığına sanki genç kadının dizine vuracakmış gibi göründü.

Kadının yüzündeki ifade onu bunu yapmaktan alıkoydu. "Flamel ve çocukların kaçmasına izin verilmemeli."

"Bu kulağa bir tehdit gibi geliyor Doktor," dedi sol tarafta oturan savaşçı. "Ya da bir emir."

"Ve biz tehditlerden hiç hoşlanmayız," dedi sağında oturan kız kardeşi. "Emir de almayız."

Dee yavaşça göz kırptı. "Bu ne bir tehdit ne de bir emir. Sadece... Bir istek," dedi nihayet.

"Biz yalnızca Scathach için buradayız," dedi menekşe gözlü savaşçı. "Diğerleri bizi alakadar etmez."

Dagon arabadan inip kapıyı açtı. Valkürler, arkalarına bakmaksızın şafak öncesinin ilk ışıltılarına adım attılar, dağılıp arka sokakta yavaşça ilerlemeye koyuldular. Tüm gece sürmüş bir partiden evlerine dönen üç genç kadın gibi duruyorlardı.

Dee yerini değiştirip, Machiavelli'nin karşısına geçti. "Eğer başarıya ulaşırlarsa, Disirleri kullanmanın senin fikrin olduğunu efendilerimizin bilmesini sağlayacağım," dedi hoş bir tavırla.

"Eminim edersin." Machiavelli, İngiliz Büyücü'ye bakmadı; onun yerine sokakta yürüyen üç kızın ilerleyişini takip etti gözleriyle. "Eğer başarısız olurlarsa da, Disirlerin benim fikrim olduğunu söyleyip kendini temize çıkarırsın," diye ekledi. "Mesuliyet aktarımı – yanılmıyorsam o kavramı sen doğmadan yirmi yıl kadar önce ben yaratmıştım."

"Nidhogg'u getirecekler demiştin hani?" diye sordu Dee ona aldırmaksızın.

Niccolò Machiavelli bakımlı tırnaklarıyla cama vurdu. "Getirdiler."

Disirler dar, Arnavut kaldırımlı, yüksek duvarlı geçitte yürümeye başladılar ve *değiştiler.*

Dönüşümleri, gölgelik bir kısımdan geçerlerken gerçekleşti. Gölgenin içine yumuşak deri ceketler, kot pantolonlar ve botlar giymiş genç kadınlar olarak girdiler... Bir an sonrasında Valkürlere dönüşmüşlerdi; savaşçı bakirelere. Buz beyazı zincir zırhtan paltolar dizlerine kadar uzanıyor, burunları çivili, diz boyu metal çizmeleri ayaklarını örtüyordu; ellerinde de ağır, deri ve metal karışımı zırh eldivenleri vardı. Yuvarlak miğferler başlarını koruyor, gözlerini ve burunlarını maskeliyor, fakat ağızlarını açıkta bırakıyordu. Bellerini kuşatan beyaz deri kemerler kılıç ve bıçak kınlarını taşıyordu. Valkürlerin her biri elinde geniş bıçaklı bir kılıç taşıyordu, fakat her birinin buna ek olarak sırtına bağlanmış ikinci, farklı bir silahı daha vardı – mızrak, çift başlı balta ve bir savaş tokmağı.

Duvara oturtulmuş, çürüyüp gitmekte olan yeşil bir kapının önünde durdular. Valkürlerden biri dönüp arabaya baktı ve eldivenli eliyle kapıya işaret etti.

Machiavelli bir düğmeye bastı ve camı aşağıya indi. Başparmağını kaldırıp başıyla onay verdi. Eski püskü görünümüne karşın, Saint-Germain'in evinin arka kapısıydı buydu gerçekten de.

Disirlerin her biri kemerine asılı deri bir keseye uzandı. Bir avuç dolusu, yassı, taş gibi cisimler çıkararak bunları kapının dibine fırlattılar.

"Runik büyü taşlarını serpiyorlar," diye açıkladı Machiavelli. "Nidhogg'u çağırıyorlar. Senin salıverdiğin, Ataların ta kendilerinin tutsak etmiş olduğu yaratığı."

"Dünya Ağacı tarafından hapsedilmiş olduğunu bilmiyordum," diye homurdandı Dee.

"Şaşırdım doğrusu. Senin her şeyi bildiğini sanıyordum." Machiavelli koltuğunda dönüp Dee'ye baktı. Yarı karanlıkta, Büyücü'nün renginin atmış ve alnında son derece hafif bir ter ışıltısının belirmiş olduğunu görebiliyordu. Yüzyıllardır duygularının mutlak kontrolüne sahip olması sayesinde Machiavelli gülümsememeyi başarabiliyordu. "Yggdrasill'i neden yok ettin?" diye sordu.

"Hekate'nin gücünün kaynağıydı o," dedi Dee usulca; gözleri Valkürlerin üzerindeydi, onları dikkatle izliyordu. Yere fırlattıkları taşlardan birer adım geri çekilmişlerdi ve usulca, teker teker kaldırım taşlarını göstererek aralarında konuşuyorlardı.

"O ağaç bu gezegen kadar yaşlıydı. Gel gör ki sen onu bir an olsun durup düşünmeden yok ettin. Neden yaptın bunu?" diye yüksek sesle söylendi Machiavelli.

"Ben gerekli olanı yaptım." Dee'nin sözcükleri buz gibiydi. "Ben her zaman, Ataları bu dünyaya geri getirmek için gerekli olan neyse onu yaparım."

"Ama sonuçları göz önünde bulundurmadın," dedi Niccolò Machiavelli usulca. "Her hareketin bir sonucu vardır. Senin Hekate'nin aleminde yok ettiğin Yggdrasill birtakım başka Gölge Alemlerinin içlerine uzanıyordu. En üst dallar Asgard Gölge Alemi'ne, köklerse Karanlıklar Alemi Niflheim'e erişiyordu." Dee'nin kaskatı kesildiğini gördü. "Sen Dünya Ağacı'nı yok ettiğinde, Nidhogg'u salmakla kalmadın, aynı zamanda en azından üç, belki daha fazla Gölge Alemi'ni de yok ettin."

"Bilmiyordum..."

Machiavelli, akıcılıkla, onu dikkate almadan, "Çok sayıda düşman kazandın," diye devam etti. "Tehlikeli düşmanlar bunlar.

Ata Hel'in kendi aleminin yıkımından kaçtığını duydum. Anladığım kadarıyla senin peşindeymiş."

"O beni korkutmuyor," diye cevabı yapıştırdı Dee, ama sesinde bir titreme de yok değildi.

"Ah, korkutmalı," diye mırıldandı Machiavelli. "Şahsen benim ödümü kopartıyor."

"Efendim beni koruyacaktır," dedi Dee kendine güvenle.

"Seni Hel'den koruyacaksa gerçekten de güçlü bir Ata olmalı efendin; zira kimse ona karşı koyup da hayatta kalabilmiş değildir."

"Benim efendim her şeye kadirdir," diye yapıştırdı karşılığını Dee.

"Bu gizemli Ata'nın kimliğini öğrenmeyi iple çekiyorum."

"Tüm bunlar sona erdiğinde, belki seni tanıştırırım," dedi Dee. Dar sokağa başıyla işaret etti. "Bu da pek yakında olabilir."

Büyü taşları yerde tıslad ve cazırdadı.

Bunlar farklı biçimlerde, yassı siyah taş parçalarıydı; her birinin üzerine zikzaklar, kareler ve yarıklar kazınmıştı. Şimdi çizgiler al al parlıyor, kızıl bir duman durgun şafak vakti öncesi havasında kıvrıla kıvrıla yükseliyordu.

Disirlerden biri kılıcının ucunu kullanarak büyü taşlarından üçünü bir araya topladı. İkinci bir Disir, çizmesinin çelik burnuyla bir taşı yoldan itip başka bir yere sürükledi. Üçüncü Disir de yığının kenarında tek başına duran bir büyü taşını bulup onu kılıcıyla harf sıralamasının sonuna getirdi.

"Nidhogg," diye fısıldadı Disir, adını kadim taşlarla yazdıkları kâbusu çağırırarak.

✧ ✧ ✧

"Nidhogg," dedi Machiavelli, çok kısık bir sesle. Dee'nin omuzunun üzerinden, sol yanında olanlara görünüşe göre ilgisiz kalmış, önüne bakmakta olan Dagon'a doğru baktı. "Efsanelerin onun hakkında neler dediğini biliyorum, ama Dagon, tam olarak nedir o?"

"Benim halkım ona Ceset Yiyici derdi," dedi şoför, sesi yapış yapış, fokur fokurdu. "Irkım denizleri ele geçirmeden önce hâlihazırda buradaymış, ki bizler bu gezegene ilk ulaşanlar arasındaydık."

Dee koltuğunda dönüp şoföre baktı. "Sen nesin?"

Dagon soruyu duymazlıktan geldi. "Nidhogg öyle tehlikeliydi ki, Ata Irk'ın oluşturduğu bir kurul onu içine hapsetmek için korkunç bir Gölge Alemi yarattı; Niflheim yani Karanlıklar Ülkesi. Sonra da Yggdrasill'in parçalanmaz köklerini yaratığın etrafına dolayıp onu sonsuza kadar zincirlemiş oldular."

Machiavelli gözlerini büyü taşlarından yükselen kızıl-kara dumana dikmişti. Bir şeklin ana hatlarının oluşmaya başladığını görüyordu. "Atalar neden öldürmediler onu?"

"Nidhogg bir silahtı," dedi Dagon.

"Ataların bir silaha niçin ihtiyacı olacaktı ki?" diye merak etti Machiavelli. "Onların güçleri neredeyse sınırsız. Düşmanları yoktu."

Elleri gevşekçe direksiyona yaslanmış hâlde oturmaya devam etse de, Dagon'un omuzları kıpırdadı ve başı neredeyse tümüyle çevrilerek yüzü Dee ve Machiavelli'ye döndü. "Atalar bu dünyanın ilk sakinleri değillerdi," dedi açıkça. "*Başkaları* vardı..."

Bu 'başkaları' sözcüğünü son derece yavaş ve özenle telaffuz etmişti. "Atalar, Nidhogg ve bazı başka ilkel yaratıkları Büyük Savaş'ta silah olarak kullanarak onları tümüyle yok ettiler."

Ağzı açık kalmış Machiavelli, Dee'ye baktı; bu bilgi karşısında o da bir o denli şaşkına dönmüştü.

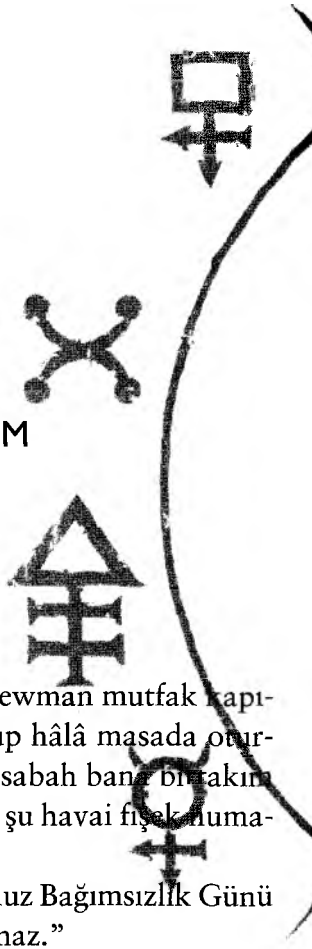
Dagon'un ağzı açılıp gülümseme olabilecek bir ifadeye büründü; dişle dolu ağzını ortaya çıkardı. "Sanırım bir grup Disir'in, Nidhogg'u son kullandıkları sefer, yaratığın kontrolünü kaybettiklerini bilseniz iyi olur. Hepsini yedi. Yakalanıp Yggdrasill'in köklerine zincirlenmesine kadar geçen üç gün içerisinde, günümüzde New Mexico olan topraklarda yaşayan Anasazi halkını bütünüyle kırdı geçirdi. Nidhogg'un on bin humaniyi mideye indirdikten sonra hâlâ daha fazlasını istediği söylenir."

"Bu Disirler onu kontrol edebilir mi?" diye sordu Dee.

Dagon omuz silkti. "New Mexico'da en iyi Disir savaşçılarından on üçü kontrol edememişti..."

"Belki bir şey yapsak..." diye söze başladı Dee.

Machiavelli aniden doğruldu. "Çok geç," diye fısıldadı. "Geldi bile."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ben yatıyorum." Sophie Newman mutfak kapısında elinde bir bardak suyla durup hâlâ masada oturmakta olan Josh'a baktı. "Francis sabah bana birtakım özel Ateş Büyüleri öğretecek. Bana şu havai fişek numarasını göstermeye söz verdi."

"Harika, artık bir daha 4 Temmuz Bağımsızlık Günü için fişek satın almamıza gerek olmaz."

Sophie yorgun yorgun gülümsedi. "Çok oturma, nedeyse şafak sökecek."

Josh ağzına bir dilim kızarmış ekmek daha tıkıştırdı. "Kafam hâlâ Pasifik saat diliminde," dedi, dolu ağzından boğuk boğuk çıkan sesiyle. "Ama birkaç dakika içinde geleceğim yukarı. Scatty yarın sabah kılıç eğitimimi sürdürmek istiyor. İple çekiyorum."

"Seni yalancı."

Josh homurdandı. "Eh, senin kendini koruyacak büyü gücün var... Benimse yalnızca taştan bir kılıcım."

Kıskançlığı sesinde açıkça hissediliyordu; Sophie kendini tuttu ve bir yorum yapmadı. Erkek kardeşinin bitmek bilmeyen sızlanmalarından sıkılmaya başlamıştı. Kendisi herhangi bir noktada, uyandırılmayı bilhassa talep etmiş değildi; Cadı'nın yahut Saint-Germain'in büyülerini bilmeyi de özellikle istememişti. Ama olmuştu bunlar ve o da bunlarla başa çıkıyordu; Josh'un yapması gereken de bu gerçeğe alışmaktı, işte o kadar. "İyi geceler," dedi. Kapıyı ardından kapatarak Josh'u mutfakta tek başına bıraktı.

Oğlan kızarmış ekmeğini bitirince, tabağını ve bardağını toparlayıp her ikisini de lavaboya taşıdı. Tabağı sıcak sudan geçirdi, sonra da onu seramik evyenin yanındaki kurutma rafında kendi kendine kurumaya bıraktı. Filtreli su sürahisinden bardağını tekrar doldurup mutfak kapısına doğru gitti, kapıyı açtı ve ufacık bahçeye çıktı. Neredeyse şafak vakti gelmiş olsa da, biraz olsun yorgun hissetmiyordu kendisini. Ama öte yandan, kendi kendine hatırlattı ki, neredeyse bütün gün uyumuştu. Yüksek duvarın üzerinden, sokak lambalarının o ılık, turuncu parıltısı dışında, Paris siluetine dair pek bir şey göremiyordu. Gözlerini yukarıya doğru çevirdi, fakat gökte görünür yıldız yoktu. Basamağa oturup derin derin nefes aldı. Hava serin ve nemliydi; tıpkı San Francisco'nunki gibi. Gerçi bayıldığı o tanıdık tuz kokusu eksikti; onun yerine pek azına hoş denilebilecek, aşina olmadığı kokularla doluydu hava. Genzinde

bir hapşırığın belirginleştiğini hissetti ve iyice burnunu çekti, gözleri sulandı. Burnuna, dolup taşmış çöp tenekelerinin ve çürüyen meyvelerin pis kokusu geliyordu, ama bunların yanında az çok tanıdık gelen, daha fena, daha pis bir koku da alıyordu. Ağzını kapatıp burnundan derin derin nefes alarak kokuyu tanımlamaya çalıştı: Neydi bu? Çok yakın zamanda almış olduğu bir kokuydu bu...

Yılan.

Josh ayağa fırladı. Paris'te yılan yoktu, yoksa var mıydı? Göğsünün derinliklerinde, Josh kalbinin daha bir hızlı çarpmaya başladığını hissetti. Yılandan çok korkardı; aşağı yukarı on yaşında olduğu zamana dayanan, iliğini kemiğini donduran bir korkuydu bu. Babasıyla Arizona'daki Wupatki Milli Anıtı'nda kamp yaparken, dağ yolunun birinde kayıp bir yokuştan yuvarlanarak doğrudan bir çıngıraklı yılan yuvasının içine düşmüştü. Tozlar yere çöktüğünde, neredeyse iki metrelik bir yılanın yanında yatmakta olduğunu fark etmişti. Yaratık, kama biçimli kafasını kaldırıp kömür karası gözleriyle ona –oğlana bir ömür gibi gelse de– muhtemelen ancak bir saniye kadar bakmıştı ki, Josh çığlık atamayacak kadar korkmuş ve nefes nefese kalmış bir hâlde çukurun dışına tırmanıp oradan çıkmayı başarmıştı. Yılanın ona neden saldırmamış olduğunu bir türlü anlayamamıştı; babasıysa çıngıraklı yılanların aslında çok utangaç olduğunu ve muhtemelen hayvanın yakın zamanda beslenmiş olduğunu söylemişti. Olaydan sonra Josh haftalarca kâbuslar görmüştü; her

birinden sonra burun deliklerinde o yılan kokusuyla uyanırdı.

İşte şimdi de o kokuyu alıyordu.

Ve giderek de yoğunlaşıyordu koku.

Josh merdivenlerden çıkmaya koyuldu. Sanki sincabın biri bir ağacın gövdesine hızla tırmanıyormuş gibi, ani bir tırmıklama sesi duydu. Sonra, hemen önünde, ufak avlunun öte yanında, her biri Josh'un eli uzunluğunda tırnaklar, üç metreye yakın yükseklikteki duvarın tepesinde belirdi. Pençeler yavaşça, neredeyse zarafetle, tutunacak bir şey aradılar; sonra birden tırnakların o eski tuğlaların derinliklerine saplanacakları kadar sıkıca kavradılar duvarı.

Josh dondu kaldı, ciğerlerindeki tüm hava telaşlı tek bir nefesle bedenini terk etti.

Tırnakların ardından beliren kollar, kalın, yumru yumru bir deriyle kaplıydı. Sonra da bir canavarın başı duvarın üzerinde belirdi. Bu uzun ve kocaman, yassı bir taş parçası gibiydi; hemen ağzının üzerindeki küt bir burnun ucunda iki yuvarlak burun deliği vardı, kapkara gözleri kafatasının her iki yanındaki yuvarlak çukurların derinliklerine oturmuştu. Kıpırdamaktan, nefes almaktan aciz, kalbi bedenini sarsacak denli kuvvetle çarpan Josh, dev başın tembel tembel bir yandan ötekine dönüşünü, iğrenç, beyazımsı, çatallı bir dilin havada oynaşmasını seyretti. Yaratık durdu, sonra yavaşça, hem de çok yavaşça başını çevirdi ve Josh'a baktı. Dilinin en uç kısmı bir anlığına dışarı çıkıverdi ve sonra yaratık imkânsız ebatlarda, oğlanı tek parçada yutabi-

lecek kadar geniş ağzını iyice açtı ve oğlan bir ağız dolusu dişle karşı karşıya kaldı. Keskin, tırtıklı, kıvrımlı birer hançerdi her biri.

Josh dönüp bağıra bağıra koşup kaçmak istedi, ama yapamadı. Duvarın üzerinden tırmanan bu ürkünç yaratıkta gözünü bağlayan bir şey vardı. Hayatı boyunca dinozorlara hayran olmuştu. Fosil, yumurta, kemik ve diş, hatta dinozor dışkısı biriktirirdi. Şimdiyse canlı bir dinozorla karşı karşıyaydı. Hatta beyninin bir köşesi yaratığı tanımlamıştı ya da en azından neye benzediğini. Bir Komodo ejderiydi bu. Komodo ejderlerinin boyu doğada üç metreyi geçmezdi, ama bu yaratığın, bunun en azından üç katı uzunlukta olduğunu görebiliyordu.

Taş çatladı. Eski bir tuğla patlayıp toza döndü, sonra bir ikinci ve üçüncü...

Sonra bir kütürtü, bir çatırtı, bir yırtılma sesi duyuldu ve Josh –neredeyse yavaş çekimdeymiş gibi– duvarın, tepesinde yaratıkla bir o yana bir bu yana salınıp sonra da yerle bir oluşunu izledi. Madeni kapı ikiye büküldü, menteşelerinden fırlayıp fıskiyenin üzerine yıkılarak, havuzun zemininden kocaman bir parça kopardı. Canavar, etrafına âdeta yağmur yağan taşlardan etkilenmeksizin yere yapıştı. Gürültü Josh'u sarsarak uyardı. Oğlan, canavar ayağa kalkıp ileri atılarak doğrudan eve doğru yollanadursun, merdivenleri aceleyle çıktı. Kapıyı arkasından çarpıp sürgüleri itti. Tam arkasını dönüyordu ki, mutfak penceresinden, kılıca benzer bir şey kavramış, beyazlar içinde birinin, bir zamanlar duvarın olduğu yerdeki açıklıkta belirdiğini gördü.

Josh taş kılıcı yerden kaldırdı ve koridora doğru fırladı. "Uyanın!" diye bağırdı, sesi öyle bir korkuyla doluydu ki kendi bile fark etmiyordu bunu. "Sophie! Flamel! Herhangi biriniz!"

Kapı ardında, çerçevesi içinde sarsıldı. Arkasına doğru hızlı bir bakış attığında, yaratığın beyaz dilinin ahşabı ve camı soymakta olduğunu gördü.

"Yardım edin!"

Camlar çatladı ve dil mutfağın içine dalarak tabakları yerlere indirdi, tencereleri ve tavaları her yana saçtı, bir sandalyeyi devirdi. Dilin değdiği yerlerde metal cızırdıyor, tahta kararıp kavruluyor, plastik eriyordu. Aşındırıcı salyasından bir damla yere düştü ve fayansın üzerinde fokurdayıp taşı kemirdi.

Josh, içgüdüsel olarak Clarent'i dile doğru savurdu. Kılıç dile ancak değecek oldu, fakat dil bir anda yaratığın ağzının içine geri çekiliverip gözden kayboldu.

Tek bir durgun an yaşandı ve sonra canavar kafasını tümüyle kapıya bindirdi.

Kapı talaşa döndü; her iki yanından kapıyı destekleyen duvarlar, taşların düşüşüyle çatladı. Yaratık başını geri çekip tekrar açıklığa geçirecek, mutfağın içine doğru daha geniş bir delik açtı. Ev bütünüyle, hiç de hayra alamet olmayan bir şekilde çatırdadı.

Bir el Josh'un omuzuna konup, âdeta oğlanın ödünü kopardı. "Bak ne yaptın şimdi – gidip kızdırdın onu."

Scathach harap olmuş mutfağa daldı ve yaratığın darbeleriyle açılmış deliğin içinde durdu. "Nidhogg," dedi. Josh, Savaşçı'nın kendisiyle mi konuştuğuna emin

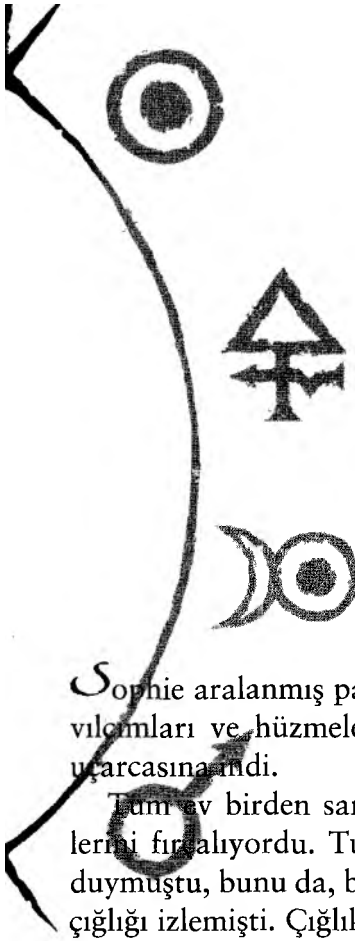
olamadı. "Bu da demektir ki Disirler çok uzakta olamaz." Bu haberden neredeyse hoşnut görünüyordu.

Nidhogg'un başı bir kez daha açıklığına vururken, Scathach dans edercesine geri çekildi. Yaratığın dev burun delikleri iyice açıldı ve beyaz dili, Gölge'nin sadece bir an önce duruyor olduğu noktayı tokatladı. Bir damla tükürük fayansın üzerinde yanarak taşı sıvı bir çamura çevirdi. Scathach'ın ikiz kılıçları gri ve gümüş tonlarında parlayarak fırladı ve yaratığın çatallı dilinin beyaz etinde iki uzun kesik açıldı.

Scathach gözlerini yaratıktan ayırmaksızın Josh'a, neredeyse sakince, "Ötekileri evden çıkar, bununla ben ilgilenirim..." dedi.

Ve sonra, devasa, ucu pençeli bir kol camdan içeri daldı, Savaşçı'nın bedeni etrafına sımsıkı bir tutuşla dolandı ve sırtını sıvayı çatlatacak kadar güçle, hızla duvara yapıştırdı.

Savaşçı'nın kolları bedenine bitişik hâlde sıkışıp kalmıştı, kılıçları işe yaramaz hâldeydi. Nidhogg'un dev başı evin harap olmuş yanında belirdi. Sonra ağzı ardına kadar açıldı ve dili Scathach'a doğru uzandı. Yapış yapış, asit kaplı dili savunmasız Savaşçı'nın etrafına bir dolandı mı, işte o zaman onu mağara gibi gırtlağının içine doğru çekecekti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Sophie aralanmış parmaklarından mavi bir ateşin kıvılcımları ve hüzmeleri süzüle süzüle merdivenlerden uçarcasına indi.

Tüm ev birden sarsıldığında, banyoda durmuş dişlerini fırçalıyordu. Tuğlaların paldır küldür düşüşünü duymuştu, bunu da, bir an sonrasında erkek kardeşinin çığlığı izlemişti. Çığlık sessizlik içindeki evi âdeta yarıp geçmişti; Sophie'nin o güne dek duyduğu en korkunç sesti bu.

Koridorda koşarak Flamel'in odasının yanından geçmekteydi ki, odanın kapısı açıldı. Tek bir anlığına kız neredeyse kapının eşiğinde duran bu şaşkın tipli adamı tanımadı. Gözlerinin altındaki halkalar öyle koyu bir renkteydi ki çürümüş gibi duruyorlardı; teniyse sağlıksız bir sarı tonundaydı. "Neler oluyor?" diye mırıldandı, fakat Sophie yanında hızla geçip gitti; ona

verebilecek bir cevabı yoktu. Tek bildiği erkek kardeşinin aşağıda olduğuydu.

Sonra ev bir kez daha bütünüyle sarsıldı.

Kız titreşimi yer ve duvarların içinden hissedebiliyordu. Sol yanındaki duvarın üzerindeki tüm resimler oynayıp yamuldular.

Sophie dehşet içinde merdivenlerden alt kata hızla iniyordu ki, bir yatak odasının kapısı açıldı ve Joan belirdi. Ufak tefek kadın bir an mavi yeşil saten bir pijama içindeyken, bunun bir an sonrasında tam teçhizat metal bir zırha bürünmüştü; eldivenli ellerinde de geniş bıçaklı, uzun bir kılıç tutuyordu. "Geri dön," diye bağırdı Joan, Fransız aksanı iyice belirgindi.

"Hayır," diye bağırdı Sophie. "Josh bu. Başı belada!"

Joan zırhını şakırdata şakırdata ona yetişti. "Pekâlâ, ama benim arkamda ve sağ tarafımda kal ki her an nerede olduğunu bileyim," diye komut verdi Joan. "Nicholas'ı gördün mü?"

"Uyanık. Ama hasta görünüyordu."

"Bitkinlik. O durumunda daha fazla büyü yapmayı denemeye cesaret edemez. Bu, onu öldürebilir."

"Francis nerede?"

"Tavan arasındadır herhâlde. Fakat o odada ses yalıtımı var, üstelik kulaklıklarını takıp bası sonuna kadar açmıştır; bir şey duyduğunu sanmam."

"Evin sarsıldığını eminim hissetmiştir."

"Muhtemelen iyi bir ritim yakaladığını düşünmüştür."

"Scatty nerede bilmiyorum," dedi Sophie. İçinde fo-

kurdayan paniğin kendisini bütünüyle ele geçirmesini engellemek için büyük bir savaş veriyordu.

"Şansımız varsa, aşağıda, Josh'un yanındadır. Eğer oradaysa, Josh iyi demektir," diye ekledi Joan. "Şimdi beni takip et." Kadın, kılıcı her iki eliyle birden diklemesine tutarak, merdivenlerin son kısmından aşağıya dikkatle indi ve evin ön kısmındaki geniş, mermer döşenmiş hole adım attı.

Öyle ani bir şekilde durdu ki, Sophie neredeyse duramayıp ona çarpacaktı. Sophie'nin gözüne vitrayların arkasında hayaletimsi beyaz bir şey ilişti ve sonra bir çatırtı duyuldu.... Bir baltanın başı, kapının içinden geçerek belirdi. Sonra, bir çatırtıyla ön kapı yerle bir olup tahta ve cam parçacıkları hâlinde yerlere yağdı.

İki kişi hole girdi.

Şatafatlı kristal avizenin ışığında, Sophie bunların beyaz zırhlar kuşanmış, yüzleri miğferler ardına saklanmış genç birer kadın olduğunu gördü; biri ellerinde bir kılıçla bir balta tutuyor, ötekiyse kılıcının yanında bir mızrak taşıyordu. Sophie içgüdüsel bir tepkiyle sağ elini sol eliyle kavrayarak avcunu dışa çevirip parmaklarını araladı. Çatır çatır mavi-yeşil alevler doğrudan iki kızın önüne sıçradı ve titrek, zümrüt rengi ateşten katı bir levha hâlinde yerden yükseldi.

Kadınlar şöyle bir an olsun duraksamadan, alevlerin içinden geçtiler, fakat zırhı içinde Joan'u gördüklerinde, bu sefer durdular. Birbirlerine baktılar, belli ki kafaları karışmıştı. "Sen gümüş humani değilsin. Kimsin sen?" diye sordu biri.

"Burası benim evim, dolayısıyla bence o soruyu benim sormam lazım," dedi Joan sertçe. Ucuyla savaşçılar arasında yavaş bir sekiz şekli çizen kılıcını her iki eliyle birden tutmuş hâlde, sol omuzu kadınlara dönük olacak biçimde yan döndü.

"Kenara çekil. Seninle işimiz yok bizim," dedi biri.

Joan kılıcı kaldırıp kabzayı yüzüne yaklaştırdı; uzun kılıcın ucu doğrudan yukarıya dönmüş oldu.

"Siz benim evime geliyorsunuz ve bana kenara çekilmemi söylüyorsunuz, öyle mi?" dedi hayretler içinde. "Kimsiniz... Nesiniz siz?" diye ısrarla sordu.

"Biz Disirleriz," dedi kılıç ve mızrak taşıyan kadın usulca. "Scathach için geldik. Bizim derdimiz sadece onunla. Fakat yolumuzdan çekil, yoksa dert senin olacak."

"Gölge benim dostumdur," dedi Joan.

"O hâlde bu seni bizim düşmanımız yapar."

Valkürler hiçbir uyarı olmaksızın, biri kılıç ve mızrakla, diğeri kılıç ve baltayla öne atılarak, birlikte saldırdılar. Joan'un ağır kılıcı kıpırdandı, metal tıngırdadı, neredeyse görülemeyecek kadar hızlı hareketlerle kılıç darbelerini savuşturup baltayı defetti, mızrağı da yere yapıştırdı. Disirler gerileyip Joan'un birer yanında düşecek hâle gelinceye dek ayrıldılar. Her ikisini birden izleyebilmek için başını döndürüp durması gerekiyordu. "İyi savaşıyorsun." Joan'un dudakları vahşice bir gülümsemeyle dişlerinin üzerinden sıyrıldı. "Hocaların en iyisinden öğrendim. Beni Scathach, bizzat kendisi eğitti."

"Tarzın tanıdık gelmişti zaten," dedi ikinci Disir.

Kıpırdayan tek şey, Joan'un iki savaşçıyı takip eden gri gözleri oldu. "Bir tarzım olduğunun farkında değildim."

"Scathach'ın da yoktur zaten."

"Kimsin sen?" diye sordu sağdaki Disir. "Yaşamım boyunca bize meydan okuyabilen ancak bir avuç dolusu düşmanla karşılaştım. Bunların hiçbiri de humani değildi."

"Ben Jeanne d'Arc'ım," diye cevap verdi Joan basitçe.

"Adını hiç duymadım," dedi Disir.

O konuşurken, Joan'un sol yanında duran kız kardeşi kolunu geri çekerek mızrağını fırlatma pozisyonunu aldı...

Mızrak akkor hâlinde alevlere büründü bir anda.

Disir, yabani bir ulumayla mızrağı bir kenara fırlattı. Yere düştüğünde, mızrağın tahta sapından geriye külden pek de fazla bir şey kalmamıştı, aletin o şeytani, sivri metal başıysa fokurdayan bir sıvı birikintisine dönmüştü.

En alt basamakta duran Sophie, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Böyle bir şeyi yapabileceğinin farkında değildi.

Joan'un sağ yanındaki Disir kılıcı ve baltasıyla havada, bir vızırtıyla ölümcül desenler çizerek öne fırladı, Joan'un kılıcına darbeler savurup kadını bu hırçın saldırı karşısında gerilemeye zorladı.

İkinci Disir, Sophie'nin üzerine gelmeye başladı.

Mızrağın sapını ateşe verip metal başım eritmek kızı bitkin düşürmüştü, tırabzana dayanmış duruyordu. Fakat Joan'a yardım etmesi gerekiyordu, Josh'a ulaşması

lazımdı. Bileğinin alt yüzüne kuvvetle bastırarak Ateş Büyüsü gücünü çağırmaya çalıştı. Elinden duman yükseldi, fakat ateş filan yoktu.

Disir ilerlemeye devam etti ve doğrudan kızın önünde durdu. Sophie basamağın üzerinde duruyordu ve kızların gözleri neredeyse aynı hizadaydı. "Demek İngiliz Büyücü'nün ele geçirmek için her şeyi göze aldığı gümüş humani sensin." Valkür'ün metal maskesinin ardındaki menekşe rengi gözlerinde küçümseyici bir ifade vardı.

Sophie, bedenini baştan aşağıya sarsan derin bir nefes alarak doğruldu. Her iki kolunu birden öne uzattı, ellerini yumruk yapmıştı. Gözlerini kapatıp derin nefeslerle gümbür gümbür atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak alevden eldivenler canlandırdı gözünde.

Ellerini kavuşturduğunu, avuçlarında sanki hamurdanmışçasına bir ateş topunu şekillendirdiğini ve sonra hemen önünde duran kadına fırlattığını kurguladı aklında. Fakat gözlerini açtığında, sadece ellerinde incecik birer tel gibi mavi alevler kıpırdanıyordu, o kadar. Ellerini çırptı ve kıvılcımlar hiçbir zarar vermeksizin savaşçının zincir zırhının üzerinde gezindi.

Disir kılıcını eldivenli eline vurdu. "Senin bu ufak tefek ateş numaraların beni hiç etkilemiyor."

Mutfaktan gelen muazzam bir bangırtıyla, ev bir kez daha sarsıldı. Holün orta yerinden sarkan süslü avize öne arkaya sallanıyor, gölgeler dans ettikçe şıngırdıyordu.

"Josh," diye fısıldadı Sophie. Korkusu öfkeye dönmüştü: Bu yaratık, erkek kardeşine ulaşmasını engelli-

yordu. Öfkesi de ona güç verdi. Saint-Germain'in çatıda yaptıklarını hatırlayarak işaret parmağını savaşçıya doğrulttu ve öfkesini, odaklanmış tek bir hüzme şeklinde salıverdi.

Kara-sarı pis bir katı ateş mızrağı, Sophie'nin parmağından sıçrayarak Disir'in zincir zırhının üzerinde patladı. Alevler savaşçının her yanına yayıldı ve bu darbenin gücü onu dizleri üzerine düşürdü. Kadın bir kurdun uluması gibi çıkan anlaşılmaz bir sözcük haykırdı.

Odanın öte yanında, Joan dikkatin bu sayede dağılmasından faydalanarak saldırganına baskıyı artırmış, onu kapıdan geriye kalan kocaman deliğe doğru itiyordu. İki kadın eşit koşullarda dövüşüyorlardı, Joan'un kılıcı rakibininkinden daha uzun ve ağır olsa da, Disir iki alet birden kullanma üstünlüğüne sahipti. Ayrıca, Joan zırh kuşanıp kılıç dövüşünde bulunmayalı uzun zaman olmuştu.

Omuz kaslarının yandığını hissedebiliyordu, kalçası ve dizleriyse üzerinde taşıdığı metalin ağırlığından ağrıyordu. Bunu sonlandırması lazımdı.

Yere düşmüş olan Valkür, Sophie'nin hemen önünde ayağa kalktı. Zincir zırhının ön kısmı ateş patlamasından nasibini almış, biyeller eriyip yumuşamış bal mumu gibi akmıştı. Savaşçı zırhın bir parçasını eliyle kavrayıp vücudundan kopardığı gibi bir yana fırlattı. Altında kalan düz beyaz giysiler kavrulup kararmış, kıvılcımlanan metal parçaları eriyerek kumaşla birleşmişti. "Bak küçük kız," diye fısıldadı Disir. "Sana bir daha asla ateşle oynamamayı öğreteceğim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Nidhogg'un yapışkan dili, hâlâ yaratığın pençeleri arasına sıkıca sarmalanmış hâlde mutfak duvarına dayanmış olan Scathach'a doğru uzandı. Savaşçı mutlak bir sessizlik içinde mücadele ediyor, canavarın pençeleri arasında boğuşuyor, kendini bir yandan öbür yana savuruyor, botlarının topuklarıyla kaygan karolara ayağını sağlamca basmaya çabalıyordu.

Josh eğer bir an olsun durup düşünürse yapması gereken şeyi yapamayacağını biliyordu. Yaratığın kokusu midesini bulandırıyor, kalbi soluğunu kesecek denli hızla çarpıyordu.

Çatallı dil masayı yalayarak ahşabın üzerinde derin bir yanık izi bıraktı. Tahta bir sandalyeyi delip geçerek doğrudan Savaşçı'ya doğru uzandı.

Josh kendisine şunu hatırlatıp duruyordu – tek yapması geren kılıcının bir Amerikan futbolu topu olduğunu düşünmekti.

Clarent'i başının üzerinde, Joan'un öğrettiği şekilde iki eliyle iyice yüksekte tutarak son okulundaki futbol koçunun tüm bir yılı öğretmeye çalışarak –başarısız olmuştu– geçirdiği bir harekete girişti.

Fakat daha sıçrama evresindeyken bile yanlış hesap yaptığını anlamıştı. Dil fazla hızlı hareket ediyordu, kendisi de fazla uzaktaydı. Sonra, çaresizce bir çabayla elinden fırlattı.

Bıçağın yassı yanı Nidhogg'un kalın diline çarptı ve derinden saplandı.

Josh fayanslara çakılırken onca yıllık tekvando eğitimi faydasını gösterdi. Yere sertçe düşmüş fakat yine de avuçlarıyla fayanslara vurup bedeninin düzgünce yuvarlanmasını sağlamıştı, böylece de hemen tekrar ayağa kalktı... Ve asitli salyalar saçan o etli dilin ancak birkaç santimetre ötesinde olduğunu fark etti, bir de kılıcın.

Kılıcın kabzasını kavrayıp tüm gücüyle çekti. Kılıç yapış yapış bir cırt sesiyle dilden kurtuldu, dil canavarın ağzının içine geri çekilirken cızırdayıp tısladı. Josh eğer durursa hem kendisinin hem de Scathach'ın öleceğini biliyordu. Clarent'in sivri ucunu, yaratığın koluna, hemen bilek ekleminin üstüne sapladı. Bıçak kolaylıkla, bir timsahınkini andıran ete batarken, kılıç titreşmeye başladı; Josh'un tüylerini diken diken eden tiz, ağıt gibi bir sesti bu. Bir an sonra, bir güç ve enerji dalgası, oğlanın tüm ağrılarını, acılarını silip yok etti. Aurası göz alıcı bir altın parlaklığıyla büyüdü. Yaratığın bedeninden çıkardığında, gri taş bıçak, ışıktan bir kafesle çevriliydi.

Scathach, Nidhogg kendisini kuvvetle sarsarken, "Pençeler Josh. Pençelerden birini kes uçur," diye sızlandı. İki kılıcı ellerinden düşerek bir şangırtıyla yere yapıştı.

Josh canavara doğru atılıp pençelerinden birini kesmeye çalıştı, fakat ağır taş bıçak son anda dönüp zararsızca yaratığın ayağından sekti. Oğlan tekrar denedi ve bu kez kılıç yaratığın zırh gibi etinde kıvılcımlar çıkardı.

Savrulan bıçağın kafasını neredeyse sıyırıp geçmesiyle, "Hey! Dikkatli ol," diye ciyakladı Scathach. "Elindeki, beni gerçekten de öldürebilecek sayılı silahtan biri."

Josh kenetlenmiş dişleri arasından "Affedersin," diye mırıldandı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım." Tekrar pençeye doğru bir hamle yaptı. Kıvılcımlar Savaşçı'nın yüzüne doğru fışkırdı. Oğlan demir gibi sert deriye bir darbe vururken, "Neden ille de pençenin peşindeyiz?" diye sordu.

Scathach, "Çünkü sadece kendi pençelerinden biriyle öldürülebilir," dedi, ses şaşırtıcı bir sakinlikteydi. "Dikkat et! Geri çekil!"

Josh tam da yaratığın kocaman başı ileri atılıp harabeye dönmüş evin yan duvarını iteklerken döndü. O beyaz dil bir kez daha dışarı fırlamıştı. Nidhogg oğlanın peşindeydi şimdi. Fazla hızlı ilerliyordu, kaçacak yer de yoktu. Üstelik Josh yerinden kıpırdasa, yaratık bu kez de Scatty'nin tepesine inecekti. Oğlan iki ayağını da kuvvetle yere basıp iki elini birden sıkıca Clarent'in kabzasına doladı, kılıcı hemen yüz hizasında tuttu. Yaklaşan dehşet anı karşısında gözlerini yumdu ve sonra hemen açtı onları. Eğer ölecekse, bunu gözleri açık yapacaktı.

Bu bir video oyunu oynamak gibiydi; tabii fark, bu oyunun gerçekten öldürücü olmasıydı. Neredeyse yavaş

çekimde, çatallı dilinin iki ucunun sanki kılıcı Josh'un elinden çekip alacakmış gibi bıçağa dolandığını gördü.

Kabzayı daha da sıkı tuttu, kılıcı bırakmamaya kararlıydı.

Yaratığın dilinin eti taş bıçağa değdiğinde, bunun etkisi son derece hızlı görüldü.

Yaratık olduğu yerde dondu kaldı, sonra kasıldı ve tıslad ı, buhar kaçıran bir tencereden çıkan ses gibiydi bu. Kılıç Josh'un elinde bir ses çatalı gibi titreşip sarsılarak ısınmaya başladı, sonra iyice sıcak oldu ve sonunda parlak beyaz bir parıltıyla akkor hâline geldi. Bunun etkisiyle dilin salgıladığı asit bıçağın üzerinde fokurdadı. Oğlan gözlerini yumdu...

...Ve yumulmuş gözlerinin önünden bir dizi anlık görüntü geçti gitti – fokurdayan kızıl lav havuzlarıyla oyuk oyuk, kapkara kayalardan ibaret, kavrulmuş, harap olmuş bir arazi; üzerindeyse kül ve köz yağdıran pis bulutlarla köpüren bir gökyüzü. Gökyüzüne boylu boyunca yayılmış hâlde bulutlardan dev bir ağacın kökleri sarkıyordu. O acı, beyaz küllerin kaynağı bu köklerdi. Çözünüyor, pörsüyor, ölüyorlardı...

Nidhogg kararmış dilini çekip kurtardı.

Josh'un nefesi kesildi ve gözlerini tam da aurası tekrar, bu kez daha güçlü, daha parlak, onu âdeta kör edecek gibi ışıldarken açtı. Telaşa kapıldı, kılıcı önünde sallayarak mutfak duvarını kürek kemiklerinde hissedinceye kadar geriledi. Çılgınca gözlerini kırpıştırıyor, onları ovmak istiyordu, fakat elini kılıçtan çekmeyi göze alamıyordu. Dört bir yanında taşların düştüğünü, sıvanın yarıldığını, tahtaların gıçırdayıp kırıldığını duyuyordu;

her an başına bir şeylerin düşeceği korkusuyla omuzlarını başına doğru kaldırdı. "Scatty!" diye seslendi.

Fakat herhangi bir karşılık alamadı.

Sesini yükseltti. "Scatty!"

Gözlerini kısıp, önlerinde kıpırdanan noktacıkları gözlerini kırpıştırarak savurduğunda, canavarın Scathach'ı evden dışarıya sürüklediğini gördü. Artık toprak rengiyle siyah arası bir renge dönmüş dili ağzının bir yanından dışarıya sarkıyordu. Savaşçı'yı ezecek gibi kavramış hâlde, boylu boyunca döndü ve harabeye dönmüş bahçede, uzun kuyruğuyla evin yan duvarını yara yara, sağlam kalmış tek camı da parçalayıp ilerledi. Sonra yakalı kertenkele gibi iki arka bacağı üzerine kalktı ve gürültüyle ara sokakta ilerlemeye koyuldu. Bu esnada, beyaz zincir zırhı içinde gözcülük yapan tipi neredeyse ezecekti. Gözcü tereddüt etmeksizin yaratığın peşine takılıp gözden kayboldu.

Josh evin yan duvarındaki kocaman delikten paldır küldür yuvarlanarak dışarı çıktı ve durdu. Arkasına şöyle bir bakış attı. Bir zamanlar son derece düzenli olan mutfak şimdi kıyılıp geçilmiş bir harabeydi. Sonra elindeki kılıca baktı ve gülümsedi. Canavarı durdurmuştu. Gülümsemesi iyice büyüyüp tam bir sırıtışa döndü. Onunla savaşmış, kız kardeşini ve evdekileri kurtarmıştı. Scatty dışında.

Josh derin bir nefes alıp basamakları indi, bahçenin öte yanına koşup ara sokağa çıktı ve canavarın peşine düştü. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandı. "Scatty'i sevmiyorum bile." Sonra söylediklerini düzeltti: "Yani çok sevmiyorum."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Niccolò Machiavelli her zaman için temkinli biri olmuştu. On beşinci yüzyılda, tehlikeli, ölümcül Medici sarayında hayatta kalmayı başarmış, hatta bilhassa başarılı olmuştu; entrikanın bir yaşam biçimi, vahşice bir ölüm ve suikastın olağan şeyler olduğu dönemlerdi onlar. Onun en ünlü kitabı *Hükümdar*, hile, yalan ve düzenbazlığın kullanımının bir hükümdar için kabul edilebilir şeyler olarak gösteren ilk metinlerden biriydi. Machiavelli bunca yıl hayatta kalmayı başarmıştı, çünkü incelikli, temkinli, zeki ve her şeyden öte kurnazdı. Hâl böyleyken, Disirleri hangi akla hizmet buraya çağırmıştı? Valkürlerin, dillerinde 'incelikli' lafının karşılığında bir sözcük bile yoktu, temkin sözcüğünün manasını da bilmezlerdi. Zekâ ve kurnazlık anlayışları ise denetlenemeyen, ilkel bir canavarı modern bir şehrin

göbeğine salmaktı. Kendisi de gidip onlara izin vermişti. Ve şimdi sokak kırılan camların, çatırdayan ahşabın ve yuvarlanan taşların gürültüsüyle yankılanıyordu.

Semtteki her bir ev ve araba alarmı bangır bangır ötüyordu; üstelik henüz kimse dışarıya çıkmaya yeltenmemişse de sokağın her iki yanındaki tüm diğer evlerde ışıklar yanmıştı. "Neler oluyor orada?" diye söylenircesine sordu Machiavelli.

"Nidhogg, Scathach'la kendine bir ziyafet çekiyor olabilir mi?" diye önerdi Dee dalgın dalgın. Cep telefonu titreşmeye başlamış, dikkatini dağıtmıştı.

"Hayır, öyle değil!" diye bağırdı Machiavelli aniden. Arabanın kapısını açtı, dışarıya fırladı, Dee'yi yakasından tuttuğu gibi çekip alaca karanlığın içine çıkarıverdi. "Dagon! Dışarı çık!" Dee ayaklarını yere basmaya yeltendi, ama Machiavelli onu geriye doğru sürükleyerek arabadan uzaklaştırmaya devam etti. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye bir çığlık kopardı Doktor.

Dagon'un kendini arabanın ön camından dışarıya atışıyla cam ani bir şekilde patladı. Adam kaportanın üzerinden kayarak Machiavelli ve Dee'nin yanı başına indi, fakat Büyücü ona doğru göz ucuyla dahi bakmadı. İtalyan'ı telaşa sürükleyen şeyin ne olduğunu görmüştü.

Nidhogg dar sokakta, güçlü iki arka bacağı üzerinde dimdik, hızla onlara doğru ilerlemekteydi. Gevşek, kızıl saçlı bir beden ön pençeleri arasından sallanıyordu.

Machiavelli, Dee'yi de beraberinde sürükleyerek kendini yere atarken, "Geri çekilin!" diye bağırdı.

Nidhogg uzun Alman arabasını ezip geçti. Arka ayaklarından biri doğrudan arabanın tepesine inip aracın tavanını kaldırıma yapıştırdı. Arabanın ortadan bükülmesiyle ön ve arka tekerlekler havaya kalktı, camlarsa patlayarak etrafa şarapnel gibi parçacıklar saçtılar.

Yaratık karanlığın içinde gözden kayboldu.

Bir an sonra, beyazlara bürünmüş bir Disir tek bir sıçrayışla, neredeyse uçarak arabanın kalıntıları üzerinden geçti ve yaratığın peşine takıldı.

"Dagon?" diye fısıldadı Machiavelli, yuvarlanarak yanına dönerken. "Dagon, neredesin?"

"Buradayım." Şoför kolayca ayağa kalkıp siyah takım elbisesinin üzerinden cam parçacıklarını silkeledi. Çatlamış güneş gözlüklerini çıkarıp yere fırlattı. Kırpışmayan gözlerinin çevresini gökkuşağının renkleri bürüdü. "Scathach elindeydi," dedi, siyah kravatını gevşetip beyaz gömleğinin en üst düğmesini açarken.

"Ölmüş müydü?" diye sordu Machiavelli.

"Kendi gözlerimle görmeden Scathach'ın öldüğüne inanmayacağım."

"Katılıyorum. Yıllar içinde öyle çok kez öldüğü söylendi ki. Sonra birden ortaya çıkıyor! Ölüsünü görmemiz lazım."

Dee çamurlu su birikintisinin içinden çıkıp ayağa kalktı; Machiavelli'nin onu çamurun içine kasten itmiş olabileceğinden şüpheleniyordu. Ayakkabısının üzerindeki suları silkeledi. "Nidhogg onu ele geçirdiyse, Gölge ölmüştür. Başardık."

Dagon'un balık gözü Büyücü'nün yüzüne bakmak üzere kendi etrafında döndü. "Seni dar görüşlü, küstah budala! O evin içinde bir şey Nidhogg'u korkutup kaçırdı, o yüzden koşuyordu; üstelik bu şey Gölge olamaz, çünkü o zaten elinde. Ve unutma ki bu korkunun ötesinde bir yaratık. O binaya üç Disir girdi ve sadece biri dışarı çıktı! Orada korkunç bir şey olmuş olmalı!"

"Dagon haklı. Bu bir facia. Stratejimizi tümüyle yeniden gözden geçirmemiz lazım." Machiavelli şoförüne döndü.

"Disirler başarısız olursa, Scathach'ın senin olacağına söz vermiştim."

Dagon başıyla onayladı. "Ve sen her zaman sözünü tutarsın."

"Artık neredeyse dört yüz yıldır yanımdasın. Her zaman sadıktın; hem hayatımı hem de özgürlüğümü sana borçluyum. Seni bana hizmetten azlediyorum," dedi Machiavelli resmiyetle. "Gölge'yi bul... Ve hâlâ hayattaysa, ne yapman gerekiyorsa yap. Şimdi git. Kendine dikkat et, eski dostum."

Dagon arkasını döndü. Sonra aniden durup geriye, Machiavelli'ye doğru baktı. "Bana ne dedin?"

Machiavelli gülümsedi. "Eski dostum. Dikkatli ol," dedi şefkatle. "Gölge son derece tehlikelidir. Üstelik bugüne dek çok fazla dostumun canını aldı."

Dagon onayladı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak üç parmaklı, perdeli ayaklarını gözler önüne serdi. "Nidhogg nehre sığınmaya çalışacaktır." Aniden, Dagon'un diş dolu ağzı gülümseme gibi bir ifadeyle

açıldı. "Su da benim evim." Sonra çıplak ayaklarının kaldırımı tokatlayışıyla, gecenin içine doğru koştu.

Machiavelli eve doğru bir bakış attı. Dagon haklıydı; bir şey Nidhogg'un ödünü koparmıştı. Ne olmuştu içeride? Ve diğer iki Disir neredeydi?

Kaldırım taşlarının üzerinde ayak sesleri duyuldu ve Josh Newman, elindeki taş kılıcın altın rengi ateş tutamları saçışıyla sokaktan koşa koşa geçti. Ne sağa ne sola bakmaksızın harap olmuş arabanın çevresinden koşarak canavarın geçişiyle ötmeye başlayan araba alarmlarının sunduğu rotayı takip etti.

Machiavelli, Dee'ye baktı. "Bu, Amerikalı oğlan herhâlde, öyle değil mi?"

Dee başıyla onayladı.

"Elindekini gördün mü? Kılıca benziyordu," dedi yavaşça. "Taş bir kılıç. Excalibur olamaz herhâlde, değil mi?"

"Excalibur değil," dedi Dee kısaca.

"Ama kesinlikle gri, taş bir bıçağı vardı."

"Excalibur değildi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Machiavelli.

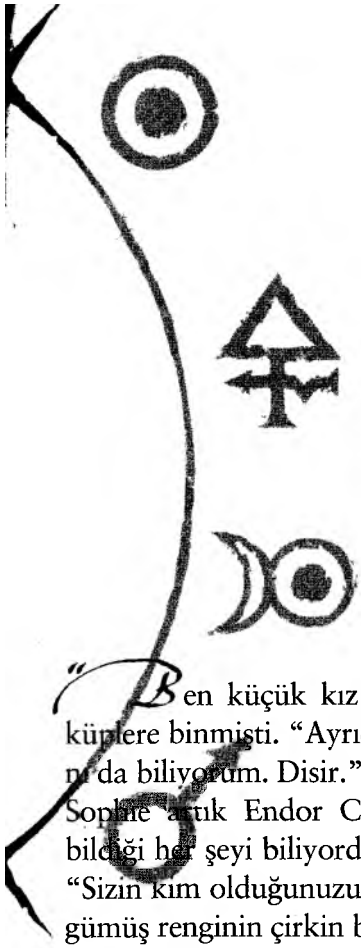
Dee paltosunun altına uzandı ve Josh'un taşıdığı silahın aynısı olan kısa, taştan bir kılıç çıkardı. Bıçak sarsılıyor, neredeyse fark edilmeyecek bir hareketle titreşiyordu. "Çünkü Excalibur bende," dedi Dee. "Oğlanın elindeki onun ikizi olan Clarent'ti. O kılıcın Flamel'de olduğundan her zaman şüphelenmiştik zaten."

Machiavelli gözlerini kapatıp yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Clarent. Nidhogg'un evden kaçmasına şaşma-

mak lazım." Başını salladı. Bu gece daha da kötü bir hâl alabilir miydi?

Dee'nin cep telefonu tekrar titreşti ve her iki adam birden yerlerinde sıçradılar. Büyücü telefonu açarken neredeyse aleti ikiye kıracaktı. "Ne var?" diye ters ters homurdandı. Kısa bir süre kulak kesildi, sonra son derece nazikçe telefonu kapattı. Tekrar konuştuğunda, sesi bir fısıltıdan pek de fazla yüksek sayılmazdı. "Perenelle kaçmış. Alcatraz'da serbest."

Machiavelli, başını sallayarak, dönüp dar sokakta yürüyerek Champs-Elysées'ye doğru ilerlemeye koyuldu. Sorusunun cevabını almıştı. Gece şimdi daha da kötü bir hâl almıştı; çok daha kötü. Nicholas Flamel Machiavelli'yi pekâlâ ürkütürdü; Perenelle ise adam akıllı dehşete düşürürdü onu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ben küçük kız filan değilim!" Sophie Newman küplere binmişti. "Ayrıca Ateş Büyüsü'nden daha fazlasını da biliyorum. Disir." İsim aklında beliriverdi; bir anda, Sophie artık Endor Cadısı'nın bu yaratıklar hakkında bildiği her şeyi biliyordu. Cadı onlardan nefret ediyordu. "Sizin kim olduğunuzu biliyorum," dedi pat diye, gözleri gümüş renginin çirkin bir tonunda ışıldadı. "Valkürler."

Atalar arasında bile farklıydı Disirler. Hiçbir zaman Danu Talis üzerinde yaşamamış, onun yerine Yerküre'nin üst kısımlarında, donuk kuzey topraklarında kalmış, kendilerini keskin rüzgârlar ve sulusepken buzların içinde evlerinde hissetmişlerdi ancak.

Danu Talis'in düşüşünden sonraki korkunç yüzyıllarda, Dünya ekseni üzerinde oynamış ve Büyük Soğuklar yeryüzünün büyük bölümünü ele geçirmişti. Kuzeyden ve güneyden, buz tabakaları yeryüzü üzerinde

akarak, humaniyi Ekvator'un etrafında var olan, ince, donmamış, yeşil kuşağa itmişti. Kimi uygarlıklar, değişen hava koşullarından, hastalık ve kıtlıktan harap olarak bütünüyle yok olmuştu.

Deniz seviyeleri yükselip kıyı şehirlerini örterek tabiatı değiştirirken; bir yandan da iç kesimlerde giderek ilerleyen buzlar, köyler ve kasabalara dair tüm izleri silmişti.

Disirler kısa zamanda keskin kuzey ikliminde hayatta kalma becerilerinin onlara, bitmek bilmeyen kışla baş edemeyen ırklar ve uygarlıklar üzerinde özel ve öldürücü bir üstünlük sağladığını keşfettiler. Yabani kadın savaşçı çeteleri kısa zamanda kuzeyin büyük kısmını ele geçirerek, buzdan kendilerini kurtarmış şehirlerdekileri köleleştirmişlerdi. Kendilerine karşı koyan her şeyi insafsızca yok etmişler ve kısa sürede ikinci bir isim edinmişlerdi – Valkürler, yani Ölü Seçiciler.

Çok kısa bir süre içinde, Valkürler, Kuzey Yarımküre'nin büyük bölümünü kaplayan buzdan bir imparatorluğa hükmeder hâle gelmişlerdi. Humani kölelerini, kendilerine tanrı olarak tapmaya zorladılar ve hatta kurbanlar talep ettiler. İsyanlar vahşice bastırıldı. Buz Devri Yerküre'yi daha da sıkıca kıskacına alırken, Disirler hedefi daha güneydeki bölgelere çevirmeye başladılar ve uygarlığın hayatta kalma mücadelesi içindeki kalıntılarını gözlerine kestirdiler.

Görüntülerin aklından dans edercesine geçişiyle Sophie, Disirler'in saltanatının tek bir gecede sona erişini seyretti. Binyıllarca önce olmuş olayları biliyordu.

Endor Cadısı, zamanın bizzat içinde hareket edebilen o itici Ata Chronos ile birlikte çalışmıştı. Kıvrım kıvrım

zaman tutamlarını görebilmek için gözlerini feda etmesi gerekmişti, ama bu asla pişman olmadığı bir fedakârlıktı. On binlerce yıllık zamanı tarayarak, her binyıldan tek bir savaşçı seçmişti; sonra Chronos her bir döneme dalarak savaşçıları Buzul Çağı'na çekivermişti.

Sophie, Cadı'nın, kendi torunu olan Scathach'ın Disirler ile savaşmak için bilhassa geçmişe getirilmesini talep ettiğini biliyordu.

Dünya'nın tepesine yakın, tümüyle buzdan oluşmuş bir şehir olan Disir karargâhına yapılan saldırının başını çeken savaşçı Gölge olmuştu. Valkür Kraliçesi Brynhildr'ı, alev alev bir yanardağın yüreğine fırlatarak öldürmüştü.

Güneş ufukta alçaktan alçaktan belirdiğinde, Valkürlerin gücü sonsuza dek alt edilmiş, buzdan kentleri erimiş harabelere dönmüş, ancak bir avuçtan az Valkür hayatta kalmıştı. Scathach'ın bile girmeye cesaret etmeyeceği korkunç, buzdan bir Gölge Alemi'ne sığınmıştı bunlar. Sağ kalan Disirler, o geceye Ragnarök, yani Tanrıların Laneti adını vermiş, Gölge'den er ya da geç intikamlarını almaya and içmişlerdi.

Sophie ellerini birleştirdi ve avuçlarının içinde minicik bir hortum belirdi. Ateş ve buz geçmişte Disirleri mahvetmişti. Bir parça Ateş Büyüsü kullanarak rüzgârı ısıtsa, neler olurdu acaba? Daha bu düşünce Sophie'nin aklından geçerken, Disir öne atıldı; her iki eliyle birden kavramış olduğu kılıcını başının üzerine kaldırmıştı. "Dee seni canlı istiyor, ama yara almamış olsun gibi bir şey demedi..." diye homurdandı.

Sophie ellerini ağzına götürüp sol elinin başparmağını bileğindeki tetikleme noktasına bastırdı ve kuvvetlice üfledi. Hortum döne döne yere uzandı ve giderek büyüdü. Bir sekti, iki sekti ve sonra Disir'e çarptı.

Sophie havayı, bir fırının içinden daha sıcak oluncaya dek, iyiden iyiye ısıtmıştı. Yakıcı hortum Valkür'ü yakaladı, onu fırıl fırıl döndürdü, çevirdi ve havaya, iyice yükseğe fırlattı. Kadın kristal avizeye çarparak biri hariç tüm ampulleri parçaladı.

Bu ani loşluğun içinde, evin içinde âdeta dans etmekte olan hortum, ışıl ışıl, turuncu bir ışıyla parladı. Valkür yere yapıştı, ama etrafına bir cam yağmuru gibi dökülen kristal kırıklarına rağmen ayağa kalktı. Soluk teni kıpkırmızı olmuştu, fena hâlde yanmış gibi görünüyordu; sarı kaşlarıysa tümüyle kavrulmuştu. Tek bir kelime etmeksizin kılıcıyla bir hamle yaptı; ağır bıçak doğrudan Sophie'nin elini koyduğu tırabzan korkuluğuna saplandı.

"Scatty!"

Sophie erkek kardeşinin mutfaktan gelen sesini duydu. Başı belada olmalıydı!

"Scatty!" diye tekrar seslendiğini duydu Josh'un.

Valkür öne atıldı. Aşırı ısınmış ikinci bir hortum onu yakalayarak kılıcı elinden düşürdü. Kadını fırıl fırıl döndürüp yuvarlaya yuvarlaya, Joan'u bir köşeye sıkıştırmış, gaddarca bir hücumla onu dizleri üzerine indirmiş olan kardeşinin üzerine düşürdü. İki Disir birlikte silahların ve zırhların takırtısı içinde yere yapıştılar.

"Joan, geri çekil!" diye bağırdı Sophie.

Sis, kızın parmaklarından akarak zeminin öbür yanına doğru kıvrılarak uzandı; dumanlı hava kalın

kurdeleler ve ipler hâlinde kadınların bedenleri etrafına dolanarak onları yakıcı sıcak havadan zincirlerle sarmaladı. Bu müthiş bir çaba gerektirdi, ama Sophie sisi yoğunlaştırarak çırpınan Disirlerin etrafına giderek daha hızlı bir şekilde doladı ve sonunda kadınlar kalın, mumyavari, Cadı'nın Sophie'yi sardığına benzer bir kozanın içine hapsedilmiş oldular.

Sophie güçsüzleşmeye başladığını, kurşun gibi ağır yorgunluğun gözlerini bulandırıp omuzlarını ağırlaştırdığını hissedebiliyordu.

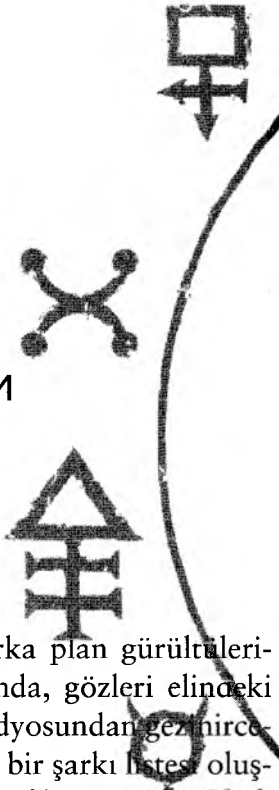
Gücünün son kalıntılarını toparlayarak ellerini çırptı ve dumanlı kozanın içindeki havanın sıcaklığını öyle hızlı düşürdü ki, koza anında donup çatır çutur katı bir buz parçası hâlini aldı.

"Hah, alın bakalım. Artık kendinizi evinizde hissedersiniz," diye fısıldadı Sophie boğuk bir sesle. Ansızın yere çöktü, sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı. Tam mutfağa dalmak üzereydi ki, Joan kolunu uzatıp onu durdurdu. "Hayır olmaz. Önce ben." Kadın mutfak kapısına doğru bir adım attı, sonra başını çevirip içinde iki Disir'in yarı yarıya görülebildiği buz kütlesine baktı. "Hayatımı kurtardın," dedi usulca.

Sophie kendinden emin, "Onu yenecektin zaten," dedi.

"Belki öyle," diye kabul etti Joan, "Belki de değil. Bir zamanlar olduğum kadar genç değilim artık. Ne olursa olsun, yine de sen hayatımı kurtardın," diye tekrar etti, "Bu da asla unutmayacağım bir borç." Sol elini uzatıp mutfak kapısına yasladı ve hafifçe bastırdı. Kapı tıkırdayarak açıldı.

Ve sonra da menteşelerinden ayrılıp yere yapıştı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saint-Germain Kontu, ufacık arka plan gürültülerini bastıran kulaklıkları kulaklarında, gözleri elindeki MP3 çalara odaklanmış hâlde, stüdyosundan gezinircesine aşağıya inmeye koyuldu. Yeni bir şarkı listesi oluşturmaya çalışıyordu: En sevdiği on film müziği. *Gladyatör* vardı tabii ki... *Kaya*... *Yıldız Savaşları*, sadece ilk film ama... Elbette *El Cid*... Belki *Ölümsüz Aşk*...

Merdivenlerin dibine vardığında durdu ve gayri ihtiyari duvarda yamuk bir şekilde asılı duran bir resmi düzeltti. Bir adım daha attı ve çerçevelenmiş bir altın plağın da yine hafifçe çarpık durduğunu fark etti. Koridora bir göz attığında, aniden tüm resimlerin tuhaf açılarla çarpılmış olduklarının farkına vardı. Kaşlarını çatarak kulaklıklarını çıkardı...

Ve Josh'un Scatty'e seslendiğini duydu...

Ve metal bangırtısım.

Ve havanın buram buram vanilyayla lavanta koktuğunu fark etti.

Saint-Germain hızla merdivenlerden bir aşağıdaki kata indi.

Simyacı'yı, odasının girişinde bitkin, yere yığılmış bir hâlde buldu ve yavaşladı, fakat Nicholas eliyle onu savuşturdu. "Çabuk ol," diye fısıldadı. Saint-Germain hızla adamın yanından geçti ve koridorda ilerleyerek merdivenlerden indi...

Hol yıkıntı hâlindeydi. Holün kapısının kalıntıları menteşeler üzerinden sallanıyordu. Antika kristal avizeden geriye kalan yegâne şey, vızırdayan tek bir ampuldü. Duvar kâğıdı kocaman kıvrık şeritler hâlinde sarkıyor, altındaki çatlamış sıvayı gözler önüne seriyordu. Tırabzanlar doğranmış, fayanslar çizilmiş, yer yer ufalanmıştı.

Holün orta yerinde de bir buz kütlesi öylece duruyordu. Saint-Germain buna temkinle yaklaştı ve parmaklarını pürüzsüz yüzeyde gezdirdi. Öyle soğuktu ki, eti buza yapıştı. Kütlenin içine hapsedilmiş, beyazlara bürünmüş, yüzleri çirkin birer homurdanma ifadesinde donmuş kalmış iki kişi seçebiliyordu; kadınların ürkünç mavi gözleri Kont'u takip ediyordu.

Mutfaktan bir tahta kırılma sesi geldi ve adam dönüp o yana doğru fırladı; mavi-beyaz alevlerden katı birer eldiven ellerini giderek kaplıyordu.

Saint-Germain holdeki hasarın fena olduğunu düşündüyse de, bu onu mutfaktaki yıkıma karşı hazırlamaya yetmemişti.

Evin bir tarafı bütünüyle yok olmuştu.

Sophie ve Joan yıkıntıların ortasında duruyorlardı.

Karısı tir tir titreyen kızı sıkıca tutmuş ona destek oluyordu. Joan mavili yeşilli parlak saten pijaması içindeydi ve zırh eldiveni içinde hâlâ kılıcını kutuyordu. Kocasının odaya girişiyle dönüp ona baktı. Fransızca "Bütün eğlenceyi kaçırdın," dedi.

"Hiçbir şey duymadım," diye aynı dilde özür diledi. "Anlatsana ne oldu?"

"Her şey birkaç dakika içinde olup bitti. Sophie ve ben evin arka tarafından gelen bir patırtı olduğunu duyduk. Tam aşağıya koşarken, iki kadın holün kapısını yıkarak içeri girdiler. Disirlermiş, Scathach için gelmişler. Biri bana saldırdı, öteki dikkatini Sophie'ye çevirdi." Fransızcanın pek az kişinin anlayacağı bir lehçesini kullanıyorsa da, sesini yine de bir fısıltıya dönüşünceye dek alçalttı. "Francis... Bu kız... O olağanüstü. Büyüleri harmanladı. Disir'i alt etmek için Ateş ve Hava kullandı. Sonra onları sisle sarmalayıp bunu dondurup bir buz kütlesi hâline getirdi."

Saint-Germain başını salladı. "Aynı anda birden fazla tür büyü kullanmak fiziksel olarak imkânsızdır...," dedi ama sesi sönüp bir fısıltıya dönüştü. Sophie'nin güçlerinin kanıtı, holün orta yerinde duruyordu. Ataların en kuvvetlilerinin temel büyülerin tümünü aynı anda kullanabildiklerine dair bir efsane vardı. O yıllanmış söylencelere göre, Danu Talis'in sulara gömülmesinin nedeni ya da nedenlerinden biri, buydu.

"Josh gitti." Sophie aniden kendini Joan'un kolları arasından kurtardı ve dönüp yüzünü Kont'a çevirdi. Sonra adamın omuzu üzerinden, Flamel'in kül rengine dönmüş bir suratla kapı girişine dayanmış durduğu yere

baktı. "Bir şey Josh'u alıp götürdü," dedi, artık çaresizce bir korku içindeydi. "Scatty de onun peşinden gitti."

Simyacı ayaklarını sürüye sürüye odanın orta yerine geldi, ellerini sanki donuyormuşcasına bedeni etrafına doladı ve çevresine bakındı. Sonra eğilip yıkıntıların içinden Gölge'nin birbirinin aynısı kısa kılıçlarını kaldırdı.

Dönüp onlara baktığında, ötekiler, adamın gözlerinin yaşlarla ışıl ışıl olduğunu görüp irkildiler. "Üzgünüm," dedi, "Çok üzgünüm. Bu dehşet ve yıkımı yuvanıza ben getirdim. Affedilemez bir şey bu."

"Tekrar inşa ederiz," dedi Saint- Germain uçarılıkla. "Gerekli tadilatı yapmaya vesile olmuş olur."

"Nicholas," dedi Joan mutlak bir ciddiyetle, "Ne oldu burada?"

Simyacı odadaki kırılmamış tek sandalyeyi çekip üzerine yığıldı. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğilerek, ellerinde çevire çevire Gölge'nin ışıl ışıl kılıçlarına baktı. "Buz kütlesinin içindekiler Disir. Valkürler. Scathach'ın azılı düşmanları, gerçi nedenini bana hiç söylemedi ya. Onu yüzyıllardır kovaladıklarını ve her zaman için Scatty'nin düşmanlarıyla işbirliği yaptıklarını biliyorum yalnız."

"Bunu onlar mı yaptı?" Saint-Germain harabeye dönmüş mutfağı gözden geçirdi.

"Hayır. Ama belli ki beraberlerinde bir şey getirdiler, o yaptı."

"Josh'a ne oldu?" diye sordu Sophie. Kardeşini mutfakta yalnız bırakmamalıydı, onunla beklemeliydi. Evin arka kısmına saldıran her ne ise, onu yenebilirdi.

Nicholas, Scathach'ın silahlarını havaya kaldırdı. "Sanırım asıl, Savaşçı'ya ne olduğunu sormalısın. Onu tanıdığımdan beri, yüzyıllardır, kılıçlarını asla elden bırakmamıştır. Korkarım kendisi ele geçirildi..."

"Kılıç... Kılıç..." Sophie, Joan'dan ayrılıp çaresizce enkazın içinde aranmaya koyuldu. "Ben yatmaya giderken Josh tam Scatty ve Joan ile kılıç çalışmasından yeni gelmişti. Ona verdiğin taş kılıç yanındaydı." Bir rüzgâr toparladı ve duvardan kopmuş irice bir parçayı kaldırıp bir kenara attırarak altında kalan yeri açığa çıkardı. Kılıç neredeydi? Bir umut kıpırtısı hissetti. Josh ele geçirilmiş olsa, muhakkak ki kılıç yerde olurdu, değil mi? Doğrulup odanın dört bir yanına baktı. "Clarent burada değil."

Saint-Germain bir zamanlar arka kapının bulunduğu yerdeki açıklığa yürüdü. Bahçe harabe hâlindeydi. Fıskiyeden bir taş parçası kopmuş, havuzun tabanı da orta yerinden çatlamıştı. U harfi şeklindeki metal parçasının bir zamanlar bahçe kapısı olduğunu ancak biraz sonra anladı. Tüm arka bahçe duvarının gitmiş olduğunu da o zaman kavradı. Neredeyse üç metre yüksekliğindeki duvardan geriye hafif yükseltilerden başka bir şey kalmamıştı. Bahçenin her yanına, sanki duvar dışarıdan içeriye doğru itilmiş gibi, toza dönmüş, paramparça olmuş tuğlalar saçılmıştı.

"Bahçeden büyük, çok büyük bir şey geçmiş," dedi belli birine hitap etmeksizin.

Flamel başını kaldırıp ona baktı. "Belli bir koku alıyor musun?" diye sordu.

Saint-Germain derin bir nefes aldı. "Yılan," dedi kararlılıkla. "Ama bu Machiavelli'nin kokusu değil." Bir adım atıp bahçeye çıktı ve serin havayı içine çekerek ciğerlerini doldurdu. "Burada koku daha kuvvetli." Öksürdü. "Bu koku çok daha tiksindirici, çok çok daha kötü..." diye sesledi. "Bu çok çok eski bir şeyin kokusu..."

İnim inim inleyen araba alarmlarının dikkatini çekmesiyle, Saint-Germain bahçenin karşı yanına yürüdü, yıkık duvarın üzerine çıktı ve dar sokağın sonuna doğru baktı.

Ev ve araba alarmları, bilhassa sol tarafta ötüyordu, sokağın o ucundaki evlerde ışıklar da yanmıştı. Dar ara sokağın ağzında, siyah bir arabanın ezik enkazını görebiliyordu.

"Bu eve saldıran her neyse," dedi tekrar mutfağa dalarken. "Sayesinde sokağın ucunda artık ancak hurdacıya gidebilecek hâlde iki yüz bin euro'luk bir araba var."

Flamel dehşet içinde, "Nidhogg," diye fısıldadı. Başını salladı; şimdi her şey yerine oturuyordu. "Disirler Nidhogg'u getirmiş," dedi. Sonra yüzünü buruşturdu. "Fakat Machiavelli bile öyle bir şeyi böyle büyük bir şehre getirmez. Fazlasıyla temkinlidir o."

"Nidhogg mu?" diye aynı anda sordu Joan ve Sophie, birbirlerine bakarak.

"Dinozorla yılan karışımı bir şey gibi düşünün," diye açıkladı Flamel. "Ama herhâlde bu gezegenden daha yaşlıdır. Sanırım yaratık Scathach'ı yakaladı, Josh da peşinden gitti."

Sophie kendinden emin başını salladı. "Josh bunu yapmaz, yapamaz. Yılanlar ödünü koparır onun."

"Nerede o hâlde?" diye sordu Flamel. "Clarent nerede? Tek açıklama bu – kılıcı alıp Gölge'yi bulmaya gitmiş olmalı."

"Ama Scathach'a seslenip ondan yardım istediğini duydum..."

"Onun adını bağırdığını duydun, evet. Belki de onu bulabilmek için sesleniyordu ona."

Saint-Germain başıyla onayladı. "Bu mantıklı. Disirler yalnızca Scathach'ın peşindeydiler. Nidhogg onu kapıp kaçtı gitti. Josh da peşlerine düşmüş olmalı."

"Belki de Josh'u kapmıştır da Scathach peşlerine düşmüştür," diye önerdi Sophie. "Scathach'ın yapacağı türden bir şey bu."

"Josh'tan bir çıkarı yoktu yaratığın. Onu yerdi ancak. Hayır, Josh kendi rızasıyla gitmiş olmalı."

"Bu üstün bir cesaret gösterir," dedi Joan.

"Ama Josh cesur değildir ki..." diye başlayacak oldu Sophie. Ne var ki daha bunu söylerken bile, dediğinin tümüyle doğru olmadığını biliyordu. Okulda her zaman ona arka çıkıp onu korumuştu. Ama niye Scatty'nin peşinden gider ki? Sophie'nin bildiği kadarıyla, kardeşi Savaşçı'yı sevmiyordu bile.

"İnsanlar değişir," dedi Joan. "Kimse aynı kalmaz."

Gürültü artık iyice artmıştı; polis, ambulans ve itfaiye sirenlerinin ahenksiz karışımı giderek yaklaşıyordu. "Nicholas, Sophie, buradan gitmelisiniz," dedi Saint-Germain aceleyle. "Sanırım soracak bolca sorusu olan çok sayıda polis memuru az sonra burada olacak. Bizimse hiçbir yanıtımız yok bu sorulara. Eğer sizi burada bulurlarsa, herhangi bir belgeniz veya pasaportu-

nuz olmadığı düşünülürse, korkarım sizi sorguya alacaklardır." Kemerine uzun bir zincirle iliştirilmiş deri bir cüzdan çıkardı. "Alın biraz nakit para."

"Olmaz..." diye başladı Simyacı.

"Al," diye ısrar etti Saint-Germain. "Kredi kartlarınızı kullanmayın, Machiavelli hareketlerinizi takip edebilir," diye devam etti. "Polis ne kadar zaman burada kalır bilemiyorum. Müsait olursam bu gece saat altıda Louvre'un dışındaki cam piramidin yanında sizinle buluşurum. Altıda orada değilsem, gece yarısı oraya gelmeye çalışacağım, o da olmazsa yarın sabah saat altıda."

"Teşekkürler eski dostum." Nicholas, Sophie'ye döndü. "Giysilerini toparla, Josh'unkileri de, ayrıca başka ihtiyacınız olan ne varsa. Buraya geri gelmeyeceğiz."

"Sana yardım edeyim," dedi Joan, Sophie'yle birlikle aceleyle odadan çıkarken.

Simyacı ve eski çırağı mutfağın kalıntıları içinde durup, iki kadının yukarı koşturuşunu dinlediler.

"Holdeki o buz kütlesini ne yapacaksın?" diye sordu Nicholas.

"Kilerde büyük boy bir dondurucumuz var. Polis gidinceye kadar orada tutarım. Peki ya Disirler, öldüler mi, ne dersin?"

"Disirleri öldürmek neredeyse imkânsızdır. Buzun yakın zamanda erimeyeceğinden emin ol yeter."

"Bir akşam arabayla Seine'e götürüp nehre atarım. Şansımız varsa buz Rouen'e varmadan erimez."

"Polise ne diyeceksin?" Nicholas elini enkaza doğru salladı. "Tüm bunlara dair?"

"Gaz sızıntısından kaynaklanan bir patlama?" diye önerdi Saint-Germain.

"Uyduruk," dedi Flamel gülümseyerek. İkizlerin kendisi aynı şeyi önerdiğinde dediğini anımsamıştı.

"Uyduruk diyorsun demek?"

"Çok uyduruk."

"O hâlde eve gelip burayı bu hâlde buldum," dedi. "Üstelik bu gerçeğe epey yakın. Bunların nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Birden sinsice sırıttı. "Hikâyeyi ve resimleri bulvar gazetelerinden birine satabilirim. *Gizemli Güçler Rock Yıldızının Evini Yerle Bir Etti*"

"Herkes bir reklam dalaveresi olduğunu düşünür."

"Evet, öyle, değil mi? Bil bakalım ne var? Tam da yeni bir albüm çıkarmıştım. Harika bir reklam olacak."

Mutfak kapısı açıldı ve Sophie'yle Joan içeri girdiler.

Her ikisi de üzerilerini değiştirip kot pantolon ve kazak giymişler, birbirinin aynısı sırt çantaları takmışlardı.

"Ben de onlarla gidiyorum," dedi Joan, daha Saint-Germain dudaklarında şekillenmeye başlayan soruyu soramadan. "Bir rehbere ve korumaya ihtiyaçları olacak."

"Bu konuda seninle tartışmama değer mi?" diye sordu Kont.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Karısına sarıldı. "Lütfen dikkatli olun. Eğer Machiavelli veya Dee, Disirleri ve Nidhogg'u şehre getirmeyi göze aldılarsa, bu çaresiz oldukları anlamına gelir. Çaresiz kalanlar da aptalca şeyler yaparlar."

"Evet," dedi Flamel açıkça. "Evet öyle. Aptal insanlar da hata yaparlar."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Josh geriye dönüp baka baka yönünü saptamaya çalışıyordu. Saint-Germain'in evinden giderek uzaklaşmaktaydı; kaybolacağından korkuyordu. Fakat artık geri dönemezdi; Scatty'i yaratığın ellerine bırakamazdı. Ayrıca Champs-Elysées'nin ucunda Zafer Takı'nı bulabildiği sürece eve geri dönüş yolunu çıkarabileceğini tahmin ediyordu. Yahut ana caddede geldiği yöne doğru durup bitmeksizin akan polis arabaları, itfaiye araçları va ambulansları takip etmesi yeterli olurdu.

Ne yapmakta olduğuna dair pek fazla düşünmemeye çalıştı; çünkü düşünürse ve Paris sokaklarında dinozorumsu bir canavarı kovalamakta olduğunu fark ederse, o zaman dururdu ve Scatty de... Aslında Scatty'e ne olurdu pek de bilmiyordu. Ama her ne ise, iyi bir şey değildi bu.

Nidhogg'u takip etmeye gelince, bu gayet basitti.

Yaratık, Champs-Elysées'ye paralel uzanan sayısız ara sokak ve dar geçidi yıkıp geçerek düz bir çizgi üzerinde ilerliyordu. Park edilmiş arabalarla dolu bir yan sokaktaki her şeyi eze eze, arabaların doğrudan üzerinden koşarak, onları yamuk yumuk, yamyassı birer enkaza çevirerek ardında bir yıkım hattı bırakıyordu. Dar bir geçide atılışıyla, sarsak kuyruğu sokağın her iki yanındaki dükkânların vitrinleri üzerindeki çelik panjurları delip geçerek korumakta oldukları pencereleri paramparça etti. Güvenlik ve araba alarmları da kargaşaya katıldı.

Ansızın, gözü önünde beliren bir beyazlık oğlanın dikkatini çekti.

Josh, Saint-Germain'in evinin dışında duran beyazlar içindeki kişiyi ancak bir anlığına göz ucuyla görmüştü. Onun canavarın muhafızlarından biri olduğunu tahmin etmişti. Şimdiyse sanki yaratığı kovalıyormuş gibi görünüyordu. Bu da kontrolü kaybettikleri anlamına gelirdi. Josh gökyüzüye bakarak saati kestirmeye çalıştı. Hemen ilerisinde, gökyüzü şimdiden aydınlanmaya başlamıştı, bu da doğuya doğru koşuyor demekti. Şehir uykusundan uyanıp sokaklarında Tarih Öncesi bir canavarın deliler gibi koşturduğunu fark edince neler olacaktı? Bir telaş yaşanacak, şüphesiz polis ve ordu getirilecekti. Josh yaratığa kılıcı saplamış ve bunun hiçbir etkisi olmamıştı; kurşunların da muhtemelen bir o kadar faydasız olacağına dair korkunç bir his vardı içinde.

Sokaklar iyice daraldı, her biri neredeyse dar birer geçit hâlini aldı ve yaratık duvarlara çarptıkça yavaşlamak zorunda kaldı. Josh beyazlı tipe yetişmekte oldu-

ğunu fark etti. Bunun bir adam olduğunu düşünüyordu, ama emin olmak zordu.

Artık rahat rahat koşuyordu, nefes nefese bile değildi; herhâlde o aylar ve haftalarca katıldığı futbol antrenmanları nihayet etkisini gösteriyor olmalıydı.

Spor ayakkabıları sokaklarda hiç ses çıkarmıyordu, beyazlı tipin, takip edildiğinden şüphelenmediğini varsaydı. Ne de olsa, kim bir kılıç dışında herhangi bir silahı olmaksızın bir canavarın peşine takılırdı ki? Ne var ki, yaklaştıkça, beyazlının da bir elinde bir kılıç, ötekinde de normalden büyük bir çekici andıran bir şey tutmakta olduğunu gördü. Bu silahı World of Warcraft'tan hatırlamıştı. Bu bir savaş baltasıydı. Gürzün, ölümcül ve acımasız bir türüydü. Daha da yaklaştığında, bu kişinin beyaz zincir zırh, metal botlar ve boynu kaplayan zincirden bir peçesi olan, yuvarlak bir miğfer kuşanmış olduğunu keşfetti. Her nasılsa, gördüklerine şaşırmamıştı bile.

Sonra aniden, beyazlı tip değişiverdi.

Gözleri önünde, zırhlı bir savaşçıdan, sarı saçlı, kendisinden yaşça pek de büyük olmayan, deri ceket, kot pantolon ve bot giymiş genç bir kadına dönüştü. Yalnızca ellerindeki kılıç ve savaş baltası onu olağan dışı kılıyordu. Bir köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Josh yavaşladı. Kılıçlı, baltalı kadınla karşılaşmak istemiyordu. Hem onun muhtemelen genç bir kadın filan da olmadığını tahmin edebiliyordu.

Önünde bir tuğla ve cam patlaması yaşandı ve Josh hızlanıp fırlayarak köşeyi döndü; sonra durup kaldı. Yaratık dar bir sokakta sıkışmıştı. Josh dikkatle ilerledi; canavar yine ok gibi dümdüz uzanan bir sokağa dalmış gibi

görünüyordu başta. Fakat bu sokak sona doğru kıvrılıyor, sonra daralıyor ve iki yandaki her iki evin üst katları alttaki kaldırımın üzerine doğru birer çıkıntı yapıyordu.

Canavar açıklığa doğru atılıp, her iki binadan bir parçayı koparıp yıkmıştı. İlerlemeye çalışırken aniden sıkışıp kalmıştı. Bir o yana bir bu yana atılıyor, tuğla ve cam yukarıdan sokağın tabanına yağıyordu. Yakınlarda bir pencerede bir hareketlenme oldu ve Josh'un gözüne ağzı ve gözleri dehşetle açılmış, penceresinin hemen önündeki canavarı görüşüyle donup kalmış bir adam ilişti. Bir koltuk kadar bir beton parçası yaratığın kafasına düştü, ama görünüşe göre o bunu fark etmedi bile.

Josh'un ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Scatty'e ulaşması gerekiyordu; ama bu, yaratığın etrafından dolaşmayı gerektiriyordu ve açıkça hiç yer yoktu. Sarı saçlı kadının hızla sokakta koşuşunu izledi. Kadın, tereddüt etmeksizin canavarın sırtına atladı ve çeviklikle başına doğru tırmandı; kolları iki yana uzanmış, silahları harekete hazırdı.

Onu öldürecekti herhâlde, Josh durumun bu olduğuna karar verdi ve rahatladı. Belki o zaman araya girip Scatty'i kurtarabilirdi.

Kadın, yaratığın geniş boynuna ata binercesine oturup Scathach'ın gevşek, hareketsiz bedenine bir darbe indirdi.

Josh'un dehşet çığlığı, sirenlerin iniltileri arasında kaybolup gitti.

"Efendim... Bir olay ihbarı geldi." Beti benzi atmış polis memuru telefonu Niccolò Machiavelli'ye uzattı. "RAID memuru sizinle şahsen konuşmak istedi."

Dee adamı kolundan yakalayıp kendine çevirdi.

Machiavelli bir parmağıyla kulağını tıkamış, gürültüyü bastırmaya çalışarak dikkatle telefondaki kişiyi dinlerken, Dee kusursuz bir Fransızcayla "Olay nedir?" diye sordu.

"Emin değilim efendim. Bir hata olmalı, illa ki." Polis memuru tedirginlikle gülecek oldu. "İnsanlardan, birkaç sokak aşağıda, bir.... Bir *canavarın* evlerin arasına sıkıştığına dair ihbarlar geliyor. İmkânı yok, biliyorum tabii..." Dönüp bir zamanlar koskoca üç katlı bir ev olan, şimdiyse tek yanında dev bir delik bulunan yıkıntıya bakışıyla sesi kısılıp kesildi.

Machiavelli telefonu polis memuruna fırlattı. "Bana bir araba bul."

"Araba mı?"

"Araba ve bir harita," diye bağırdı Machiavelli.

"Elbette efendim. Benimkini alabilirsiniz." Polis memuru telaşlı vatandaşlardan gelen düzinelerce telefonu takiben olay yerine gelen ilk görevlilerdendi. Machiavelli ve Dee'nin gürültünün kaynağına yakın dar sokaktan aceleyle gelişini görüp bir patlama olarak ihbar edilen durumla bir ilişkileri olduğundan emin, onları durdurmuştu. Çamur damlalarıyla kaplı, beyaz saçlı, yırtık pırtık takım elbiseli yaşlıca adamın aslında DGSE'ni başı olduğunu öğrenişiyle fiyakası perişanlığa dönüşmüştü.

Memur araba anahtarını ve haşatı çıkmış, yırtık pırtık bir Paris şehir merkezi haritasını uzattı. "Korkarım elimdeki tek harita bu."

Machiavelli haritayı polisin elinden kaptı. "Tamam, gidebilirsin." Eliyle sokağı gösterdi. "Git ve trafiği idare et. Basından veya halktan kimsenin eve yaklaşmasına izin verme. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim." Polis memuru işinden kovulmamış olduğuna minnettar, hızla uzaklaştı; Fransa'daki en güçlü adamı sinirlendirmek kimsenin istemeyeceği bir şeydi.

Machiavelli haritayı açıp arabanın kaportasının üzerine serdi. "Buradayız," diye açıkladı Dee'ye. "Nidhogg doğrudan doğu istikametinde ilerliyor, ama bir noktada Champs-Elysées'yi geçmesi ve nehre yönelmesi gerekecektir. Şu anki rotasında ilerlediği takdirde nereden çıkacağına dair az çok bir fikrim var..." Parmağını haritaya bastırdı, "Şuraya yakın bir noktada."

İki adam ufak arabaya girdiler ve Machiavelli bir an etrafına bakınarak kontrol düğmelerine bir anlam vermeye çalıştı. En son ne zaman araba kullandığını hatırlamıyordu; o işle her daim Dagon ilgilenmişti. Nihayet, viteslerin gacır gucur sesiyle arabayı çalıştırdı ve usulsüz bir dönüşle aracın arkasını bir o yana bir bu yana savurarak yola atıldı, sonra Champs-Elysées üzerinde, ardında lastik parçaları bırakarak gümbür gümbür ilerlemeye koyuldu.

Dee yolcu koltuğunda, tek eli emniyet kemerine dolanmış, ötekiyse ön panele dayanmış hâlde sessizce oturuyordu. Kaldırımdan sekerlerken, titrek titrek, "Araba kullanmayı kim öğretti sana?" diye sordu.

"Karl Benz," diye cevabı yapıştırdı Machiavelli. "Uzun zaman önce," diye de ekledi.

"O arabanın kaç tekeri vardı peki?"

"Üç."

Dee bir kavşağı gümbür gümbür katederek hantal hantal ilerleyen bir belediye temizlik aracını neredeyse sıyırarak geçerlerken, gözlerini sımsıkı yumdu. "Peki Nidhogg'a ulaştığımızda ne yapacağız?" diye sordu, meseleye yoğunlaşıp aklını Machiavelli'nin korkunç araba kullanışından uzaklaştırmaya çalışırken.

"O senin sorunun," diye sertçe yanıt verdi Machiavelli. "Ne de olsa onu salıveren sensin."

"İyi de Disirleri buraya sen davet ettin. O yüzden kısmen senin suçun."

Machiavelli sertçe frene basarak arabayı cıyak cıyak bir sesle kaydırdı. Motor sustu ve araba ani bir şekilde durdu.

"Neden durduk?" diye sordu Dee.

Machiavelli pencereye işaret etti. "Dinle."

"Sirenler yüzünden başka bir şey duyamıyorum."

"Dinle," diye ısrar etti Machiavelli. "Bir şey yaklaşıyor." Sol yana işaret etti. "Orada."

Dee penceresini açtı. Polis, ambulans ve itfaiye sirenleri arasında, taşların sürtünme, tuğlaların yuvarlanma seslerini ve kırılan camların o keskin şangırtısını duyabiliyorlardı.

Josh, elinden herhangi bir şey gelmeksizin, canavarın tepesinde oturan kadının kılıcıyla Scatty'e vuruşunu izledi.

O anda canavar, hâlâ kendisini, bedenini sıkıştıran binadan kurtarmaya çalışarak, silkindi ve bıçak ıskaladı,

baygın Savaşçı'nın başına tehlikeli bir yakınlıktan vınlayarak geçti. Kadın, canavarın geniş boynu üzerinde daha yükseğe tırmanarak, kalın bir deri katmanını kavradı; dev, kırpışmayan bir gözün üzerinden yana eğildi ve kılıcının ucunu Scatty'e batırmaya yeltendi. Bir kez daha yaratık kıpırdadı ve kılıç yaratığın koluna, Savaşçı'nın bedeni etrafına dolanmış pençenin hemen yakınına saplandı. Canavar tepki vermedi, fakat Josh bıçağın Scatty'nin ne kadar yakınına isabet ettiğini görmüştü.

Kadın tekrar eğildi ve bu kez Savaşçı'ya vuracaktı, bunu biliyordu Josh.

Bir şey yapmak zorundaydı! Scatty'nin tek kurtuluş ihtimali oydu. Orada öylece durup tanıdığı birinin öldürülmesini seyredemezdi. Koşmaya başladı. Evde kılıçla yaratığa gelişigüzel vurduğunda hiçbir şey olmamıştı, ama kılıcı o kalın derisine saplayıp batırdığında...

Clarent'i Joan'un öğrettiği biçimde iki eliyle birden tutarak son bir hamleyle hızlandı ve yaratığa doğru koştu. Kılıcın ellerinde uğuldayışını hissetti; hemen ardından onu canavarın kuyruğuna sapladı.

Anında, kollarına doğru bir sıcaklık yayıldı ve bu his göğsünde filizlendi. Hava bir anda o mayhoş portakal kokusuyla doldu ve hemen sonrasında aurası bir anlığına altın renginde parlayarak yaratığın kalın, yumru yumru derisine saplı kılıçtan akan o kırmızımsı turuncu ışıltının aynısına döndü.

Josh, Clarent'i döndürüp çıkardı. Grimsi kahverengi deride yara kıpkırmızı bir renkte yandı ve anında katılaşarak siyah bir kabuğa döndü. Hissin yaratığın ilkel

sinir sisteminde dolaşması bir an aldı. Sonra canavar aniden acıyla tıslayıp cıyaklayarak arka bacakları üzerine kalktı. Bedenini bükerek kendini evden kurtardı; ani tuğla, kiremit ve ahşap kiriş yağmuru Josh'u tehlikeden uzağa, geriye fırlattı. Oğlan yere yapıştı, molozlar etrafına düşerken başını kollarıyla örttü. Şu anda başına kiremit düşmesiyle ölse, bunun tam da onun bahtına uygun bir şey olacağını geçirdi aklından. Ani hareket canavarın üzerindeki kadını da yerinden etmişti.

Sağa sola salınarak savaş baltasını düşürmüştü ve yaratığın hemen önüne uçmamak için çaresizce onun sırtına tutunmaya çalışıyordu. Josh yere uzanmış, her yanına tuğlalar yağarken, kalın, siyah kabuğun yaranın çevresinden yayılarak canavarın kuyruğundan yukarı yükselişini seyretti. Yaratık tekrar geriledi ve sonra evin köşesinden zorla ilerleyerek Champ-Elysées'ye çıktı. Josh, Scatty'nin gevşek bedeninin hâlâ yaratığın ön pençeleri arasında olduğunu görerek rahatladı.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktı ve kılıcını kavradı. Anında, gücün bedeninde vızıldayarak her duyusunu hassaslaştırışını hissetti. Bu ham güç ona enerji verirken durup salındı, sonra dönüp canavarın peşine takıldı. Harika hissediyordu kendini. Her ne kadar hâlâ tam olarak şafak sökmemişse de açık seçik görebiliyordu her şeyi; renkler biraz cansızdı gerçi. Yaratığın ekşimsi yılan kokusunun üzerinden bile şehrin sayısız kokusunu duyumsayabiliyordu. Duyuşu öyle keskinleşmişti ki, birçok farklı acil durum hizmetlerinin siren seslerini ayırt edebiliyor, hatta tek tek arabaların seslerini

bile ayırabiliyordu. Ayaklarının altındaki kaldırımın düzensiz çentiklerini spor ayakkabılarının lastik tabanları üzerinden hissedebiliyordu! Kılıcı önünde salladı. Uğuldadı ve vınladı; Josh ansızın uzaklardaki fısıltıları duyabilir, neredeyse anlayabildiği sözcükler seçebilir oldu. Hayatında ilk kez tam anlamıyla yaşadığını hissediyordu. Ve bunun uyandırıldığında, Sophie'nin hissettiği şey olduğunu biliyordu. Fakat bu kız kardeşini ürkürtmüş, onu tüm bu hislerle allak bullak etmişse de... Josh'u âdeta canlandırmıştı

Bunu istiyordu. Dünyadaki her şeyden çok...

✧ ✧ ✧

Dagon sessiz adımlarla dar sokağa girdi, Disir'in düşmüş savaş baltasını alıp oğlanın peşine düştü.

Dagon oğlanın aurasının ışıltısını görmüştü, onun gerçekten de güçlü olduğu anlamıştı, ama oğlanla kızın efsanedeki ikizler olup olmadıkları bambaşka bir meseleydi. Belli ki Simyacı ve de Dee öyle olduklarına ikna olmuş görünüyorlardı. Fakat Dagon, Machiavelli'nin –ki o muhatap olduğu en zeki humanilerden biriydi– bundan emin olamadığını biliyordu; oğlanın aurasına dair yakaladığı o kısa izlenim de kendisini ikna etmeye yeterli olmamıştı. Altın ve gümüş auralar nadirdi, gerçi siyah aura kadar nadir değil ya... Dagon çağlar içerisinde, Güneş ve Ay auralarına sahip en az dört ikizle karşılaşmıştı, düzinelerce de tek bireyle.

Fakat ne Dee'nin ne Machiavelli'nin bildiği bir şey varsa, o da Dagon'un ilk ikizleri görmüş olduğuydu.

Danu Talis'in son anlarında, Son Muharebe'de, oradaydı. Adanın kaderinin pamuk ipliğine bağlı olduğu o kutlu günde, babasının zırhını kuşanmıştı. Herkes gibi o da, gümüş ve altın rengi ışıklar, Güneş Piramidi'nin tepesinde ilkel bir güç gösterisiyle alevlenirken korkudan sinmişti. Temel büyüler, o kadim toprakları çöle çevirmiş, Dünya'nın merkezindeki adayı paramparça etmişti.

Dagon artık nadiren uyku uyuyordu; bir yatağı yoktu bile. Bir köpek balığı gibi bir yandan uyuyup bir yandan hareket etmeye devam edebiliyordu. Nadiren rüya görürdü; ama gördü mü de, rüya hep aynıydı – göklerin altın ve gümüş rengi ışıklarla tutuştuğu ve Dünya'nın sona erdiği o zamanlara dair, açık seçik bir rüya.

Machiavelli'nin hizmetinde yıllar geçirmişti.

O yüzyıllar içerisinde hem harikalar görmüştü, hem de dehşet dolu anlar. Birlikte yeryüzünün yakın tarihinin belli başlı ve en ilginç anlarından bazılarına tanık olmuşlardı.

Ve o anda Dagon bu gecenin, o en unutulmaz anlardan biri olacağını düşünmeye başlamıştı.

"Bak işte bu, öyle her gün görülen bir şey değil," diye mırıldandı Dee.

Büyücü ve Machiavelli, Nidhogg'un Champs-Elysées'nin sol tarafındaki bir binaya dalışını, cadde boyunca dizili ağaçları ezip geçerek son hız yola doğru atılışını izliyorlardı. Kızıl saçlı Scatty hâlâ pençeleri arasındaydı; Disir de sırtına asılıydı. İki ölümsüz adam, o dev kuyruğun, yaratığın başka bir sokağa dalışıyla,

savrularak bir trafik lambasını haşat edip ezik büzük bir yıkıntıya çevirişini izlediler.

"Nehre doğru gidiyor," dedi Machiavelli.

"Acaba oğlana ne oldu?" diye yüksek sesle söylendi Dee.

"Belki kaybolmuştur," diye başladı Machiavelli. "Belki de Nidhogg ezmiştir onu." Josh Newman'ın topraktan sökülmüş ağaçların arasından çıkıp geniş yola geçtiğini görünce, "Belki de öyle değildir aslında," diye ekledi. Oğlan sola ve sağa baktı, fakat trafik akışı yoktu; kaldırımın üzerine doğru kötü bir şekilde park edilmiş polis arabasına dönüp bakmadı bile. Ardına doğru buğulu altın rengi hatlar akıtan kılıcı elinde, geniş caddeye doğru atıldı.

"Oğlan hayatta kalmayı başarmış," dedi Dee hayranlıkla. "Üstelik de cesur."

Birkaç saniye sonra yan sokaktan Dagon fırlayıp Josh'u takip etti. Elinde bir savaş baltası vardı.

Arabanın içinde Dee ve Machiavelli'yi görünce, bir selam ya da bir veda olabilecek bir hareketle elini kaldırdı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Dee.

Machiavelli anahtarı kontakta döndürdü ve arabayı birinci vitese taktı. Araç hafifçe sıçrayarak ileri atıldı, sonra ayağını yere yapıştırmasıyla motor kükredi. "Rue de Marignan, Avenue Montaigne'e çıkıyor. Sanırım oraya Nidhogg'dan önce varabilirim." Sirene bastı.

Dee başıyla onay verdi. "Belki vites değiştirsen iyi olabilir." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle oynadı. "Araba o şekilde daha hızlı gider."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Garajınız eve bitişik değil yani?" diye sordu Sophie, ufak bir kırmızılı siyahlı Citroën 2CV'nin arka koltuğuna, Joan'un yanında önde oturmakta olan Nicholas'ın arkasına geçerken.

"Bu evler eskiden ahırmış. Önceki yüzyıllarda, ahırlar hiçbir zaman eve çok yakın yapılmazdı. Herhâlde zenginler at dışkısı kokusuyla yaşamaktan hoşlanmıyorlardı. Çok fena bir durum değil, gerçi eve varmak için üç sokak koşman gerektiğini bilince yağmurlu gecelerde biraz zahmetli olabiliyor. Francis'le ben akşamleyin dışarı çıkarsak, genellikle metroya biniyoruz."

Joan arabayı garajdan çıkarıp sağa dönerek, hızla itfaiye araçları, ambulanslar ve polis arabalarıyla basın mensupları tarafından kuşatılmakta olan harap olmuş evden uzaklaştı. Evden çıkarlarken, Francis üzerini de-

ğiştirmek üzere yukarı çıkıyordu; basının tüm bu ilgisinin yeni albümünün satışlarında harikalar yaratacağına kanaat getirmişti.

"Kestirmeden Champs-Elysées'nin öbür yanına geçip sonra nehre doğru ineceğiz," dedi Joan, Citroën'e, dar, Arnavut kaldırımlı sokakta ustalıkla manevra yaptırırken. "Nidhogg'un oraya gideceğine emin misin?"

Nicholas Flamel iç geçirdi. "Yalnızca tahmin yürütüyorum," diye itiraf etti. "Onu bizzat hiç görmedim; görüp de hayatta kalan kimseyi de bilmiyorum. Ama seyahatlerimde onun gibi yaratıklarla karşılaştım, çoğu da su sürüngenleriyle akrabadır, mosasaur filan gibi. Korkmuş, belki de yaralanmış olmalı. Serin, şifalı çamura ulaşmak için suya doğru gidecektir."

Sophie ön koltukların arasında öne doğru eğildi. Bilhassa Nidhogg üzerine yoğunlaşıp, faydalı olabilecek bir şey bulma umuduyla çaresizce Cadı'nın hafızasını gözden geçirmeye başladı. Fakat Cadı bile bu ilkel yaratık hakkında pek bir şey bilmiyordu. Onun Dünya Ağacı'nın, yani Dee'nin yok ettiği o ağacın kökleri arasında hapsedilmiş olduğu dışında. Dee de ağacı yok etmek için...

"Excalibur," diye fısıldadı.

Simyacı koltuğunda dönüp ona baktı. "Ne olmuş ona?"

Sophie suratını buruşturup hatırlamaya çalıştı. "Josh bana Dee'nin Yggdrasill'i Excalibur ile yok ettiğini söylemişti."

Flamel onayladı.

"Sen de Clarent'in Excalibur'un ikizi olduğunu söyledin."

"Öyle."

"Aynı güçleri paylaşıyor mu?" diye sordu kız.

Flamel'in donuk gri gözleri parladı bir anda. "Yani merak ediyorsun ki; eğer Excalibur, Dünya Ağacı kadar eski bir şeyi yok edebilirse, Clarent de Nidhogg'u alt edebilir mi?" Daha konuşmayı sürdürürken bile başıyla onay vermeye başlamıştı.

"Kadim güç silahları Atalardan eskidir. Kimse nereden geldiklerini bilmiyor, ama Ataların bunların bazılarını kullandıklarını biliyoruz. Bu silahların bugün hâlâ var olmaları da zaten ne denli dayanıklı olduklarını kanıtlıyor." Başıyla onay verdi. "Eminim Clarent, Nidhogg'u yaralayabilir, hatta öldürebilir."

"Ve sen de Nidhogg'un şu anda yaralı olduğuna inanıyorsun?" Joan hafif, erken sabah trafiğinde gözüne bir açıklık kestirip düzgünce oraya geçti. Araba kornaları ardında bangır bangır öttü.

"Bir şey onu evden uzaklaştırdı."

"O hâlde teyit ettiğin şeyin farkında mısın?" diye sordu kadın.

Flamel onayladı. "Scatty'nin Clarent'e asla dokunmayacağını biliyoruz. Demek ki Josh yaratığı yaraladı; hem de onu Paris sokaklarında delice koşturmaya yetecek kadar. Şimdi de onu kovalıyor."

"Ya Machiavelli ve Dee?" diye sordu Joan.

"Muhtemelen onlar da Josh'u kovalıyor."

Joan iki şerit dolusu yoğun trafiği ortadan yararak Champs-Elysées'de gümbür gümbür ilerledi. "Umalım da ona yetişmesinler."

Sophie'nin aklına aniden bir şey geldi. "Dee, Josh'la konuşmuştu..." Durdu, ne dediğini fark etti.

"Ojai'de, biliyorum," dedi Flamel, onu şaşırtarak. "Söyledi bana."

Sophie arkasına yaslandı, ikizinin bunu Simyacı'ya anlattığına şaşırmıştı. Yanakları kızardı. "Sanırım Dee onu epeyce etkilemiş." Bunu Simyacı'ya söylerken, sanki erkek kardeşine ihanet ediyormuşçasına, âdeta utanıyordu, fakat yine de devam etti. Sır tutmanın sırası değildi şimdi. "Dee ona senin hakkında bazı şeyler söylemiş. Sanırım... Sanırım Josh ona biraz inanmış," diye aceleyle bitirdi sözlerini.

"Biliyorum," dedi Flamel usulca. "İngiliz Büyücü çok ikna edici olabiliyor."

Joan arabayı iyice yavaşlatıp durdurdu. "Bu hiç iyi değil," diye söylendi. "Bu saatte bu yolda hiç trafik olmaması lazım."

Felaket bir trafik sıkışıklığının tam orta yerinde kalmışlardı. Hemen önlerinde, Champs-Elysées boyunca yol tıklım tıklımdı. Peş peşe ikinci gününde, Paris'in en işlek caddesinde trafik tümüyle durma noktasına gelmişti. İnsanlar arabalarının dışında durmuş, sokağın karşısındaki binanın yan kısmındaki koskoca deliğe bakıyorlardı. Polis az evvel olay yerine varmıştı, çabuklukla kontrolü ele almaya çalışıyor, trafik akışını sağlayıp acil durum hizmetlerinin binaya ulaşmasını sağlamaya çabalıyordu.

Jeanne d'Arc direksiyonun üzerine doğru eğildi; o sakin gri gözleri durumu değerlendiriyordu. "Caddeyi

geçip şu tarafa gitmiş," dedi Joan hızlıca sinyal verip sağa, dar Rue de Marignan'a dönüp yamyassı olmuş bir çift trafik lambasının yanından geçerken. Göremiyorum onları."

Nicholas koltuğunda doğrulup uzun, dümdüz sokakta olabildiğince ileriyi görmeye çalıştı. "Bu sokak nereye çıkyor?"

"Rue François'e, hemen Avenue Montaigne'den önce," diye yanıt verdi Joan. "On yıllardır bu sokaklarda yürüdüm, bisiklet ve araba sürdüm, avcumun içi gibi bilirim buraları." Her biri Nidhogg'un izini taşıyan bir düzine arabanın yanından geçtiler. Metal kısımlar alüminyum folyoya dönmüş, camlar örümcek ağı gibi çatlamış veya parçalanmıştı. Vaktiyle bir bisiklet olan metal bir top şimdi yamyassı bir şekilde kaldırıma yapıştırılmış hâlde, hâlâ bir zincirle bir korkuluğa bağlı hâlde duruyordu.

"Joan," dedi Nicholas usulca, "Sanırım hızlanman lazım."

"Hızlı araba kullanmayı sevmiyorum." Simyacı'ya yandan bir bakış attı ve adamın yüzünde nasıl bir ifade gördüyse, bu onu ayağını gaza sonuna kadar bastırmaya itti. Ufak motor gürledi ve araba ileri atıldı. "Ne var?" diye sordu.

Nicholas alt dudağını ısırdı. "Demin aklıma olası bir sorun geldi de," diye kabul etti nihayet.

Joan ve Sophie aynı anda sordular: "Ne gibi bir sorun?"

"Ciddi bir sorun."

"Nidhogg'dan daha mı büyük?" Joan arabayı son

vitese taktı. Sophie bunun neyi değiştirdiğini göremiyordu; hâlâ yürüse daha hızlı gidebileceği görüşündeydi. Endişeden deliye dönmüş hâlde koltuğun sırtlığını dövdü. Erkek kardeşine ulaşmaları gerekiyordu.

"Josh'a Codex'in eksik iki sayfasını vermiştim," dedi Flamel. Koltuğunda dönüp Sophie'ye baktı. "Sence onlar erkek kardeşinin üzerinde midir?"

"Herhâlde," dedi kız hemen, sonra başıyla onayladı. "Evet, eminim öyledir. Son konuştuğumuzda kese gömleğinin altında, üzerindeydi."

"Peki nasıl oldu da Codex'in sayfalarını koruma görevi Josh'a kaldı?" diye sordu Joan. "Kitabı gözünün önünden ayırmadığını sanıyordum."

"Ben verdim ona."

"Sen verdin!" diye sordu. Şaşırmıştı. "Neden ama?"

Nicholas dönüp Nidhogg'un geçişinin kanıtlarıyla darmadağın olmuş sokağa baktı.

Başını tekrar Joan'a çevirdiğinde, yüzü acı bir ifade vardı. "Aramızda ölümsüz, Ata veya uyandırılmış olmayan tek kişi o olduğuna göre, karşılaşacağımız çatışmalarda yer almayacağı gibi bir hedef de olmayacağını düşündüm. Sonuçta bir humani o. Sayfaların onda güvende olacağını düşündüm."

Bu ifadede Sophie'yi rahatsız eden bir şey vardı, ama tam ne olarak olduğunu kestiremiyordu kız. "Josh sayfaları Dee'ye vermez," diye açıkladı kendine güvenle.

Nicholas yine dönüp kıza baktı; solgun gözlerindeki bakış dehşet vericiydi. "Ah inan bana: Dee her zaman istediğini alır," dedi acı acı, "alamadığını da yok eder."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Machiavelli arabayı kaydırıp yarısını kaldırıma çıkararak durdurdu. Freni çekti ama arabayı viteste bıraktı ve araba ileri atılıp zonk diye durdu. Seine Nehri'nin kıyısında, bir park yerinde, Nidhogg'un çıkacağını kestirdiği noktanın yakınındaydılar. Bir anlığına tek ses motorun usulca tıkırdayışıydı, sonra Dee derin bir iç çekişle nefes verdi. "Karşılaştığım en kötü şoförsün."

"Buraya getirdim ya bizi, sen ona bak. Biliyorsun tüm bunları açıklamak çok zor olacak," diye ekledi Machiavelli, konuyu rezalet araba kullanışından başka yöne çevirerek. En esrarlı, en zor sanatlarda ustalaşmış, yarım binyıl boyunca toplumu ve siyaseti hünerle kendi çıkarları doğrultusunda idare etmişti, yarım düzine kadar dili akıcılıkla konuşuyordu, beş farklı bilgisayar dilinde programlama yapabiliyordu ve kuantum fiziği

alanında dünyanın başlıca bilirkişilerinden biriydi. Ne var ki hâlâ bir arabayı kullanamıyordu. Utanç vericiydi bu. Sürücü penceresinin camını indirip soğuk havanın arabayı doldurmasına izin verdi.

"Bunun bir ulusal güvenlik meselesi olduğunu söyleyip yayın yasağı getirebilirim tabii, ama artık fazla göz önünde ve aşırı derece karmaşık bir hâl almaya başlıyor bu iş." İç geçirdi. "Nidhogg'un videosu herhâlde şimdiden internete düşmüştür."

"İnsanlar asparagas diye geçiştirirler," dedi Dee kendinden emin. "Kocaayak kameralara yakalandığında işimiz bitti sanmıştım. Ama hemen bir aldatmaca diye reddedildi. Yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da humaninin burunlarının ucunda olup bitiveren şeyleri görmezden gelmekte usta olduğu. Yüzyıllar boyunca varlığımızı tümüyle gözden kaçırdılar, tüm kanıtlara karşın Ataların ve onların dönemlerini efsane ve söylenceden fazlası olduğunu düşünmediler." Kendini beğenmişçe, dalgın dalgın kısa sakalını ovuşturarak, "Ayrıca her şey yerine oturmaya başlıyor," diye ekledi. "Kitap'ın çoğu elimizde; eksik iki sayfayı da ele geçirdik mi Karanlık Ataları geri getirip bu dünyayı asıl hâline çevireceğiz." Durumu hafife alırcasına elini salladı. "Basın filan gibi ufak tefek meseleler üzerine endişelenmene gerek kalmayacak."

"Görünen o ki Simyacı ve Perenelle gibi bazı başka sorunlarımız da olduğunu unutuyorsun. Onlara pek de ufak tefek meseleler denemez."

Dee cep telefonunu cebinden çıkarıp havada salladı. "Ah, ben o işi hallettim. Bir telefon açtım."

Machiavelli, Büyücü'ye yandan bir bakış attı, fakat hiçbir şey demedi. Onun deneyimine göre, insanlar çoğunlukla bir sohbetteki sessizlikleri doldurmak için konuşurlardı; Dee'nin de çenesinin pek düşük olduğunu biliyordu.

John Dee pis ön camdan Seine'e doğru baktı. Nehrin akış yönünde iki mil kadar ileride, tam kıvrımın köşesinde, dev Gotik Notre Dame de Paris Katedrali, şafağın ilk ışıklarında yavaş yavaş belirginleşmeye başlayacaktı.

"Nicholas ve Perenelle'le ilk olarak bu şehirde, neredeyse beş yüz yıl önce tanıştım. Onların öğrencisiydim, bunu bilmiyordun, öyle değil mi? Senin o efsanevi dosyalarında yoktur bu. Aman o kadar şaşırmış durma," dedi, Machiavelli'nin sersemlemiş ifadesine gülerek. "Senin dosyalarından on yıllardır haberdarım. Benim kopyalarım daha bile güncel," diye ekledi. "Ama evet, efsanevi Simyacı'nın yanında, burada, tam da bu şehirde çıraklık yaptım. Kısa zamanda, Perenelle'in kocasından daha güçlü ve de daha tehlikeli olduğunu öğrendim. Sen onunla tanışmış mıydın?" diye sordu aniden.

"Evet," dedi Machiavelli titrek titrek. Ataların gizli dosyalarından haberdar olduğuna şaşıp kalmıştı, yoksa Dee miydi bunu tek bilen? "Evet. Kendisiyle tek bir kez karşılaştım. Savaştık, o kazandı," dedi kısaca. "Üzerimde epey iz bıraktı."

"Olağanüstü bir kadın, gerçekten harikulade biri. Daha kendi döneminde bile müthiş bir şöhreti vardı. Ah bir bizim tarafımızı seçseydi, neler neler başarmış olurdu. Simyacı'da ne buluyor anlamıyorum."

"Zaten sen o insani sevgi yetisini hiç anlamadın değil mi?" diye sordu Machiavelli usulca.

"Nicholas'ın Efsuncu sayesinde hayatta kaldığını ve başarılı olduğunu biliyorum. Nicholas'ı mahvetmek için tek yapmamız gereken Perenelle'i öldürmek. Benim efendim ve ben bunu her zaman biliyorduk, ama ikisini birden ele geçirebilirsek, bilgeliklerinin onları canlı bırakmanın olası tehlikelerine değeceğini düşünüyorduk."

"Peki ya şimdi?"

"Artık tehlikeyi göze almaya değecek gibi değil." Usulca ekledi: "Bu gece, nihayet, uzun zaman önce yapmış olmam gereken bir şeyi yaptım." Sesi kulağa neredeyse pişmanlıkla doluymuş gibi geliyordu.

"John," diye telaşla çıkıştı Machiavelli, koltuğunda dönüp İngiliz Büyücü'ye bakarak. "Ne yaptın?"

"Morrigan'ı Alcatraz'a yolladım. Perenelle bir şafak daha göremeyecek."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josh canavara nihayet Seine'in kıyısında yetişti.

Ne kadar koştuğunu bilmiyordu, muhtemelen kilometrelerce koşmuştu, fakat bunu yapamıyor olması gerektiğini biliyordu. Son sokağın (yanılmıyorsa sokak levhasında Rue de Marignan yazdığını görmüştü) tüm uzunluğunu, fazla bir çaba sarf etmeden son sürat koşmuştu; şimdi sola, Avenue Montaigne'e saparken, nefesi kesilmiş bile değildi.

Kılıç sayesindeydi bu.

Koşarken elinde vızırdayıp mırıldanışını hissetmiş, kulağa belli belirsiz vaatler gibi gelen bir şeyler fısıldayıp iç geçirişini duymuştu. Kılıcı doğrudan önünde, canavara doğru tuttuğunda fısıltılar giderek yükselmiş ve alet elinde titremişti. Uzaklaştırdığında, tekrar sönmüştü bu etkiler.

Kılıç onu yaratığa doğru çekiyordu.

Dar sokak boyunca canavarın ardında bıraktığı yıkımı takip ederek; kafası karışmış, şaşkına dönmüş, dehşete düşmüş Parislilerin yanından hızla geçerken, bilincinin sınır hatlarında tuhaf ve rahatsız edici düşüncelerin belirip sönüverdiğini fark etti Josh.

...Üzerinde kara olmayan bir dünyadaydı, gezegenleri bütünüyle yutabilecek denli engin, kovalamakta olduğu canavarın yanlarında minicik kaldığı yaratıklarla dolu bir okyanusta yüzüyordu.

...Havada, yükseklerde, etine batan kalın köklerle sarmalanmış hâlde asılı duruyor, tahrip olmuş, alevler içinde çorak bir araziye tepeden bakıyordu.

...Ksaybolmuş, kafası karışmış hâlde, küçücük binalar ve daha da küçük yaratıklarla dolu bir yerdeydi, acı çekiyordu, inanılmaz bir ateş omurgasının dibini kavuruyordu.

...O...

Nidhogg'du.

İsim bilincinde beliriverdi ve bir şekilde, her nasılsa, canavarın düşüncelerini içinde duyuyor olmasının şaşkınlığıyla neredeyse durdu kaldı. Bu olağanüstü durum, illa ki kılıçla bağlantılı olmalıydı. Evvelden yaratığın dili bıçağa değdiğinde, gözüne yabancı bir dünyanın bir anlık görüntüsü ilişmişti; tuhaf toprakların dudak uçuklatan görüntüleriydi bunlar ve şimdi de yaratığı tekrar bıçaklamış olduğundan, tümüyle kendi deneyiminin ötesinde bir yaşamın ipuçlarını yakalıyordu.

Yaratığın, yani Nidhogg'un, geçmişte bir noktada görmüş olduğu şeyleri görmekte olduğunu anladı. Onun, şu anda hissettiklerini algılıyordu.

Kılıçla bir alakası olmalıydı bunun.

Josh aniden merak etti: Eğer bu Excalibur'un ikiziyse, o zaman *o* kadim silah da kullanıldığında hisleri, duyuları, izlenimleri aktarıyor muydu?

Excalibur'u yaşlı Yggdrasill'e sapladığında ne hissetmişti Dee? Ne gibi görüntüler görmüş, ne algılamış ve öğrenmişti? Josh şunu merak ettiğini fark etti: Acaba Dee'nin Yggdrasill'i yok etmesinin gerçek sebebi bu muydu; yani onu, içerdiği inanılmaz bilgeliği algılayabilmek için mi yok etmişti?

Josh hızla taş kılıca bir bakış attı ve bir ürperti tüm bedenini yıkadı geçti. Bunun gibi bir silah, kullanana hayal edilemeyecek güçler sağlıyordu; ne dehşet verici ve baştan çıkarıcı bir durumdu bu da! İlla ki daha fazla, daha da fazla bilgeliğe sahip olmak üzere onu tekrar tekrar kullanma dürtüsü zamanla denetlenemez bir hâle gelirdi herhâlde, öyle değil mi? Bu, kokunç bir düşünceydi.

Fakat Simyacı kılıcı neden ona vermişti?

Cevap derhâl geldi oğlana. Çünkü Flamel'in haberi yoktu! Bir şeye batıncaya, bir yeri kesinceye dek, kılıç cansız bir taş parçasından ibaretti; ancak sonra canlanıyordu. Josh kendi kendine başını salladı. Saint-Germain, Joan ve Scatty'nin neden silaha dokunmayı reddettiklerini şimdi anlıyordu.

Sokakta nehre doğru koşarken, eğer Clarent ile Nidhogg'u öldürmeyi başarırsa ne olacağını merak etti. Ne hisseder, ne algılardı?

Ne bilirdi?

Nidhogg bir dizi ağacın arasına atılıp yolun karşı tarafına fırladı ve Port des Champs-Elysées'de ilerlemeye başladı. Kıyının yanındaki park yerinde, Dee ve Machiavelli'nin neredeyse hemen önünde durdu ve dört ayak üzerine indi; kocaman kafası bir yandan diğerine salınıyor, dili ağzının dışında sallanıyordu. Öyle yakınlarındaydı ki, Scatty'nin gevşek bedeninin pençelerine kısılmış, Disir'in ise boynuna binmiş hâlde olduğunu görebiliyorlardı.

Nidhogg'un kuyruğu savrularak park hâlindeki arabaları tokatlayıp uzun bir tur otobüsüne çarptı ve motoru çökertti. Tekerleklerden biri derin bir patlamayla yerinden fırladı.

Gözleri, savruluşuyla ağır bir BMW'yi tepetaklak eden kuyruğa sabitlenmiş hâlde kapıya uzanırken, "Bence arabadan çıksak iyi olacak..." diye söze başladı Dee.

Machiavelli'nin kolu fırladı, parmakları acıtan, mengene gibi bir kavrayışla Büyücü'nün koluna dolandı. "Hareket etmeyi aklından bile geçirme. Dikkatini çekecek hiçbir şey yapma."

"Ama kuyruk..."

"Acı çekiyor, kuyruk o yüzden savrulup duruyor. Ama görünüşe göre yavaşlıyor."

Dee hafifçe başını çevirdi. Machiavelli haklıydı. Nidhogg'un kuyruğunda bir sorun vardı. Uzunluğunun

yaklaşık üçte biri kapkara olmuştu, neredeyse taş gibi görünüyordu. Dee'nin bakışları altında bile, fokur fokur siyah bir sıvı yol yol yaratığın sert eti üzerinden yukarılara tırmanarak onu katı bir kabukla kaplamayı sürdürdü. Dr John Dee anında ne olduğunu anladı.

"Oğlan ona Clarent'i saplamış," dedi, Machiavelli'ye bakmak üzere başını bile çevirmeksizin. "Bu etkiyi yaratan şey o."

"Clarent'in Ateş Kılıcı olduğunu söylediğini sanıyordum, Taş Kılıcı değil."

"Ateşin birçok farklı biçimi var," dedi Dee. "Bıçağın enerjisinin Nidhogg gibi bir şeyle nasıl etkileştiğini kim bilir?" Kuyruğa gözlerini dikip yoğun siyah kabuktan bir parçanın daha derinin üzerinde yayılışını izledi. Sertleştikçe, gözüne bir anlığına kızıl ateş ilişti. "Lav tabakası," dedi, sesi hayretle kısılmıştı.

"Lav tabakası bu. Ateş yaratığın derisinin *içinde* yanıyor."

"O hâlde acı çektiğine şaşırmamak lazım," diye mırıldandı Machiavelli.

"Neredeyse ona üzülmüşsün gibi çıkıyor sesin," diye çıkıştı Dee.

"Ben hiçbir noktada insanlığımı uzun yaşamım için takas etmedim Doktor. Köklerimi aklımdan çıkarmadım." Sesi sertleşti, küçümseyici bir tınıya büründü. "Sen Ata efendin gibi olmak için öyle sıkı çalıştın ki, kendini insan gibi hissetmenin, insan olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttun. Biz insanlar," son kelimeyi bilhassa vurgulamıştı, "Başka bir yaratığın acısını his-

setme kudretine sahibizdir. Humaniyi Ataların üzerine yükselten, onları muhteşem kılan da buydu."

"Ve eninde sonunda onları mahvedecek zayıflık da o," dedi Dee basitçe. "İzin ver de sana o yaratığın insan filan olmadığını hatırlatayım. Seni ayağının altına alır ezer de farkında bile olmaz. Neyse, şimdi tartışmayalım; tam da zafere ulaşmak üzereyken olmaz. Oğlan sorunumuzu bizim için çözmüş olabilir," dedi Dee. "Nidhogg yavaş yavaş taşa dönüyor." Memnuniyetle güldü. "Eğer şimdi nehre atlarsa, kuyruğunun ağırlığı onu dibe çekip, Scathach'ı da beraberinde götürecektir." Sinsice Machiavelli'ye baktı. "Anladığım kadarıyla insanlığın Gölge'ye üzülecek kadar ileriye gitmiyor."

Machiavelli yüzünü buruşturdu. "Scathach'ın Seine Nehri'nin dibinde, yaratığın pençeleri arasında yattığını bilmek beni gerçekten de çok mutlu eder."

İki ölümsüz, hareketsiz arabada oturup; yaratığın ağır kuyruğunu ardında sürüye sürüye, giderek daha yavaş hareket ederek ileri atılışını seyrettiler.

Yaratık ve suyun arasında kalan tek şey, turistleri nehirde gezdiren camla çevrili tur teknelerinden biriydi.

Dee tekneye doğru başıyla işaret etti. "Şunun üstüne bir çıktı mı, tekne batacak, Nidhogg ve Scathach da sonsuza dek gözden kaybolacak."

"Peki ya Disir?"

"Eminim yüzme biliyordur."

Machiavelli alaycı alaycı gülümseyiverdi. "O hâlde şu anda tek beklediğimiz..."

"Yaratığın tekneye ulaşması," diye sözlerini bitirdi Dee. Tam da o sırada Josh ağaçlarla bezeli kıyı yolundaki koskoca delikte belirip park yerine doğru atıldı.

Josh yaratığa doğru hızla ilerlerken, sağ elindeki kılıç yanmaya başladı; koyu turuncu bir ateşten uzun uzun şeritler bıçaktan kıvrıla kıvrıla akıyordu. Aurası bununla uyumlu bir altın renginde çatırdamaya başladı ve havayı portakal kokusuyla doldurdu.

Aniden Disir, yaratığın sırtından kayarak indi ve ayakları yere değmeden hemen önce bir anda beyaz zincir zırhı içindeki hâline döndü. Josh'un üzerine yürüdü; yüz hatları çirkin, yabani bir ifadeye bürünmüştü. "Sen tam bir baş belası olmaya başlıyorsun, ufaklık!" diye zar zor anlaşılan bir İngilizceyle homurdandı. Kocaman geniş kılıcını her iki eliyle kaldırıp kendini Josh'un üzerine attı. "Bu, sadece bir an alacak."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yoğun bir sis yol yol San Francisco Körfezi'ni kaplamıştı.

Perenelle Flamel kollarını göğsü üzerinde kavuşturup karanlık gökyüzünün kuşlarla doluşunu seyretti. Koskocaman, fırıl fırıl bir sürü şehrin üzerinde yükselip yoğun, hareketli bir bulut gibi toplandı ve sonra saçılmış mürekkepten yollar gibi üç ayrı kuş dizisi körfezin üzerinden karşıya, doğrudan adaya doğru yola koyuldu. Perenelle, o koskoca sürünün kalbinde bir yerlerde Karga Tanrıça'nın bulunduğunu biliyordu. Alcatraz'a geliyordu Morrigan.

Perenelle, hapishane müdürünün evinin yanıp kül olmuş kalıntıları içinde duruyordu; nihayet burada örümcek ordularından kurtulmayı başarmıştı. Her ne kadar ev otuz yıldan fazla süre önce yanmış olsa da;

yanmış odunun, çatlamış sıvanın ve erimiş boruların havada asılı kalmış hayalet kokularını alabiliyordu.

Efsuncu eğer savunma gücünü alçaltıp odaklanırsa, yıllar içinde binada yaşamış hapishane bekçilerinin ve ailelerinin seslerini duyabileceğini biliyordu.

Perenelle elini parlak yeşil gözlerine siper yapıp gözlerini kısarak, yaklaşmakta olan kuşlara odaklandı ve onları geceden ayırt etmeye, oraya varmalarına dek ne kadar vakti olduğunu kestirmeye çalıştı. Sürü çok büyüktü, giderek yoğunlaşan sis de boyutunu veya uzaklığını tahmin etmeyi imkânsız kılıyordu. Yine de kuşların adaya varmasına kadar muhtemelen on yahut on beş dakikası olduğunu tahmin etti. Serçe parmağı ve başparmağını birbirlerine yaklaştırdı. Tek bir beyaz kıvılcım parmakların arasında çatırdadı. Perenelle başını salladı. Güçleri geri dönüyordu; ne var ki yeterince hızlı değildi bu dönüş. Artık sfenksten uzaklaşmış olduğundan kuvvetlenmeyi sürdürecekti güçleri, bununla birlikte aurası geceleyin daha yavaş yenileniyordu. Ayrıca Morrigan ve onun biricik yaratıklarını yenmeye yetecek gücün henüz yakınından bile geçmediğini de biliyordu.

Fakat bu savunmasız olduğu anlamına da gelmiyordu; zira bir ömür dolusu çalışma ona birçok faydalı şey öğretmişti.

Efsuncu serin bir rüzgârın uzun saçlarını dalgalandırdığını hissetti ve hemen ardından Juan Manuel de Ayala'nın hayaleti yanı başında belirdi. Hayalet havada asılı duruyor, toplanan sisin içindeki toz parçacıkları ve su damlacıkları sayesinde belirginlik kazanıyordu.

Daha önce karşılaştığı birçok hayalet gibi o da hayattayken içinde en rahat ettiği giysileri giymişti – diz boyu pantolonunun içine sokulmuş, bol, beyaz, keten bir gömlek. Bacakları dizden aşağıya doğru giderek inceliyordu ve birçok ruh gibi ayakları yoktu onun da.

Hayattayken, insanlar pek nadir ayaklarına bakarlar. *"Burası bir zamanlar dünyanın en güzel yeriydi, öyle değil mi?"* diye sordu hayalet, yassı, nemli gözleri San Francisco şehrine odaklanmış hâlde.

"Hâlâ da öyle," dedi Perenelle, dönüp körfezin üzerinden sayısız minicik ışıkla parıldayıp ışıldayan şehre bakarak. "Nicholas ve ben burayı yıllardır evimiz sayıyoruz."

"Aman olmaz olsun o şehir!" dedi Ayala hor görürcesine.

Perenelle hayalete yandan bir bakış attı. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Çok güzel görünüyor."

"Bir zamanlar ben burada, tam bu noktaya pek yakın bir yerde durdum ve kıyılarda kim bilir belki bin ateşin yanışını izledim. Her ateş bir aileyi temsil ederdi. Zamanla onların hepsini tanıdım." İspanyol'un uzun yüzü acıyı andıran bir ifadeyle buruştu. *"Bana bu toprakları anlattılar, bana tanrılarından ve ruhlarından bahsettiler. Sanırım beni buraya bağlayan şey o insanlardı. Şimdiyse tek gördüğüm şey ışıklar; yıldızları göremiyorum, ateşleri başında toplanan aileleri, insanları göremiyorum. Benim sevdiğim o yer nerede?"*

Perenelle başıyla uzaklardaki ışıkları işaret etti. "Hâlâ orada. Sadece büyüdü, o kadar."

"*Tanınmayacak kadar değişti,*" dedi Ayala, "*Üstelik iyiye doğru bir değişim değil bu.*"

"Dünyanın değişimine ben de şahit oldum Juan." Perenelle son derece nazik bir ses tonuyla konuşuyordu. "Fakat ben değişerek daha iyi bir hâle geldiğine inanmayı tercih ediyorum. Ben senden daha yaşlıyım. Ben diş ağrısının adamı öldürebileceği bir çağda doğdum, hayat kısa ve merhametsiz, ölüm ekseriyetle acı vericiydi. Senin bu adayı keşfettiğin sıralarda, sağlıklı bir yetişkinin ortalama ömrü otuz beş yıldan fazla değildi.

Şimdiyse bunun iki katı. Diş ağrısı insanları öldürmüyor." Gülerek "En azından genellikle," diye ekledi. Nicholas'ı diş doktoruna gitmeye ikna etmek neredeyse imkânsızdı. "İnsanlar son birkaç yüz yılda parmak ısırtan aşamalar kaydettiler, harikalar yarattılar."

Ayala süzülerek doğrudan kadının önünde asılı durdu. "*Ve harikalar yaratma telaşı içinde de etraflarındaki harikaları görmezden geldiler; gizemleri, güzelliği umursamadılar. Efsaneler, söylenceler aralarında görünmeden, dikkate alınmadan, fark edilmeden yaşıyor. Bu her zaman böyle değildi.*"

"Evet, değildi," diye ona katıldı Perenelle hüzünle. Körfezin öte yanına baktı. Şehir hızla sisin içinde kayboluyor, ışıklar büyülü, gizemli bir eda takınıyordu. Şimdi, burasının geçmişte nasıl göründüğünü hayal etmek kolaydı... Ve elbette Karanlık Atalar dünyayı ele geçirirse görüneceği hâli. Geçmiş çağlarda insanoğlu gölgelerde yaşayan yaratıklar ve Vampirler, Biçim Değiştiren Yaratıklar ve Devler gibi başka kavimler

olduğunu fark etmişti. Bazen tanrılar kadar kuvvetli varlıklar, dağların orta yerinde yahut balta girmemiş ormanların derinliklerinde yaşarlardı. Dünyada hortlaklar vardı, ormanlarda gerçekten de kurtlar hüküm sürerdi ve köprülerin altından trollerden çok daha fena yaratıklar bulunurdu. Gezginler uzak ülkelerden, karşılaştıkları canavarların ve yaratıkların, gördükleri harikaların hikâyeleriyle geri döndüklerinde, kimse bunlara inanmamazlık etmezdi. Şimdilerdeyse, olağanüstü veya bu dünyanın dışından bir şeyin fotoğraflarıyla, video kayıtları ya da bunu kendi gözleriyle görenlerin açıklamalarıyla bile, insanlar hâlâ şüpheyle yaklaşıyorlar, her şeyi bir uydurmaca diye geçiştiriyorlardı.

"Ve şimdi o korkunç yaratıklardan biri benim adama geliyor," dedi Juan hüzünle. *"Yaklaştığını hissedebiliyorum. Kim o?"*

"Karga Tanrıça Morrigan."

Juan, Perenelle'e döndü. *"Onun bahsini duydum; mürettebatımdaki İrlandalı ve İskoçyalı gemicilerden kimileri ondan çok korkardı. Senin için geliyor buraya, öyle değil mi?"*

"Evet." Efsuncu acı acı gülümsedi.

"Ne yapacak?"

Perenelle başını yana eğip düşündü. "Eh, beni hapse atmayı denediler. Bu başarısız oldu. Tahmin ediyorum ki Dee'nin efendileri nihayet daha kalıcı bir çözüm uygun görmüşlerdir." Titrekçe güldü. "Bundan daha çetrefilli durumlarda bulundum aslında..." Sesi çatladı, güçlükle yutkundu ve tekrar denedi. "Ama yanımda

hep Nicholas vardı. Birlikte yenilmez olurduk biz. Keşke şimdi de benimle olsaydı." Derin bir nefes aldı, soluk alıp verişini düzene soktu ve her iki elini birden gözlerinin önüne götürdü. Buz beyazı aurasından tutam tutam dumanlar parmak uçlarından yükseldi. "Ama ben ölümsüz Perenelle Flamel'im ve öyle kolay kolay teslim olacak değilim."

"*Nasıl yardım edebilirim söyleyin?*" dedi, Ayala resmiyetle.

"Zaten yeterince ettin. Sayende sfenksten kurtuldum."

"*Bu benim adam. Sen de şimdi benim korumam altındasın.*" Hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "*Ne var ki kuşların birkaç kapı çarpmasından korkacağını sanmıyorum. Yapabileceğim pek fazla başka bir şey yok.*"

Perenelle harap olmuş evin bir yanından diğerine dikkatli adımlarla yürüdü. Uzun, dikdörtgen biçimli pencerelerden birinin içinde durup arkasında kalan hapishaneye baktı. Artık gece karanlığı çökmüş olduğundan, mor gökyüzünün altında belli belirsiz, uğursuz bir ana taslaktan ibaretti. İçinde bulunduğu durumu değerlendirdi.

Örümceklerle bezeli bir adada mahsurdu, aşağıdaki koridorlarda bir sfenks başıboş geziyordu, hücrelerse karşılaştığı en karanlık efsanelerin kimilerinden fırlama yaratıklarla doluydu. Ayrıca, güçleri iyiden iyiye azalmıştı ve Morrigan da yaklaşmaktaydı. Ayala'ya bundan daha çetrefilli durumlarda bulunduğunu söylemişti, ama şu anda öyle bir durum hatırlayamıyordu doğrusu.

Hayalet, Perenelle'in yanı başında belirdi; hatları ardındaki binanın şeklini çarpıtıyordu. *"Yardım etmek için ne yapabilirim?"*

"Bu adayı ne kadar iyi biliyorsun?" diye sordu.

"Hah! Her santimini bilirim. Gizli yerlerini, mahkûmlarca kazılmış, yarım kalmış tünelleri, saklı koridorları, duvar örülü odaları, altındaki kayanın derinliklerine oyulmuş, Amerikan Yerlilerinden kalma mağaraları... Seni saklayabilirim, kimse de asla bulamaz."

"Morrigan işini bilir... Hem sonra bir de şu örümcekler var. Beni bulurlar."

Hayalet süzülerek bir kez daha doğrudan kadının önüne geçti. Gece karanlığında, yalnızca derin, koyu bir kahverengi tonundaki gözleri seçilebiliyordu. *"Ama örümcekler Dee'nin kontrolünde değil ki!"*

Perenelle şaşkınlık içinde geriledi. "Öyle mi?"

"Daha iki hafta kadar önce belirmeye başladılar. Kapıların üzerinde yahut merdivenleri örten ağlar fark etmeye başladım. Her sabah, giderek daha fazla örümcek ortaya çıktı. Rüzgârla içerilere süzülüyor, ağlarıyla taşınıyorlardı. O aralar adada insanımsı muhafızlar vardı... Gerçi insan değillerdi ya," diye ekledi hemencecik. *"Korkunç, boş yüzlü yaratıklar."*

"Homunculi," dedi Perenelle ürpererek. "Dee'nin fokur fokur yağ fıçılarında yetiştirdiği yaratıklar. Ne oldu onlara?"

"Örümcek ağlarını süpürüp temizleme, kapıları açık tutma görevi verilmişti onlara. Biri takılıp bir örüm-

cek ağının içine düştü," dedi Ayala, dişleri bir anlık bir gülümsemeyle karanlığın içinde belirdi. Dehşet içinde bir fısıltıyla, *"Ondan geriye kalan tek şey giysi parçaları oldu. Kemik bile yoktu,"* dedi Perenelle'e.

"Çünkü homunculinin kemikleri yoktur," dedi dalgın dalgın kadın. "O hâlde örümcekleri buraya getiren nedir?"

Ayala dönüp hapishaneye baktı. *"Emin değilim..."*

"Bu adaya dair bilinecek ne varsa biliyorsun sanıyordum!" dedi Perenelle gülümseyerek.

"Hapishanenin epeyce altında, dalgaların yanı başındaki temel kayanın derinliklerine oyulmuş bir dizi yer altı mağarası var. Yanılmıyorsam adanın ilk yerli sakinleri bunları ambar olarak kullanıyormuş. Bir ay kadar önce, ufak tefek İngiliz adam..."

"Dee mi?"

"Evet, Dee, gecenin köründe adaya bir şey getirdi. Her ne ise, o mağaralara kapatıldı; sonra da Dee tüm o bölgeyi büyülü mühürlerle kuşattı. Koruma katmanlarını ben bile aşamıyorum. Fakat örümcekleri adaya çeken her ne ise, o mağaralara saklanmış olduğuna eminim."

"Beni mağaralara götürebilir misin?" diye aceleyle sordu Perenelle. Giderek yaklaşan binlerce kuşun kanatlarının kulak tırmalayan sesini duyabiliyordu.

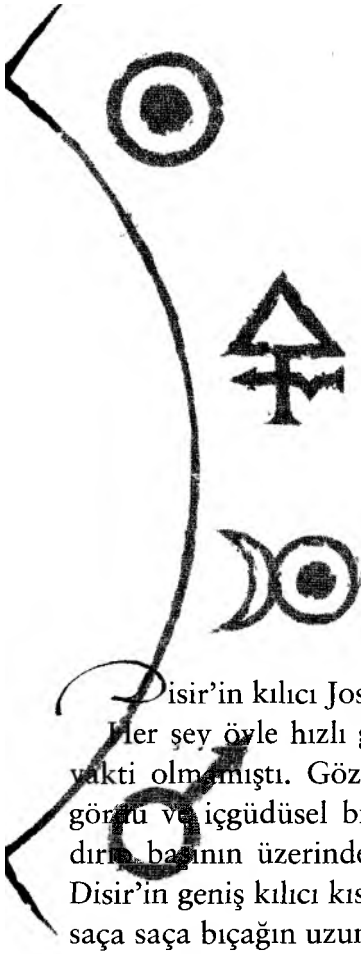
"Hayır," diye çıkıştı Ayala. *"Koridor örümcek dolu, üstelik kim bilir Dee başka ne tuzaklar yerleştirmiştir oraya..."*

Perenelle alışkanlıkla gemicinin koluna uzandı, ama eli doğrudan hayaletin içinden geçerek ardında fırıl fırıl dönen gibi su damlacıkları bıraktı.

"Eğer Dee, Alcatraz'ın gizli zindanlarına bir şey gömdüyse ve şimdi de onu bedensiz bir ruhun dahi aşamayacak kadar kuvvetli büyülerle koruyorsa, o hâlde bunun ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor." Gülümsedi. "Düşmanımın düşmanı benim dostumdur, deyişini duymadın mı hiç?"

"Hayır ama deli cesareti denilen şeyi duydum."

"Gel o hâlde, Morrigan buraya varmadan gidelim. Beni Alcatraz'a geri götür."

KIRKINCI BÖLÜM

Disir'in kılıcı Josh'un başına doğru savruldu.

Her şey öyle hızlı gelişiyordu ki, Josh'un korkacak vakti olmamıştı. Göz ucuyla bir şeyin kıpırdandığını gördü ve içgüdüsel bir tepkiyle Clarent'i havaya kaldırıp başının üzerinde yatay şekilde tutarak savurdu. Disir'in geniş kılıcı kısa taş bıçağa vurdu ve kıvılcımlar saça saça bıçağın uzunluğunca kayarak âdeta bir çığlık kopardı. Kıvılcımlar Josh'un saçlarına yağarak yüzüne değdiği yerlerde tenini âdeta yaktılar. Acı onu öfkelendirdi, ne var ki aldığı darbe onu dizleri üzerine düşürmüştü. Üstüne bir de, Disir bir adım geri çekilip silahını bir yanından ötekine, havayı yararcasına savurdu. Kılıç, Josh'a doğru havayı kulaçlarken âdeta inledi... Ve oğlan, mide boşluğunu ele geçiren bir bulantıyla, bundan kurtulamayacağını anladı.

Clarent, Josh'un avcunda titredi.

Sarsıldı.

Ve kıpırdadı.

Sızlatan bir ısı dalgası eline saplanıp onu sarstı; kasılma parmaklarını kabzanın etrafında iyice sıkılaştırdı. Sonra kılıç aniden kıpırdandı, öne fırlayıp Disir'in metal bıçağıyla buluştu ve onu son anda, yine bir kıvılcım patlamasıyla yana itti.

Disir mavi gözleri şaşkınlıkla açılmış hâlde, dans edercesine geriledi. "Hiçbir humani böyle bir güce sahip değildir," diye hayret etti; sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Kimsin sen?"

Josh şaşkınlıkla ayağa kalkt; az önce tam olarak ne olduğuna emin değildi; tek bildiği bunun kılıçla ilgili bir şey olduğuydu. Kılıç kontrolü ele almış, onu kurtarmıştı. Gözleri korkunç savaşçı kıza dönüp onun maskeli yüzü ve ışıl ışıl gümüş kılıcı arasında gidip geldi. Clarent'i Joan ve Scatty'nin takındığı pozu kopyalamaya çalışarak her iki eliyle önünde tuttu, fakat kılıç avuçlarında kıpırdanıp, kendi rızasıyla hareket ediyor titreyip duruyordu. "Ben Josh Newman'ım," dedi oğlan basitçe.

Kadın onu hor görürcesine, "Adını hiç duymadım," dedi. Çabucak arkasına, suya doğru sürünen Nidhogg'a baktı. Kuyruğu artık siyah taştan öylesine ağır bir kabuk bağlamıştı ki, zar zor hareket ediyordu.

"Benim adımı duymamış olabilirsin," dedi Josh. Taş kılıcı havaya doğru çevirdi. "Ama bu Clarent." Kadının parlak mavi gözlerinin hafifçe büyüyüşünü izledi. "Ve görüyorum ki, onun adını duymuşsun."

Disir kılıcını tek elinde gevşekçe savurarak, Josh'un etrafında yan yan ilerlemeye başladı. Oğlan yüzünü ona dönük tutmak için dönüp durdu. Kadının ne yapmaya çalıştığını biliyordu; onu yerinden oynatıp canavara sırtını döndürmeye çalışıyordu. Ne yazık ki Josh bunu nasıl engelleyebileceğini bilmiyordu.

Sırtı neredeyse Nidhogg'un taştan derisine değecek noktaya geldiğinde Disir durdu.

"O kılıç, bir ustanın ellerinde tehlikeli olabilir," dedi Disir.

"Ben usta filan değilim," dedi Josh bağıra bağıra, sesinin titrememesinden hoşnuttu. "Fakat olmama gerek yok. Scathach *bana bu silahın onu gerçekten de öldürebileceğini* söyledi. O sırada ne demek istediğini anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum. Ve eğer onu öldürebilirse, o hâlde, öyle tahmin ediyorum ki, aynısını sana da yapabilir." Başparmağıyla arkasını işaret etti. "Bak tek bir kesikle bu canavara ne yaptım. Şimdi tek yapmam gereken bıçakla derini şöyle bir kesmek." Bıçak ellerinde, sanki sözüne katılırmış gibi gelen bir mırıltıyla titredi gerçekten de.

Disir, "Bana yaklaşamazsın bile," diye alay etti onunla; geniş kılıcının, önünde büyüleyici bir desen dokuyuşuyla, oğlanın üzerine atıldı. Birdenbire hızlı bir darbe yağmuruyla saldırdı Josh'a.

Josh'un soluklanacak dahi vakti olmadı. Bu darbelerden üçünü durdurmayı başardı; Clarent her bir vuruşa engel olmak üzere ileri atılıyor, Disir'in metal bıçağı Josh'un taş kılıcına bir kıvılcım yağmuruyla çarpıyor,

her darbe oğlanı geri çekilmeye zorluyor, güç bedeninin her yanında titreşiyordu. Kabul etmek gerekiyordu; Disir fazlasıyla hızlıydı. Bir sonraki darbe çıplak koluna, omuzuyla dirseği arasında bir noktaya indi. Clarent, kadının kılıcını son anda dürtmeyi başardı, böylece bıçağın jilet gibi keskin kenarı değil de sadece yassı tarafı çarptı koluna. Anında, kolunun tamamı, omuzundan, parmak uçlarına kadar uyuştu. Acıyla, korkuyla ve birdenbire öleceğini kavrayışıyla, içini bir bulantı kapladı.

Clarent elinden düştü ve tangır tungur yere yuvarlandı.

Kadın gülümseyince, Josh dişlerinin birer ince iğne ucu gibi olduğunu gördü. "Kolay oldu. Çok kolay. Efsanevi bir kılıç adamı silahşör yapmaz." Geniş kılıcını kaldırıp oğlana doğru ilerleyerek, onu Nidhogg'un taşa dönmüş etinin hemen dibine kadar geriletti. Josh gözlerini sıkıca yumdu; kadın kollarını havaya kaldırıp korkunç bir savaş narası attı: *"Odin!"*

"Sophie," diye fısıldadı Josh.

"Josh!"

İki sokak ötede, tümüyle kilitlenmiş trafiğin içinde, Sophie Newman, arabanın arka koltuğunda birden doğruldu; midesini altüst eden ani bir korku göğsüne saplanmış, kalbini çılgınca bir hızla attırıyordu.

Nicholas arkasına dönüp kızın elini yakaladı. "Ne var? Söyle bana!"

Kızın gözleri yaşlarla doldu. "Josh," dedi nefes nefese; boğazında düğümlenen hıçkırık yüzünden neredey-

se konuşamayacak hâldeydi. "Josh'un hayatı tehlikede, korkunç bir tehlikenin içinde." Araba, kızın aurasının canlanışıyla o iç bayıltıcı, yoğun vanilya kokusuyla doldu. Ufacık kıvılcımlar, saydam bir zar gibi çatırdayarak kızın sarı saçlarının uçlarında dans ediyordu. "Ona ulaşmamız lazım!"

"Hiçbir yere gidemiyoruz," dedi Joan sıkıntıyla. Dar sokakta, trafik tümüyle durmuştu.

Bir ürperti Sophie'nin midesine çöreklendi. Bu, erkek kardeşinin öleceği korkusuydu.

"Kaldırım," dedi Nicholas kararlılıkla. "Kaldırıma çık."

"Ama yayalar..."

"Yoldan çekilebilirler. Kornana bas." Koltuğunda Sophie'ye doğru döndü. "Sadece birkaç dakika uzağındayız," dedi. Joan minik arabayı kaldırıma çıkarıp kornasını hüzünle öttürerek motoru gürlete gürlete ilerletti.

"Birkaç dakika sonra çok geç olacak. Yapabileceğin bir şey olmalı," diye çaresizce yalvardı Sophie. "Herhangi bir şey?"

Alnına ve gözlerinin etrafına kazınmış çizgilerle yaşlı ve yorgun görünen Nicholas Flamel kederle başını salladı. "Yapabileceğim hiçbir şey yok," diye itiraf etti.

Josh ile Disir arasında, kıvılcımlar saçarak, çatırdayıp hışırdayarak pis kokulu sarı-beyaz bir alev katmanı belirdi. Sıcaklık öyle yoğundu ki, Josh'u Nidhogg'un pençeli ayaklarına doğru itiyor, saçlarını yakıyor, kaşlarını ve kirpiklerini kavuruyordu. Disir de, pis koku-

lu alevlerlerin gözlerini kamaştırmasıyla, sendeleyerek geri çekildi.

"Josh!"

Biri ona sesleniyordu, fakat korkunç alevler yüzünün hemen önünde kükrüyordu.

Ateşin yakınlığı canavarı canlandırdı, yaratığın bacağının hareketi Josh'u öne, elleri ve dizleri üzerine fırlattı, onu alevlere ölümcül derecede yaklaştırdı... Fakat o anda alevler yükseldikleri gibi birdenbire söndüler. Josh yere hızla düştü, elleri ve dizleri çarpışmanın etkisiyle acıdı. Çürük yumurta kokusu mide bulandırıcıydı ve gözleri sulanıyor, burnu akıyordu. Gözyaşlarının içinden Clarent'i gördü ve ona uzanmaya çalıştı. Tam o sırada biri tekrar ona seslendi.

"Josh!"

Disir kendini bir kez daha Josh'un üzerine attı, kılıcını oğlana doğru savurdu. Sarı alevlerden vücut bulmuş bir mızrak kadına çarptı, zincir zırhının üzerinde patladı ve zırh anında paslanıp dökülmeye başladı. Ve sonra, bir başka alev duvarı, oğlan ve savaşçı arasında gürleyerek beliriverdi.

"Josh." Bir el Josh'un omuzuna kondu ve oğlan dehşet ve yaralı omuzunun acısı içinde bağırarak sıçradı. Başını kaldırıp baktığında, Dr John Dee'nin üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

Pis sarı duman, Büyücü'nün yırtık gri eldivenlerle ancak örtülü ellerinden damlıyordu; adamın bir zamanlar gayet şık olan takım elbisesiyse artık paçavraya dönmüştü. Dee merhametle gülümsedi. "Buradan

hemen şu anda ayrılmamız en iyisi olur." Alevleri işaret etti. Bunu sonsuza dek devam ettiremem." Daha o sözlerini bitirmeden, Disir'in bıçağı neyi hedef aldığını bilmeksizin ateşi yararak içinden fırladı. Kendine bir hedef arayan metalin etrafına alevler dolanmıştı. Dee, Josh'u ayağa kaldırdı ve onu geriye doğru sürükledi.

"Dur," dedi Josh boğuk bir sesle, sesi korkunun ve dumanın birbirine karışan tesiriyle ham bir tonda çıkıyordu. "Scatty..." Öksürüp tekrar konuşmaya çalıştı. "Scatty mahsur kaldı..."

Dee kolunu oğlanın omuzuna dolayıp ona destek çıkarak, onu polis arabasına götürürken hemencecik "Kaçtı," dedi.

"Kaçtı mı?" diye mırıldandı Josh, kafası karışmıştı.

"Nidhogg, sen ve Disir'in arasında o alev duvarını yarattığımda onu elinden düşürdü. Savaşçı'nın yaratığın pençelerinden kurtulup ayağa kalkışını ve nehir kıyısında koşarak uzaklaştığını gördüm."

"Kaçtı... Kaçtı mı?" Bu doğru olamazdı. Onu son gördüğünde, Scatty elden ayaktan kesilmiş, bilincini yitirmiş bir hâldeydi.

Odaklanmaya çalıştı, ama başı zonkluyordu, üstüne bir de yüzünün derisi alevlerin etkisiyle gerilmiş gibi geliyordu.

"Efsanevi Savaşçı bile Nidhogg'a karşı gelemedi. Kahramanlar zaten ne zaman kaçacaklarını bildikleri için hayatta kalıp tekrar tekrar savaşırlar."

"Beni terk edip gitti mi yani?"

"Senin orada olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim," deyiverdi Dee çabucak, Josh'u kötü park edilmiş bir polis arabasının arka koltuğuna doğru itekleyip kendisi de onun yanına geçerken. Şoför koltuğundaki beyaz saçlı adamın omuzuna hafifçe vurdu. "Gidelim."

Josh koltukta doğruldu. "Dur... Clarent'i düşürdüm," dedi.

"İnan bana," dedi Dee, "Onun için geri dönmek hiç iyi bir fikir değil." Josh'un camdan dışarıya bakabilmesi için arkasına yaslandı. Bir zamanlar bembeyaz olan zincir zırhı şimdi paramparça, çürüyen şeritler hâlinde bedeninden sarkan Disir, yavaş yavaş sönen alevlerin içinde ilerledi. Arabanın arka koltuğundaki oğlanı gördü ve kurt ulumasını andıran bir dilde anlaşılmaz sözlerle bağırarak arabaya doğru koşmaya başladı.

"Niccolò," dedi Dee hemen. "Disir epey kızgın. Hemen şu an buradan uzaklaşmamız lazım, hemen şu an."

Josh bakışlarını kendilerine yaklaşmakta olan Disir'den sürücüye çevirdi ve onun Sacré-Coeur'un merdivenlerinde gördüğü adam olduğunu fark ederek dehşete düştü.

Machiavelli anahtarı kontakta öyle vahşice çevirdi ki, marş âdeta bir çığlık kopardı. Araba canlandı, öne atıldı ve sonra durdu.

"Harika," diye söylendi Dee. "Tek kelimeyle harika." Josh, Büyücü'nün pencereden sarkıp elini ağzına götürerek kuvvetlice avcuna üfleyişini izledi.

Sarı bir duman küresi yuvarlanarak avcundan yere düştü. Lastik bir top gibi iki kez sekti, sonra tam da

Disir'e ulaşırken, baş hizasında patladı. Pis bir bal rengi ve kıvamında yoğun, yapış yapış teller Disir'in üzerine sıçradı, sonra uzun şeritler hâlinde vücudundan akarak onu yere zamkladı. "Bu onu orada tutar...," diye söze başladı Dee. Disir'in geniş kılıcı kolaylıkla şeritleri kesti geçti. "Belki de tutamaz..."

Josh ağrıları sızıları içinde, Machiavelli'nin arabayı tekrar çalıştırmayı deneyip başarısız olduğunu fark etmişti. "Bırak da ben deneyeyim..." diye mırıldandı. Tam da Machiavelli yolcu koltuğuna kayıverirken, koltuğun sırtlığı üzerinden tırmanıp sürücü koltuğuna geçti. Sağ omuzu hâlâ ağrıyordu, ama en azından parmaklarını tekrar hissetmeye başlamıştı, herhangi bir yerinin kırıldığını da sanmıyordu. Giderek büyüyen koleksiyonuna eklemek üzere dev bir morluğu daha olacaktı. Anahtarı kontakta çevirip gaz pedalına sonuna dek bastı ve aynı anda –tam da Disir araca ulaşacakken– arabayı geri vitese taktı. Bir anda babasının haşatı çıkmış Volvo'sunda düz vites araba kullanmayı öğrenmiş olduğuna minnettar olmuştu. Savaşçının zedelenmiş kılıcı kapıya vurarak metali deldi, bıçağın ucu Josh'un bacağını az farkla ıskalamıştı. Araba gıcırtıyla geriye doğru çekilirken, Disir ayaklarını sımsıkı yere yapıştırdı ve her iki eliyle birden kılıcına tutundu. Bıçak kapıyı yatay olarak kesip geçti ve metali sanki bir kâğıt parçasıymışcasına soyarak motorun üzerindeki kanadı yardı. Üstüne bir de sürücü koltuğunun altında kalan ön tekerleği parçaladı; lastik tok bir gümbürtüyle patladı.

"Durma!" diye bağırdı Dee.

"Durmuyorum," dedi Josh.

Motorun isyankârca inleyişi ve ön lastiğin sallana sallana yere çarpıp duruşuyla, Josh kıyı yolundan ayrıldı...

...Tam da o sırada Joan hafifçe çizilmiş Citroën'i kıyı yolunun öbür ucuna sokmaktaydı.

Joan frene bastı ve araba gıcırdayarak sabah neminden ıslak taşların üzerinde durdu. Sophie, Nicholas ve Joan, Josh'un harap olmuş bir polis arabasını geri geri son hız Nidhogg ve Disir'den uzaklaştırmasını akılları karışmış bir hâlde izlediler. Oğlan hoyratça el frenini çekip bir dönüşle otoparktan hızla uzaklaşırken, Dee ve Machiavelli'nin de arabada olduğunu açıkça görmüşlerdi.

Bir anlığına, Disir nehir kıyısında şaşkın, serseme dönmüş bir hâlde durdu. Sonra yeni gelenler ilişti gözüne. Dönüp onlara doğru koşmaya başladı; kılıcını başının üzerine kaldırarak barbarca bir savaş narası kopardı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"Bunun icabına ben bakarım," dedi Joan, durumdan neredeyse hoşnut gibi bir ses tonuyla. Flamel'in koluna dokundu ve başıyla hâlâ Nidhogg'un pençelerine sarmalanmış hâldeki Savaşçı'yı gösterdi. "Siz Scathach'ı kurtarın." Canavar artık nehre iki metreden daha yakındı ve giderek, kendisini koruyacak suya doğru yaklaşıyordu.

Minyon Fransız kadın kılıcını kaptı ve arabadan fırladı.

"Yine kılıçlı humaniler," diye tükürürcesine konuştu Disir, kılıcı Joan'a doğru inerken.

Joan silahı kolayca kenara iterek, "Öyle herhangi bir humani değil," dedi. Hemen sonra kendi kılıcı öne atılıp Disir'in omuzları üzerindeki paslı zırh kalıntılarına bir şangırtıyla vurdu. "Ben Jeanne d'Arc'ım!" Elle-

rindeki uzun kılıç savruldu, döne döne çelikten fırıl fırıl bir teker oluşturarak, saldırısının vahşetiyle Disir'i geri çekilmeye zorladı. "Ben Orleans Bakiresi'yim."

✧ ✧ ✧

Sophie ve Nicholas, Nidhogg'a son derece temkinli yaklaştılar. Sophie yaratığın kuyruğunun bütünüyle, artık sırtına ve arka ayaklarına doğru tırmanmaya başlayan ağır, siyah bir taşla kaplanmış olduğunu fark etmişti. Taş, kuyruğun ağırlık merkezini yere demirlemişti. Sophie, bedenini suya doğru sürükleyişiyle yaratığın devasa kaslarının kırışıp dalgalandığını gördü. Pençelerinin ve sürüklediği kuyruğunun kaldırımda açtığı derin yarıkları seçebiliyordu.

"Sophie," diye bağırdı Flamel. "Yardıma ihtiyacım var!"

"Ama Josh..." diye söze başladı Sophie, dikkati dağılmıştı.

"Josh gitti," diye çıkıştı Simyacı. Yere çullanıp Clarent'i yerden kaldırarak, silahın sıcaklığı karşısında şaşkınlıkla tısladı. İleri atılarak Nidhogg'a kılıçla vurdu. Bıçak herhangi bir zarar vermeksizin taş kaplı deriden sekti. "Sophie, Scatty'i kurtarmama yardım et, sonra Josh'un peşinden gideceğiz. Güçlerini kullan."

Simyacı, Nidhogg'a bir kez daha vurdu; fakat herhangi bir tesiri olmadı bunun. En derin korkuları gerçeğe dönmüştü. Dee, Josh'u ele geçirmişti... Codex'in son iki sayfası da Josh'taydı. Nicholas geriye bir bakış attı. Sophie kıpırdamaksızın duruyordu orada; korkmuş, sersemlemiş görünüyordu.

"Sophie! Yardım et bana."

Sophie itaatkârca ellerini kaldırdı, başparmağını dövmesine bastırdı ve Ateş Büyüsü'nü canlandırmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Odaklanamıyordu, erkek kardeşi için fazlasıyla endişeliydi. Ne yapıyordu acaba? Neden Dee ve Machiavelli'yle gitmişti? Onu zorluyorlarmış gibi görünmüyordu, arabayı kullanan Josh'tu!

"Sophie!" diye seslendi Nicholas.

Fakat Sophie, Josh'un bir noktada hayatının tehlikeye girmiş olduğunu biliyordu. Ciddi ve korkunç bir tehlikenin içine. O hissi kalbinin derinliklerinde duyumsamış, ne olduğunu anlamıştı. Josh'un başı ne zaman belada olsa, bilirdi o. Kauai Adası'ndaki Pakala Plajı'nın açıklarında neredeyse boğulduğu sefer, Sophie nefes nefese, ağzı açık şekilde uykusundan uyanmıştı; Pittsburgh'da futbol sahasında kaburgalarını kırdığında, kız da sol yanında keskin bir acı hissetmiş, aldığı her nefeste o batma hissini duyumsamıştı.

"Sophie!"

Ne olmuştu? Bir an ölümcül bir tehlikenin pençesindeydi... Hemen sonrasındaysa?..

"Sophie!" diye hırladı Flamel.

"Ne var?" diye çıkıştı kız, Simyacı'ya düşman kesilerek. Öfkesinin birden hızla kabardığını hissetti. Josh haklıydı, başından beri haklıydı. Bu, Simyacı'nın suçuydu.

"Sophie," dedi adam daha şefkatli bir tavırla. "Yardımına ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamıyorum."

Sophie başını çevirip Simyacı'ya baktı. Yere çömelmişti; serin, yeşil bir buğu adamın etrafında bir su bi-

rikintisi gibi toplanmıştı. Dumandan, kalın, zümrüt yeşili bir kordon Nidhogg'un koskoca arka bacaklarından birini sarıyor ve yerin altına doğru kayboluyordu; Belli ki Flamel canavarı kapana kıstırmaya çalışmıştı. Nidhogg azıcık öne çıktı ve yeşil kordon kopup çözünerek kayboldu. Birkaç adım daha atarsa, Scathach'ı, Sophie'nin arkadaşını, beraberinde nehre gömecekti. Sophie ise bunun olmasına izin verecek değildi.

Korkusu ve öfkesi odaklanmasını sağladı.

Dövmesine bastırdığında, her bir parmağı üzerinde alevler hayat buldu. Nidhogg'un sırtına gümüş rengi alevler fırlattı ama bunun hiçbir etkisi olmadı. Sonra canavarın üzerine minik, barut gibi dolu taneleri yağdırdı, fakat göründüğü kadarıyla yaratık bunun farkında bile olmadı. Suya doğru ilerlemeyi sürdürdü.

Ateş işe yaramamıştı, Sophie bu kez de rüzgârı denedi. Fakat fırlattığı minyatür hortumlar hiçbir zarar vermeksizin yaratıktan sekiyordu. Cadı'nın hafızasını tarayarak Hekate'nin Moğol Ordalarına karşı kullandığı bir numarayı denedi. Nidhogg'un gözlerini toza toprağa bulayan keskin bir rüzgâr estirdi. Yaratık sadece göz kırpıştırmakla yetindi ve ikinci, koruma amaçlı bir göz kapağı dev gözünün üzerine kayıverdi.

"Hiçbir şey işe yaramıyor!" diye bir çığlık attı Sophie. Canavar Scatty'i giderek nehre doğru sürüklüyordu. "Hiçbir şey işe yaramıyor!"

Disir'in kılıcı savruldu. Joan eğildi ve ağır bıçak başının üzerinden tıslayarak geçip Citroën'e saplandı ve ön camı tuz buz ederek ufak silecekleri havaya uçurdu.

Joan öfkeden deliye döndü; 2CV Charleston modeli arabasını çok severdi. Francis ocak ayında doğum günü hediyesi olarak ona bir araba almak istemişti. Ona kuşe kâğıda basılmış satılık araba kataloglarından oluşan bir yığın verip, içlerindeki arabalardan birini seçmesini söylemişti. Joan ise katalogları bir kenara itip her zaman bu küçük klasik Fransız arabasına sahip olmak istediğini belirtmişti. Francis kusursuz modeli Avrupa'nın her yanında aramış, sonra da bunu sanki el değmemiş gibi orijinal hâle getirecek şekilde onartmak için ufak bir servet harcamıştı. Joan'a teslim ettiğinde, araba mavi, beyaz ve kırmızı renklerinde üç kalın kurdeyle sarmalanmıştı.

Disir'den gelen kuvvetli ikinci bir darbe arabanın tepesinde bir yarık açtı. Sonra bir üçüncü de sağ ön tekerlek haznesinin üzerine âdeta bir göz gibi konuşlanmış yuvarlak farı kesip yerinden kopardı.

Lamba yerde sekip paramparça oldu.

Joan, kocaman gözleri öfkeyle kararmış hâlde, Disir'e karşı tekrar saldırıya geçerken, her bir sözcüğüne kılıcının bir darbesiyle eşlik ederek konuştu: "Bu arabanın orijinal parçalarını bulmak ne kadar zor biliyor musun?"

Disir geri çekildi; çaresizce kendini Joan'un fırıl fırıl dönen kılıcından korumaya çalışıyor, giderek çürüyen zincir zırhından parçalar, ufak tefek Fransız kadının kılıcının giderek yaklaşan darbeleriyle etrafa saçılıyordu. Disir kendini korumak için farklı dövüş stilleri deneyip

duruyordu; fakat hiçbir şey amansız saldırıya karşı etkili olamıyordu.

"Fark etmişsindir," diye devam etti Joan, savaşçıyı nehre doğru, gerileterek. "Benim belli bir dövüş stilim yok. Bunun nedeni gelmiş geçmiş en iyi savaşçı tarafından eğitilmiş olmam. Beni Gölge Scathach eğitti."

"Beni yenebilirsin," dedi Disir acı acı," Ama kız kardeşlerim ölümümün intikamını alacaklardır."

Joan son bir vahşice darbeyle Disir'in kılıcını ikiye yararak, "Kız kardeşlerin demişken, acaba onlar kendi kişisel buz dağları içinde donup kalmış olan şu iki Valkür olabilir mi?"

"Herkes yenilebilir." Joan'un kılıcının yassı tarafı Disir'in miğferine çarpıp kadını sersemletti. Sonra Joan öne atıldı, omuzuyla, sendeleyen Disir'i göğsünden yakalayıp onu sırtüstü Seine Nehri'ne fırlattı. "Sadece fikirler ölümsüzdür," diye fısıldadı.

Hâlâ daha kılıcının kırık dökük kalıntılarına tutunan Valkür, Joan'u sıçrattığı sularla tepeden tırnağa sırılsıklam ederek bulanık nehrin suları arasında kayboldu.

Sophie'nin aklı karışmıştı. Büyüsü Nidhogg karşısında başarısız olmuştu... Ama Josh nasıl?.. Onun herhangi bir gücü yoktu.

Kılıç, kılıç onda olduğu için.

Sophie, Clarent'i Flamel'in elinden kaptı. Ve anında aurası çatırdayarak canlandı; uzun, buz gibi ışık tutamları bedeni etrafında dolanmaya koyuldu. Aniden içinde bir duygu fırtınası, fırıl fırıl dönen bir düşünce kar-

maşası hissetti – kötü düşünceler, karanlık düşünceler, kılıcı geçmiş çağlarda taşımış adam ve kadınların hatıraları ve duyguları... Silahı tiksintiyle fırlatıp atacaktı, ama bunun muhtemelen Scatty'nin son şansı olduğunu biliyordu. Nidhogg'un kuyruğu yaralıydı, öyleyse Josh kılıcı oraya saplamış olmalıydı. Fakat Simyacı'nın boşuna bıçağı sırta sapalamaya çalıştığını ve hiçbir sonuç elde edemediğini de görmüştü.

Tabii eğer...

Canavara doğru koşup kılıcı sivri yerinden, yaratığın omuzuna batırdı.

Umduğu etki anında geldi. Kızıl-kara bir ateş, bıçağın uzunluğu boyunca yandı ve canavarın derisi bir anda sertleşmeye başladı. Sophie'nin aurası o ana dek olmadığı bir parlaklıkta alevlendi ve kızın beyni anında imkânsız görüntülerle, inanılmayacak hatıralarla doldu. Sonra aurası fazla yükleme yaptı ve bir patlamayla sönerek kızı yerden kaldırıp havalandırdı. Kız son bir çığlık daha koparmayı başarıp, sonrasında da Joan'un Citroën'inin branda tepesine çakıldı. Branda tavan, dikiş yerleri üzerinden yavaşça, nazikçe yırtılarak kızı düzgünce ön yolcu koltuğuna bıraktı.

Nidhogg kasıldı, eti taş kesilirken kocaman pençeleri iyice açıldı.

Jeanne d'Arc, canavarın bacakları arasından fırlayıp o dev ayakların başının ancak az ötesine indiğinden habersiz, Scatty'i belinden yakaladığı gibi yaratığın elinden kurtardı.

Nidhogg böğürdü; şehrin dört bir yanındaki evlerin güvenlik alarmlarını harekete geçirdi bu ses. Park yerindeki her bir araba alarmı canlandı. Canavar başını çevirmeye, Scatty'i sürükleyerek uzaklaştıran Joan'u takip etmeye çalıştı, fakat o on binlerce yıllık bedeni ağır siyah bir taşa dönüşmekteydi. Ağzı açılarak hançervari dişlerini ortaya çıkardı.

Aniden, kıyı yolunun koskoca bir kısmı çatladı; kayalar yaratığın ağırlığı altında ufalanarak toza döndü. Nidhogg ileri atılıp demir atmış turist teknesinin üzerine yığılarak tekneyi ikiye yardı ve Seine'in içinde kayboldu. Sular patlarcasına etrafa sıçrayarak nehirde dev bir dalgalanma yarattı.

Nehrin hemen kıyısında yatan, sırılsıklam olmuş Scathach yavaş yavaş, sersemlik içinde kendine geldi. Doğrulmaya yeltenip başarısız olurken, "Yüzyıllardır kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim," diye homurdandı. Joan oturma pozisyonuna gelmesine yardım etti ve onu sıkı sıkı tuttu. "Son hatırladığım şey..." Scatty'nin yeşil gözleri bir anda açıldı. "Nidhogg... Josh."

"O seni kurtarmaya çalıştı," dedi Flamel, sendeleye sendeleye Scatty ve Joan'un yanına gelirken. Clarent'i nehrin kenarından kaptı. "Nidhogg'a kılıcı sapladı, yaratığı bizim buraya gelmemize zaman tanıyacak kadar yavaşlattı. Sonra Joan senin için Disir'le dövüştü."

"Hepimiz senin için savaştık," dedi Joan. Kolunu, haşat olmuş arabadan çıkıp yalpalaya yalpalaya yanlarına gelmiş, morluklar içinde, hırpalanmış, ama kolunun alt kısmındaki uzunca bir sıyrık dışında ciddi bir yara almamış olan Sophie'nin omuzlarına doladı. "Ve nihayet Sophie, Nidhogg'u yendi."

Savaşçı yavaş yavaş ayağa kalktı, başını bir yandan ötekine çevirerek gergin boyun kaslarını çalıştırmaya çabaladı. "Ya Josh?" diye sordu, etrafına bakınarak. Gözleri telaşla açıldı. "Josh nerede?"

"Dee ve Machiavelli'nin elinde," dedi Flamel; yüzü bitkinlikten koyu griydi. "Nasıl oldu emin değiliz."

"Şimdi onların peşine düşmeliyiz," dedi Sophie aceleyle.

"Arabaları iyi durumda değil, çok uzağa gitmiş olamazlar," dedi Flamel. Dönüp Citroën'e baktı. "Korkarım seninki de epey bir hırpalanmış."

"O arabayı öyle de çok severdim ki..." diye mırıldandı Joan.

"Haydi buradan uzaklaşalım," dedi Scatty kararlılıkla. "Burası polislerle dolmak üzeredir."

Ve o anda –dalgaların arasından fırlayan bir köpek balığı gibi– Dagon, Seine'in suları içinden çıkıverdi. Artık insandan çok balığa benziyordu. Boynunda solungaçları açılmış, yuvarlak gözleri pörtlemiş bir hâlde, şahlanarak perdeli pençelerini Scathach'ın bedenine doladı ve onu tekrar nehre çekti. "Nihayet Gölge. Nihayet."

Doğru dürüst bir sıçrama dahi olmaksızın suların içinde kayboldular ve tekrar da görünmediler.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Perenelle, Alcatraz'ın harabe binalarından oluşan labirentte kendisine rehberlik eden Ayala'nın hayalini takip ediyordu. Gölgelik yerlerde ilerlemeye çalışıyor, parçalanmış duvarların ve boş kapı kirişlerinin altından eğilip geçiyordu; gece vakti harekete geçen yaratıklara karşı her daim tetikteydi. Sfenksin hapishanenin dışına çıkmaya cesaret edeceğini sanmıyordu; korkunç görünümlerine rağmen, sfenksler karanlıktan korkan, ödlek yaratıklardı. Bununla beraber, yerin altındaki o örümcek ağlarıyla kaplı hücrelerin içlerinde gördüğü varlıkların çoğu gece yaratıklarıydı.

Tünelin girişi, bir zamanlar adanın tek içme suyu kaynağını içinde barındıran kulenin neredeyse hemen altındaydı. Kulenin metalleri paslanmış; denizin tuzuyla, asitli kuş dışkıları ve dev su deposunun sayısız ufak sızıntısıyla

aşınmıştı. Kulenin hemen altındaki, aynı damlayan suyla beslenen topraklarsa, bitkilerle yemyeşildi.

Ayala metal ayaklardan birinin yakınında yüzeyi bozuk bir toprak parçasına işaret etti.

"Şurada bir tünele varan bir baca göreceksin. Tünelin, kayaların yüzeyine oyulmuş bir başka girişi daha var," dedi. *"Fakat o girişe ancak deniz alçaldığı zaman tekneyle ulaşılabiliyor. Dee de mahkûmunu adaya öyle getirdi. Bu girişi bilmiyor o."*

Perenelle uzun, paslı bir metal parçası bulup bunu toprağı sıyırmakta kullanarak altındaki kırık, çatlak betonu açığa çıkardı. Metal çubuğun kenarıyla toprağı kazmaya koyuldu. Arada başını kaldırıp havaya bakıyor, kuşların adaya ne kadar yaklaştıklarını kestirmeye çalışıyordu; fakat rüzgârın harabe hâlindeki binaları âdeta kamçılayışı ve su kulesinin paslı metal direkleri arasında ağıt yakarcasına esişi yüzünden, başka herhangi bir sesi ayırt etmek imkânsızdı. San Francisco'yu ve Golden Gate Köprüsü'nü ele geçirmiş olan yoğun sis artık adaya da ulaşmış, her şeyi akışkan, tuz kokulu bir bulutla kaplıyordu.

Toprağın tümünü kazıdığında, Ayala gelip belli bir noktanın üzerinde durdu. "Tam burası," dedi, sesi kadının kulağında bir nefesten ibaretti. "Mahkûmlar tünelin varlığını keşfedip içine bir baca açmayı başardılar. Kuleden on yıllardır damlayan suların toprağı yumuşattığını ve alttaki taşları aşındırdığını anlamışlardı. Fakat nihayet aşağıdaki tünele ulaştıklarında, deniz yükselmiş hâldeydi; tüneli sular altında kalmış

hâlde buldular. Çabalarından vazgeçtiler." Hayattayken sahip olmadığı kusursuz bir gülümsemeyle dişlerini gözler önüne serdi. "Hele bir suların alçalmasını bekleseler di..."

Perenelle bir miktar toprağı daha sıyırarak çatlak taşın daha fazlasını açığa çıkardı. Metal çubuğu bir taş kütlesinin altına sokuşturup kuvvetle abandı. Taş kıpırdamadı.

Tekrar, bu sefer iki eliyle birden bastırdı, bu da işe yaramayınca yerden bir taş parçası alıp metal çubuğun üzerine indirdi bunu. Şıngırtı adanın dört bir yanında bir çan sesi gibi yankılandı.

"Ah imkânsız bu," diye söylendi kadın. Sfenkse bulunduğu yeri açık edeceği için güçlerini kullanmakta isteksizdi, fakat başka bir seçeneği yoktu. Sağ elini çanak gibi tutup aurasını avcunda topladı; aura elinin üzerine cıva gibi aktı. Elini hafifçe, neredeyse şefkatle, taşın üzerine koydu, sonra çevirip o katıksız gücün avcundan akıp granite sızmasını sağladı. Taş yumuşayıp sabun gibi bir kıvam aldı, sonra da bal mumu gibi eridi. Dolgun sıvı taş damlaları düşüp aşağıdaki karanlığın içinde kayboldu.

"*Uzun zamandır ölüyüm; her çeşit mucizeye tanık olduğumu sanıyordum, ama daha önce hiç böyle bir şey görmedim,*" dedi Ayala hayranlıkla.

"Bu sihiri İskitli bir büyücü hayatını kurtarmamın karşılığı olarak öğretmişti bana. Aslında çok basit, gerçekten," dedi. Deliğin üzerine eğildi ve sonra hızla geri sıçradı, gözleri sulanmıştı. "Ah, felaket kokuyor!"

Juan Manuel de Ayala doğrudan deliğin üzerinde süzüldü. Sonra kadına dönüp bir kez daha o kusursuz dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeyle sırıttı. *"Ben hiçbir koku alamıyorum."*

Perenelle başını sallayarak, "İnan bana, alamadığına memnun olabilirsin," diye mırıldandı. Hayaletlerin espri anlayışı çoğunlukla pek tuhaf olurdu. Tünel kokuşmuş balık ve çürümüş yosun, ekşimiş kuş ve yarasa dışkısı, hamurlaşmış tahta ve pas kokuyordu. Bunların yanında, bir de –neredeyse sirke gibi– keskin, kekremsi bir koku daha vardı. Perenelle eğilip elbisesinin alt kısmından bir şerit yırttı. Bunu burnu ve ağzı etrafına dolayarak, üstünkörü bir peçe yaptı.

"Merdiven gibi bir şey var orada," dedi Ayala. *"Ama dikkatli ol, eminim her yanı paslanmıştır."* Aniden başını kaldırıp baktı. *"Kuşlar adanın güney ucuna ulaştılar. Yanlarında bir şey daha var. Uğursuz bir şey. Hissedebiliyorum."*

"Morrigan." Perenelle deliğin üzerine eğildi ve parmaklarını şakırdattı. Tüy gibi narin beyaz bir ışık, parmak uçlarından kopup delikten aşağıya uzanarak, rutubetten yol yol, damla damla olmuş duvarları süt kıvamında bir ışıltıyla aydınlattı ve sonra aşağıdaki karanlığın içinde kayboldu. Işık ayrıca dar merdiveni de göstermişti kadına. Merdiven, duvarın içine düzensiz aralıklarla çakılmış sivri uçlu çubuklardan ibaretti. Hiçbiri on santimetreyi geçmeyen çubuklar, pasla kaplı ve nemden ıslaktı. Perenelle uzanıp ilk çubuğa kuvvetle asıldı. Yeterince sağlam görünüyordu.

Perenelle dönüp tek bacağını açıklığın içine uzattı. Ayağı çubuklardan birini buldu ve anında üzerinden kaydı. Kendini tekrar deliğin dışına çekerek, sandalet-lerini çıkardı ve bunları kemerinin altına sıkıştırdı. Kuş-ların kanat çırpma seslerinin giderek yaklaştığını duya-biliyordu; binlerce, belki on binlerce kuşun sesi... Taşı eritip tüneli aydınlatmak için kullandığı o azıcık gücün, konumunu Morrigan'a açık ettiğini biliyordu. Kuşlar oraya varıncaya dek çok az vakti vardı...

Perenelle bacağını tekrar açıklığa attı, çıplak ayağı çubuğa değdi. Çubuk, teni altında soğuk ve kaygandı, ama en azından daha iyi kavrayabiliyordu onu bu şekil-de. Sert otlara tutunarak kendini aşağıya çekti. Ayağıy-la bir çubuk daha buldu ve sonra aşağıya doğru uzanıp sol eliyle bir çubuğa tutundu. İrkildi. Parmaklarının al-tındaki şey vıcık vıcık ve iğrençti.

Sonra gülümsedi, nasıl da değişmişti. Fransa'da, Quimper'deki genç kızlık yıllarında, kaya havuzlarına gezmeye gider, deniz kabukluları toplayıp çiğ çiğ yerdi. Ayak bileğine kadar çamur ve pislik içindeki sokaklar-da çıplak ayak dolaşmışlığı vardı.

Her adımını önceden tartarak, baca boyunca indi. Bir noktada çubuklardan biri ayağının altında parça-lanıp şangırtıyla karanlığın içine düştü. Düşüşü epeyce uzun sürmüştü. Kadın pis duvara sırtını dayadı, nemin yazlık elbisesini sırılsıklam edişini hissedebiliyordu. Tuttuğu metal çivinin yerinden oynadığını hissetti ve kanını donduran bir an için, çivinin duvardan ayrılaca-ğını sandı. Ama ayrılmadı.

"Ucuz kurtardın. Bir an bu tarafta bana katılacağını sandım doğrusu," dedi Ayala'nın hayaleti, loşluğun içinde, kadının yüzünün hemen önünde belirerek.

Perenelle acı acı "Beni öldürmek o kadar kolay değil," dedi ve aşağıya inmeye devam etti. "Gerçi yüzyıllarca Dee'nin ve Karanlık Ataların yoğun saldırıları karşısında hayatta kalmayı başardıktan sonra, ayağımın kaymasıyla düşüp ölsem komik olurdu." Yüzünün önündeki belli belirsiz surete baktı. "Yukarıda ne oluyor?" Başını bacanın girişine doğru kaldırdı, giriş artık ancak içine doğru kıvrıla kıvrıla akan gri sis demetleri sayesinde seçilebiliyordu.

"Ada kuşlarla kaplandı," dedi Ayala. *"Belki yüz bin kadarı var. Var olan her yüzeye tünemiş hâldeler. Karga Tanrıça hapishanenin merkezine girdi, şüphesiz sfenksi arıyor."*

"Fazla vaktimiz yok," diye uyardı Perenelle.

Bir adım daha attı ve ayağı bileğine kadar yoğun, vıcık vıcık bir çamura battı. Bacanın dibine ulaşmıştı. Çamur buz gibi soğuktu, iliklerine işleyen serinliği duyumsayabiliyordu. Bir şey ayak parmakları üzerinde gezindi. "Hangi yöne?"

Ayala'nın kolu hortlak beyazlığıyla hemen önünde belirip sol tarafı işaret etti. Kabaca yontulmuş, yüksek tavanlı bir tünelin girişinde durmakta olduğunu fark etti. Ayala'nın belli belirsiz ışıltısı duvarları kaplayan örümcek ağı tabakasını aydınlattı. Bu tabakalar o denli kalındı ki, duvarlar sanki gümüş rengine boyalı gibi görünüyordu.

Hayalet âdeta duvarları törpüleyen bir sesle, "*Ben daha ileri gidemiyorum,*" dedi. "*Dee tünele inanılmaz derecede kuvvetli muskalar ve mühürler koydu; onları aşamıyorum. Senin aradığın hücre on adım kadar ilerde, sol yanında.*"

Perenelle büyü kullanmaya isteksiz olsa da, başka bir seçeneği olmadığının farkındaydı. Zifiri karanlıkta tünelin tekine dalacak hâli yoktu. Parmaklarını şakırdattı ve beyaz bir ateş küresi sol omuzu üzerinde hayat buldu. Küre tünelin içine yumuşak, donuk bir ışık salıyor; her bir örümcek ağını girift ayrıntılarıyla belirginleştiriyordu. Ağlar, kalın bir perde hâlinde açıklığı bir yandan ötekine örtüyorlardı. Hâlihazırda ağların üzerine örülmüş başka ağ katmanları görebiliyordu, kim bilir kaç örümcek vardı burada!

Perenelle, beraberinde ilerleyen ışıkla öne bir adım attı ve aniden Dee'nin tünel boyunca yerleştirmiş olduğu koruma ve mühürlerden ilkini gördü. Bir dizi metal uçlu tahta mızrak, çamurlu yerin derinliklerine saplanmıştı. Her bir mızrağın yassı metal başına kadim bir güç simgesi, Orta Amerika'nın Eski Maya halklarına tanıdık gelecek, kare biçimli bir resim-yazı harfi boyanmıştı.

En azından bir düzine kadarını görebiliyordu bu mızrakların, her birinin üzerine farklı bir simge boyanmıştı. Simgelerin tek tek anlamsız olduklarını biliyordu, fakat bir arada, koridoru görünmez kara ışık hüzmeleriyle, olağanüstü güçte, zikzaklı bir ağ şeklinde kateden, mutlak bir güç meydana getiriyorlardı bunlar. Perenelle'e, bankaların kullandığı karmaşık lazer alarm

sistemlerini hatırlattı bu. Gücün insanlar üzerinde hiçbir etkisi yoktu; ensesinde bir gerilme ve bulanık bir vızıltı hissediyordu ancak. Ata Irk'tan, İkinci Nesil'den veya Yarı Hayvan kabilelerden biri için tümüyle aşılamaz bir engeldi bu. Bir hayalet olarak Ayala bile engelden etkilenmişti.

Perenelle mızrak başlarındaki simgelerden bazılarını tanıdı; bunları Codex'te ve ayrıca Meksika'da Palenque harabelerinin duvarlarına kazınmış hâlde görmüştü. Çoğu, insanoğlunun ortaya çıkışının öncesinden kalmaydı; çoğu Atalardan da eskiydi, dünyayı çok daha eskilerde mesken tutmuş olan ırka aitti. Bunlar Güç Sözcükleriydi, ya çok değerli ya da olağanüstü derecede tehlikeli bir şeyi korumak ya da hapsetmek için tasarlanmış, kadim Esaret Simgeleri.

İçinden bir ses, Perenelle'e, burada hapsedilenin ikinci gruba ait olduğunu söylüyordu.

Acaba Dee bu kadim sözcükleri nerede keşfetmişti?

Yoğun çamurun içinde şapırtılarla ilerleyerek tünele ilk adımını attı Perenelle. Tüm örümcek ağları haşırdayıp titreşti, fısıltıyı andıran yaprak hışırtıları gibi bir sesti bu. Milyonlarca örümcek olmalıydı orada. Örümcekler onu korkutmuyordu; onlardan çok daha korkunç ne yaratıklarla karşılaşmıştı; fakat bu örümcekgiller sürüsünün içinde muhtemelen zehirli kahverengi keşiş örümcekler, karadullar hatta Güney Amerika'nın avcı örümceklerinin bulunduğunun farkındaydı.

Bunlardan birinin tek bir ısırığı onu tümüyle etkisiz hâle getirir, belki de öldürürdü.

Perenelle mızraklardan birini çamurdan çekip çıkardı ve bunu örümcek ağını sıyırmakta kullandı. Mızrak başının üzerindeki kare biçimli simge al al parladı ve incecik ağlar mızrağın değdiği yerlerde tıslayıp cızırdadı. Bir örümcek yığını olduğunu bildiği yoğun bir karaltı loşluğun içine doğru geri çekildi. Dar tünelin içinde yavaş yavaş ilerleyerek karşılaştığı her mızrağı devirerek, pis çamurun Güç Sözcüklerini silmesine izin verdi ve aşama aşama büyünün karmaşık desenini bozmuş oldu. Eğer Dee hücrede bir şeyi hapsetmek için bu denli uğraşmışsa, bu o şeyi kontrol edemediği anlamına geliyordu. Perenelle ne olduğunu öğrenip, salıvermek istiyordu onu. Fakat omuzu üzerindeki kürenin koridora düşürdüğü titrek ışığın eşliğinde hedefine yaklaşırken, aklına başka bir düşünce takıldı. Dee'nin hapsettiği şey ya onun bile korkması gereken, çok eski, korkunç bir şeyse? Bir anda kararsız kaldı; korkunç bir hata mı yapıyordu?

Kapı dikmelerine ve hücrenin girişine, baktığında gözlerini acıtan simgeler boyanmıştı. Kaba, köşeli simgeler *Abraham'ın Kitabı*'ndakilerden pek de farklı olmayan bir şekilde taşın üzerinde oynayıp kıvrılıyorlardı. Fakat kadim Kitap'taki harflerle Perenelle'in anladığı yahut en azından ona tanıdık gelen dillerde sözcükler oluşurken, bu simgeler kımıldayarak hayal bile edilemeyecek biçimlere bürünüyorlardı.

Eğildi, eline çamurdan bir miktar aldı ve bunu harflerin üzerine sıçratarak onları sildi.

Ancak o ilkel Güç Sözcüklerini tümüyle temizlediği zaman ileriye bir adım attı ve ışık küresini sektire sektire hücrenin içine fırlattı.

Gördüklerine anlam vermesi için tek bir kalp atışlık zaman yetti. Ve o işte o anda, koruyucu güç desenini bozmuş olmasının gerçekten de korkunç bir hata olabileceğini fark etti.

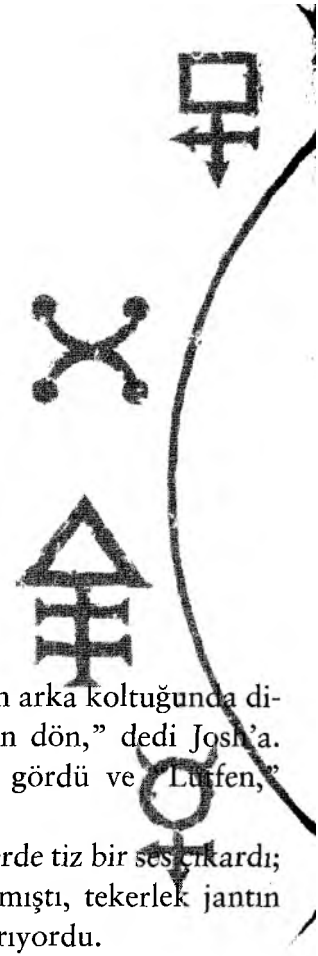
Hücrenin tamamı yoğun bir örümcek ağı kozasıydı. Hücrenin ortasında, işaret parmağından kalın olmayan tek bir ipek telin ucunda bir örümcek sallanıyordu. Yaratık dev gibiydi; yukarıda adaya hükmeden kocaman su kulesi kadar vardı. Hafiften bir tarantulayı andırıyordu, ama tüm vücudu, uçları gri tonlarında sert mor tüylerle kaplıydı. Sekiz bacağının her biri, Perenelle'in bedeninden daha kalındı. Vücudunun ortasındaysa kocaman, neredeyse insansı bir baş vardı. Bu baş, düzgün ve yuvarlaktı; üzerinde kulak veya burun yoktu, ağız niyetineyse sadece yatay bir kesik bulunuyordu. Bir tarantula gibi, kafatasının tepesine doğru, sekiz ufacık gözü vardı.

Ve teker teker o gözler açıldı; her biri çürümüş et rengindeydi. Kadının yüzü üzerine odaklandılar. Sonra ağız açıldı, iki uzun mızrak gibi diş belirdi. "Madam Perenelle. Efsuncu," dedi peltek peltek.

"Areop-Enap," dedi kadın şaşkınlık içinde, kadim Örümcek Ata'yı selamlayarak. "Senin öldüğünü sanıyordum."

"Yani beni öldürdüğünü sanıyordun!"

Ağ titreşti ve korkunç yaratık bir anda Perenelle'e doğru atıldı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dr John Dee polis arabasının arka koltuğunda diğer yana doğru uzandı. "Buradan dön," dedi Josh'a. Genç adamın yüzündeki ifadeyi gördü ve "Lütfen," diye ekledi.

Josh frene bastı, araba kayıp yerde tiz bir ses çıkardı; ön lastik artık tümüyle parçalanmıştı, tekerlek jantın üzerinde dönerek kıvılcımlar çıkarıyordu.

"Şimdi de buradan." Dee her iki yanına plastik çöp bidonları dizilmiş dar bir sokağı gösteriyordu. Onu dikiz aynasından izleyen Josh, adamın koltuğunda dönerek arkasına bakıp durduğunu gördü.

"Takip ediyor mu?" diye sordu Machiavelli.

"Göremiyorum onu," dedi Dee sertçe. "Ama bence sokaklardan çekilsek iyi olacak."

Josh arabayı kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

"Bununla çok uzağa gidemeyiz," diye söze başladı ve sonra ilk çöp bidonuna çarptı. Bidon bir ikincinin ve sonra üçüncünün üzerine devrilip sokak arasına çöpler saçtı.

Oğlan devrilmiş bidonlardan birine çarpmamak için direksiyonu keskin bir açıyla çevirdi ve motordan endişe verici patırtılar çıkmaya başladı. Araba sarsıldı ve sonra aniden durdu; kaportadan duman yükseliyordu. "Dışarı çıkın," dedi Josh. "Sanırım yanıyoruz." Arabadan indi, Machiavelli ile Dee de öbür yandan çıktılar. Sonra arkalarına dönüp sokakta koşarak arabadan uzaklaşmaya koyuldular. Belki altı adım filan atmışlardı ki, boğuk bir gümbürtü duyuldu ve araba patlayarak alev aldı. Yoğun siyah bir duman kıvrıla kıvrıla göğe yükselmeye başladı.

"Harika," dedi Dee imalı imalı. "Artık Disir nerede olduğumuzu muhakkak biliyor. Ve hiç de memnun olmayacak."

"Eh, seni görünce olmayacak tabii," dedi Machiavelli iğneleyici bir gülümsemeyle.

"Beni mi?" Dee şaşırmış görünüyordu.

"Onu ateşe veren ben değilim," diye hatırlattı Machiavelli.

Bu, iki çocuğun dalaşını dinlemek gibi bir şeydi. "Yeter artık!" diye çıkıştı Josh iki adama. "O kadın kimdi sahi?"

"O," dedi Machiavelli acı bir gülümsemeyle, "Bir Valkür."

"Valkür mü?"

"Bazen Disir denir."

"Disir mi?" Josh aldığı cevabın kendisinde herhangi bir şaşkınlık dahi yaratmadığını fark etmişti. Kadına ne ad verildiği umurunda değildi, tek umrunda olan, kendisini kılıçla ikiye bölmeye çalışmış olduğuydu. Belki bir rüyadır bu, diye düşündü aniden. Belki de Dee ve Golemlerin kitapçıya girdiğinden beri olan her şey bir kâbustan ibaretti.

Sonra sağ kolunu oynattı ve incinmiş omuzu bu fikre itiraz etti. Acıyla irkildi. Yanık yüzünün derisi gergin ve sertti, kuru, çatlamış dudaklarını yaladığında da bunun rüya filan olmadığını anladı. Tümüyle uyanıktı, görülen değil, yaşanılan bir kâbustu bu.

Josh iki adamdan geriye çekildi. Dar sokağın içine baktı. Bir yanda yüksek binalar, öbüründeyse otele benzeyen bir yer vardı. Duvarlar el yazısını andıran, gösterişli duvar yazılarına bulanmıştı, bunların bazıları çöp bidonlarının üzerine bile spreylenmişti hatta. Parmak uçlarına kalkarak ufuk çizgisini görmeye çalıştı; gözleri Eiffel Kulesi yahut Sacré-Coeur'u, ona nerede olduğuna dair bir fikir verebilecek herhangi bir şeyi arıyordu. "Benim geri dönmem lazım," dedi üstü başı iyice dağılmış iki adamdan uzaklaşarak. Flamel'e bakılırsa onlar düşmandı, hele de Dee. Öte yandan Dee az önce onu Disir'in elinden kurtarmıştı.

Dee dönüp ona baktı, gri gözleri şefkatle ışıldıyordu. "Neden Josh, nereye gidiyorsun?"

"Kız kardeşimin yanına."

"Flamel ve Saint-Germain'in de yanına yani öyle mi? Söyle bana, senin için ne yapacak onlar?"

Josh bir adım daha geriledi. Biri kitapçıda, diğeri de Disir'e karşı olmak üzere iki farklı durumda, Dee'nin ateşten mızraklar fırlatışına tanık olmuştu. Büyücü'nün bunları tam olarak ne kadar uzağa fırlatabildiğini bilemiyordu. Çok da uzağa olamazdı herhâlde. Bir ya da iki adım daha gerilese dönüp sokak arasında koşmaya başlayabilirdi. Karşısına çıkan ilk kişiye Eiffel Kulesi'ne nasıl gideceğini sorardı. Fransızca "nerede" sözcüğünün karşılığı yanılmıyorsa "ou est" idi, yoksa "qui est" miydi o?

Yoksa bu "kim" mi demekti? Başını hafifçe salladı, Fransızca derslerine ilgi göstermemiş olduğuna pişmandı şimdi. "Beni durdurmaya çalışmayın," diye başladı onlara arkasını dönerek.

"Nasıl bir histi?" diye sordu Dee aniden.

Josh yavaşça tekrar dönüp Büyücü'ye baktı. Neden bahsettiğini hemen anlamıştı. Parmaklarının sanki bir kılıcın kabzasını tutar gibi kendiliğinden kıvrıldığını hissetti.

"Clarent'i tutmak, o katıksız gücün bedeninde akışını hissetmek nasıl bir şeydi? Bıçakladığın yaratığın düşüncelerini ve hislerini bilmek nasıldı?" Dee paramparça olmuş takım elbisesinin altına uzanıp Clarent'in ikizi Excalibur'u çıkardı. "Büyüleyici bir his değil mi?" Bıçağı elinde çevirdi; mavi-siyah bir enerji akışı taş kılıcın üzerinde titreşti. "Nidhogg'un düşüncelerini, hislerini, hatıralarını tecrübe etmiş olmalısın, biliyorum..."

Josh başıyla onayladı. Hâlâ tazeydi bunlar, şaşırtıcı derecede canlıydı aklında. Düşünceler, görüntüler ona

öyle yabancı, öyle tuhaftılar ki bunları kendi kendine hayal etmiş olamayacağını çok iyi biliyordu.

"Bir an için tanrı gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anladın – hayal gücünün ötesinde dünyalar görmenin, yabancı hisler duyumsamanın. Geçmişi, çok eskileri gördün... Nidhogg'un Gölge Alemi'ni bile görmüş olabilirsin."

Josh yavaşça başını salladı, Dee bunu nasıl biliyordu acaba?

Büyücü oğlana bir adım yaklaştı. "Bir anlığına, Josh, sadece tek bir anlığına, uyandırılmış olmak gibiydi; gerçi kesinlikle o denli yoğun değildi ya," diye de ekledi.

"Ve sen güçlerinin uyandırılmasını gerçekten de istiyorsun, öyle değil mi?"

Josh başıyla onayladı. Nefesi kesilmişti, kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Dee haklıydı; Clarent'i elinde tuttuğu o anlar yaşadığını hissetmişti, tüm benliğiyle yaşadığını. "Ama bunun yapılması mümkün değil," dedi hemen.

Dee güldü. "Ah, elbette mümkün. Burada hemen bugün yapılabilir," diye zaferle bitirdi sözlerini.

"Ama Flamel dedi ki..." diye söze başladı Josh, sonra durdu, az önce ne dendiğini fark etmişti. Eğer o da uyandırılabilirse...

"Flamel bir sürü şey der. Artık neyin doğru olduğunu kendisinin bile bildiğini sanmam."

"Sen biliyor musun?" diye soruverdi Josh.

"Daima." Dee başparmağıyla omuzunun üzerinden Machiavelli'yi gösterdi. "İtalyan benim dostum filan

değil," dedi usulca, Josh'un dertli gözlerinin içine bakarak. "O yüzden bu soruyu ona sor. Güçlerinin hemen bu sabah uyandırılıp uyandırılamayacağını sor ona."

Josh dönüp Niccolò Machiavelli'ye baktı. Uzun boylu, beyaz saçlı adam biraz dertli görünüyordu, ama yine de onay verircesine başını salladı. "İngiliz Büyücü doğru söylüyor. Güçlerin bugün uyandırılabilir. Bunu yapacak birini sanırım bir saat içinde filan bulabiliriz."

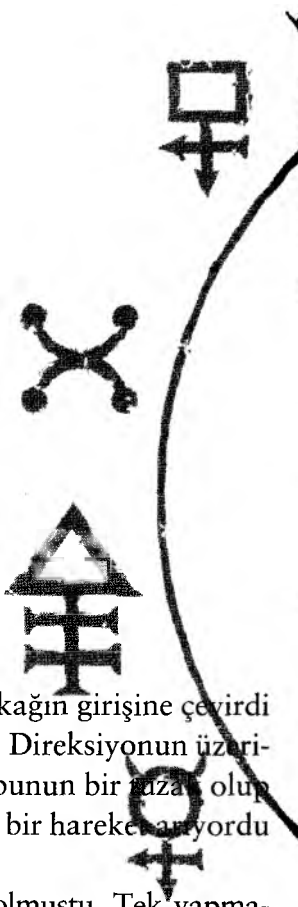
Dee zaferle gülümseyerek Josh'a döndü. "Seçim senin. O hâlde bana cevabını ver, Flamel ve onun muğlak vaatlerine geri dönmek mi istiyorsun, yoksa güçlerinin uyandırılmasını mı?"

Daha Excalibur'un taş bıçağından süzülen siyah karanlık enerji tutamlarını takip etmek üzere dönerken bile, yanıtının ne olacağını biliyordu Josh.

Clarent'i eline aldığında bedeninde dolaşan hisleri, duyguları, gücü hatırladı. Üstelik Dee bunların uyandırılmak kadar yoğun olmadığını söylemişti.

"Bir cevap vermen lazım," dedi Dee.

Josh Newman derin bir nefes aldı. "Ne yapmam gerek?"

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Joan hurdası çıkmış Citroën'i sokağın girişine çevirdi ve arabayı durdurarak girişi tıkadı. Direksiyonun üzerine eğilerek sokağı gözden geçirdi, bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyor, herhangi bir hareket arıyordu gözleri.

Josh'u takip etmek hayli kolay olmuştu. Tek yapması gereken oğlanın arabasının ön tekerlek jantının yerde açtığı yarığı takip etmekti. Onu bir an dolambaçlı arka sokaklarda kaybettiğinde anlık bir telaş yaşamıştı, fakat sonra çatıların üzerinden yoğun, kapkara bir duman yükselmeye başlamış, bu sefer de dumanı takip etmişti: Dar sokağa ve yanan polis arabasına götürmüştü bu onu.

Arabadan inerken, "Burada kalın," dedi bitkin düşmüş Flamel ve yüzü kül gibi olmuş Sophie'ye. Sokakta yürürken, kılıcını gevşekçe sağ elinde tutuyor, bıçağını yavaşça

sol avcuna vuruyordu. Çok geç kalmış olduklarına; Dee, Machiavelli ve Josh'un çoktan gitmiş olduğuna az çok emindi, ama herhangi bir risk almaya hiç niyeti yoktu.

Bir saldırganın içine saklanabileceği çöp bidonu yığınlarına karşı temkinli, sokağın ortasından sessizce ilerlerken, Joan, Scatty'nin kayboluşunu takiben hâlâ şokta olduğunu fark etti. Eski dostu bir an öylece önünde dururken, hemen sonra insandan çok balığı andıran o yaratık sudan fırlayıp Scatty'i yanına çekmişti.

Joan gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını savuşturdu. Scathach'ı beş yüz yıldan uzun süredir tanıyordu. O ilk yüzyıllarda ayrılmaz bir ikiliydiler; birlikte dünyanın öbür ucuna, henüz Batı'nın keşfetmemiş olduğu ülkelere seyahat etmiş, hâlâ atalarının binlerce yıl önce yaşadığı gibi yaşayan kabilelerle karşılaşmışlardı. Kayıp adalar, gizli şehirler ve unutulmuş ülkeler keşfetmişlerdi; hatta Scatty onu Gölge Alemlerinden bazılarına bile götürmüştü, oralarda dünya üzerinde soyları çok önce tükenmiş yaratıklarla savaşmışlardı. Gölge Alemlerinde, Joan arkadaşının ancak insanların en karanlık efsanelerinde var olmuş yaratıklarla savaştığını, onları yendiğini görmüştü. Joan, Gölge'nin karşısında hiçbir şeyin duramayacağını biliyordu... Ne var ki Scatty, kendisi, her zaman için yenilebileceğini, ölümsüz olsa da incinmez olmadığını söylerdi. Joan, Scatty nihayet hayatından vazgeçtiğinde bunun son bir olağanüstü ve çarpıcı bir olayla olacağını hayal etmişti... Fazla besili bir balık-adam tarafından pis bir nehre sürüklenerek değil.

Joan arkadaşının acısını hissediyordu, onun için ağlayacaktı da, ama şimdi değil. Henüz değil.

Jeanne d'Arc daha ergenlik çağına girdiği, dev bir Fransız ordusunun başında savaşta at koşturduğu zamanlardan beri bir savaşçıydı. Savaşta çok fazla dostunun düşüşünü görmüş ve eğer onların ölümlerine odaklanırsa, savaşmaktan aciz bir hâle geleceğini öğrenmişti. Şu anda Nicholas'ı ve kızı koruması gerektiğini biliyordu. Sonra, Gölge Scathach'ın yasını tutacak vakit olacaktı, Flamel'in Dagon diye bahsettiği yaratığın peşinde düşmek için de. Arkadaşının intikamını alacaktı.

Ufak tefek Fransız kadın polis arabasının alev alev kalıntılarının yanından geçti ve yere çömelip ustalıkla nemli taşlar üzerindeki izlere ve işaretlere bir anlam vermeye çalıştı. Nicholas ve Sophie'nin hurda Citroën'den çıktığını ve sokakta yürümeye başladıklarını duydu, yağ ve pis su birikintilerinden kaçınarak etrafından atıyorlardı adımlarını. Nicholas'ın elinde Clarent vardı. Joan adamın yanan arabaya yaklaşmasıyla kılıcın vızıldadığını açıkça duydu; kılıç hâlâ oğlana bağlı olabilir miydi?

İkili yanına gelip durduğunda, başını kaldırıp onlara bakmaksızın "Arabadan çıkıp koşmuşlar, burada durmuşlar," dedi. "Dee ve Machiavelli'nin yüzü Josh'a dönükmüş. Josh da şurada duruyormuş." Eliyle gösterdi. "Suyun içinden arkaya, şuraya doğru koşmuşlar; ayakkabılarının izlerini yerde açıkça görebiliyorsunuz."

Sophie ve Flamel eğilip yere baktılar. Başlarıyla onayladılar, gerçi Joan hiçbir şey göremediklerini biliyordu ya...

"Bakın şimdi bu ilginç," diye devam etti. "Bir noktada Josh'un ayak izleri sokağa doğru dönük, ayak tabanının ön kısmına basıyormuş, sanki koşacakmış gibi. Ama bir de şuraya bakın."

Yerde sadece kendisinin görebildiği topuk izlerine işaret etti. "Üçü beraber yürüyerek uzaklaşmışlar, Dee ve Josh önden gidiyormuş, Machiavelli de geriden takip ediyormuş."

"İzlerini sürebilir misin?" diye sordu Flamel.

Joan omuz silkti. "Belki sokağın sonuna kadar, ama ondan sonra..." Tekrar omuz silkti ve doğrulup ellerini silkeledi. "İmkânsız, çok fazla başka iz var."

Nicholas, "Ne yapacağız?" diye fısıldadı. "Oğlanı nasıl bulacağız?"

Joan'un bakışları Flamel'in yüzünden Sophie'ninkine kaydı. "Biz bulamayız. Ama Sophie yapabilir bunu."

"Nasıl?" diye sordu adam.

Joan elini önünde yatay bir çizgi şeklinde oynattı. Bu hareket havada son derece hafif bir ışık çizgisi bıraktı ve pis sokağı bir anlığına lavanta kokusu bürüdü. "O, oğlanın ikizi. Onun aurasını takip edebilir."

Nicholas Flamel, Sophie'nin her iki omuzunu birden yakalayıp kızı gözlerine bakmaya zorladı. "Sophie!" diye bağırdı. "Sophie, bana bak."

Sophie kıpkırmızı olmuş gözlerini kaldırıp Simyacı'ya baktı. Tümüyle uyuşmuş bir hâldeydi. Scatty gitmişti, şimdi de Josh ortadan kaybolmuş, Dee ve Machiavelli tarafından kaçırılmıştı. Her şey paramparça oluyordu.

"Sophie," dedi Nicholas usulca, solgun gözleriyle kıza baktı. "Şu anda güçlü olman lazım."

"Ne faydası var ki?" diye sordu Sophie. "Hepsi gitti."

"Hayır," dedi Simyacı, kendinden emin.

"Ama Scatty..." Kız hıçkırdı.

"O dünya üzerindeki en tehlikeli kadınlardan biri," diye kızın cümlesini bitirdi Flamel. "İki bin yıldan uzun süredir hayatta kalmayı başardı ve Dagon'dan bin kat daha tehlikeli yaratıklarla savaştı."

Sophie adam kendi kendini mi, yoksa onu mu ikna etmeye çalışıyordu bilemedi. "O şeyin onu nehrin içine çektiğini gördüm, sonrasında da on dakika bekledik. Geri çıkmadı. Boğulmuş olmalı." Sesi tutuldu, bir kez daha gözyaşlarının gözlerinin dibine iğne gibi battığını hissedebiliyordu. Boğazı yanıyordu âdeta.

"Ben onun daha kötülerini alt ettiğini gördüm, çok daha kötülerini." Nicholas bitkinlikle gülümsemeye yeltendi. "Bence Dagon'u bir sürpriz bekliyor! Scatty kedi gibidir. Islanmaktan nefret eder. Seine çok hızlı akar, muhtemelen daha ileriye sürüklenmişlerdi. Bizimle iletişime geçecektir."

"Ama nasıl? Nerede olduğumuza dair hiçbir fikri olmayacak ki!" Sophie yetişkinlerin yalan söylemesinden gerçekten de nefret ediyordu. Öylesine belli oluyordu ki!

"Sophie," dedi Nicholas ciddiyetle. "Eğer Scathach hayattaysa, bizi bulacaktır. Bana güven."

Ve o anda Sophie, Simyacı'ya güvenmediğini fark etti.

Joan kolunu Sophie'nin omuzuna doladı ve tatlılıkla sıktı. "Nicholas haklı. Scatty..." Gülümsedi, yüzü bütünüyle aydınlandı. "O olağanüstüdür. Bir keresinde teyzesi onu Yer Altı Dünyası Gölge Alemlerinde yüzüstü bırakıp gitti. Yolunu bulup dışarı çıkabilmesi yüzyıllarını aldı. Ama nihayetinde başardı."

Sophie yavaşça başını salladı. Flamel ve Joan'un dediklerinin doğru olduğunu biliyordu; Endor Cadısı, Scathach hakkında Simyacı veya Joan'un bildiğinden çok daha fazla şey biliyordu. Öte yandan onların da endişeli olduklarını anlayabiliyordu.

"Şimdi Sophie," diye devam etti Nicholas. "Erkek kardeşini bulman lazım."

"Nasıl?"

"Siren sesleri duyuyorum," dedi Joan aceleyle, sokağa doğru bakarak. "Bolca siren."

Flamel onu duymazdan geldi. Sophie'nin parlak mavi gözlerinin derinliklerine dikti gözlerini. "Onu bulabilirsin," diye ısrar etti. "Sen onun ikizisin; aranızda kandan daha da derin bir bir bağ var. Onun başı dertte olduğunda hep hissettin, öyle değil mi?"

Sophie başını salladı.

"Nicholas..." diye dürttü Joan. "Vaktimiz azalıyor."

"Onu acısını hep hissettin, mutsuz veya sinirli olduğunda bildin, değil mi?"

Sophie tekrar başını salladı.

"Sen ona bağlısın, onu bulabilirsin." Simyacı kızı sokağa bakacak şekilde döndürdü. "Josh burada duruyordu," dedi parmağıyla göstererek. "Dee ve Machiavelli aşağı yukarı şurada."

Sophie'nin aklı karışmıştı, sinirlenmeye başlıyordu. "Ama çoktan gittiler. Onu götürdüler."

"Onu herhangi bir yere gitmeye zorladıklarını sanmıyorum, bence onlarla kendi rızasıyla gitti," dedi Nicholas gayet usulca.

Bu sözler Sophie'ye bir tokat gibi geldi. Josh onu terk edip gitmezdi, öyle değil mi? "Ama neden?"

Flamel hafifçe omuz silkti. "Kim bilir? Dee her daim çok ikna edici olmuştur, Machiavelli dersen usta bir idareci. Ama onları bulabiliriz. Buna eminim. Senin duyuların uyandırıldı Sophie. Tekrar bak, Josh'un önünde durduğunu hayal et, gör onu..."

Sophie derin bir nefes alıp gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. Olağan dışı hiçbir şey göremiyordu; pis, her yanma çöpler saçılmış bir ara sokakta duruyordu, duvarlar kıvrımlı, karmaşık grafitilerle kaplıydı, yanan arabanın dumanı etrafına dolanıyordu.

"Onun aurası altın rengi," diye devam etti Flamel. "Dee'ninki sarı... Machiavelli'ninki gri ya da kirli beyaz..."

Sophie başını iki yana sallamaya başladı. "Hiçbir şey göremiyorum," diye başladı söze.

"O hâlde izin ver de sana yardım edeyim." Nicholas elini kızın omuzuna koydu ve aniden arabadan gelen yanık kokusunun yerini keskin, taze nane kokusu aldı. Anında, Sophie'nin aurası bedeni etrafında canlandı; bir havai fişek gibi çatırdayıp ışıklar saçıyor, saf gümüş rengi, Flamel'in aurasının zümrüt yeşiline bulanıyordu.

Ve sonra bir şey gördü gerçekten de...

Hemen önünde Josh'un hatlarının çok hafif bir izini seçebiliyordu. Varla yok arası ve kuvvetsiz bir görüntüydü, altın rengi iplikler ve ışıldayan toz taneciklerinden ibaretti sadece. Oğlan kıpırdadığında, ardında havada çizgi çizgi, ağ gibi hatlar bırakıyordu. Artık ne aradığını bildiğinden, havada Dee ve Machiavelli'nin de biçimlerini seçmeye başlamıştı.

Yavaşça gözlerini kırptı, görüntülerin kaybolacağından korkuyordu, ama bunlar gözü önünde havada asılı kaldılar, hatta renkler daha da yoğunlaştı. Josh'un aurası en parlaklarıydı. Eliyle yoklayarak uzandı, parmakları erkek kardeşinin kolunun altın rengi dış hattına değdi. Puslu hat sanki bir esintiyle uçurulmuşçasına kıvrılıp yerinden oynadı.

"Onları görüyorum," dedi kız şaşkınlık içinde, sesi bir fısıltıdan pek de yüksek değildi. Bunun gibi bir şey yapabileceği aklının ucundan geçmemişti hiç. "Ana hatlarını görüyorum."

"Nereye gitmişler?" diye sordu Nicholas.

Sophie havadaki renkli çizgileri takip etti, onu sokağın sonuna götürdüler. "Bu yana," dedi ve ara sokaktan çıkıp daha geniş bir sokağa saptı. Nicholas da hemen peşinden geliyordu.

Jeanne d'Arc haşat olmuş arabasına son bir bakış attı ve peşlerine düştü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Flamel.

"Tüm bunlar sonladığında arabayı gıcır gıcır hâline geri döndüreceğim. Ve sonra da bir daha asla garajdan çıkarmayacağım."

"Yolunda olmayan bir şeyler var," dedi Flamel sokaklara gire çıka ilerlerlerken.

Sophie tüm dikkatini ikizini takip etmeye yoğunlaştırmıştı; Simyacı'yı umursamadı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Joan. "Şehir fazla sessiz."

"Aynen öyle." Flamel etrafına bakındı. İşe giden Parisliler ile şehir boğucu sıcağa ve kalabalıklara teslim olmadan önce görülecek yerleri görmeye kararlı turistler neredeydi? Sokaktaki az sayıda insan heyecan içinde birbirleriyle konuşarak hızla yanlarından geçiyordu. Havada siren sesleri bangırdıyordu, her tarafta polisler vardı. Neden sonra Nicholas, Nidhogg'un şehirde yarattığı tantananın büyük ihtimalle haberlerde geçtiğini ve insanların sokaklardan çekilme doğrultusunda uyarılmış olduğunu anladı. Yetkililerin bu karmaşayı açıklamak için ne gibi bahaneler uyduracaklarını merak etti.

Sophie, Josh'un, Dee'nin ve Machiavelli'nin auralarının havada bıraktığı ince hatları takip ederek sokakta yolunu bulup ilerliyordu. İnsanlara çarpıp özür dileyip duruyor, fakat gözlerini kesinlikle ışıltılardan ayırmıyordu. Ve sonra gökte Güneş yükselirken renkli ışığın ufacık notkalarını seçmenin giderek zorlaştığını fark etti. Anladı ki, zamanı azalıyordu.

Jeanne d'Arc, Simyacı'ya yetişti. "Gerçekten de onların auralarının bıraktığı ardıl görüntüleri görebiliyor mu?" diye sordu eski Fransızca kullanarak.

"Görebiliyor," diye yanıtladı onu Nicholas aynı dilde. "Kız olağanüstü derecede güçlü. Gücünün kapsamına dair hiçbir fikri yok."

"Nereye gidiyoruz, senin hiçbir fikrin var mı?" diye sordu Joan etrafına bakınarak. Palais de Tokyo'nın civarında bir yerlerde olduklarını düşünüyordu, ama gelirken polis arabasının yolda bıraktığı izlere odaklanıp nerede olduklarına pek dikkat etmemişti doğrusu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Nicholas yüzünü buruşturarak. "Neden arka sokaklara doğru ilerliyoruz, onu

merak ediyorum. Machiavelli'nin oğlanı gözaltına alacağını düşünürdüm."

"Nicholas, onlar oğlanı kendilerine istiyorlar, daha doğrusu Atalar istiyor onu. Kehanette ne deniliyor? 'İkisi tektir, tek olan da her şey.' Biri dünyayı kurtaracak, öteki mahvedecek. Oğlan bir ödül onlar için." Başını oynatmadan gözleri Sophie'nin yönünde titreşti. "Kız da öyle."

"Biliyorum."

Joan elini hafifçe Simyacı'nın koluna koydu. "Her ikisinin birden Dee'nin eline düşmesine asla izin vermemeliyiz biliyorsun değil mi?"

Flamel'in yüzü sert bir ifadeye büründü. "Bunu da biliyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Ne gerekirse," dedi acı acı.

Joan siyah bir cep telefonu çıkardı. "Francis'i arıyorum, iyi olduğumuzu haber vereceğim." Bulundukları yeri tarif etmeye yarayacak bir şey bulmak üzere etrafına bakındı. "Belki o nerede olduğumuzu bilir."

Sophie dar bir ara sokağa saptı, iki kişinin yan yana zar zor yürüyebileceği genişlikte bir geçitti bu. Loşluğun içinde, hatları ve benek benek ışığı berraklıkla görebiliyordu. Erkek kardeşinin genel hatlarının hayaletimsi, bir anlık görüntüleri bile ilişti gözüne. Moralinin düzeldiğini hissetti, belki de ona yetişeceklerdi.

Sonra aniden auralar kayboldu.

Durdu, aklı karışmış, korkmuştu. Ne olmuştu şimdi? Arkasına dönüp sokakta geçtiği yerlere baktığında,

havada Josh ve Dee'nin yan yana altın rengi ve sarı auraları ile hemen peşlerinden Machiavelli'nin grisini görebiliyordu. Sokağın ortasına ulaşıp kesiliyorlardı. Sonra son derece açık bir şekilde erkek kardeşinin bedeninin, neredeyse hemen önünde duran altın rengi hatlarını fark etti. Gözlerini kısıp iyice odaklanarak oğlanın aurasını netleştirmeye çalıştı...

Ağzı açık kaldı, gözlerini yere dikmişti.

Sophie geriledi. Hemen ayağının altında büyükçe bir rögar kapağı vardı, metalin üzerine *IDC* harfleri kazınmıştı. Üç auranın minicik benekleri kapağın üzerini yol yol kaplayarak her bir harfi farklı bir renkte aydınlatıyordu.

"Sophie?" diye söze girdi Nicholas.

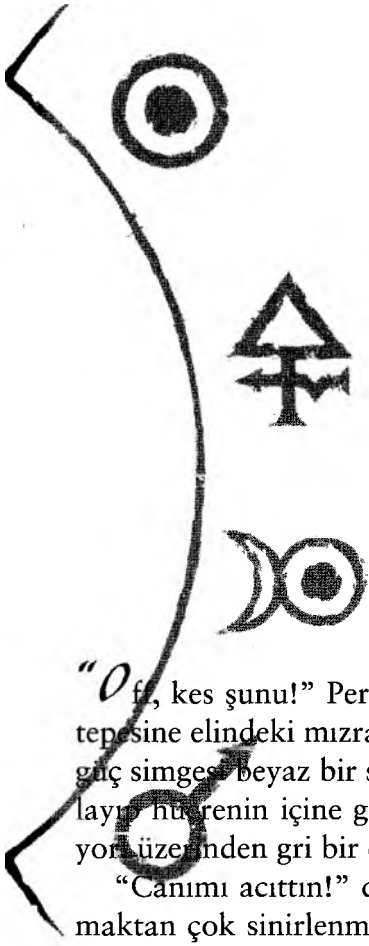
Kız bir anda heyecana kapıldı. Erkek kardeşini kaybetmediğine dair bir rahatlamaydı bu. "Aşağı inmişler," dedi.

"Aşağı mı?" diye sordu adam, sağlıksız, solgun bir renge bürünerek. Sesi bir fısıltıya dönüşecek kadar alçalmıştı. "Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi kız, adamın yüz ifadesini görerek telaşa kapılmıştı. "Neden, ne var? Ne var aşağıda? Kanalizasyon mu?"

"Kanalizasyon... Ve çok daha kötü şeyler." Simyacı aniden çok yaşlı ve yorgun görünür olmuştu. "Altımızda, efsanevi Paris Yer Altı Mezarları var," diye fısıldadı.

Joan çömelip rögar kapağının kenarında çamurun kurcalanmış olduğu yeri işaret etti. "Bu, çok yakın zamanda açılmış." Başını kaldırdı, yüz ifadesi karamsardı. "Haklısın; onu Ölüler İmparatorluğu'na götürmüşler."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

"Of, kes şunu!" Perenelle, Örümcek Ata'nın başının tepesine elindeki mızrağın yassı tarafıyla vurdu. Kadim güç simgesi beyaz bir sıcaklıkla parladı ve örümcek fırlayıp hücrenin içine geri döndü; başının tepesi cızırdıyor, üzerinden gri bir duman yükseliyordu.

"Canımı acıttın!" diye çıkıştı Areop-Enap, yaralanmaktan çok sinirlenmişti sanki. "Hep canımı acıtıyorsun zaten. Seni son gördüğümde neredeyse öldürüyordun beni."

"İzin ver de hatırlatayım; son karşılaştığımızda, senin müritlerin beni sönmüş bir yanardağı tekrar hayata getirmek için kurban etmeye yeltenmişlerdi. Hâliyle biraz sinirlendim."

"Koca dağı tepeme indirdin," dedi Areop-Enap, fazlasıyla uzun ön dişlerinin neden olduğu belirgin bir pelteklikle. "Ölebilirdim."

"Alt tarafı ufak bir dağdı," diye hatırlattı Perenelle yaratığa.

Areop-Enap'ın dişi olduğunu düşünüyordu, ama tam olarak emin olamıyordu. "Daha kötülerini atlattın sen."

Areop-Enap'ın tüm gözleri Perenelle'in elindeki mızrağa odaklanmıştı. "En azından nerede olduğumu söyleyebilir misin bana?"

"Alcatraz'dasın. Daha doğrusu Alcatraz'ın altında. Amerika kıtasının batı kıyısında San Francisco sahili açıklarında bir ada bu."

"Yeni Dünya yani?" diye sordu Areop-Enap.

"Evet, Yeni Dünya," dedi Perenelle, gülümseyerek. Münzevi Örümcek Ata yüzyıllık uykulara yatar ve insanoğlunun tarihini koskoca parçalarını kaçırırdı.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Areop-Enap.

"Tutsağım, senin gibi." Bir adım geri çekildi. "Mızrağı indirirsem aptalca bir şey yapacak mısın?"

"Ne gibi?"

"Üzerime atlamak gibi."

Areop-Enap'ın bacaklarındaki tüm kıllar hep birlikte dikleşip sonra da yatıştılar. "Ateşkes?" diye önerdi Örümcek Ata.

Perenelle başıyla onayladı. "Ateşkes," diye katıldı ona. "Görünüşe göre ortak bir düşmanımız var."

Areop-Enap hücrenin kapısına doğru ilerledi. "Buraya nasıl geldim biliyor musun?"

Perenelle, "Ben de bunu senin bana söyleyebileceğini umuyordum," dedi.

Birkaç gözünü tedbiri elden bırakmama adına ışıldayan mızrağın üzerinde tutan örümcek, temkinli temkinli koridora bir adım attı. "Hatırladığım son yer Igup Adası. Polinezya'nın bir kısmı," dedi.

"Mikronezya," dedi Perenelle. "İsmi yüz elli yıldan fazla zaman önce değişti. Tam olarak ne kadar zamandır uyuyordun İhtiyar Örümcek?" diye sordu, yaratığa yaygın adıyla hitap ederek.

"Emin değilim... O son karşılaşmamız ve yanlış anlaşmamız ne zamandı? Humani yıllarında söyle, Efsuncu," diye ekledi.

"Nicholas ve ben Pohnpei'de Nan Madol harabelerini incelerkendi o," dedi hemen Perenelle. Neredeyse kusursuz bir hafızaya sahipti. "İki yüz yıl kadar önce yani," diye ekledi.

"Muhtemelen o sıralarda bir ara uykuya yattım," dedi Areop-Enap koridora çıkarak. Arkasında hücre milyonlarca örümcekle canlandı. "Çok tatlı bir uykudan uyandığımı hatırlıyorum," dedi yavaşça. "Büyücü Dee'yi gördüm... Ama yalnız değildi. Başka biri, başka bir şey vardı yanında. Ona komut veriyordu."

"Kim?" diye sordu Perenelle hemen. "Hatırlamaya çalış İhtiyar Örümcek, bu çok önemi."

Areop-Enap her bir gözünü kapayarak olanları hatırlamaya çalıştı. "Bir şey bana engel oluyor," dedi, bütün gözlerini bir anda açarak. "Güçlü bir şey. Onun yanındaki her kimse, olağanüstü güçte bir büyülü kalkanla korunuyor." Areop-Enap başını kaldırıp koridorun ucuna doğru baktı. "O yana mı?" diye sordu.

"Bu yana." Perenelle mızrakla işaret etti. Areop-Enap ateşkes önermişse de; Perenelle, Ataların en güçlülerinden birinin önünde savunmasız kalmaya niyetli değildi. "Acaba neden seni tutsak etti?" Aklına birden bir şey geldi ve öyle ani bir şekilde durdu ki, Areop-Enap ona çarptı. Kadın az kalsın çamurlu yere yüzüstü yapışacaktı.

"Eğer Ataları bu dünyaya geri getirmek ya da dünyayı humaninin ellerine bırakmak arasında bir seçim yapmak zorunda olsaydın, hangisini seçerdin İhtiyar Örümcek?"

"Efsuncu," dedi Areop-Enap, ağzı gülümseme niyetine bir hareketle açılarak korkunç dişlerini açığa çıkardı. "Ben oyunu bu dünyayı maymun soyuna bırakmamız gerektiği doğrultusunda kullanan Atalardan biriydim. Bizim bu gezegen üzerindeki zamanımızın sona erdiğini kabul ettim. Kibirimize kapılıp neredeyse yok ettik onu. Geri çekilip onu humaniye bırakma vakti gelmişti."

"Yani Ataları geri getirme taraftarı olmazsın?"

"Hayır."

"Ve bir savaş olacak olsa, kimin tarafında yer alırsın, Atalar mı humani mi?"

"Efsuncu," dedi Areop-Enap ciddiyetle, "Ben daha önce de humaninin yanında yer aldım. Soydaşlarım Hekate ve Endor Cadısı ile birlikte bu gezegene uygarlığın gelmesine yardım ettim. Görünüşüme rağmen, bağlılığım humaniyedir."

"İşte Dee'nin de bu yüzden seni tutsak etmesi gerekiyordu. Senin kadar güçlü birinin humaninin yanında savaşmasını göze alamazdı."

"O hâlde çatışma vakti çok yakın demektir," dedi Areop-Enap. "Fakat Dee ve Karanlık Ataların Kitap'ı ele geçirmeden yapabilecekleri..." Areop-Enap'ın sesi kesildi. "Kitap ellerinde mi?"

"Büyük bölümü," diye teyit etti Perenelle çaresizce. "Gerisini de duymalısın. İkizler kehanetini biliyor musun?"

"Elbette. O ihtiyar budala, Abraham, her daim ikizler hakkında vıdı vıdı konuşup durur, çözülemez kehanetlerini Codex'e karalardı. Ben şahsen tek bir kelimesine inanmadım. Onu tanıdığım tüm o yıllar boyunca da tek bir kehaneti doğru çıkmadı zaten."

"Nicholas ikizleri buldu."

"Aa!" Areop-Enap bir an için sessiz kaldı, sonra omuz denilebilecek neyi varsa silkti, gözleri de hep bir anda kırpıştı. "Demek Abraham bir şeyi doğru bilmiş; bak bu bir ilk."

Perenelle yukarıdaki hücrelerde karşılaştığı şeyleri sayıp dökerek güçlükle bilek hizasında çamurun içinde ilerlerken, devasa ebadına karşın Örümcek Ata'nın balçık tabakasının üzerinde âdeta kayarak ilerlediğini fark etti. Arkalarındaki duvarlar ve tavan, Ata'yı takip eden milyonlarca örümcekle titreşiyordu. "Acaba Dee neden seni öldürmedi?"

"Öldüremezdi," dedi Areop-Enap gerçekçi bir şekilde. "Benim ölümüm sayısız Gölge Alemi'ne dalga-

lar gönderir. Hekate'nin aksine benim dostlarım var ve çok fazlası olayı irdelemeye gelirdi. Dee bunu istemez." Areop-Enap, Perenelle'in yıktığı mızraklardan ilkine geldiğinde durdu. Dev bir bacakla mızrağı çevirerek, mızrak başına boyanmış resim-yazının belli belirsiz izlerini inceledi. "Merak ediyorum," dedi peltekçe. "Bu Güç Sözcükleri. Bunlar daha Atalar dünyada hüküm sürerken bile eski sayılırdı. Ayrıca bunların hepsini, üstüne onlara dair her tür kaydı da yok ettiğimizi sanıyordum. İngiliz Büyücü bunları nasıl tekrar keşfetti?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Perenelle. Mızrağı elinde çevirip kare biçimli tek bir resim-yazıya baktı. "Belki büyüyü bir yerden kopyalamıştır."

"Hayır," dedi Areop-Enap. "Sözcükler bir başlarına güçlüler, bu doğru. Ama Dee onları beni hücrede tutsak eden özel bir sıralamayla dizmişti. Her kaçmaya çalıştığımda sanki bir duvara çarptım. Bu sıralamayı daha önce gördüm, ama bu Danu Talis'in düşüşünden önceydi. Hatta, düşününce, son gördüğüm sefer daha ada kıtayı yaratıp onu okyanus tabanından yukarıya çekmemizden evveldi. Biri Dee'ye yol göstermiş olmalı, bu büyülü mühürleri yaratmayı bilen, onları görmüş olan biri."

"Dee'nin Ata efendisinin kim olduğunu, onun kime hizmet ettiğini kimse bilmiyor," dedi Perenelle, düşüncelere dalarak. "Nicholas, Büyücü'yü kimin kontrol ettiğini keşfetmek için boşuna nereden baksan on yıllarını harcadı."

"Çok yaşlı biri," dedi Areop-Enap "Benim kadar yaşlı, hatta daha da. Yüce Atalardan biri belki." Örüm-

cek Ata'nın tüm gözleri kırpıştı. "Ama bu olamaz, hiçbiri Danu Talis'in düşüşünden kaçamadı."

"Sen kurtuldun."

"Ben Yüce Atalardan biri değilim," dedi Areop-Enap gelişigüzel.

Tünelin ucuna ulaştılar ve Ayala hemen önlerinde belirdi. Yüzyıllardır hayaletti ve harikalar, canavarlar görmüştü, fakat Areop-Enap gibi bir şeyle hiç karşılaşmamıştı ve dev yaratığın görüntüsü karşısında âdeta dili tutuldu.

"Juan," dedi Perenelle nazikçe. "Konuş benimle."

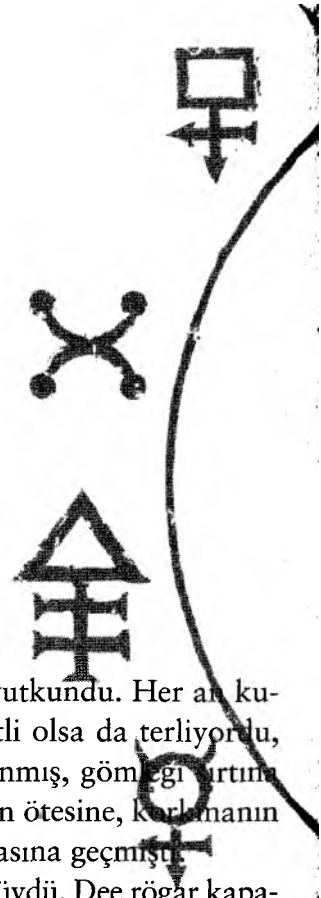
"Karga Tanrıça geldi," dedi nihayet. *"Neredeyse doğrudan tepemizde, dev bir akbaba gibi su kulesinin tepesine tünemiş duruyor. Senin çıkmanı bekliyor. Sfenksle tartıştı,"* dedi hayalet.

"Sfenks, Ataların seni kendisine verdiğini söyledi; Morrigan ise Dee'nin seni kendisine vaat ettiğini iddia etti."

"Böylesi revaçta olmak aman ne hoş," dedi Perenelle bacanın içinden yukarı, karanlığa doğru bakarak. Areop-Enap'a yandan bir bakış attı. "Acaba Morrigan senin burada olduğunu biliyor mu..."

"Sanmam," dedi İhtiyar Örümcek. "Dee'nin ona söylemiş olması için hiçbir sebep yok, ayrıca adada bu denli çok büyülü ve efsanevi yaratık varken auramı fark etmesi de mümkün değildir."

Perenelle'in dudakları hızlıca bir gülümsemeyle kıvrılıp yüzünü aydınlattı. "Ne dersin, ona sürpriz yapalım mı?"

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Josh Newman durup güçlükle yutkundu. Her an kusabilirdi. Yer altı serin ve rutubetli olsa da terliyordu, saçları kafasına sanki alçıyla sıvanmış, gömleği sırtına buz gibi terle yapışmıştı. Ürkmenin ötesine, korkmanın ilerisine, doğrudan kanının donmasına geçmişti.

Kanalizasyona iniş yeterince kötüydü. Dee rögar kapağını yerden pek bir çaba göstermeden kaldırmıştı ve pis, kokuşuk gazın sokağa yükselişiyle irkilip geri çekilmişlerdi. Koku geçtiğinde Dee kanalizasyona girivermiş, onu hemen peşinden Josh ve nihayet Machiavelli izlemişti. Kısa, metal bir merdivenden aşağıya inip, içinde ancak tek sıra hâlinde ilerleyebilecekleri kadar dar ve sadece Dee'nin dik durarak yürüyebileceği kadar alçak tavanlı bir tünele varmışlardı. Tünel giderek derine iniyordu, Josh spor ayakkabılarının aniden buz gibi soğuk suya batışıyla irkildi.

Koku berbattı; çaresizce, içinden yürüdüğü şeylerin neler olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Dee'nin soğuk mavi-beyaz bir ışık yaratmasıyla çürük yumurta kokusu bir anlığına kanalizasyondaki diğer kokuları bastırdı. Işık Büyücü'nün önünde, otuz santimetre kadar ilerisinde havada asılı duruyor, âdeta dans ederek dar, kemerli tünelin içini keskin, kül rengi bir ışığa ve derin, geçilemez gölgelere boyuyordu. Suyun içinde şapır şupur ilerlerken Josh bir şeylerin kıpırdandığını görebiliyor, karanlığın içinde yer yer kımıldayan kırmızı ışık benekleri gözüne ilişiyordu. Bunların yalnızca sıçan olduğunu umdu.

"Ben..." diye söze başladı, sesi dar tünelin içinde çarpılarak yankılanıyordu. "Ben dar alanlardan gerçekten de hiç hoşlanmıyorum."

"Ben de," diye ekledi Machiavelli gergin bir şekilde. "Uzun zaman önce hapiste bir süre geçirdim. Asla unutmadım o zamanları."

"Bunun kadar kötü müydü?" diye sordu Josh, cılız bir sesle.

"Çok daha kötü." Machiavelli, Josh'un arkasında yürüyordu; öne eğilip ekledi. "Sakin olmaya çalış. Bu sadece bir bakım-onarım tüneli; az sonra asıl kanalizasyona varacağız."

Josh derin bir nefes aldı ve kokudan kusacak gibi oldu. Sadece ağzından nefes almayı hatırlaması lazımdı. Kenetlenmiş dişleri arasından "Onun ne faydası olacak ki?" diye mırıldandı.

"Paris'in kanalizasyonu yerin üstündeki sokakların bir kopyasıdır," diye açıkladı Machiavelli. Josh kulağı-

nın dibinde adamın nefesinin sıcaklığını hissediyordu. "Geniş olan kanalizasyon tünellerinin yüksekliği beş metreyi bulur."

Machiavelli haklıydı; kısa süre sonra sıkışık, bunaltıcı onarım tünelinden çıkıp yüksek kemerli, içinden bir arabanın geçebileceği genişlikte bir kanalizasyon tüneline vardılar.

Yüksek tuğla duvarlar parlak ışıklarla aydınlanmıştı, üzerilerine farklı kalınlıklarda siyah borular iliştirilmişti. Uzaklarda bir yerlerde sular akıyor, fokurduyordu.

Josh kapalı yerlere dair tedirginliğinin biraz olsun azaldığını hissetti. Sophie bazen açık alanlarda huzursuz olurdu; kendisiyse sıkışık, kapalı yerlerde. Agorafobi ve klostrofobi. Derin bir nefes aldı; havada hâlâ atık su kokusu hissediliyordu, ama en azından nefes almaya elverecek düzeydeydi. Siyah tişörtünün önünü kaldırıp içine bir nefes çekti; tişörtü rezalet kokuyordu. Buradan çıkınca, daha doğrusu çıkabilirse, Saint-Germain'in kendisine verdiği tasarım kot pantolon dahil olmak üzere her şeyini yakması gerekecekti. Neredeyse boynuna dolanmış ipin ucundaki, içinde Codex'in sayfalarının bulunduğu keseyi ortaya serdiğini fark ederek hemen tişörtünü indirdi. Her ne olursa olsun, Büyücü'nün dürüstçe bir niyetle hareket ettiğine çok çok çok çok çok emin olmadan sayfaları Dee'ye teslim etmemeye kararlıydı.

"Neredeyiz?" diye sordu, arkasından gelen Machiavelli'ye bakarak. Dee yürüyüp kanalizasyonun orta yerine çıkmıştı, katı beyaz top artık açık avcunun hemen üzerinde dönüyordu.

Uzun boylu İtalyan etrafına bakındı. "Hiçbir fikrim yok," diye kabul etti. "Kanalizasyon tünelleri toplamda yaklaşık yirmi bir kilometre uzunluğunda," dedi. Josh'un yüzündeki boş bakışı görerek "Aşağı yukarı on üç mil kadar," diye düzeltti. "Ama merak etme, kaybolmayacağız. Çoğunda kendilerine ait sokak levhaları var."

"Kanalizasyonda sokak levhaları mı?"

"Paris'in kanalizasyon sistemi bu şehrin müthiş harikalarından biridir." Machiavelli gülümsedi.

"Gelin!" Dee'nin sesi çatlayıp boşlukta yankılandı.

"Nereye gidiyoruz biliyor musun?" diye usulca sordu Josh. Önceki deneyimlerine dayanarak kendini oyalaması gerektiğini biliyordu; tünellerin darlığını ve üzerindeki toprağın ağırlığını düşünmeye bir başladı mı klostrofobisi onu darmadağın ederdi.

"Aşağıya iniyoruz, yer altı mezarlarının en derin, en eski kısmına. Uyandırılacaksın."

"Göreceğimiz kişiyi tanıyor musun?"

Machiavelli'nin çoğu zaman belli bir ifadeden yoksun olan yüzü seğirip buruştu. "Evet, sadece şöhretini duydum. Hiç görmedim." Sesini iyice alçaltıp neredeyse bir fısıltıya dönüştürdü, Josh'u yakasından kavrayıp geriye çekti. "Geri dönmek için çok geç değil," dedi.

Josh şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Dee bundan hiç hoşnut olmaz."

"Muhtemelen öyle," diye ona katıldı Machiavelli acı bir gülümsemeyle.

Josh'un aklı karışmıştı. Dee, Machiavelli'nin kendisinin dostu olmadığını söylemişti; iki adamın anlaşa-

madıkları da belliydi. "Ama ben, sen ve Dee'nin aynı tarafta olduğunuzu sanıyordum."

"İkimiz de Atalara hizmet ediyoruz, doğru... Ama ben hiçbir zaman İngiliz Büyücü'yü ve onun yöntemlerini onaylamadım."

İlerilerinde, Dee daha ufak bir tünele saptı ve büyük bir asma kilitle sabitlenmiş dar, metal bir kapının önünde durdu.

Pis sarı gücünün çürük kokusuna bulanmış tırnaklarıyla asma kilidi kurcaladı ve kapıyı açtı. "Acele edin," diye sabırsızca seslendi arkadakilere.

"Bu... Bu göreceğimiz kişi," dedi Josh yavaşça, "Gerçekten de benim güçlerimi uyandırabilir mi?"

"Hiç şüphem yok," dedi Machiavelli usulca. "Uyandırılmak senin için bu kadar önemli mi?" diye sordu. Josh, Machiavelli'nin kendisini dikkatle izlediğinin farkındaydı.

"Kız kardeşim uyandırıldı, ikiz kız kardeşim," diye açıkladı yavaş yavaş. "Ben de tekrar birbirimiz gibi olabilmemiz için güçlerimin uyandırılmasını istiyorum, hatta buna ihtiyacım var." Uzun boylu, beyaz saçlı adama baktı. "Bu anlamlı geliyor mu?"

Machiavelli başıyla onayladı, yüzü anlaşılmaz bir ifadeyle sabitlenmişti. "Peki bu tek sebep mi Josh?"

Oğlan ona uzunca bir süre bakıp, sonra sırtını döndü. Machiavelli haklıydı; bu tek sebep değildi. Clarent'i elinde tuttuğunda bir anlığına uyandırılmış duyulara sahip olmanın nasıl olacağına dair ufacık bir fikir edinmişti. Kısa bir süreliğine yaşadığını gerçek anlamıyla

hissetmişti, kendisini tamamlanmış hissetmişti... Ve işte her şeyden çok, bu hissi tekrar tecrübe etmek istiyordu.

Dee onları başka bir tünelin içine götürdü. Bu, ilkinden daha da dardı. Josh midesinin altüst olduğunu, kalbinin küt küt atmaya başladığını hissetti. Tünel bir dizi daracık merdivenle kıvrıla kıvrıla aşağılara doğru uzanıyordu. Buradaki taşlar daha eski, basamaklar düzensiz biçimlerdeydi, duvarlarsa yumuşaktı ve her dokunuşla ufalanıyorlardı. Bazı yerlerde tünel öyle dardı ki, geçebilmek için Josh'un yan dönmesi gerekti. Bilhassa sıkışık bir köşede mahsur kaldı ve anında nefessiz kaldığını, göğsünde bir telaş dalgasının kabarmaya başladığını hissetti.

Sonra Dee bir kolunu yakalayıp kabaca çekti, tişörtünün sırt kısmından uzun bir şerit yırtıldı. "Neredeyse geldik," diye mırıldandı Büyücü. Kolunu hafifçe kaldırdı ve sekip duran gümüş rengi ışık havada yükselerek tünelin oyuklu tuğla işçiliğini görünür kıldı.

"Bir saniye durun, izin verin de bir soluklanayım." Josh eğilip ellerini dizlerine dayayarak derin derin nefes aldı. Işık topuna odaklandığı ve duvarlarla tavanın üzerine üzerine geldiğini düşünmediği sürece iyi olacağını fark etti. "Nereye gittiğimizi nasıl anlıyorsun?" diye sordu soluk soluğa. "Buraya daha önce geldin mi?"

"Buraya daha önce sadece bir kez geldim... Çok uzun zaman önce," dedi Dee sırıtarak. "Şu anda sadece ışığı takip ediyorum." Sert beyaz ışık Büyücü'nün gülümsemesini korkunç bir şeye dönüştürüyordu.

Josh futbol antrenörünün öğrettiği bir numarayı hatırladı. Ellerini karnının etrafına doladı ve nefes alıp doğrulurken, sıkabildiğince sıktı karnını. Bulantı hissi anında azaldı. "Kimi göreceğiz?" diye sordu.

"Sabır, humani, biraz sabır." Dee, Josh'un ilerisine, Machiavelli'ye baktı. "Eminim İtalyan dostumuz da buna katılacaktır. Ölümsüzlüğün en büyük getirilerinden biri şu ki insan sabretmeyi öğreniyor. Bir deyiş vardır – iyi şeyler, bekleyenlerin başına gelir."

Dee tekrar önüne dönerken, "Gelen şey her zaman iyi olmaz," diye homurdandı Machiavelli.

Dar tünelin sonunda alçak bir metal kapı vardı.

Sanki on yıllardır açılmamış gibi görünüyordu ve tümüyle paslanarak ıslak kireç taşı duvarın içine iyice oturmuştu. Beyaz ışığın altında, Josh pasın kirli beyaz taşları kurumuş kan rengine boyamış olduğunu gördü.

Havada sekip duran ışık topunun eşliğinde, Dee parlayan sarı tırnağını kapının kenarlarında gezdirip kapıyı çerçevesinden kesip ayırdı; çürük yumurta kokusu bir kez daha lağım kokusunu bastırmıştı.

"Kapının ardında ne var?" diye sordu Josh. Artık korkusunu kontrol altına almış olduğundan azar azar heyecanlanmaya başlamıştı. Bir uyandırıldı mı, oradan tüyüp hemen Sophie'nin yanına gidecekti. Dönüp Machiavelli'ye baktı, ama İtalyan başını sallayıp Dee'yi gösterdi. "Dr Dee?" diye sordu Josh.

Dee alçak kapıyı kırıp açtı ve çerçevesinden kopardı. Yumuşak taşlar çerçevenin etrafında ufalanıp döküldü. "Eğer yanılmıyorsam ki hemen hemen hiç yanılmam,"

dedi Büyücü, "bu bizi Paris Yer Altı Mezarlarına götürecek." Dee kapıyı duvara yasladı ve içeri girdi.

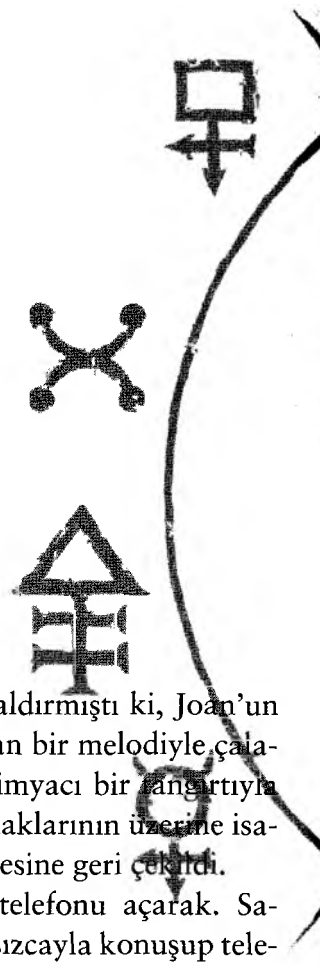
Josh başını eğip adamın peşinden girdi. "Hiç duymadım."

"Paris dışında pek az insan duymuştur," dedi Machiavelli, "Hâlbuki kanalizasyon sistemiyle birlikte bu mezarlar bu şehrin harikalarından biridir. Yüz yetmiş milden uzun, gizemli, labirent gibi tüneller. Yer Altı Mezarları bir zamanlar kireç taşı ocaklarıydı. Şimdiyse..."

Josh girişi geçince doğruldu ve etrafına bakındı.

"Kemiklerle dolu..."

Oğlan midesinde bir şeyin burkulduğunu hissetti ve güçlükle yutkundu; genzinde ekşi, acı bir tat vardı. Önünde, loş tünelin içinde görebildiği ölçüde her yer, duvarlar, kemerli tavan ve hatta yerler bile cilalanmış insan kemiklerinden oluşuyordu.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Nicholas tam rögar kapağını kaldırmıştı ki, Joan'un telefonu tiz, kuş şakımasını andıran bir melodiyle çalarak hepsini yerlerinden sıçrattı. Simyacı bir lanetiyle kapağı yerine düşürdü, ayak parmaklarının üzerine isabet etmemesi için hızla dans edercesine geri çekildi.

"Francis arıyor," dedi Joan, telefonu açarak. Saint-Germain ile son sürat bir Fransızcayla konuşup telefonu kapattı. "Yolda," dedi. "Hiçbir şekilde mezarlara o gelmeden inmememizi söyledi."

"Ama bekleyemeyiz," diye karşı çıktı Sophie.

"Sophie haklı..." diye söze başladı Nicholas.

Bir zamanlar ordulara komuta etmiş bir sesle, kararlılıkla "Bekleyeceğiz," dedi Joan. Ufacık ayağını rögar kapağının üzerine koydu.

"Bizi atlatacaklar," dedi Sophie çaresizce.

"Francis nereye gittiklerini bildiğini söyledi," dedi Joan usulca. Dönüp Simyacı'ya baktı. "Dedi ki sen de biliyormuşsun. Öyle mi?" diye sordu.

Nicholas derin bir nefes aldı ve sonra karamsarca başını salladı. Sabahın ilk ışıkları yüzündeki tüm canlılığı silip götürmüş, onu solmuş bir parşömen renginde bırakmıştı. Gözlerinin altındaki halkalar morluk gibi koyu ve sarkıktı. "Sanırım."

"Nereye?" diye sordu Sophie. Sakin olmaya çalışıyordu. Öfkesini kontrol etmekte her zaman için erkek kardeşinden daha başarılı olmuştu, fakat şu anda başını delice sallayıp hüsranla bir çığlık koparmak üzereydi. Madem Simyacı, Josh'un nereye gittiğini biliyordu; neden onlar da hemen oraya doğru ilerlemiyorlardı o hâlde?

"Dee, Josh'u güçlerini uyandırtmaya götürüyor," dedi Flamel usulca, belli ki sözcüklerini özenle seçiyordu.

Sophie somurttu, kafası karışmıştı. "Bu o kadar da kötü bir şey mi? Zaten istediğimiz de bu değil miydi?"

"Evet, istediğimiz buydu, ama bu şekilde değil." Yüzü ifadeden yoksunduysa da, gözlerinden acı okunuyordu. "Bir insanın güçlerini kimin ya da neyin uyandırdığına bağlı çok şey. Tehlikeli bir süreç bu. Ölümcül bile olabilir."

Sophie yavaşça dönüp ona baktı. "Buna rağmen Hekate'nin hem Josh'u hem de beni uyandırmasına pek niyetliydin." Erkek kardeşi başından beri haklıydı. Flamel her ikisini de tehlikeye atmıştı. Bunu şimdi görebiliyordu.

"Bu, sizin kendi güvenliğiniz için gerekliydi. Evet riskler vardı, ama tanrıçanın kendisinden size zarar gelmesi söz konusu değildi."

"Ne gibi risklerden bahsediyoruz?"

"Ataların çoğu humani diye adlandırdıkları soya hiçbir zaman cömert davranmamıştır. Pek azı herhangi bir şart koşmaksızın bir şeyler vermeye gönüllüdür," diye açıkladı Flamel. "Ataların bahşedebileceği en büyük lütuf ölümsüzlüktür. İnsanlar sonsuza dek yaşamak isterler. Hem Dee hem de Machiavelli kendilerine ölümsüzlük bahşeden Atalarına hizmet ediyorlar."

"Hizmet mi ediyorlar?" diye sordu Sophie, bakışlarını Simyacı'dan Joan'a çevirerek.

"Onlar birer hizmetkâr," dedi Joan nazikçe. "Kimileri buna kölelik de diyebilir. Bu, ölümsüzlüklerinin ve güçlerinin bedeli."

Joan'un telefonu tekrar aynı melodiyle çaldı, kadın hemen cevap verdi. "*François?*"

"Sophie," diye alçak sesle devam etti Flamel, "Ölümsüzlük lütfu bir insandan her an geri alınabilir, bu olduğunda da o kişinin tüm doğaüstü yılları birkaç saniye içinde bedenlerine yerleşecektir. Kimi Atalar uyandırdıkları humanileri esir edip, onları zombiden pek de farkı olmayan şeylere çevirirler."

"Ama Hekate beni uyandırdığında beni ölümsüz yapmadı," diye itiraz etti Sophie.

"Endor Cadısı'nın aksine, Hekate nesillerdir humaniye hiçbir ilgi göstermedi. Biz insanlığı savunanlar ve Atalar arasındaki savaşlarda hep tarafsız kaldı." İnce dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kim bilir, belki taraf tutmuş olsa şimdi hâlâ hayatta olurdu."

Sophie, Simyacı'nın solgun gözlerine baktı. Acaba Flamel, Hekate'nin Gölge Alemi'ne gitmemiş olsa, Ata hâlâ hayatta mı olurdu, onu düşünüyordu. "Yani Josh tehlikede diyorsun," dedi nihayet.

"Korkunç bir tehlikede."

Sophie'nin bakışları Flamel'in yüzünden ayrılmadı. Josh, Dee veya Machiavelli yüzünden değil, Nicholas Flamel kendilerini bu korkunç duruma soktuğu için tehlikedeydi. Onları korumaya çalıştığını söylüyordu ve bir noktada Sophie ona hiçbir kuşkusu olmadan inanmıştı. Fakat şimdi... Şimdi ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu.

"Gel." Joan telefonu kapattı, Sophie'nin elini yakalayıp onu geçidin içinden sokağa doğru çekti. "Francis yolda."

Flamel rögar kapağına son bir bakış attı, Clarent'i paltosunun altına sokuşturdu ve peşlerinden gitti.

Joan onları dar ara sokaktan Avenue du President Wilson'a çıkardı, sonra hızla sola, Rue Debrousse'e sapıp bir kez daha nehre doğru ilerlemeye koyuldu. Sayısız polis ve ambulans sireni duyuluyordu, gökte polis helikopterleri şehrin üzerinde vızırdıyordu. Sokaklar neredeyse tümüyle boştu ve sığınacak bir yer arıyor gibi görünen bu üç kişi kimsenin dikkatini çekmiyordu.

Sophie ürperdi; tüm bu görüntü öylesine gerçek dışıydı ki! Discovery Channel'daki savaş belgesellerinden birinde gördüğü bir şey filan gibiydi.

Rue Debrousse'un sonuna vardıklarında, Saint-Germain'i acilen yıkanmaya ihtiyaç duyan sıradan siyah

bir BMW'nin içinde onları bekler buldular. Ön ve arka kapıları hafifçe açılmıştı, karartılmış sürücü yanı penceresi de onlar yaklaşırken vızıldayarak açıldı. Saint-Germain memnuniyetle sırıtıyordu. "Nicholas, memleketine daha sık gelmelisin; şehir tam bir keşmekeş hâlinde. Acayip heyecanlı. Yüzyıllardır bu kadar eğlenmemiştim."

Joan kocasının yanına geçti, Nicholas ve Sophie de arkaya bindiler. Saint-Germain gaza tam kuvvet bastı, fakat Nicholas öne eğilip adamın omuzunu sıktı.

"Çok hızlı gitme. Dikkat çekmeyelim," diye uyardı.

"Ama sokaklardaki tüm bu telaşın içinde yavaş da gitmemeliyiz," dedi Saint-Germain. Arabayı kaldırımdan indirip Avenue de New York'ta ilerlemeye başladı. Arabayı tek eli direksiyonda, ötekiyse Simyacı'yla konuşmak üzere arkaya dönüp durduğundan koltuğun üzerine atılmış hâlde kullanıyordu.

Sophie tümüyle uyuşmuş hâlde pencereye dayanarak koltuğa yığılmış, camdan dışarıya, sol yanında akıp giden nehre bakıyordu. Uzaklarda, Seine'in öte yanında Eiffel Kulesi'nin artık aşina olduğu biçiminin çatılar üzerinde yükseldiğini görebiliyordu. Simyacı mevzusunda aklı karışmıştı. Nicholas kötü biri olamazdı, öyle değil mi ya? Saint-Germain ve Joan, ayrıca Scatty de, belli ki ona saygı duyuyorlardı. Hatta Hekate ve Cadı bile onu seviyorlardı. Kendisine ait olmadığını bildiği kıpır kıpır düşünceler bilincinin kıyılarında dolaşıyor, fakat odaklanmaya çalıştığında uçup gidiyorlardı. Bunlar Endor Cadısı'nın hatıralarıydı ve içgüdüsel olarak

bunların mühim olduğunu biliyordu. Yer Altı Mezarlarıyla ilgili bir şeyler vardı ve derinliklerde yaşayan yaratıkla...

"Resmi olarak polis Yer Altı Mezarlarından bir kısmının çöktüğünü, bunun da beraberinde bazı evleri çökerttiğini söylüyor," diyordu Saint-Germain.

"Lağımda bir hasar meydana geldiğini ve metan, karbondioksit ve karbonmonoksit gazlarının şehre sızdığını iddia ediyorlar. Paris'in merkezi kordonlarla çevrelenip boşaltıldı. İnsanlara evlerinden çıkmamaları tembih ediliyor."

Nicholas deri koltuğun arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Yaralanan olmuş mu?" diye sordu.

"Sadece birkaç kesik filan, haberlerde ciddi bir şey yok."

Joan şaşkınlıkla başını salladı. "Şehirde gezinmiş olan yaratığı düşünürsek, bu da ufak çapta bir mucize."

"Nidhogg'u gören olmuş mu?" diye sordu Nicholas.

"Ana haber kanallarında bir şey yok henüz, ama bloglarda bazı pütürlü cep telefonu görüntüleri belirdi, *Le Monde* ve *Le Figaro,* her ikisi de 'Yer Altından Fırlayan Yaratık' ve 'Çukur Canavarı' dedikleri varlığa dair ellerinde özel görüntüler olduğunu iddia ediyorlar."

Sophie öne eğilerek konuşmayı takip etmeye koyuldu. Bakışlarını Nicholas'tan Saint-Germain'e, sonra tekrar Simyacı'ya çevirdi. "Kısa sürede herkes gerçekleri öğrenecek. O zaman ne olacak?"

"Hiçbir şey," dedi iki adam bir ağızdan.

"Hiçbir şey mi? Ama bu mümkün değil."

Joan yolcu koltuğunda arkasına döndü. "Ama olacak olan bu. Üzeri örtülecek."

Sophie, Flamel'e baktı. O da kadını onaylarcasına başını salladı. "Çoğu kişi zaten inanmayacak Sophie. Bir aldatmaca veya kötü bir şaka filan diye geçiştirilecek. Doğru olduğunu düşünenlere de komplo teorisi düşkünleri denilecek.

Ayrıca emin olabilirsin ki, Machiavelli'nin adamları çoktan her görüntüyü ele geçirip yok etmeye başlamışlardır bile."

"Birkaç saat içinde," dedi Saint-Germain, "Bu sabahki olaylar basitçe talihsiz bir olay diye duyurulacak haberlerde. Canavar gördüğünü iddia edenlere gülünecek, bu tür görüşler delilik diye hor görülecek."

Sophie inanamayarak başını salladı. "Böyle bir şeyi sonsuza dek saklayamazlar."

"Atalar binyıllardır aynen bunu yapıyor," dedi Saint-Germain, Sophie'ye bakabilmek için dikiz aynasını oynatarak. Arabanın karanlığı içinde kız, adamın masmavi gözlerinin hafifçe parladığını görür gibi oldu. "Ve unutma ki, insanoğlu gerçekten de büyüye inanmak istemiyor. Mitolojinin, efsanelerin neredeyse tümüyle gerçeğe dayandığını bilmek istemiyorlar."

Joan uzanıp elini şefkatle kocasının koluna koydu. "Ben buna katılmıyorum; insanlar hep büyüye inanırlardı. Sadece şu son birkaç yüzyılda söndü bu inanç. Bence aslında inanmak istiyorlar, çünkü kalplerinin derinliklerinde bunun gerçek olduğunu biliyorlar. Büyünün gerçekten var olduğunu biliyorlar."

"Ben eskiden büyüye inanırdım," dedi Sophie çok alçak bir sesle. Tekrar şehre bakmak üzere öbür yana dönmüştü, ama camda parlak renklere boyanmış bir çocuk odası gördü. Onun odasıydı bu; beş, belki altı yıl önce. Neredeydi hiçbir fikri yoktu, Scottsdale'deki evde belki ya da Raleigh'de; o aralar o kadar sık taşınmışlardı ki... En sevdiği kitaplarla çevrili, yatağının ortasında oturuyordu. "Ben daha küçükken, prensesler, sihirbazlar, şövalyeler ve büyücülerle ilgili şeyler okurdum. Bunların sadece birer hikâye olduğunu bilsem de, büyünün gerçek olmasını dilerdim." dedi. "Şu ana kadar tabii," diye de acı acı ekledi. Başını oynatıp Simyacı'ya bir bakış attı. "Tüm masallar gerçek mi?"

Flamel başını salladı. "Her masal değil, ama neredeyse her efsane bir gerçekliğe dayalıdır, mitolojik her öykünün de temelinde hakikat vardır."

"Korkunç olanların bile mi?" diye fısıldadı kız.

"Özellikle de korkunç olanların."

Tepelerinde üç helikopter vızırdıyor, pervanelerinin gürültüsü arabanın içini titreştiriyordu. Flamel helikopterlerin geçmesini bekleyip sonra öne eğildi. "Nereye gidiyoruz?"

Saint-Germain ileriyi, sağı işaret etti. "Trocadero Bahçeleri'nin içinde Yer Altı Mezarlarına gizli bir giriş var. Doğrudan yasaklı tünellere açılıyor. Eski haritalara baktım; sanırım Dee'nin rotası onları önce lağım kanallarından geçirecek, sonra alt tünellere indirecek. Bu şekilde zaman kazanacağız."

Nicholas Flamel koltuğunda doğruldu, sonra uzanıp Sophie'nin elini sıktı. "Her şey yoluna girecek," dedi.

Ne var ki, Sophie ona inanmıyordu.

Mezarların girişi yere oturtulmuş, gayet sıradan görünen bir ızgaranın içindendi. Kısmen yosun ve çimlerle kaplı hâlde, Trocadero Bahçeleri'nin bir ucundaki, gösterişli oymalarla bezeli, pek hoş boyanmış bir atlıkarıncanın arkasında, bir dizi ağacın içinde saklıydı. Genelde, bu müstesna bahçeler turistlerle dolu olurdu, ama bu sabah terk edilmiş hâldeydi, atlıkarıncanın boş tahta atları da mavi-beyaz tentenin altında bir başlarına yükselip alçalıyorlardı.

Saint-Germain dar bir yol açıp, onları otları yaz güneşinde kavrulmuş bir alana getirdi. Üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan, dikdörtgen biçimli metal ızgaranın başında durdu. "Bunu 1941'den beri kullanmadım." Diz çöküp parmaklıkları kavradı ve çekti. Izgara yerinden oynamadı.

Joan, Sophie'ye yandan bir bakış attı. "Francis ve ben Fransız Direnişi'nde Almanlara karşı savaşırken Yer Altı Mezarlarını üs olarak kullanmıştık. Şehrin herhangi bir yerinden yüzeye çıkıveriyorduk." Metal ızgaraya ayakkabısının burnuyla vurdu. "Bu en sevdiğimiz yerlerden biriydi. Savaş zamanı bile bahçeler insanlarla dolu olurdu, rahatlıkla kalabalığa karışabilirdik."

Sonbaharın o zengin yanık yaprak kokusu havaya yayıldı ve sonra metal parmaklıklar Francis'in ellerinde kıpkırmızı, sıcacık parlamaya başladı, en son da beya-

za döndü. Metal sıvılaştı ve eridi, yoğun damlacıklar bacanın içine düşerek gözden kayboldu. Saint-Germain ızgaranın geri kalanını bükerek delikten çıkardı ve bir kenara attı, sonra da açıklığın içine zıpladı. "Burada bir merdiven var."

"Sophie, ikinci sen git," dedi Nicholas. "Ben de peşinden geleceğim. Joan arkadan gelmek sana uyar mı?"

Joan başıyla onayladı. Yakınlardaki tahta bir bankın kenarını kavrayıp çimenlerin üzerinde sürükledi. "Aşağı inmeden deliğin üzerine çekerim. Beklenmedik bir misafir filan istemeyiz ne de olsa, öyle değil mi?" Gülümsedi.

Sophie dikkatlice deliğin içine girdi, ayaklarıyla merdivenin basamaklarını buldu. Bedenini özenle aşağıya indirdi. Pis kokulu, korkunç bir hava olmasını bekliyordu, ama sadece kuru ve küflü bir koku vardı içeride. Adımlarını saymaya başladı, ama yetmiş iki civarı bir noktada yerini kaybetti, gerçi tepelerinde gökyüzünün giderek gözden kayboluşundan yer altının derinliklerine indiklerini anlayabiliyordu ya... Korkmuyordu, en azından kendisi için değil. Tüneller ve dar alanlar onun için bir korku teşkil etmiyordu, ama bunlar erkek kardeşinin ödünü koparırdı; bu düşünceyle midesi allak bullak oldu. Ağzı bir anda kurudu ve içgüdüleriyle, sorgusuz sualsiz, o sırada erkek kardeşinin neler hissettiğini duyumsadı. Biliyordu ki, Josh büsbütün dehşet içindeydi.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Kemikler," dedi hissizce Josh, tünelin ilerisine doğru bakarak.

Hemen önündeki duvar sarıya boyanmış ve beyazlatılmış yüzlerce kafatasından örülmüştü. Dee koridorda büyük adımlarla ilerliyordu; ışık küresi gölgeleri kımıldatıyor, dans ettiriyor, boş göz yuvalarını sanki onu takip ediyorlarmış gibi gösteriyordu.

Josh kemiklerle büyümüştü; onların korkulacak şeyler olmadığını biliyordu. Babasının çalışma odası iskeletlerle doluydu. Çocukken Sophie'yle müzelerin iskelet kalıntılarıyla dolu depolarında oynamışlıkları vardı, ama bunlar her zaman için hayvan ve dinozor kemikleri olmuştu. Hatta Josh bir keresinde, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nde sergilenecek bir yırtıcı kuşun kuyruk kemiğinin parçalarının birleştirilmesine yardım etmişti. Ama bu kemikler... Bunlar... Bunlar...

"Bunlar insan kemikleri mi?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Machiavelli usulca, sesinde şimdi hafifçe o İtalyan aksanı hissediliyordu. "Burada en azından altı milyon cesedin kalıntıları var. Belki daha da fazlası. Yer Altı Mezarları başlangıçta dev kireç taşı ocaklarıydı." Başparmağıyla yukarıya doğru işaret etti. "Şehri inşa etmekte kullanılan kireç taşının aynısı. Paris bir tünel şebekesi üzerine inşa edilmiştir."

"Buraya nasıl geldiler?" Josh'un sesi titriyordu. Öksürdü, kollarını gövdesine sıkıca dolayıp sanki korkudan ödü patlayacak hâlde değilmiş gibi, soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Çok eski görünüyorlar. Ne kadar zamandır buradalar?"

"Sadece iki yüz yıldır filan," dedi Machiavelli, onu şaşırtarak. "On sekizinci yüzyılın sonuna gelindiğinde, Paris'in mezarlıkları dolup taşıyordu. Ben o sıralarda buradaydım," diye ekledi, ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Öyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim. Şehirde öyle çok ölü vardı ki, mezarlıklar yer yer içlerinde kemiklerin açıkça seçilebildiği dev toprak yığınlarına dönüşmüştü. Paris belki dünyanın en güzel şehirlerinden biriydi, ama aynı zamanda en pisiydi de! Londra'dan bile pisti, düşün artık!" Güldü, sesi kemik duvarlarda tekrar tekrar yankılanıp korkunç bir şeye dönüştü. "Koku tarif edilecek gibi değildi, üstelik gerçekten de köpek kadar sıçanlar vardı etrafta. Salgın hastalıklar toplumu kırıp geçiriyordu, sık sık veba salgınları yaşanıyordu. Nihayet, dolup taşan mezarlıkların bu bulaşıcı hastalıklarda bir payı olduğu kabul edildi. Böylece mezarlık-

ların boşaltılıp cesetlerin yer altındaki boş taş ocaklarına taşınmasına karar verildi."

Korkunç bir hastalıktan öldükleri neredeyse kesin insanların kemikleriyle çevrili olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak, Josh duvarlara odaklandı.

Hüzmeleri temsil etmek için farklı uzunluklarda insan kemikleriyle oluşturulmuş pek şatafatlı bir güneş imgesini göstererek, "Bu desenleri kim yapmış?" diye sordu.

Machiavelli omuz silkti. "Kim bilir? Ölüleri onurlandırmak isteyen biri belki, muhtemelen tüm bu akıl almaz karmaşaya bir anlam vermek isteyen biri. İnsanlar her daim karmaşadan düzen yaratma peşindedirler," diye ekledi sonda usulca.

Josh ona baktı. "Sen onlara... Yani bize, 'insan' diyorsun." Dönüp gözleriyle Dee'yi aradı, fakat Büyücü neredeyse koridorun sonuna varmıştı, onları duyması mümkün değildi. "Dee bize hep humani diyor."

"Beni Dee ile karıştırma," dedi Machiavelli buz gibi bir gülümsemeyle.

Josh'un aklı karışmıştı. Burada daha güçlü olan kimdi, Dee mi, Machiavelli mi? Önceden o kişinin Büyücü olduğunu sanıyordu, ama şimdi yavaş yavaş kontrolün daha ziyade İtalyan'ın elinde olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Scathach bize senin Dee'den çok daha tehlikeli ve kurnaz olduğunu söylemişti," dedi, sesli düşünerek.

Machiavelli'nin gülümsemesi hoşnut bir sırıtışa döndü. "Bu herhâlde benim hakkımda söylediği en güzel şey olmalı."

"Doğru mu bu? Sen Dee'den daha mı tehlikelisin?"

Machiavelli bir an durup düşündü. Sonra gülümsedi ve çok hafif bir yılan kokusu tüneyi doldurdu. "Kesinlikle."

"Çabuk olun. Bu taraftan," diye seslendi Dr Dee; dar tünel ve alçak tavan, sesini boğuklaştırmıştı. Önüne dönüp kemiklerle bezeli tünelde, ışığı da beraberinde götürerek ilerledi. Josh, zifiri karanlıkta tek başına kalmak istemediğinden onun peşinden koşacak oldu, ama sonra Machiavelli parmaklarını şakırdattı ve adamın avcunun içinde gri-beyaz, zarif, mum gibi ince bir alev belirdi.

"Tünellerin hepsi bunun gibi değil," diye sözlerine devam etti Machiavelli, duvarlara özenle oturtulmuş kemikleri, düzgün şekilleri ve desenleri ima ederek. "Ufak tünellerden kimileri çeşitli parçalardan oluşmuş gelişigüzel yığınlarla dolu."

Tünelde bir köşeyi döndüler ve Dee'yi sabırsızca ayağını yere vurarak onları bekler buldular. Önüne dönüp tek bir kelime etmeksizin hızla ilerlemeye koyuldu.

Josh mezarların derinliklerine doğru ilerlerken, Dee'nin sırtına ve omuzunun üzerinde sekip duran ışık küresine odaklandı. Böyle yaparak her adımıyla üzerine doğru yaklaşıyormuş gibi gelen duvarları görmezden gelebiliyordu. Yanlarından geçerken, tünelin duvarlarına dizilmiş kemiklerden bazılarının üzerilerine tarihler, yüzlerce yıllık yazılar kazınmış olduğunu gördü; ayrıca yerdeki kalın toz tabakasının üzerindeki tek izlerin Dee'nin ufak ayaklarınınkiler olduğunu da fark etmişti. Bu tüneller, çok uzun zamandır kullanılmamıştı demek.

Sırf bunaltıcı sessizlikte bir ses duyabilme adına sohbet açarak Machiavelli'ye "Buraya gelen oluyor mu hiç?" diye sordu.

"Evet. Mezarların bir kısmı halka açık," dedi Machiavelli elini havada tutarak. İnce ışık duvarlara oturtulmuş kemiklerin karmaşık desenlerini aydınlatıyor, dans edercesine kıpırdanan gölgeler onları titreştire titreştire canlandırıyordu. "Ama şehrin altında kilometrelerce uzanan mezarlar var ve bunların büyük bir kısmının haritaları bile çıkarılmış değil. O tünelleri gezmek tehlikeli ve yasa dışı elbette, ama insanlar yine de yapıyorlar bunu. O insanlara katafil yani yer altı mezarı meraklıları deniliyor. Bu tünellerde devriye gezen özel bir polis birimi bile var: *Cataflics*, yer altı mezarlık timi."

Machiavelli elini etrafındaki duvarlara doğru salladı, alev çılgınca sarsıldı fakat sönmedi. "Fakat burada iki grupla da karşılaşmamız söz konusu değil. Bu bölge başka kimse tarafından bilinmiyor. Artık şehrin iyice derinlerinde, yüzyıllar önce kazılmış ilk maden ocaklarından birinin içindeyiz."

"Şehrin altında, derinlerinde," diye yavaşça tekrar etti Josh. Kamburunu çıkardı, Paris'in ağırlığını doğrudan omuzlarında hissediyormuş, beton ve çelik onu eziyormuş gibi geldi. Klostrofobi onu alt edecek gibi oldu, sanki duvarlar zonkluyormuş, titreşiyormuş gibi hissetti. Boğazı kurumuş, dudakları çatlamış, dili âdeta genzini tıkamıştı. "Sanırım," diye fısıldadı Machiavelli'ye, "Sanırım artık yüzeye çıkmak istiyorum, uygunsa."

İtalyan samimi bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Josh, hayır, uygun değil." Machiavelli uzanıp Josh'un omuzunu sıktı ve oğlan bedenine ani bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Aurası çatırdadı, tünelin içindeki bunaltıcı hava portakalın hoş, yılanınsa acımsı kokusundan nasibini aldı. "Artık bunun için çok geç," dedi Machiavelli tatlılıkla. Sesini iyice alçalttı. "Fazla derine indik, geri dönüşü yok. Bu mezarlardan ya uyandırılmış olarak çıkacaksın, ya da..."

Josh, İtalyan'ın cümleyi nasıl bitireceğini anladığında, giderek artan bir korkuyla "Ya da ne?" diye sordu.

"Ya da hiç çıkamayacaksın," dedi Machiavelli açıkça.

Bir köşeyi döndüler ve uzun, ok gibi düz bir tünelde aşağıya doğru ilerlemeye başladılar.

Burada duvarlar, kemiklerle daha da süslüydü, fakat Josh'a neredeyse tanıdık gelen tuhaf kare biçimli resimler hâlinde dizilmişlerdi bu kez. Babasının çalışma odasında gördüğü çizimlere benziyordu bunlar, Maya veya Aztek oymalarını andırıyorlardı, fakat Mezoamerika hiyerogliflerinin Paris Yer Altı Mezarlarının içinde ne işi olabilirdi ki?

Dee tünelin sonunda onları bekliyordu. Gri gözleri, aynı zamanda tenine de sağlıksız bir renk veren ışıkla parlıyordu. Konuşurken İngiliz aksanı belirginleşti ve sözcükler ağzından öyle bir hızla çıktı ki, ne dediğini anlamak zorlaştı. Josh, Büyücü'nün heyecanlı mı, yoksa tedirgin mi olduğunu kestiremiyordu; bu da onu daha da fazla korkutuyordu.

"Bu senin için çok mühim bir gün evlat, çok mühim. Güçlerinin uyandırılmasıyla kalmayacak, insanoğlu tarafından hâlâ hatırlanan yegâne Atalardan biriyle tanışacaksın. Bu büyük bir şeref." Ellerini çırptı. Başını eğip elini kaldırarak ışık küresini yükseltti ve bir kapı meydana getirecek şekilde yerleştirilmiş, kemikten, iki uzun kemerli sütunu aydınlattı. Girişin ötesi kapkaranlıktı. Geri bir adım atıp oğlana yol gösterdi. "Sen önden gir."

Josh tereddüt etti ve Machiavelli oğlanın kolunu yakalayıp kuvvetlice sıktı. Alçak ve ısrarcı bir sesle konuştu. "Ne olursa olsun, korktuğunu belli etmemeli, paniğe kapılmamalısın. Hayatın, akıl sağlığın tümüyle buna bağlı. Anlıyor musun?"

"Korku yok, panik yok," diye tekrarladı Josh. Nefes alıp verişi hızlanmış, derinleşmişti.

"Git şimdi." Machiavelli oğlanın kolunu bıraktı ve onu Dee ile kemik kapı girişine doğru itti.

"Git de duyuların uyandırılsın," dedi, "Umarım bedellerine değer."

Machiavelli'nin sesinde duyduğu bir şey, Josh'u dönüp geriye bakmaya itti. İtalyan'ın yüzünde neredeyse bir acıma ifadesi vardı, Josh durdu. Dee ona baktı; gri gözleri ışıldıyordu, dudakları çirkin bir gülümsemeyle bükülmüştü. Kaşlarını kaldırdı. "Uyandırılmak istemiyor musun?"

Ve Josh'un buna tek bir cevabı vardı.

Bir kez daha Machiavelli'ye bakıp tek elini veda edercesine hafifçe kaldırdı, derin bir nefes aldı ve ke-

merlerin altından zifiri karanlığa bir adım attı. Dee'nin peşinden gelişiyle ortalık aydınlandı ve oğlan tümüyle tek dev bir kemikten oyulmuş gibi görünen, geniş, yuvarlak bir odanın içinde durmakta olduğunu fark etti. Pürüzsüz, kıvrımlı duvarlar, cilalı sarı tavan, hatta sararmış kâğıt rengi yerler bile dışardaki kemik dolu duvarlarla birebir aynı renk tonunda, aynı yüzeye sahipti.

Dee elini Josh'un ensesine koydu ve onu öne doğru gitmeye itti. Josh iki adım attı ve durdu. Son birkaç gün ona sürprizlere, mucizelere, tuhaf yaratıklara, canavarlara hazır olmayı öğretmişti: Ama bu... Açıkçası bir hayal kırıklığıydı.

Oda, orta yerindeki uzun, dikdörtgen biçimli, yer hizasından yüksek taş kaide hariç bomboştu. Dee'nin ışık küresi kürsünün üzerinde sallana sallana duruyor, her bir oyma ayrıntıyı çiğ bir ışıkla aydınlatıyordu. Oyuklu, kireç taşından bir tablanın üzerine yatay olarak dev bir adam heykeli yatırılmıştı. Adamın üzerinde antika metal ve deriden bir zırh vardı, en azından iki metre uzunluğunda geniş bir kılıcın kalın kabzasına dolanmış elleriyse yine zırh eldivenleriyle örtülüydü. Josh, parmak uçlarına kalktığında heykelin başının, yüzünü tümüyle örten bir miğferle kaplı olduğunu gördü.

Josh etrafına baktı. Dee girişin sağ yanında duruyordu, Machiavelli de odaya girmiş, sol tarafta konuşlanmıştı. Her ikisi de dikkatle onu izliyorlardı. "Şimdi... Şimdi ne olacak?" diye sordu, sesi odanın havasında kısılıyor, boğuluyordu.

Ne biri yanıt verdi, ne öteki. Machiavelli kollarını kavuşturdu ve başını hafifçe bir yana eğerek gözlerini kıstı.

"Kim bu?" diye sordu Josh, başparmağıyla heykeli göstererek. Dee'den bir cevap almayı zaten beklemiyordu, ama İtalyan'a döndüğünde de Machiavelli'nin ona değil de onun *ilerisine* baktığını fark etti. Josh arkasına döndü... Ve o sırada gölgelerin içinde kâbuslardan çıkma iki yaratık belirdi.

Neredeyse şeffaf derilerinden, sırtları üzerinden uzanıp arkalarında yeri süpüren uzun, ince telli saçlarına kadar her şeyleri beyazdı. Erkek mi dişi mi olduklarını söylemek imkânsızdı. Küçük birer çocuk boyunda, olağan dışı zayflıktaydılar; yusyuvarlak başları, geniş alınları ve sivri çeneleri vardı. Kafalarının tepesinden fazlasıyla büyük kulaklar ve ufacık boynuz parçaları çıkıyordu. Göz bebeğinden mahrum dev yuvarlak gözler, oğlanın üzerine odaklanmıştı. Yaratıklar öne çıktıklarında, Josh bacaklarında bir tuhaflık olduğunu fark etti. Uyluk kemikleri arkaya doğru kıvrılıyor, sonra bacaklar dizden öne doğru bir çıkıntı yaparak bir keçininkini andıran toynaklarla son buluyordu.

Birbirlerinden ayrılıp tablanın çevresinden dolaştılar, Josh'un içgüdüsel tepkisi onlardan uzaklaşmaktı, ama sonra Machiavelli'nin tavsiyesini hatırladı ve yerinde kaldı. Derin bir nefes alıp daha yakında olan yaratığa dikkatle baktı ve ilk bakışta göründüğü kadar da korkunç olmadığını düşündü.

Öyle küçüktü ki, neredeyse kırılgan görünüyordu. Bunların ne olduğunu biliyordu sanki; resimlerini annesinin çalışma odasındaki raflarda duran Antik Yu-

nan ve Roma döneminden kalma çömlek parçalarının üzerinde görmüştü. Birer faun ya da satirdi bunlar, yani keçi adamlar. Bu isimlerin arasındaki fark neydi emin değildi doğrusu.

Yaratıklar yavaş yavaş Josh'un çevresinde daireler çizmeye koyuldular; ucunda pis kara tırnaklar bulunan buz gibi, uzun parmaklı elleriyle ona uzanıyor, yırtılmış tişörtünü elliyor, kot pantolonunun kumaşını çekiştiriyorlardı. Bir ağızdan konuşuyor; tiz, oğlanın sinirine dokunan, neredeyse duyulamayacak kadar ince seslerle gevezelik ediyorlardı. Buz gibi bir parmak oğlanın karnına, etine dokundu ve aurası bedeninden fışkırarak altı rengi kıvılcımlarla çatırdadı. "Hey!" diye bağırdı. Yaratıklar geri sıçradılar, fakat o tek bir dokunuş Josh'un ödünü koparmaya yetmişti. Aniden o güne dek aklından geçen her bir isimsiz korku onu tekrar tekrar ele geçiriyor, onu en çok korkutan kâbuslar yüzeye çıkıyor, onu nefes nefese, tir tir titrer hâlde, acı, buz gibi bir ter içinde bırakıyordu. İkinci faun ileri atılıp soğuk elini Josh'un yüzüne koydu. Aniden kalbi delice atmaya, midesi akıl almaz bir panikle altüst olmaya başladı.

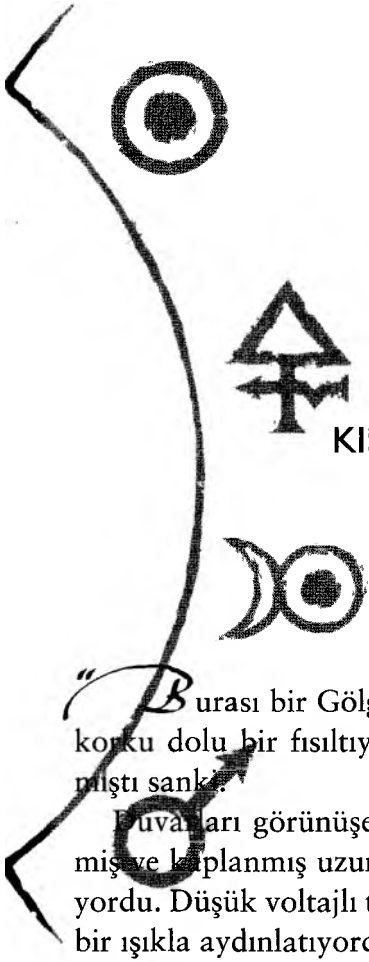
İki yaratık birbirlerine sarılmış ancak kahkaha olabilecek bir ses çıkara çıkara zıplayıp duruyorlardı.

"Josh." Machiavelli'nin buyurgan sesi oğlanın gideren artan telaşını bir anlığına durdurdu ve yaratıkları susturdu. "Josh. Dinle beni. Sesimi duy, ona odaklan. Satirler basit yaratıklardır ve insan duygularının en basit olanlarıyla beslenirler; biri korkuyla beslenir, öbürü de panikle. Onlar Phobos ve Deimos."

İki satir isimlerinin anılmasıyla geri çekilip gölgelerin içine doğru giderek gözden kayboldular, ta ki sadece havada asılı kürenin ışığı altında o kocaman, simsiyah, parlak, sıvı gözleri haricinde bir yerleri görünmez oluncaya kadar.

"Uyuyan Tanrı'nın muhafızları onlar."

Ve sonra, yıllanmış kayanın gıcırtısıyla, heykel doğruldu ve başını çevirip Josh'a baktı. Miğferin içinde, iki göz kan kırmızısı renkte parladı.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

"Burası bir Gölge Alemi mi?" diye sordu Sophie korku dolu bir fısıltıyla; nefesi boğazında takılıp kalmıştı sanki.

Duvarları görünüşe göre insan kemikleriyle süslenmiş ve kaplanmış uzun, düz bir tünelin girişinde duruyordu. Düşük voltajlı tek bir ampul ortalığı donuk, sarı bir ışıkla aydınlatıyordu.

Joan kızın kolunu hafifçe sıktı ve şefkatle güldü. "Hayır. Hâlâ bizim dünyamızdayız. Paris Yer Altı Mezarlarına hoş geldin."

Sophie'nin gözleri Cadı'nın bilgilerinin içine akışıyla gümüş renginde parladı. Endor Cadısı bu mezarları iyi biliyordu. Sophie, bir dizi görüntünün ansızın onu içine çekişiyle topukları üzerinde sarsıldı. Paçavra gibi bir şeyler giymiş adamlar ve kadınlar Romalı bölük komu-

tanı üniformaları kuşanmış muhafızların gözetiminde, yerdeki devasa çukurlardan taşlar çıkarıyorlardı. "Buralar eskiden taş ocağıymış," diye fısıldadı.

"Çok uzun zaman önce," dedi Nicholas. "Şimdiyse milyonlarca Parisli'nin mezarı, bir de başka..."

"Uyuyan Tanrı," dedi Sophie, çatlak bir sesle. Bu Cadı'nın hem nefret ettiği, hem de acıdığı bir Ata'ydı.

Saint-Germain ve Joan kızın bilgisi karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Flamel bile şaşırmıştı hatta.

Sophie titremeye başladı. Kollarını gövdesine dolayarak karanlık düşünceler beynini istila ederken dik durmaya çalıştı. Uyuyan Tanrı bir zamanlar bir Ata'ydı...

...Yanan bir savaş alanında, metal ve deri bir zırhın içinde, en azından kendi boyunda bir kılıç taşıyan, Jura Çağı'ndan fırlamış yaratıklarla dövüşen yalnız bir savaşçı gördü.

...Çok eski bir kentin kapılarında, metal ve deriler içindeki savaşçı, maymunsu hayvan-adamlardan büyük bir topluluğun karşısında tek başına duruyor, bir yandan da bir dizi tutsak başka bir kapıdan kaçıyordu.

...Savaşçı, inanılmaz yükseklikte bir piramidin basamaklarında, bir başına kalmış bir kadınla çocuğu, yılanla kuş karışımı yaratıklara karşı savunuyordu.

"Sophie..."

Kız ürperdi, bedeni artık buz gibiydi, dişleri takırdıyordu. Görüntüler değişti; savaşçının cilalı deri ve metal zırhı kirli, çamura bulanmış bir hâl aldı. Savaşçının kendisi de değişmişti.

...Savaşçı ilkel, buzlar içinde mahsur kalmış köyün

içinde bir hayvan gibi uluyarak koşuyor, kürklere sarmalanmış insanlarsa ondan kaçıyor yahut korkuyla oldukları yerde siniyorlardı.

...Savaşçı, boş bir çölün ortasındaki ışıl ışıl bir şehri yerle bir eden, hayvan-insan melezi yaratıklardan oluşan bir ordunun başını çekiyordu.

...Savaşçı, çizelgeler, kâğıt tomarları ve metal, bez ve ağaç kabuğundan yapılma kitaplarla dolu devasa bir kütüphanenin orta yerinde duruyordu. Kütüphane öyle hızlı yanıyordu ki, metal kitaplar sıvılaşmış, akıyorlardı. Kılıcını bir dizi raftan geçirerek daha da fazla kitabı alevlere fırlatıyordu.

"Sophie!"

Kızın aurası, Simyacı'nın omuzlarını kavrayıp kuvvetle sıkmasıyla titreşip çatırdatı.

"Sophie!"

Flamel'in sesi onu içinde bulunduğu kendinden geçme hâlinden çıkardı. "Ben... Bir şeyler gördüm," diye boğuk bir sesle konuşmaya başladı. Boğazı sanki açık bir yara gibiydi, yanağının içini öyle sert ısırmıştı ki, ağzında o iğrenç metalik kan tadı vardı.

"Neler gördüğünü hayal bile edemem," dedi şefkatle. "Ama sanırım kimi gördüğünü biliyorum..."

"Kimdi," diye nefes nefese sordu kız. "Metal ve deri zırhın içindeki savaşçı kimdi?" Eğer iyice dikkatle düşünürse, Cadı'nın hafızasının kendisine savaşçının ismini sunacağını biliyordu, fakat bu aynı zamanda onu savaşın şiddet dolu dünyasına geri çekerdi, bunu da istemiyordu.

"Ata Mars Ultor."

"Savaş Tanrısı," diye ekledi Jeanne d'Arc acı acı.

Sophie, bakmaksızın hatta başını dahi çevirmeksizin sol elini kaldırdı ve dar bir koridoru gösterdi. "Orada," dedi usulca.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Saint-Germain.

"Onu hissedebiliyorum," dedi kız bir ürpertiyle. Telaşla kollarını ovaladı. "Soğuk, yapış yapış tenimin üzerinden akıyor sanki. O taraftan geliyor."

"Bu tünel bizi Yer Altı Mezarlarının gizli merkezine götürecek," dedi Saint-Germain, "kayıp Roma şehri Lutetia'ya." Ellerini hızla birbirine sürtüp yere kıvılcımlar yağdırdı, sonra tünele girdi, Joan da peşine takıldı. Sophie tam onları takip edecekti ki durup Simyacı'ya baktı. "Mars'a ne oldu? Onu ilk gördüğümde insanoğlunu müdafaa ettiğini düşünmüştüm. Ne değiştirdi onu?"

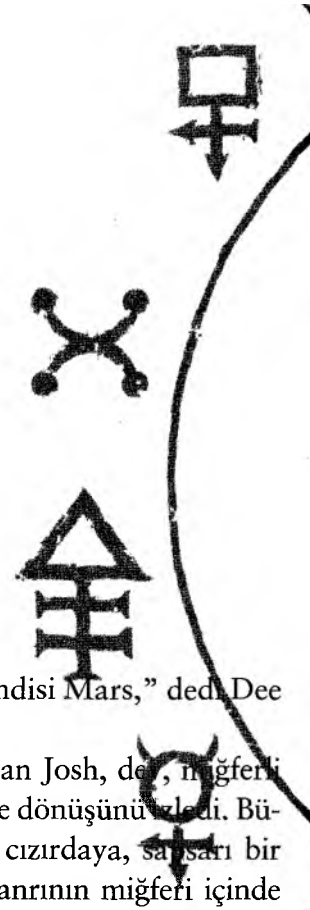
Nicholas başını salladı. "Kimse bilmiyor. Belki cevap Cadı'nın hatıralarında saklıdır," diye önerdi. "Birbirlerini tanımış olmalılar mutlaka."

Sophie başını iki yana sallamaya başladı. "Beni tekrar onun hakkında düşündürme..." diyecek oldu ama çok geçti. Daha Simyacı sorusunu sorarken bile bir dizi korkunç görüntü Sophie'nin aklından geçmeye başlamıştı. Baş döndürücü yükseklikte, basamaklı bir piramidin tepesinde kollarını göğe açmış duran uzun boylu, yakışıklı bir adam gördü. Piramidin dibinde, sık bir ormanla çevrili taştan dev bir kent vardı. Şehirde bir kutlama havası vardı, geniş sokaklar rengârenk giysilere, gösterişli mücevherlere, şaşaalı tüylü pelerinler ve başlıklara bürün-

müş insanlarla tıklım tıklım doluydu. Renkten mahrum tek şey geniş ana caddenin ortasında sıralanmış, beyazlar içinde adam ve kadınlardı. Daha dikkatle baktığında, bunların deri ve asmadan kayışlarla boyunlarından birbirlerine bağlanmış olduklarını gördü.

Kırbaçlar ve mızraklar taşıyan muhafızlar onları piramide doğru götürüyordu.

Sophie derin, ürpertici bir nefes aldı ve gözlerini kırpıştırarak görüntüleri savuşturdu. "Cadı onu tanıyormuş," dedi soğukkanlılıkla. Simyacı'ya, Endor Cadısı'nın bir zamanlar Mars'a aşık olduğunuysa söylemedi... Bu çok uzun zaman önceydi, savaşçı değişmeden, Mars Ultor, İntikam Tanrısı'na dönüşmeden önce.

ELLİNCİ BÖLÜM

"Selam olsun sana, Savaşın Efendisi Mars," dedi Dee bağıra bağıra.

Korkudan tümüyle uyuşmuş olan Josh, dev, miğferli başın yavaşça Dee'ye bakmak üzere dönüşünü izledi. Büyücü'nün aurası anında cızırdaya cızırdaya, sarı sarı bir is gibi etrafında aydınlanıverdi. Tanrının miğferi içinde kırmızı bir ışık parladı. Baş tekrar taşın gıcırtısıyla döndü ve alev alev al gözler oğlana baktı. İki hortlak beyazı satir Phobos ve Deimos, gölgelerin içinden ortaya çıkıp taş kaidenin arkasına çömeldiler ve dikkatle Josh'u izlemeye koyuldular. Onlara bir bakış dahi atmak oğlanın tüm bedenine panik ve korku dalgaları salıyordu, üstelik bir tanesinin ince dudaklarını, çürük et renginde bir dille yaladığını da görmüştü. Bakışlarını mahsus onlardan uzaklaştırarak dikkatini yaşlı Ata'ya yoğunlaştırdı.

"Korktuğunu belli etmemelisin," demişti Machiavelli, "Ve paniğe kapılma." Söylemesi kolaydı. Hemen önünde, dokunabileceği kadar yakında Romalıların Savaş Tanrısı diye taptığı Ata duruyordu.

Josh daha önce Hekate'nin ya da Endor Cadısı'nın bahsini hiç duymamıştı. Onlar hakkında hiçbir şey bilmediği için de, üzerinde aynı etkiyi yaratmamışlardı. Bu Ata farklıydı. Artık Dee'nin bunun insanoğlu tarafından hatırlanan Ata olduğunu söylerken, neyi kastettiğini biliyordu. Bu, Mars'ın ta kendisiydi, adı yılın aylarından birine gezegene verilmiş olan Ata.

Josh derin bir nefes alarak küt küt atan kalbini yatıştırmaya çalıştı, fakat öyle bir kuvvetle sarsılıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu. Bacakları jöleye dönmüştü âdeta, her an yere yığılabilirmiş gibi geliyordu. Ağzını sıkıca kapatıp dövüş sanatları derslerinde öğrendiği nefes çalışmalarından bazılarını hatırlamaya çabalayarak kendini burnundan nefes almaya zorladı. Gözlerini sıkıca yumdu ve kollarını gövdesine dolayarak kendi kendine sıkı sıkı sarıldı. Bunu yapmak zorundaydı. Bundan önce de Atalar görmüş, yaşayan ölülerle karşı karşıya gelmiş, hatta ilkel bir canavarla savaşmıştı. Ne kadar zor olabilirdi ki bu?

Josh doğruldu, gözlerini açtı ve Mars'ın heykeline baktı... Ne var ki bu bir heykel değildi. Bu canlı bir varlıktı. Derisinin ve giysilerinin üzerinde kalın, sert, gri bir kabuk vardı. Tanrının üzerindeki tek renk emaresi yüzünün tümünü kaplayıp örten bir siperin ardında kızıl renkte parlayan gözleriydi.

"Yüce Mars, vakit neredeyse geldi," dedi Dee çabuk çabuk, "Ataların humaniler dünyasına geri dönme vakti." Bir nefes alıp gösterişli bir ifadeyle açıkladı: "Codex elimizde."

Josh tişörtünün altında parşömenin hışırtısını hissetti. Eğer iki eksik sayfanın onda olduğunu bilseler ne olurdu ona? Onu yine de uyandırırlar mıydı?

Codex'in adını duymasıyla, Ata'nın başı anında Dee'ye döndü, gözleri öfkeyle parlıyor, miğferindeki yarıktan kızıl duman demetleri tütüyordu.

"Kehanet neredeyse gerçekleşti," diye devam etti hemen Dee. "Yakında Son Çağırma'yı gerçekleştireceğiz. Yakında Kayıp Ataların mahkûmiyetlerine son verip onları hak ettikleri konuma, yani dünyanın hükümdarlığına geri getireceğiz. Yakında dünya bir zamanlarki cennet gibi hâline geri dönecek."

Taşın gıcırtısıyla Mars bacaklarını kaideden sallandırdı ve yüzünü oğlana dönüp oturdu. Josh, her hareketiyle, taştan derisinin yere pul pul döküldüğünü fark etti.

Dee'nin sesi neredeyse bir bağırtıya döndü. "Üstelik Codex'in kehaneti doğru çıktı. Tek olan ikiyi bulduk. Efsanevi ikizleri bulduk." Elini Josh'a doğru salladı. "Bu humani saf altın bir auraya sahip, ikiz kız kardeşinin aurası da katıksız gümüş."

Mars başını eğip Josh'a tekrar baktı ve eldivenli ellerinden birini oğlana uzattı. Hâlâ onun omuzundan yarım metre kadar uzaktaydı ki, Josh'un aurası sessizce canlandı; parlak ışıltısı odanın içini aydınlatarak cilalı kemik duvarları altın rengine boyadı; Phobos ile

Deimos'u ise kaidenin arkasındaki karanlık gölgelerin içlerine sığınmaya mecbur bıraktı. Kuru hava aniden portakal kokusuyla yoğunlaşmıştı.

Josh, kendi teninin saldığı ışıktan kamaşan gözlerini kıstı. Her bir saç telinin diken diken olup statik elektrikle çatırdadığını hissediyordu. Mars'ın parmak uçlarından başlayarak sertleşmiş kabuğunu yavaş yavaş dökerek altındaki yanık tenli, kaslı bedenini açığa çıkarışını seyretti.

Tanrının aurası da alevlenerek heykeli yoğun, mor bir buğuyla kuşattı. Sağlıklı teni, auradan çıkıp bedenine yapışan ufacık kıvılcımlarla öfkeli bir kızıllıkta parlıyor, hemencecik hızla bedenini serinletip onu gri-beyaz, taş gibi bir kabukla örtüyordu. Josh yüzünü buruşturdu; görünüşe göre, tanrının aurası bedeni etrafında sertleşip kalın bir kabuk hâlini alıyor, onu tekrar taşa çeviriyordu.

"Kızın güçleri uyandırıldı," diye devam etti Dee, sesi odada yankılanıyordu. "Oğlanınkiler henüz uyandırılmadı. Eğer başarıya ulaşacak, Ataları geri getireceksek, bu oğlanın güçlerinin uyandırılması lazım. Mars Ultor, oğlanı uyandırır mısın?"

Tanrı uzun kılıcını yere sapladı, ucu kolayca kemikten tabana batıverdi. Her iki elini birden kabzaya dolayıp öne eğilerek Josh'a baktı.

Korktuğunu belli etme ve paniğe kapılma. Josh doğruldu ve dimdik durdu, sonra doğrudan taş miğferin üzerindeki dar, dikdörtgen biçimli yarığın içine baktı. Tek bir an için gölgelerin içinde gözüne muhteşem bir

mavilikte gözler ilişti sanki, ama bunlar hemen sonra tekrar kırmızıya dönüp o renkte parlamayı sürdürdüler. Josh'un aurası solup donuk bir aydınlığa kavuştu. İki satir derhâl öne çıktılar, oğlanı iyice inceleyebilmek üzere kaidenin tepesine tırmandılar. Gözlerindeki açlığın artık şüphe görürür yanı kalmamıştı.

"İkizler."

Konuşanın Mars olduğunu anlaması Josh'un bir anını aldı. Tanrının sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı, konuşmasında inanılmaz bir bitkinlik hissediliyordu. "İkizler?" Sesindeki soru ifadesi açıkça belliydi.

"E-evet," diye kekeledi Josh. "Bir ikiz kardeşim var, Sophie."

"Benim de bir zamanlar ikiz oğullarım vardı... Uzun zaman önce," dedi Mars, sesi yitik ve mesafeliydi. Miğferindeki kızıl parıltı soldu ve bir kez daha mavi gözler kırpıştı. "İyi çocuklardı, hoş çocuklar," diye ekledi. Josh tanrının kiminle konuştuğuna emin değildi. "Hanginiz daha büyük?" diye sordu. "Sen mi, kız kardeşin mi?"

"Sophie," dedi Josh, dudaklarını kız kardeşinin bahsiyle ani bir gülümseme kaplamıştı. "Ama sadece yirmi sekiz saniye farkıyla."

"Peki kız kardeşini seviyor musun?" diye sordu Mars.

Josh şaşırarak "Evet... Yani, demek istediğim, elbette seviyorum. İkizim o benim."

Mars başını salladı. "Küçük oğlum Romulus da öyle demişti. Erkek kardeşi Romus'u sevdiğine dair bana yemin etmişti. Sonra onu öldürdü."

Kemikten oda bir ölüm sessizliğine büründü.

Josh miğferin içine doğru bakınca, Mars Ultor'un gözlerinin maviye dönüp yaşardığını gördü ve kendi gözlerinin de tanrının hâline üzülerek yaşlarla dolduğunu hissetti. Sonra gözlerinin tekrar al al parlamasıyla, Mars'ın gözyaşları bir cızırtıyla buharlaştı. "Oğullarımın auralarını uyandırmıştım, onlara humaninin elindekilerin ötesinde güçlere ve becerilere erişim sağlamıştım. Tüm duyuları ve duyguları yoğunlaştı... Bunlara nefret, korku ve sevgi de dahildi." Duraksadı, sonra ekledi. "Birbirlerine çok yakınlardı, hem de çok... Ta ki ben onların duyularını uyandırıncaya kadar. Bu onları mahvetti." Bir kez daha, bu kez daha uzun bir duraksama oldu. "Belki seni uyandırmasam daha iyi olur. Hem senin hem de kız kardeşinin iyiliği için."

Josh şaşkınlıkla gözlerini kıpıştırarak başını hafifçe çevirip Dee ve Machiavelli'ye baktı. İtalyan'ın yüzü herhangi bir ifadeden yoksundu, Dee ise Josh gibi sersemlemiş görünüyordu. Mars onu uyandırmayı ret mi ediyordu?

"Efendimiz Mars," diye başladı Büyücü. "Oğlan uyandırılmalı..."

"Bu, onun seçimi olacak," dedi Mars kibarca.

"Benim talebim..."

Tanrının miğferinin içinden gelen ışıltı akkor hâlini aldı. "Sen kim oluyorsun da benden bir şey talep ediyorsun!"

"Efendim adına elbette," dedi Dee derhâl. "Efendimin talebi..."

"Senin efendin benden talepte filan bulunamaz, Büyücü," diye fısıldadı Mars. "Ve sen de bir daha ağzını açacak olursan, refakatçilerimi üzerine salacağım." Phobos ve Deimos tanrının omuzlarına tırmanıp gözlerini Dee'ye diktiler. Her ikisinin de ağzı sulanmıştı. "Korkunç bir ölüm olur." Tekrar Josh'a döndü. "Bu sadece ve sadece senin seçimin. Senin güçlerini uyandırabilirim. Seni güçlü kılabilirim. Tehlikeli derecede güçlü." Al gözler pırıl pırıl parladı, merkezleri sarı bir sıcaklıkla yanıyordu. "İstediğin bu mu?"

"Evet," dedi Josh tereddüt etmeksizin.

"Bir bedeli var, zira her şeyin bir bedeli vardır."

"Öderim," dedi Josh derhâl, gerçi bedelin ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ya.

Mars heybetli başını salladı, bunu yaparken taş çatırdıyor, gıcırdıyordu. "Güzel bir cevap, doğru cevap. Bana bedelin ne olduğunu sormak bir hata olurdu."

Phobos ve Deimos, Josh'un kahkaha olduğuna kanaat getirdiği bir sesle kıkırdadılar. Oğlan hemen başkalarının Uyuyan Tanrı'yla pazarlığa yeltenmenin bedelini ödediklerini anladı.

"Bir gün gelecek, sana bana borçlu olduğunu hatırlatacağım."

Tanrı, Josh'un başının üzerinden ileriye baktı. "Oğlanın kılavuzu kim olacak?"

Dee ve Machiavelli aynı anda "Ben," dediler.

Josh dönüp iki ölümsüz adama baktı, verdikleri karşılığa şaşırmıştı. İkisi arasında, kılavuzunun Machiavelli olmasını tercih ederdi herhâlde.

"Büyücü, oğlan senindir," dedi Mars bir an düşündükten sonra. "Senin niyetini ve hedeflerini açıkça okuyabiliyorum. Oğlanı Ataları geri getirmek için kullanmak niyetindesin. Buna şüphem yok. Ama sen..." diye ekledi başını Machiavelli'ye çevirerek. "Senin auranı okuyamıyorum; ne istediğini bilmiyorum. Belki henüz kendin de karar vermemiş olduğun içindir."

Tanrının ayağa kalkışıyla kayalar çatırdayıp gıcırdadı. En az iki metre boyundaydı, miğferli başı neredeyse tavana değiyordu. "Dizlerinin üzerine çök," dedi Josh'a, oğlan çömeldi. Mars dev kılıcını yerden çıkardı ve oğlanın yüzünün hemen önüne getirdi. Josh bıçağa bakarken şaşı olacaktı. O kadar yakınındaydı ki, kenarının aşındığı, gediklendiği yerleri görebiliyor, kılıcın ortasında yukarıdan aşağıya uzanan çok hafif, helezon biçimli bir deseni seçebiliyordu.

"Kabile adın ve anne babanın adları nedir?"

Josh'un ağzı öyle kuruydu ki zar zor konuşuyordu. "Kabile adım mı? Ha, soyadım Newman. Babam Richard, annem Sara." Aniden aklına aynı soruları Hekate'nin Sophie'ye soruşu geldi. Bu sadece iki gün önce olmuştu, ama bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Tanrının sesinin tınısı değişti, daha güçlü, Josh'un kemiklerinde titreşimini hissedebileceği denli yüksek çıktı.

"Humani soyundan, Newman kabilesinden Richard ve Sara'nın oğlu Josh; sana bir uyandırılış bahşediyorum. Bunun bir armağan olmadığını, bir bedel ödeyeceğini kabul ettin. Ödemediğin takdirde, seni ve değer verdiğin her şeyi yok edeceğim."

"Ödeyeceğim," dedi Josh güçlükle; başı, içine akın eden kanla zonkluyor, adrenalin vücuduna hızla dağılıyordu.

"Biliyorum, ödeyeceksin." Dev kılıç hareket etti, önce Josh'un sağ omuzuna sonra soluna değip sonra tekrar sağ omuza geldi. Aurasından belli belirsiz bir çerçeve, bedeni etrafında canlandı. Altın duman tutamları sarı saçlarından tütmeye başladı, narenciye kokusu güçlendi. "Şu andan itibaren görüşün berrak olacak..."

Josh'un parlak mavi gözleri altın rengi opak dairelere dönüştü. Hemen peşine, gözyaşları yanaklarına aktı. Sıvı altın rengi ve yoğunluğundaydı bunlar.

"Duyuşun keskin..."

Oğlanın kulaklarından dumanlar çıktı.

"Tat alışın saf..."

Josh ağzını açtı ve öksürdü. Safran rengi buğulu bir nefes belirdi, ufacık kehribar rengi kıvılcımlar dili ve dişleri arasında oynaştı.

"Dokunuşun hassas..."

Oğlan ellerini yüzüne götürdü. Öyle bir kuvvetle ışıldıyorlardı ki, neredeyse şeffaf bir hâl almışlardı. Kıvılcımlar parmakları arasında sekip kıvrıldılar. İyiden iyiye yenmiş tırnakları da cilalı birer aynaya dönmüştü.

"Koku alışın yoğun..."

Josh'un başı artık neredeyse tümüyle altın rengi bir dumanla sarılıydı. Burun deliklerinden akıyor, sanki her solukta ateşi içine çekiyormuş gibi görünüyordu. Aurası yoğunlaşmış, omuzları ve göğsü üzerinde katılaşmış, parlak, ayna gibi bir hâl almıştı.

Tanrının kılıcı tekrar oynadı ve yavaşça oğlanın omuzlarına vurdu. "Gerçekten de seninki karşılaştığım en güçlü auralardan biri," dedi Mars usulca. "Sana verebileceğim bir şey daha var, bir hediye, bunu herhangi bir karşılık beklemeden veriyorum." Sol elini uzatıp oğlanın başının üzerine koydu. Anında, Josh'un aurası göz kamaştırıcı bir ışığa büründü. Sarı ateş hüzmeleri ve küreleri bedeninden kıvrılarak yükseliyor, sonra da odanın dört bir yanından sekiyordu. Phobos ve Deimos ışık ve ısı patlamasına yakalanmış ve ciyaklaya ciyaklaya taş kaidenin arkasına doğru kaçışmışlardı, fakat soluk tenleri çoktan kızarmış, kar beyazı saçlarının uçları koyulaşıp kavrulmuştu bile. Yakıcı ışık Dee'yi dizleri üzerine düşürmüştü, eldivenli ellerini gözlerine bastırmıştı. Yerde yuvarlanıp, ateş küreleri odanın tabanından ve tavanından sekerek duvarlara sıçrayıp cilalı taşta yanık izleri bırakırken yüzünü ellerine gömdü.

Işık patlamasının gücünden bir tek Machiavelli etkilenmemişti. Tam Mars oğlana dokunmadan önceki o son anda, arkasını dönüp odadan çıkıvermişti. Sarı ışık hüzmeleri duvarlardan seker, vızır vızır katı enerji topları koridora doğru fırlarken, bir top gibi kıvrılıp kapının dışındaki koyu karanlığın içine sığınmıştı. Retinalarına dağlanmış yol yol ardıl görüntüleri savuşturma çabasıyla hızla gözlerini kırpıştırdı.

Machiavelli daha önce de uyandırılmalar görmüştü, ama hiçbiri bu denli olaylı olmamıştı. Mars oğlana ne yapıyordu, ona verdiği hediye neydi?

Sonra, bulanık görüşü içinden belli belirsiz gümüş rengi bir şeklin koridorun öbür ucunda belirdiğini gördü.

Ve vanilya kokusu Yer Altı Mezarlarını doldurdu.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Morrigan, etrafını kuşatmış dev Meşum Kargalar eşliğinde Alcatraz üzerindeki su kulesinin tepesine tünemiş, usul usul kendi kendine şarkı söylüyordu. Bu ilk olarak eski insanların en ilkellerince duyulmuş bir şarkıydı, artık insanoğlunun DNA'sına kazılıydı. Tavaş ve şefkatli, yitik ve yaslı, güzel ve tek kelimeyle ürkütücü bir şarkıydı. Morrigan'ın Şarkısı'ydı bu: Korku ve dehşet uyandırmak üzere tasarlanmış bir haykırış. Çağlar boyunca, dünyanın dört bir yanındaki savaş alanlarında, çoğu kez, bir insanın ölmeden önce duyduğu son sesti ayrıca.

Morrigan siyah tüylü pelerinine dolandı ve sisle kaplı körfezin üzerinden şehre doğru baktı. Humani kitlelerinin yarattığı ısıyı hissedebiliyor, San Francisco sınırları içinde neredeyse bir milyon auranın cızır cızır

parıltısını seçebiliyordu. Her aura, her biri korkuları ve endişeleriyle zenginleşmiş, doygun, nefis duygularla dolu bir humaninin etrafına sarmalanmıştı. Ellerini birbirine bastırdı ve sonra parmak uçlarını ince, siyah dudaklarına götürdü.

Ataları insanoğlundan beslenir, onların hatıralarını içer, kaliteli şaraplarmışçasına duygularının zevkine varırdı. Yakında... Ah, çok yakında, kendisi de tekrar bunu yapmakta serbest olacaktı.

Fakat önce burada tadını çıkaracağı bir ziyafet vardı.

Bir süre önce, Dee'den haber almıştı. Nihayet, Büyücü ve Ataları artık Nicholas ve Perenelle'in ikisinin birden hayatta kalmasına izin verilmesinin fazla tehlikeli olduğunu kabul etmek zorunda kalmışlar, kendisine de Efsuncu'yu öldürme iznini vermişlerdi.

Morrigan'ın, San Bernardino Dağları'nın yüksekle-rinde bir evi vardı. Perenelle'i oraya taşıyacak ve önündeki birkaç gün içinde kadının hatıraları ve duygularının her birini son damlasına kadar sömürecekti. Efsuncu yaklaşık yedi yüz yıldır hayattaydı; dünyanın dört bir yanma ve Gölge Alemlerine seyahatlerde bulunmuş, harikalar görmüş, dehşetengiz olaylar tecrübe etmişti. Üstelik kadın olağanüstü bir hafızaya sahipti; her şeyi, her bir duyguyu, her düşünceyi ve korkuyu hatırlıyor olmalıydı. Morrigan da hepsini zevkle tüketecekti. İşi bittiğinde, efsanevi Perenelle Flamel'den geriye akılsız bir kukladan pek de farklı bir şey kalmayacaktı. Karga Tanrıça başını geriye attı ve ağzını ardına kadar açtı,

uzun kesici dişleri koyu renk dudakları üzerinde beyaz ve sert, diliyse ufacık ve simsiyahtı. Çok yakında...

Morrigan, Efsuncu'nun su kulesinin altındaki tünellerin içinde olduğunu biliyordu. Bunun dışında tek giriş, sadece sular alçaldığında erişilebilen bir tünelin içindendi. Ve her ne kadar sular birkaç saatten önce tekrar yükselmeyecekse de, ne olur ne olmaz, mağaranın ağzındaki kayalar ve kayalıkların yüzleri ustura gibi keskin gagalı kargalarla kaplıydı.

O anda Morrigan'ın burun delikleri sızladı.

Denizin tuz ve iyot kokusu, paslı metalin, çürüyen taşların madensi pis kokusu ve sayısız kuşun küflü kokusu üzerinden, aniden başka bir koku aldı... Buraya, bu çağa ait olmayan bir şey. Yıllanmış, acı bir şey.

Rüzgâr esti, sis de rüzgârla uçuştu. Tuzlu nem damlacıkları aniden havada, hemen önünde asılı gümüş rengi bir tel üzerinde parladı. Morrigan simsiyah gözlerini kırpıştırdı. Havada bir başka tel daha belirdi ve sonra bir başkası ve bir başkası daha belirip çember hâlinde çapraz kesişen dizi dizi çizgiler meydana getirdiler. Örümcek ağlarına beziyordu bunlar.

Hayır, benzemiyorlardı, örümcek *ağıydı* bunlar.

Tam ayağa kalkıyordu ki, kocaman bir örümcek altındaki kuyunun içinden fırlayıp dev, kancalı ayaklarını metale geçirerek doğrudan su kulesinin yanına indi. Karga Tanrıça'ya doğru hızla ilerlemeye başladı.

Su kulesini kuşatmış kuş sürüsü bet çığlıklar atarak helezonlar çize çize göğe doğru yükseldi... Ve anında yukarılara doğru süzülen dev bir ağın içine hapsoldu-

lar. Karanlık hanımefendilerinin üzerine düşerek onu tüyler ve yapış yapış ağın yarattığı karmaşanın içinde kıvranmaya mahkûm ettiler. Morrigan ustura gibi tırnaklarının rastgele vuruşlarıyla kendini kurtardı, pelerinini bedeni etrafına toparladı. Tam havalanmaya hazırlanıyordu ki, o sırada örümcek su kulesinin tepesine tırmanıp onu geriletti ve dev, çengelli bir ayakla yere yapıştırdı.

Örümceğin sırtına binmiş Perenelle Flamel, elinde alev alev bir mızrakla öne eğilip Morrigan'a gülümsedi. "Anladığım kadarıyla beni arıyormuşsun."

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Sophie koşmaya başladı.

Artık korkmuyordu, bundan böyle midesi bulanmıyor, hâlsiz hissetmiyordu kendini. Erkek kardeşine ulaşması gerekti, işte o kadar. Josh az ilerisinde, tünelin ucunda bir odanın içindeydi. Aurasının altın rengi ışıltısının karanlık odayı aydınlattığını görebiliyor, portakalın ağzını sulandıran kokusunu alabiliyordu.

Nicholas, Joan ve Saint-Germain'i itip yanlarından geçti; onların durması için kendisine haykırışlarına kulak asmayarak ışıl ışıl kemerli kapıya doğru koştu. Her zaman iyi bir koşucu olmuştu ve gittiği okulların çoğunda yüz metre koşusunda edindiği derecelerle kanıtlanmış, başarılı bir performansı vardı. Şimdiyse koridorda âdeta uçuyordu. Her adımıyla, öfke ve kararlılıkla beslenen aurası etrafında kıvılcım kıvılcım,

çatırdaya çatırdaya, madeni bir kıvamda büyüyordu. Pekişen duyuları alazlandı, göz bebekleri birer nokta kadar kaldı ve sonra büyüyüp gümüş dairelere dönüştü. Gölgeler anında kayboldu, artık loş mezarı şaşırtıcı derecede ayrıntılı görebiliyordu.

Burun delikleri yılan ve kükürt, çürüme ve küf gibi çeşit çeşit kokunun hücumuna maruz kalmıştı ama erkek kardeşinin aurasının portakal kokusu hepsinden daha güçlüydü.

Ve böylece çok geç kalmış olduğunu anladı. Josh uyandırılmıştı bile.

Odanın dışında yere çömelmiş adamı umursamadan hızla kapıdan girdi... Ve aurası bir anda altın ateşten alev alev yayların duvarlardan sekerek üzerine sıçramasıyla sertleşerek madeni bir kabuk hâlini aldı. Gücün etkisiyle koridora geri fırlatılmamak için kapının kenarını kavrayıp tutundu.

"Josh," dedi. Gözlerinin önündeki görüntü karşısında ağzı açık kalmıştı.

Josh ancak Mars olabilecek bir varlığın önünde diz çökmüştü. Heybetli Ata sol elinde geniş bir kılıcı havada tutuyor, ucu tavana değiyordu; atanın sağ eliyse erkek kardeşinin başının üzerindeydi. Josh'un aurası kontrolden çıkmış bir yangın gibi tutuşmuş, onu altın rengi bir ışıkla kuşatmıştı. Sarı alevler etrafına dolanıyor, enerji küreleri ve kamçıları savuruyordu. Bunlar duvarlara, tavana sıçrıyor; zamanla sararmış kemiklerden parçalar koparıp altlarındaki beyazlığı açığa çıkarıyordu.

Sophie, "Josh!" diye bir çığlık kopardı.

Tanrı yavaşça başını çevirdi ve akkor hâlindeki gözlerini kızın üzerine sabitledi. "Git buradan," diye komut verdi Mars.

Sophie başını salladı. "İkizim olmadan asla," dedi kenetlediği dişleri ardından. Erkek kardeşini bırakıp gidecek değildi, bunu asla yapmazdı.

"O artık senin ikizin değil," dedi Mars ılımlılıkla. "Artık birbirinizden farklısınız."

Sophie dolambaçsızca, "O her zaman için benim ikizim olacak," dedi.

Bedenini zorlayarak odaya girişiyle, vücudundan buz gibi soğuk gümüş rengi bir duman dalgası salarak erkek kardeşini ve Ata'yı buna buladı. Duman Josh'un aurasına değdiği yerlerde tıslayıp cızırdadı, kirli beyaz bir duman yükselip tavanda toplandı. Mars'ın sert derisi üzerinde buzlandı, buz kristalleri kehribar rengi ışıkta parladı.

Tanrı yavaşça kılıcını indirdi. "Benim kim olduğuma dair hiçbir fikrin var mı?" diye sordu. Sesi yumuşak, neredeyse şefkatliydi. "Eğer olsaydı, benden korkardın."

"Sen Mars Ultor'sun," dedi Sophie usulca, Endor Cadısı'nın hafızası onu bilgilendiriyordu. "Ve Romalıların sana tapmasından önce, Yunanlar seni Ares diye tanırdı, ondan da önce Babilliler Nergal derdi sana."

"Kimsin sen?" Ata'nın eli Josh'u başından düştü ve anında oğlanın aurası soldu ve ateşler söndü.

Josh durduğu yerde sarsıldı, ama Sophie o yere düşmeden yetişip kardeşini yakaladı. Ona dokunduğu anda, kendi aurası da yok olup onu savunmasız bıraktı. Ama artık korkunun ötesine geçmişti, ikizine kavuşmuş olmanın tesellisi dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Yere çömelip, erkek kardeşini kollarına alarak tepesinde yükselen Savaş Tanrısı'na baktı. "Nergal de olmadan önce, insanoğlunun tarafındaydın: Huitzilopochtli'ydin. Danu Talis dalgalar arasında batarken, onların insan kölelerine yol gösterip onları kurtardın."

Tanrı sendeleyerek geriledi. Dizlerinin arkası kaideye çarptı ve aniden oturdu; iri taş, ağırlığı altında çatırdadı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, sesinde korkuya benzer bir şey çıngırdadı.

"Çünkü Endor Cadısı'yla birlikte yürümüştün." Erkek kardeşini de sürükleyerek ayağa kaldırarak doğruldu. Oğlanın gözleri açıktı, fakat geriye doğru yuvarlanmışlardı, sadece beyazları görünüyordu. "Endor Cadısı bana tüm hafızasını verdi," dedi Sophie. "Ne yaptığını biliyorum. Ve neden onun senin başına bu laneti saldığını da." Elini uzatıp tanrının taş gibi sert derisine parmak ucuyla dokundu. Bir kıvılcım çatırdadı. "Aurana bunu neden yaptığını biliyorum."

Kardeşinin kolunu kendi omuzunun üzerine atarak sırtını Savaş Tanrısı'na döndü. Flamel, Saint-Germain ve Joan da oraya varmış ve kapı girişinde toplanmışlardı. Joan'un kılıcı gevşekçe, kıpırdamaksızın yerde yatmakta olan Dee'ye doğru yöneltilmişti. Kimse konuşmuyordu.

Mars aceleyle, neredeyse yalvarırcasına, "Eğer Cadı'nın tüm bilgeliği içindeyse," dedi, "o hâlde onun büyülü sözlerini ve tılsımlarını da biliyorsun demektir. Bu laneti kaldırmayı biliyorsun."

Nicholas aceleyle öne çıkıp Josh'u Sophie'nin kollarından almaya yeltendi, fakat kız erkek kardeşini bırakmayı reddetti. Omuzu üzerinden tanrıya bir bakış atarak "Evet, nasıl kaldıracağımı biliyorum."

"Yap o hâlde," diye komut verdi Mars. "Karşılığında istediğin her şeyi veririm. Ne istersen!"

Sophie bir an düşündü. "Uyandırılmış duyularımı geri alabilir misin? Beni ve erkek kardeşimi tekrar normal kılabilir misin?"

Tanrı tekrar konuşuncaya dek uzun bir sessizlik oldu. "Hayır. Bunu yapamam."

"O hâlde bizim için yapabileceğin hiçbir şey yok." Sophie tekrar sırtını dönüp Saint-Germain'in yardımıyla Josh'u odadan koridora çıkardı.

Joan da odadan çıkarak girişte bir tek Flamel'i bıraktı.

"Durun!" Tanrının sesi yükseldi ve oda tümüyle bu sesle sarsıldı. Phobos ve Deimos çatlamış kaidenin arkasında gürültüyle gevezelik ederek çıktılar. Tanrı "Ya bu laneti kaldırırsın, ya da..." diye sözüne başladı.

Nicholas ona doğru bir adım attı. "Ya da ne olur?"

"Hiçbiriniz bu mezarlardan canlı çıkamazsınız," diye kükredi Mars. "Buna izin vermem. Ben Mars Ultor'um!" Tanrının gizli gözleri kan kırmızısı parladı ve adam dev kılıcını önünde savurarak bir adım öne çıktı. "Sen kimsin de bana meydan okuyorsun?"

"Ben Nicholas Flamel'im. Sense bir tanrı olduğuna inanma hatasını yapmış bir Ata." Parmaklarını şakırdattı ve ışıl ışıl, zümrütten toz zerrecikleri odanın kemikten yerine çöktü. Zerrecikler pürüzsüzce cilalanmış yüzeyin üzerinde hızla ilerleyerek yıllanmış sarartının üzerinde ufacık yeşil yollar açtılar. "Ben Simyacı'yım... İzin ver de seni simyanın en büyük gizemiyle tanıştırayım – hâl değiştirme." Ve sonra koridora doğru dönüp gölgelerin içinde kayboldu.

"Hayır!" Mars öne bir adım attı ve anında bileğine dek artık yumuşak, jölemsi bir hâl almış olan yere battı. Tanrı sarsak bir adım daha attı ve sonra yerin, iri cüssesinin altında eriyişiyle dayanağını kaybetti. Öne doğru düşüp yere jöleleşmiş kemik parçaları sıçratacak kadar hızla yapıştı. Kılıcı daha az önce Flamel'in durduğu noktada duvardan kocaman bir parça kopardı.

Mars tekrar doğrulmaya çabaladı; fakat yer yapışkan, yarı yarıya sıvılaşmış kemiklerle dalgalanan bir bataklığa dönmüştü artık. Elleri ve dizleri üzerine kalkmış, başını öne atıp yavaşça emekleyerek sıvının içinden kapıya doğru ilerlemekte olan Dee'ye öfke dolu gözlerle baktı. "Bu senin marifetin Büyücü!" diye vahşice kükredi; oda bütünüyle tanrının hiddetiyle sarsıldı. Kemik tozları ve tarihi taşlardan parçacıklar yerlere yağdı. "Bundan seni sorumlu tutuyorum."

Dee yalpayalarak ayağa kalktı ve kapı çerçevesine dayanıp ellerini sallayarak yapışkan jöleyi silkeledi, sonra da mahvolmuş pantolonuna silindi.

"Bana kızı ve oğlanı getir," diye hırladı Mars, "Belki o zaman seni affedebilirim. Bana ikizleri getir. Yoksa..."

"Yoksa ne olur?" diye sordu Dee ılımlı ılımlı.

"Seni mahvederim. O Ata efendin bile seni gazabımdan koruyamaz."

"Beni tehdit etmeye hiç yeltenme bile!" dedi Dee, sesi çirkin bir hırıltıya dönüşmüştü. "Ayrıca beni korusun diye Ata'ma ihtiyacım yok."

"Kork benden Büyücü, beni kendine düşman ettin."

"Beni korkutanlara ne yaparım ben biliyor musun?" diye sordu Dee, şivesi koyulaşmıştı. "Onları mahvederim!" Oda aniden kükürt kokusuyla doldu ve sonra kemik duvarlar yumuşamış dondurma gibi akıp erimeye başladılar. "Flamel hâl değiştirmenin gizemini bilen tek simyacı değil," dedi tavan yumuşayıp sıvılaşırken. Upuzun tutamlar yere damlıyor, Mars'ı yapış yapış bir sıvıyla kaplıyordu. Sonra, dev sarı damlalar hâlinde tavandan kemikler yağmaya başladı.

"Yok edin onu!" diye kükredi Mars. Phobos ve Deimos kaideden Ata'nın sırtına sıçradılar. Dişleri ve pençeleri uzamış, kocaman gözleri Dee'ye dikilmişti.

Büyücü tek bir Güç Sözcüğü söyledi ve parmaklarını şakırdattı. Sıvılaşmış olan kemikler anında katılaştı.

Niccolò Machiavelli kapı girişinde belirdi. Kollarını kavuşturup odanın içine baktı. Odanın ortasında katılaşmaya yerden kalkmaya çalışırken yakalanmış hâliyle, sırtında iki satirle, kemiğin içinde donmuş Mars Ultor duruyordu.

"Paris Yer Altı Mezarları böylece bir gizemli kemik heykele daha sahip oldu demek," dedi İtalyan ılımlı ılımlı. Dee ona arkasını döndü. "Önce Hekate'yi öldü-

rüyorsun, şimdi de Mars'ı," diye devam etti Machiavelli. "Bir de güya bizim tarafımızda olacaksın." Dee'nin peşinden seslendi. "Farkındasın değil mi, ikimiz de bittik. Flamel ve ikizleri ele geçirmekte başarısız olduk. Efendilerimiz bizi affetmeyecekler."

"Henüz başarısız olmadık," diye arkasına doğru seslendi Dee. "Bu tünelin nereye çıktığını biliyorum. Onları nasıl ele geçirebileceğimizi biliyorum." Durup geriye baktı ve konuştuğunda sözcükler ağzından yavaşça, neredeyse tereddütle çıktı. "Fakat Niccolò... beraber çalışmak zorundayız. Güçlerimizi birleştirmemiz gerekiyor."

"Ne yapmak niyetindesin?" diye sordu Machiavelli.

"Birlikte Şehrin Muhafızlarını üzerilerine salabiliriz."

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Morrigan ayağa kalkmayı başardı, fakat kolu kadar kalın bir örümcek ağı beline dolandı ve bacakları arasında kıvrılarak onları birbirine bağladı. Karga Tanrıça yere düştü. Su kulesinin duvarı üzerinden kaymaya başlamıştı ki, ikinci bir ağ ve sonra bir üçüncüsü onu yakaladı, bedeni etrafında dolanıp onu boynundan ayak parmaklarına kadar kalın, mumya gibi bir kabukla sarmaladı. Perenelle, Areop-Enap'ın sırtından atlayıp Karga Tanrıça'nın yanında çömeldi. Mızrağının başı enerjiyle titreşiyor, kırmızı ve beyaz dumanlar nemli gece havasına doğru yükseliyordu. "Muhtemelen şu anda çığlık atmak istiyorsundur," dedi Perenelle, iğneleyici bir gülümsemeyle. "Haydi durma."

Morrigan mecbur kaldı. Çenesi açıldı, siyah dudakları aralanarak yabani dişlerini ortaya çıkardı ve tanrıça uludu.

Sinirleri geren bir çığlık adanın dört bir yanında yankılandı. Alcatraz üzerinde kırılmamış ne kadar cam kaldıysa, her biri çatırdayıp tuzla buz oldu, su kulesi bütünüyle sarsıldı.

Körfezin öte yanında, şehir, rıhtım boyundaki iş yeri, ev ve araba alarmlarının ahenksizce canlanışıyla uyandı. Adanın etrafında yüz millik bir etki alanındaki her bir köpek yürek parçalayıcı tınılarla ulumaya başladı.

Fakat çığlık ayrıca oraya toplanmış dev kuş sürüsünün geri kalanını da şimşek gibi patlayan kanat çırpışlar ve boğuk haykırışlarla dalgalar hâlinde havalanmaya sevk etti. Çoğu, havalandıkları gibi, terk edilmiş binaların arasında havada asılı duran, her bir açık pencere üzerinden sarkan, bir direkten diğerine uzanan yoğun bir örümcek ağı bulutuna dolanıp yere düştüler. Tuzağa düşen kuşlar yere düştükleri anda, her şekil ve boyutta örümcekler üzerilerini kapladı; onları kalın, gümüş rengi ağlarla sarmaladılar. Saniyeler içinde, ada tekrar sessizliğe gömüldü.

Sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen bir grup Meşum Karga kurtulmayı başarmıştı. Dev kuşlardan altısı yapışkan ağ zincirlerinden kaçınarak adanın üzerinde alçakta daireler çiziyorlardı. Kuşlar San Francisco Körfezi üzerine, köprüye doğru çekilip iyice yükseldiler ve sonra saldırmak üzere tekrar ileriye atıldılar. Artık karmaşık örümcek ağlarının tepesindeydiler. Su kulesi üzerinde daireler çizdiler. On iki kapkara göz Perenelle'in üzerine sabitlendi; sivri gagalar ve hançer gibi pençeler, sessizce kadının üzerine doğru inerlerken, iyice belirginleşti.

Morrigan'ın üzerine eğilmiş olan Perenelle, düşmanının kara gözlerinde hafif bir hareket belirtisi yakaladı. Efsuncu tek bir sözcükle mızrak başını canlandırdı ve elinde mızrağı çevirip sisli havada yanan al bir üçgen oluşturdu. Yabani kuşlar kızıl ateşin içinden uçarak geçtiler ve bir anda değiştiler!

Altı kusursuz yumurta gökten düşmeye başladı ve iplik gibi ince örümcek ağı tutamlarınca havada yakalandı.

"Kahvaltı," dedi kulenin yanından inmekte olan Areop-Enap memnuniyetle.

Perenelle ağla cebelleşen Karga Tanrıça'nın yanına oturdu. Mızrağını dizleri üzerine koyup körfezin üzerinden evi bellediği şehre doğru baktı.

"Şimdi ne yapacaksın Efsuncu?" diye sordu Morrigan.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Perenelle dürüstçe. "Görünüşe bakılırsa Alcatraz benim." Bu fikir neredeyse hoşuna gitmişti. "Daha doğrusu benim ve Areop-Enap'ın."

"Uçuş sanatını öğrenmediysen, burada mahsursun," diye hırladı Morrigan. "Burası Dee'nin mülkü. Buraya artık turist, gezgin, balıkçı teknesi filan gelmiyor. Hâlâ hücrende olduğun zamanki kadar bir tutsaksın burada. Üstelik sfenks aşağıdaki koridorları dolaşıyor. Senin peşinden gelecektir."

Efsuncu gülümsedi. "Şansını deneyebilir." Mızrağı elinde çevirdi. Havada bir vızıltı çıkardı mızrak. "Acaba onu neye dönüştürür bu? Minik bir bebeğe mi, aslan yavrusuna mı yoksa kuş yumurtasına mı?"

"Dee dönecek, biliyorsun, üstelik bütün kuvvetiyle. Canavarlar ordusunu çıkarmak isteyecektir."

"Ben de onu bekliyor olacağım," diye söz verdi Efsuncu.

"Kazanamazsın," diye âdeta sözcüğü tükürdü Morrigan.

"Herkes Nicholas ile bana bunu yüzyıllardır söylüyor. Ne var ki, hâlâ buradayız."

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu Karga Tanrıça nihayet. "Beni öldürmediğin sürece, biliyorsun ki sen ölünceye dek rahat durmayacağım."

Perenelle gülümsedi.

Mızrak başını dudaklarına götürdü ve beyaz beyaz parlayıncaya dek hafifçe üfledi üzerine. "Acaba bu seni neye dönüştürür?" diye sordu dalgın dalgın. "Kuş mu yumurta mı?"

"Ben doğdum, yumurtadan çıkmadım," dedi Morrigan öylece. "Beni ölümle tehdit edemezsin. Bu beni hiç korkutmuyor."

Perenelle ayağa kalktı ve mızrağın sapını yere sapladı. "Seni öldürmeyeceğim. Senin için aklımda çok daha uygun bir ceza var." Gökyüzüne baktı, rüzgâr uzun saçlarına dokunup onları sırtında dalgalandırdı. "Çok kez uçabilmenin, göklere doğru sessizce süzülmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir."

"Ondan daha üstün bir his yok," dedi Morrigan dürüstçe.

Perenelle'in gülümsemesi buz gibiydi. "Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden senin için en değerli olan şeyi

alacağım senden. Özgürlüğünü ve uçma yetini. Tam senlik, harika bir hücre var aklımda."

"Hiçbir hapishane beni tutsak etmeye yetmez," dedi Morrigan kibirle.

"Areop-Enap'ı hapsetmek için tasarlanmıştı," dedi Perenelle. "Yer altının derinliklerinde, bir daha asla güneş ışığını göremeyecek, havada uçamayacaksın."

Morrigan tekrar uludu ve debelendi. Su kulesi oynayıp sarsıldı, fakat İhtiyar Örümcek'in ağı kopacak gibi değildi. Sonra Karga Tanrıça aniden sessizleşti. rüzgâr arttı, sis iki kadının etrafını kuşattı. San Francisco'dan, uzaklardan gelen alarm seslerinin bangırtısını duyabiliyorlardı.

Morrigan kuru kuru öksürmeye başladı, Karga Tanrıça'nın gülmekte olduğunu Perenelle ancak bir an sonra anladı.

Cevaptan hiç de hoşlanmayacağına içten içe bilse de, Perenelle, "Bu kadar komik bulduğun şey nedir bana da söylemek ister misin?" diye sordu.

"Beni yenmiş olabilirsin," diye püskürdü Morrigan, "Ama ölmeye başlamışsın bile. Yüzünün ve ellerinin yaşlanmış olduğunu görebiliyorum."

Perenelle ellerini yüzünün önüne kaldırdı ve mızrak başını cildini aydınlatacak şekilde oynattı. Ellerinin üzerinde kahverengi benekler görerek şaşırmıştı. Yüzüne ve boynuna dokundu, parmakları yeni kırışıklarının üzerinde gezindi.

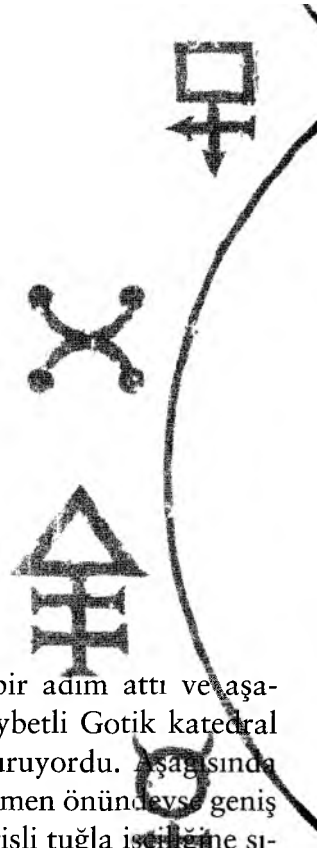
"Simya formülünün etkisini yitirmesine ne kadar kaldı Efsuncu? Buruş buruş bir ihtiyara dönüşmene ne

kadar zaman var? Günlerle mi ölçülüyor, haftalarla mı?"

"Birkaç günde çok şey olabilir."

"Efsuncu, şimdi beni dinle. Gerçeğe kulak ver. Büyücü Paris'te. Oğlanı ele geçirdi ve Nidhogg'u kocan ve ötekilerin üzerine saldı." Bir kez daha öksürürcesine güldü. "Buraya seni öldürmeye yollandım, çünkü kocan ve senin artık hiçbir değeriniz yok. Geleceğin anahtarı ikizlerde."

Perenelle, Morrigan'ın üzerine eğildi. Mızrak başı her ikisinin de üzerine kızıl bir ışık düşürerek yüzlerini korkunç maskelere benzetti. "Haklısın. Geleceğin anahtarı ikizlerde. *Ama kimin geleceğinin? Karanlık* Ataların mı, yoksa insanoğlunun mu?"

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Niccolò Machiavelli temkinli bir adım attı ve aşağısındaki Paris kentine baktı. Heybetli Gotik katedral Notre Dame'ın çatısı üzerinde duruyordu. Aşağısında Seine Nehri ve Pont au Double, hemen önündeyse geniş *parvis*, yani meydan vardı. Gösterişli tuğla işçiliğine sıkıca tutunarak derin, bedenini sarsan bir nefes aldı ve küt küt kalp atışının normale dönmesini diledi. Az önce Dee'nin daha önce kullandığını iddia ettiği gizli bir rotayı takip ederek Yer Altı Mezarlarından katedralin tepesine bin bir basamak tırmanmıştı. Sarf ettiği çabadan bacakları titriyor, dizleri ağrıyordu. Machiavelli sağlığına özen gösterdiğini düşünürdü, katı bir vejetaryendi ve her gün spor yapardı, ne var ki tırmanış onu âdeta tüketmişti. Ayrıca zorlu tırmanışın Dee'yi biraz olsun etkilememiş olmasına da hafiften sinir olmuştu. "Son olarak buraya ne zaman çıktın demiştin?" diye sordu.

"Öyle bir şey demedim," diye püskürdü Büyücü. Machiavelli'nin solunda, güney kulesinin gölgesi altında duruyordu. "Ama ille de bilmek istiyorsan, 1575'teydi." Bir yana işaret etti. "Morrigan'la hemen şurada tanışmıştım. Nicholas Flamel'in gerçek tabiatını ve *Abraham'ın Kitabı*'nın varlığını ilk burada öğrenmiştim. O yüzden burada bitmesi de herhâlde pek uygun olur."

Machiavelli öne uzanıp aşağıya baktı. Batı yandaki gül pencerenin neredeyse doğrudan tepesinde durmaktaydı. Aşağısındaki meydanın turist kaynıyor olması lazımdı, ama ürkütücü bir şekilde boştu. "Peki, Flamel ve ötekilerin buraya geleceğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

Çirkin bir sırıtışla, Dee'nin ufak dişleri bir anlığına göründü. "Oğlanın dar alan korkusu olduğunu biliyoruz. Duyuları daha yeni uyandırıldı. Mars onu artık ne tür bir kendinden geçme hâlinde bıraktıysa, ondan çıktığında dehşete düşecek ve pekişmiş duyuları da bu dehşeti artıracak. Akıl sağlını koruması için, Flamel'in onu mümkün olduğunca çabuk yerin üzerine çıkarması gerekecek. Gömülü Roma kentinden katedralin içine ulaşan gizli bir geçit olduğunu biliyorum." Birden hemen aşağılarındaki ana kapıdan dışarı çıkan beş kişiyi gösterdi. "Gördün mü?" dedi zaferle. "Ben asla yanılmam." Machiavelli'ye baktı. "Ne yapmamız gerekiyor, biliyorsun değil mi?"

İtalyan başıyla onayladı. "Biliyorum."

"Bundan pek de memnun görünmüyorsun."

"Güzel bir binayı tahrip etmek bir suçtur."

"Ama insanları öldürmek değil, öyle mi?" diye sordu Dee.

"Eh, insanların yerine her zaman yenileri gelebilir."

✧ ✧ ✧

"İzi verin de oturayım bir," dedi Josh soluk soluğa. Bir karşılık beklemeksizin kız kardeşi ve Saint-Germain'in kollarından sıyrılıp Arnavut kaldırımlı meydana konulmuş, düz, dairesel bir taşa oturdu. Dizlerini göğsüne çekip çenesine yasladı ve kollarını bacaklarına doladı. Öyle kuvvetli titriyordu ki, topukları taşa vurup duruyordu.

Flamel aceleyle, "Gerçekten de gitmemiz lazım," dedi etrafına bakınarak.

"Bize bir dakika ver," diye çıkıştı Sophie. Erkek kardeşinin yanına diz çöküp ona dokunmak üzere uzandı, fakat kızın parmak uçlarıyla oğlanın kolu arasında bir kıvılcım çatırdadı ve her ikisi de yerlerinde sıçradılar. "Ne hissettiğini biliyorum," dedi kız usulca. "Her şey öyle... Öyle parlak, öyle gürültülü, öyle keskin ki! Giysilerin tenine ağırlık yapıyor, ayakkabıların fazla sıkı. Ama alışıyorsun. Bu hisler geçiyor." Kızın daha ancak iki gün önce tecrübe ettiği şeylerden geçiyordu.

"Başım zonkluyor," diye mırıldandı Josh. "Sanki patlayacak gibi, çok fazla bilgiyle fazla yükleme yapmış gibi. Aklımdan garip garip düşünceler geçip duruyor..."

Kız somurttu. Bunda kulağa yanlış gelen bir şeyler vardı. Uyandırıldığında duyuları gerçekten de aşırı yüklemeye maruz kalmıştı, fakat ancak Endor Cadısı bilgeliğini onun içine boşalttığında beyni patlayacakmış gibi

hissetmişti kendini. Aklına aniden saplanan bir düşünceyle, telaş içinde odaya daldığında Ata'nın kocaman elini, erkek kardeşinin başına bastırmakta olduğunu gördüğünü hatırladı. "Josh," dedi usulca. "Mars seni uyandırdığında, ne dedi?"

Erkek kardeşi başını çaresizce salladı. "Bilmiyorum."

"Düşün," dedi hızla. Oğlanın onun sesini duyuşuyla irkildiğini gördü. "Lütfen Josh," dedi usulca. "Bu önemli."

"Annemmişsin filan gibi konuşma" diye homurdandı oğlan bir gülümseme emaresiyle.

"Annen filan değilim biliyorum." Sırıttı. "Ama hâlâ senin ablanım, şimdi anlat bana!"

Josh yüzünü buruşturdu, fakat bu hareket alnını acıttı. "Dedi ki... Uyandırmanın bir armağan olmadığını, daha sonra bedelini ödemek zorunda olacağım bir şey olduğunu söyledi."

"Başka?"

"Dedi ki... Benimki karşılaştığı en kuvvetli auralardan biriymiş." Josh, tanrı bu sözcükleri kendisine söylerken ona bakmıştı, onu ilk kez uyandırılmış gözlerle görmüş, miğferi üzerindeki karmaşık süslemeleri ve deriden göğüs zırhının gösterişli desenini fark etmiş, sesindeki acıyı açıkça duymuştu. "Bana bir hediye vereceğini söyledi, önümüzdeki günlerde faydalı bulabileceğim bir şey."

"Sonra?"

"Neydi o hiçbir fikrim yok. Elini başıma koyduğun-

da sanki beni yere itmeye çalışıyormuş gibi hissettim. İnanılmaz bir baskıydı."

"Sana bir şey aktarmış," dedi Sophie, endişelenmişti. "Nicholas," diye seslendi.

Fakat bir karşılık gelmedi. Kız Simyacı'ya bakmak üzere arkasına döndüğünde onu, Saint-Germain ve Joan'u heybetli katedrale bakar hâlde buldu.

Nicholas sakince, ona dönmeksizin "Sophie," dedi. "Erkek kardeşinin ayağa kalkmasına yardım et. Buradan hemen şimdi uzaklaşmalıyız. Çok geç olmadan."

Sakin, mantıklı ses tonu, kızı, bağırsa korkutacağından daha çok korkutmuştu. Erkek kardeşinin her iki koluyla birden yakaladı ve auralarının cızır cızır çatırtısını umursamaksızın kaldırıp öbür yana çevirdi. Hemen önlerinde birbirinden farklı üç bodur canavar duruyordu.

"Sanırım çok geç olmuş bile," dedi.

Yüzyıllar içinde Dr John Dee, Golemler'i canlandırmayı ve simukra ile homunkuli yaratıp kontrol etmeyi öğrenmişti. Machiavelli'nin üzerinde ustalaştığı ilk becerilerden biriyse tulpaları kontrol etme yetisiydi. Bu farklı süreçler şaşırtıcı benzerlikler barındırıyordu; tek fark eden maddelerdi.

Her ikisi de cansız şeylere hayat verebiliyorlardı.

Şimdi Büyücü ve İtalyan, Notre Dame'ın çatısında yan yana durmuş, iradelerini yoğunlaştırıyorlardı.

Ve birer birer Notre Dame'ın *gargoyle*'ları ve *grotesk*leri gıcırdaya gıcırdaya canlandılar.

İlk kımıldayanlar su oluğu görevi gören *gargoyle*'lar oldu.

Teker teker ve çiftler hâlinde, sonra düzineler ve aniden yüzlercesi olarak katedralin duvarlarından sıyrıldılar. Gizli yerlerden, görülmeyen saçaklardan, unutulmuş oluklardan sürüne sürüne çıkan taş ejderhalar ve yılanlar, keçiler ve maymunlar, kediler, köpekler ve canavarlar binanın önüne doğru aktılar.

Sonra groteskler, yani korkunç, oyma heykeller ağır ağır canlandılar. Aslanlar, kaplanlar, maymunsu yaratıklar ve ayılar bedenlerini Orta Çağ'dan kalma taşlardan koparıp binanın yüzeyinden aşağıya doğru inmeye başladılar.

"Bu gerçekten de çok, çok kötü," diye mırıldandı Saint-Germain.

Kabaca oyulmuş bir aslan, katedralin kapısının hemen önündeki yere düştü ve taş pençelerinin pürüzsüz taşlar üzerinde takırdayıp kayışıyla öne çıktı.

Saint-Germain elini öne uzattı ve aslan bir ateş topuyla kuşatıldı, ne var ki bunun yüzyıllar içinde birikmiş kir ve kuş pisliğini yakıp temizlemesi hariç hiçbir etkisi olmadı. Aslan, üzerilerine doğru ilerleyişini sürdürdü. Saint-Germain değişik ateş türleri denedi; alevden oklar ve levhalar, ateş topları ve kamçıları... Fakat hiçbiri fayda etmiyordu.

Giderek *gargoyle*'ların daha fazlası yere indi. Birkaçı çarpmanın etkisiyle parçalandı, ama çoğu sağlam kaldı. Yayılıp meydanı doldurdular ve sonra giderek yaklaşmaya, çemberi daraltmaya başladılar. Yaratıklardan bazıları ince ayrıntılarla, pek güzel oyulmuştu; başkalarıysa neredeyse ne olduğu meçhul yumrularla geçişti-

rilmişti. Daha büyük *gargoyle*'lar yavaş yavaş hantalca yürüyor, daha ufak olan groteskler ise hızla ilerliyorlardı. Fakat hepsi de taşın sürtünme sesi dışında mutlak bir sessizlik içinde hareket ediyorlardı.

Yarı insan yarı keçi olan bir yaratık giderek yaklaşan kalabalığın içinde öne çıktı, dört ayak üstüne indi. Hızla ileri atılıp haince kıvrımlı taş boynuzlarını Saint-Germain'e doğru savurdu. Joan öne sıçrayıp yaratığa bir darbe indirdi, kılıcı yaratığın boynunda kıvılcımlar çıkardı. Darbe onu yavaşlatmamıştı bile. Saint-Germain son anda kendini bir yana atmayı başardı, sonra yanından geçerken yaratığın sağrısına bir tokat atma hatasını yaptı. Eli acıdı.

Keçi adam kaldırım taşlarının üzerinde durmaya çalıştı ve kayıp düşerek boynuzlarından birini çatlattı.

Nicholas, Clarent'i çekip çıkardı, kılıcı her iki eliyle kavradı. Önce hangi yaratığın saldıracağını merak ediyordu. Bir kadın başına sahip ayı hantal hantal öne çıktı, pençelerini çıkarmıştı. Nicholas, Clarent'le bir hamle yaptı; fakat kılıç herhangi bir zarar vermeksizin yaratığın taş postu üzerinde gıcırdadı. Yaratığın üzerine çabucak, bu kez kılıcın kenarıyla atıldı fakat titreşim tüm kolunu uyuşturdu, az kalsın kılıcı düşürüyordu. Ayı dev patisini savurdu, pati bir ıslıkla Simyacı'nın başının üzerinden geçti. Yaratık dengesini kaybetti ve Nicholas öne atılıp tüm ağırlığıyla ayıya abandı. Ayı yere yapıştı. Tekrar ayağa kalkma çabası içinde pençeleriyle kaldırım taşlarını dövüyor, onları parçalayıp toza çeviriyordu.

Erkek kardeşinin önünde durmuş, çaresizce ona kalkan olmaya çalışan Sophie, bir dizi ufak hortum salıverdi. Bunlar hiçbir zarar vermeden taşların çoğunun üzerinden sektiler; bir gazete parçasını döne döne göğe yükseltmek dışında bir etkileri olmadı.

"Nicholas," dedi Saint-Germain çaresizce, etraflarındaki taştan çember giderek daralırken. "Hemen şimdi biraz büyü, azıcık simya filan hiç fena olmaz."

Nicholas sağ elini öne uzattı. Ufacık bir yeşil cam küre belirdi avcunda. Sonra bu çatladı ve sıvı içeriği tekrar teninin içine aktı. Simyacı üzgün üzgün "Yeterince güçlü değilim," diye cevap verdi. "Yer Altı Mezarlarındaki hâl değiştirme büyüsü tüketti beni."

Gargoyle'lar sendeleye sendeleye daha da yaklaştılar. Her adımları bir taş gıcırtısı, çatırtısıydı. Ufak groteskler daha iri olan bu yaratıkların ayakları altında kalırlarsa ezilip toza dönüyorlardı.

"Bizi ezip geçecekler," diye mırıldandı Saint-Germain.

"Onları Dee idare ediyor olmalı," diye geveledi Josh. Kız kardeşine dayanarak ellerini kulaklarına bastırdı. Her bir adımın gıcırtısı, taşın her bir çatırtısı uyandırılmış işitme duyusu için bir şiddetli bir acıydı.

Joan, "Bir adam için sayıları çok fazla," dedi. "Dee ve Machiavelli beraber yapıyor olmalılar."

"Ama o zaman yakındadırlar demektir," dedi Nicholas.

"Çok yakında," diye ona katıldı Joan.

"Bir kumandan her zaman yüksek bir yere konuşlanır," dedi Josh aniden, bu bilgiyle kendisini de şaşırtmıştı.

Flamel bu sözlerden "Bu da katedralin çatısında oldukları anlamına gelir," diye çıkarımda bulundu.

Sonra Joan eliyle işaret etti. "Görüyorum onları. Orada, kulelerin arasında, batı yandaki gül pencerenin orta noktasının doğrudan yukarısındalar." Kılıcını kocasına fırlattı ve sonra aurası bedeni etrafında gümüş renginde canlanarak havayı lavanta kokusuyla doldurdu. Aurası sertleşerek biçim ve özlük kazandı. Aniden, sol elinde uzun bir yay belirdi, sağ elindeyse parlak bir ok. Sağ kolunu geriye çekip, hedefini saptadı ve oku gevşeterek bir kavis çizecek şekilde havaya fırlattı.

"Bizi gördüler," dedi Machiavelli. Ter iri boncuklar hâlinde yüzünden akıyordu, dudaklarıysa taş yaratıkları kontrol etmekte sarf ettiği çabadan morarmıştı.

"Sorun değil," dedi Dee, kenardan eğilip bakarak. "Güçsüzler." Aşağılarındaki meydanda, ezici taş heykeller giderek üzerilerine yaklaşadursun, beşli daralan bir çember hâlinde duruyordu.

"O hâlde haydi işimizi bitirelim," dedi Machiavelli güçlükle. "Fakat unutma, çocukları canlı ele geçirmemiz lazım." Gümüşten ince bir şey, havada, hemen yüzü önünde bir yay çizerken aniden sesi kesildi. Şaşkınlıkla "Bir ok bu," diye söze başladı fakat sonra durdu ve okun kalçasına derinden saplanmasıyla küçük bir çığlık attı. Bacağı kalçasından ayak parmaklarına dek tümüyle uyuşmuştu. Geriledi ve yere düştü, elleriyle bacağına bastırıyordu. Tuhaftır ki, ortada kan yoktu, ama acı dayanılacak gibi değildi.

Çok aşağılarda, yerdeki yaratıkların en az yarısı aniden dondular ya da devrildiler. Yere düştüler, arkalarındakiler de onların üzerine kapaklandı. Kaya parçaları çatladı, oyma taşlar patlayıp toza döndüler. Fakat yaratıkların geri kalanı yine de grubun üzerine gelmeyi, çemberi daraltmayı sürdürdü.

Aşağıdan, bir düzine gümüş ok daha fırlatıldı. Bunlar vızıldayarak zararsızca tuğlaların üzerine saplandılar.

"Machiavelli!" diye kükredi Dee.

"Yapamıyorum..." Bacağındaki acı tarifsizdi, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Odaklanamıyorum..."

"O hâlde ben tek başıma bitirim işi."

"Kızla oğlan," dedi Machiavelli zayıfça. "Onları canlı yakalamamız lazım..."

"Şart değil. Ben bir ölü dirilticiyim. Cesetlerini tekrar canlandırabilirim."

"Hayır!" diye bir çığlık kopardı Machiavelli.

Dee onu umursamadı. Olağanüstü iradesini yoğunlaştırarak, *gargoyle*'lara tek bir komut verdi. "Öldürün onları. Hepsini öldürün."

Yaratıklar öne atıldı.

✧ ✧ ✧

"Tekrar Joan!" diye bağırdı Flamel. "Nişan al!"

"Yapamam." Ufak tefek Fransız kadının bitkinlikten rengi atmıştı. "Oklar auramdan biçimleniyor. Hiçbir şeyim kalmadı."

Gargoyle'lar daha daha yaklaştılar, onlar hantalca ilerledikçe taşlar gacırdıyor, çentikleniyordu. Hareket

kabiliyetleri sınırlıydı; kimilerinin pençeleri ve dişleri, ötekilerin boynuzları veya dikenli kuyrukları vardı, ama hepsi de insanları gayet kolaylıkla ezip gececek nitelikteydi.

Josh, yıllar içinde fazlasıyla aşınıp bodur bir taş topağından pek de farkı kalmamış ufak, yuvarlak bir groteski kaldırıp yaratık kalabalığının içine fırlattı. Bu bir *gargoyle*'a çarptı ve her ikisi de parçalandılar. Josh çıkan sesle irkildi, fakat aynı zamanda bu yaratıkların yok edilebileceğini de fark etmişti. Ellerini kulaklarına bastırdı, gözlerini kısıp parçalanmış yaratıklara odakladı ve uyandırılmış görüş kabiliyetiyle her bir ayrıntıyı kavradı. Taş yaratıklar çelik ve büyüye dayanıklıydılar... Fakat aynı zamanda taşların yıllar içinde hava şartlarından etkilenmiş, kırılganlaşmış olduğu da dikkatini çekmişti. Taşı ne mahvederdi?

...Hafızasında bir şeyler belirdi... Ne var ki bu onun hafızası değildi... Tarihi bir kent, duvarlar ufalanıyor, toza dönüyor...

"Bir fikrim var," diye bağırdı.

"İyi bir fikir olsa iyi olur," diye seslendi Saint-Germain. "Büyü mü?"

"Temel kimya." Josh, Saint-Germain'e baktı. "Francis, ateşi ne kadar sıcak yapabilirsin?"

"Çok sıcak."

"Sophie, ne kadar soğuk bir rüzgâr yaratabilirsin?"

"Çok soğuk," dedi kız, başıyla onaylayarak.

Bir anda kardeşinin ne önereceğini anlamıştı. Bu deneyi kimya dersinde yapmıştı.

"Şimdi yapın," diye bağırdı Josh.

Aşınmış yarasa kanatlarına sahip yontma bir ejderha ileri atıldı. Saint-Germain, Ateş Büyüsü'nün olanca gücüyle yaratığın başı üzerine alevler yağdırıp onu yakarak kıpkırmızı etti yaratığı. Ve sonra Sophie kutup havasından bir nefes saldı üzerine. Ejderhanın başı çatladı ve patlayıp toza döndü.

"Sıcak ve soğuk," diye bağırdı Josh, "Sıcak ve soğuk."

"Genleşme ve büzülme," dedi Nicholas titrek bir gülüşle. Dee'nin çatının kenarından azıcık görünen başına baktı. "Simyanın temel ilkelerinden biri."

Saint-Germain dörtnala üzerilerine doğru gelen bir yaban domuzunu kavurucu bir ısıya buladı ve Sophie buz gibi havayla yıkadı onu. Yaratığın bacakları koptu.

"Daha sıcak!" diye bağırdı Josh. "Daha sıcak olması lazım." Kız kardeşine dönüp "Seninkinin de daha soğuk olması gerekiyor," diye ekledi.

"Deneyeceğim," diye fısıldadı kız. Gözleri şimdiden yorgunluktan ağırlaşmıştı. "Daha fazla ne kadar devam edebilirim bilmiyorum." Erkek kardeşine baktı. "Bana yardım et," dedi. "Senin gücünden beslenmeme izin ver."

Josh, Sophie'nin arkasında durdu ve her iki elini birden kızın omuzlarına koydu. Gümüş ve altın auralar kıvılcımlarla yandı, karışıp bileştiler. Onların ne yaptığını fark eden Joan derhâl kocasının omuzlarını kavradı ve her ikisinin auraları, kırmızı ve gümüş, etraflarında çatırdadı. Saint-Germain yaklaşmakta olan *gargoyle*'la-

ra bir ateş demeti fırlattığında, akkor hâlindeydi bu; daha dondurucu kutup rüzgârları ve buz gibi dumanlar Sophie'nin ellerinden yükselmeden bile taşları eritmeye başlayacak kadar kuvvetliydi.

Saint-Germain yavaşça bir çember çizerek döndü, Sophie de onu takip etti. Önce yoğun ısı altında taşlar çatladı, yıllanmış tuğlalar patladı ve kayalar yoğun ısıyla eridi; fakat bunların peşine buz gibi rüzgârlar gelince, ortaya son derece çarpıcı bir sonuç çıktı. Sıcak taş heykeller patlayıp parçalanarak, kum gibi, batıcı bir toza döndüler. İlk sıra tümüyle yere devrildi, sonra bir sonraki ve ondan sonraki... Nihayet mahsur ekibin çevresine parçalanmış, çatlamış taşlardan çember şeklinde bir duvar kaldı geriye.

Ve Saint-Germain ile Joan yığılıp kalınca, Sophie ve Josh devam ederek geriye kalan birkaç yaratığı da buz gibi havaya boğdular. *Gargoyle*'lar yüzyıllarca su oluğu görevi görmüş olduklarından, taş yumuşak ve gözenekliydi. Erkek kardeşinin aurasım kullanarak güçlerini pekiştiren Sophie, taşın içine hapsolmuş nemi dondurdu ve yaratıklar parçalandı.

Nicholas Flamel bitkinlikle kaldırım taşları üzerine çömelirken "Ve ikisi tektir," diye fısıldadı. Sophie ve Josh'a baktı; auraları bedenleri etrafında çılgınca tutuşuyor, gümüş ve altın birbirine geçiyor, tenleri üzerinde çok eskilerden bir zırhın izleri hafifçe seçiliyordu. Güçleri olağanüstüydü, ayrıca göründüğü kadarıyla bitip tükenecek gibi değildi. Böylesi bir gücün dünyayı kontrol edebileceğini, şekillendirebileceğini, hatta yok edebileceğini biliyordu.

Ve son korkunç *gargoyle* de patlayıp toza dönünce, ikizlerin auraları da sönmeye başladı. Simyacı ilk kez olarak, onları uyandırma kararının doğru karar olduğundan şüphe duydu.

✧ ✧ ✧

Notre Dame'ın tepesinde, Dee ve Machiavelli, Flamel ve ötekilerin dumanları tüten taş yığınları arasından köprüye doğru ilerleyişine bakakalmışlardı.

"Başımız çok büyük belada," dedi Machiavelli kenetlenmiş dişleri arasından arasından. Kalçasına saplamış ok yok olmuştu, fakat bacağı hâlâ uyuşmuş hâldeydi.

"Başımız derken?" dedi Dee kaygısızca. "Bunlar, tüm bunlar, olduğu gibi senin suçun Niccolò. Ya da en azından benim raporumda öyle geçecek. O zaman da ne olacak biliyorsun değil mi?"

Machiavelli doğruldu, taşlara dayanıp yaralı bacağına destek çıkarak ayağa kalktı. "Benim raporum daha farklı olacak."

"Kimse sana inanmayacak," dedi Dee kendine güvenle, ona arkasını dönerek. "Herkes senin bir yalan ustası olduğunu biliyor."

Machiavelli cebine uzanıp ufak bir dijital kayıt aleti çıkardı. "O hâlde her şeyi kaydetmiş olmam çok yerinde olmuş." Kayıt cihazına hafifçe vurdu. "Sesle kumanda ediliyor. Bana dediğin her sözcüğü kaydetti."

Dee durdu. Yavaşça yüzünü İtalyan'a döndü ve incecik kayıt cihazına baktı. "Her sözcüğü mü?" diye sordu.

"Her sözcüğü." dedi Machiavelli acı acı. "Sanırım Atalar benim raporuma inanacaklar."

Dee bir an İtalyan'a dik dik bakıp sonra başıyla onayladı. "Ne istiyorsun?"

Machiavelli başıyla aşağıdaki yıkıma işaret etti. Gülümsemesi dehşet vericiydi. "İkizlerin neler yapabildiklerine baksana... Üstelik daha yeni uyandırıldılar, eğitilmediler bile."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Dee.

"Birlikte olağanüstü kaynaklara erişimimiz var. Birbirimize karşı değil de, birlikte çalışırsak, ikizleri bulabilir, onları ele geçirip eğitebiliriz."

"Eğitmek mi!"

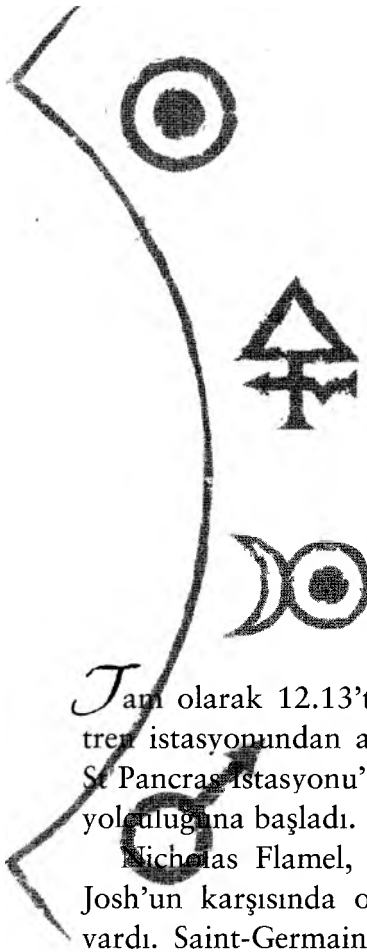
Machiavelli'nin gözleri parlamaya başladı. "Onlar efsanedeki ikizler. 'İkisi tektir, tek de her şey.' Temel büyülerde bir ustalaştılar mı, durdurulamayacaklar." Gülümsemesi vahşileşti. "Onları idare eden, dünyayı da idare edecektir."

Büyücü dönüp gözlerini kısarak meydanın öte yanına baktı. Flamel artık toz ve kum içinde ancak zar zor seçilebilecek kadar uzaklaşmıştı.

"Sence Simyacı da bunu biliyor mu?"

Machiavelli acı bir kahkaha attı. "Elbette biliyor. Onları niye eğitiyor sanıyorsun!"

4 Haziran Pazartesi

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tam olarak 12.13'te, Eurostar treni Gare du Nord tren istasyonundan ayrılarak Londra'nın Uluslararası St Pancras İstasyonu'na doğru iki saat yirmi dakikalık yolculuğuna başladı.

Nicholas Flamel, birinci sınıf vagonda Sophie ve Josh'un karşısında oturuyordu; aralarında bir masa vardı. Saint-Germain biletleri izi sürülemez bir kredi kartı kullanarak satın almış ve onlara Fransız pasaportları sağlamıştı. Pasaportlar, ikizlere hiç mi hiç benzemeyen fotoğraflarla gelmişti; Nicholas'ınkiyse gür, simsiyah saçlı genç bir adamınkiydi. "Son birkaç yılda çok yaşlandığını söylersin," demişti Saint-Germain sırıtarak. Jeanne d'Arc o sabahı alışverişte geçirmiş, Sophie ve Josh'a giysiler ve kişisel bakım eşyalarıyla dolu birer sırt çantası vermişti. Josh kendininkini açtığında

Saint-Germain'in önceki gün ona verdiği ufak dizüstü bilgisayarın da orada olduğunu görmüştü. Daha dün mü olmuştu bu? Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Tren istasyondan ayrılırken, Nicholas gazeteleri önüne yayıp eczanenin birinden aldığı ucuz bir okuma gözlüğü çıkardı. Le Monde gazetesini ikizlerin ön sayfayı görebileceği şekilde havaya kaldırdı; Nidhogg'un yol açtığı tahribatın bir resmi vardı sayfada.

Nicholas yavaşça okudu. "Burada Paris Yer Altı Mezarlarının bir bölümünün çöktüğü yazıyor." Sayfayı çevirdi. Notre Dame Katedrali önündeki kordonla çevrilmiş meydandaki parçalanmış taş yığınlarının yarım sayfalık bir resmi vardı. "Uzmanlar, Paris'in en ünlü gargoyle ve grotesklerinden bazılarının çöküp parçalanmasına asit yağmurlarının yapıları zayıflatmış olmasının neden olduğunu öne sürüyorlar. İki olay arasında bir bağlantı bulunmuyor," diye okudu ve gazeteyi kapattı.

"Haklıydın yani," dedi Sophie, neredeyse on saat uyumuş olsa da yorgunluğu yüzünden okunuyordu. "Dee ve Machiavelli olayı örtbas etmeyi başardılar." Tren, rayların karmaşık bir biçimde kesiştiği bir noktanın üzerinden takırtılarla geçedursun, kız pencereden dışarıya bakıyordu. "Dün canavarın biri Paris sokaklarını arşınladı, sonra bir binanın yüzeyindeki *gargoyle*'lar canlanıp yere indiler... Gel gör ki gazetelerde hiçbir şey yok. Sanki hiçbir şey olmamış gibi."

"Ne var ki oldu," dedi Flamel ciddiyetle. "Ayrıca sen Ateş Büyüsü öğrendin, Josh'un da güçleri uyandırıldı. Bunların yanında, dün siz ikinizin birlikte tam olarak ne denli güçlü olduğunu keşfettik."

"Ve Scathach öldü," dedi Josh acı acı.

Flamel'in yüzündeki boş şaşkınlık ifadesi Josh'un aklını karıştırdı, sinirlendirdi onu. Kız kardeşine ve sonra tekrar Nicholas'a baktı. "Scatty," dedi öfkeyle. "Hatırlıyor musun? Seine Nehri'nde boğuldu."

"Boğulmak mı?" Flamel gülümsedi ve gözlerinin kenarlarındaki, alnındaki kırışıklıklar derinleşti. "O bir vampir Josh," dedi tatlılıkla. "Hava solumaya ihtiyacı yok. Gerçi eminim çok sinirlenmiştir; ıslanmaktan nefret eder," diye ekledi. "Zavallı Dagon. Hiç şansı yoktu." Rahat koltuğuna kuruldu ve gözlerini kapadı. "Londra'nın hemen dışında kısa bir mola vereceğiz, sonra geçiçi güç hatları haritasını kullanarak San Francisco'ya ve Perenelle'e geri döneceğiz."

"Neden İngiltere'ye gidiyoruz?" diye sordu Josh.

"Dünyadaki en yaşlı ölümsüz insanı görmeye gidiyoruz," dedi Simyacı. "Kendisini sizi Su Büyüleri konusunda eğitmeye ikna etmeye çalışacağım."

"Kim o?" diye sordu Josh, dizüstü bilgisayarına uzanarak. Birinci sınıf vagonlarda kablosuz internet vardı.

"Kral Gılgamış."

İkinci Kitabın Sonu

Paris Katakompları

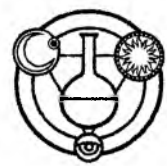
Sophie ve Josh'un içine girdiği Paris Yer Altı Mezarları ya da Katakompları da, Machiavelli'nin belirttiği gibi kendilerine ait sokak levhalarına dahi sahip olağanüstü lağım sistemi de gerçekte de var olan yerlerdir. Paris'i her yıl milyonlarca kişi ziyaret etse de, bunların çoğunun şehrin altındaki karmaşık tünel şebekesinden haberi bile olmuyor.

Resmi olarak, bunlar "les carrières de Paris" yani Paris taş ocakları olarak anılıyor, ama kendilerinden yaygın olarak Katakomplar, yani Yer Altı Mezarları diye bahsediliyor. İkizlerin Yer Altı Mezarlarında karşılaştıkları, kemikten duvarlar ve müthiş kafatası düzenlemeleri gibi görüntüler tümüyle halka açık kısımlarda yer alıyor. Bu görüntülerin tarihi 18. yüzyıla uzanıyor. O zamanlarda, dolmuş da taşmakta olan Cimetière des Innocents'teki kemikler ve cesetler, yerlerinden çıkarılarak kireç taşı tünellerin ve mağaraların içine taşınmıştı. Bunu, başka mezarlıklardan gelen cesetler takip etti. Şu anda, bu tuhaf mezarlıkta yedi milyon kadar kişinin naaşının bulunduğu tahmin ediliyor. Kimse o olağanüstü ve sanatsal kemik düzenlemelerinin kimin eseri olduğunu bilmiyor; kim bilir, belki de artık mezarlarını belirleyen bir mezar taşına sahip olamayan ölülere bir anıt oluşturmak isteyen bir işçidir bu kişi. Tümüyle insan kemiğinden yapılmış, çoğunun üzerine belli desenler oluşturacak şekilde kafatasları oturtulmuş duvarlar, tahmin edileceği gibi gayet tüyler ürpertici. Kullanılan aydınlatma, kimi yerlerde daha da ürkütücü bir etki yaratıyor.

Romalıların burada yerin altından kireç taşı çıkaran ilk insanlar oldukları ve bunlarla Ile de la Cité üzerindeki ilk Roma yerleşimi olan Lutetia kentini inşa etmeye başladıkları tahmin ediliyor. Şu anda Notre Dame Katedrali'nin bulunduğu yerde, bir zamanlar, Roma tanrısı Jüpiter'e adanmış bir anıt bulunuyordu. Onuncu yüzyıldan itibaren kireç taşı, ocaklardan yaygın olarak çıkarılarak şehir surlarının, Notre Dame'ın ve orijinal Louvre Sarayı'nın inşasında kullanıldı. Yer Altı Mezarları uzun yıllar boyunca kaçakçılar tarafından depo olarak kullanıldı, evsizler için de bir sığınak görevi gördü. Daha yakın tarihte, 2. Dünya Savaşı sırasında, hem Alman ordusunun, hem de Fransız Direnişi'nin tünellerde karargâhları bulunuyordu. Bu yüzyılda, yer altında devriye gezen polis birimi *cataflics* tarafından, yerin derinliklerinde yasa dışı sanat galerileri ve hatta bir tiyatro bulundu.

Yer Altı Mezarları resmi olarak Denfert Rochereau Kemik Deposu diye adlandırılıyor, girişi de Denfert Rochereau metro istasyonunun hemen karşısında. Sadece ufak bir bölüm halka açık; tüneller tehlikeli, dar, su baskınlarına yatkın, ayrıca çukurlar ve kuyularla bezeli.

Ve tabii bir de Uyuyan Tanrı'nın saklanması için kusursuz yerler bu Yer Altı Mezarları.

Yazarın Notu

Nicholas ve Perenelle Flamel gerçek kişilerdi. Dr John Dee de öyle. Hatta, ikizler haricinde, bu serideki tüm karakterler gerçek tarihsel kişiler ya da efsanevi varlıklara dayanıyor.

Simyacı'nın temelindeki fikir aklıma ilk geldiğinde, kahramanın Dr John Dee olacağını düşünmüştüm.

John Dee her zaman çok ilgimi çekmiştir. Elizabeth Çağı'nda, yani alışılmamış olayların çağında, istisnai bir kişiydi Dee. Zamanının en zeki adamlarından biriydi; *Simyacı*'da geçen yaşamına dair tüm ayrıntılar da doğru. O bir simyacı, matematikçi, coğrafyacı, gök bilimci ve astrologdu. Gerçekten de Kraliçe Elizabeth'in taç giyme töreninin gününü o seçmişti, Kraliçe'nin casus ağının bir parçasıyken de şifreli mesajlarını "007" diye imzalardı. İki sıfır Kraliçe'nin gözlerini temsil ediyordu, 7 rakamını andıran simgeyse Dee'nin kişisel damgasıydı. Shakespeare'in, *Fırtına* oyununda Prospero karakterini yaratırken Dee'den ilham aldığına dair kanıtlara da rastlanır.

Bir simyacı üzerine kurulu bir kitap dizisi fikri yıllar içinde aklımda ve yığmlarca defterin sayfalarında giderek büyüdü; bunun Dee'nin dizisi olması son dere-

ce doğal görünüyordu. Başka kitaplar yazdıkça dönüp dolaşıp bu fikre geri geldim, yeni öğeler ekleyip dünya mitolojilerinin tümünü bir arada dokuyarak hikâyelerin dev, karmaşık zeminini yarattım. Farklı yerler için araştırmalar yapmayı, oraları tekrar tekrar ziyaret etmeyi ve dizide kullanmayı tasarladığım her mekânı fotoğraflamayı sürdürdüm.

Her öykü bir fikirle başlar, fakat o fikri ilerleten karakterlerdir. Aklımda ilk şekillenen ikizlerin karakterleri oldu. Hikâyem başından beri birer kız ve erkek kardeş hakkındaydı; ayrıca ikizler mitolojide de ayrı bir yere sahip. Neredeyse her ırk ve mitolojide ikizlere dair bir hikâyeye rastlanıyor. Hikâyem ilerledikçe Scathach ve Morrigan, daha sonra da Hekate ve Endor Cadısı gibi ikincil karakterler ortaya çıktı. Ama bir şekilde kahramanı, ikizlerin akıl hocasını, onları eğitecek kişiyi tam olarak oluşturamamıştım. Dr John Dee, muhteşem bir karakter olmasına karşın –bir şekilde– doğru karakter değildi.

Sonra, 2000 yılında, sonbaharın sonlarına doğru bir gün, iş nedeniyle Paris'teydim. Seine Nehri'nin nerede olduğunu bildiğiniz sürece Paris'te kaybolmak zordur, Eiffel Kulesi, Sacré-Coeur ya da Notre Dame gibi ünlü binaları da genellikle görebilirsiniz; ama her nasılsa başarmıştım bunu. Kısa süre öncesinde Notre Dame'dan çıkmış, Pont d'Arcole üzerinden Seine'i geçmiş, Centre Pompidou'ya doğru ilerliyordum ki Boulevard de Sebastopol ile Rue Beaubourg arasında bir yerlerde kayboldum. Tam olarak kaybolmamıştım aslında, nerede

olduğumu kabaca biliyordum, ama karanlık da çökmeye başlamıştı. Rue Beaubourg'dan dar Rue du Montmorency'ye saptım ve kendimi AUBERGE NICOLAS FLAMEL yazan bir tabelaya bakar buldum; yani Nicholas Flamel Otel. Binanın üzerinde, Flamel ve eşinin bir zamanlar içinde yaşadığın bu evin, 1407 yılından kalma olduğunu gösteren bir levha vardı. Öyleyse burası Paris'teki en eski evlerden biri olmalıydı.

İçeri girdim ve karşımda çok hoş bir restoran buldum, o gece de orada yedim yemeğimi. Efsanevi Nicholas Flamel'in yaşamış ve içinde çalışmış olduğu odada yemek yemek tuhaf bir deneyimdi.

Tavandaki çıplak kirişler orijinal görünüyordu; demek ki bunlar Nicholas Flamel'in gördüğü kirişlerin ta kendileriydi. Nicholas ve Perenelle, herhâlde o zamanlarda yiyeceklerini ve şaraplarını ayaklarımın altında kalan kilerde saklıyorlardı, başımın hemen üzerindeki ufak odaysa yatak odaları olmalıydı.

Ünlü Nicholas Flamel hakkında epey bir şey biliyordum. İngiltere'deki en büyük kütüphanelerden birine sahip olan Dee, Flamel'in kitaplarını edinmiş, eserleri üzerinde çalışmıştı.

Nicholas Flamel zamanının en ünlü simyacılarından biriydi. Simya, kimya, botanik, tıp, gök bilim ve astrolojinin özgün bir bileşimidir. Uzun ve seçkin bir tarihe sahiptir; Antik Yunan ve Eski Çin'de kullanılmıştır, çağdaş kimyanın kökeni olduğuna dair savlar da mevcuttur. *Simyacı*'da Dee'nin durumunda olduğu

gibi, Nicholas Flamel'e dair geçen tüm bilgiler doğru. Onun hakkında epey fazla şey biliyoruz, çünkü kendi yazılarının günümüze kalmış olmasının yanında, yaşamı süresince birçok başka kişi de onun hakkında yazılar yazmış.

1330 yılında doğmuştu, bir kitapçı ve kâtip olarak, müşterileri için mektup yazıp kitap kopyalayarak kıt kanaat geçiniyordu. Bir gün çok özel bir kitap satın aldı – *Abraham'ın Kitabı*. Bu kitap da gerçekte var olmuştu ve Nicholas Flamel bizlere bakır ciltli, görünüşe göre ağaç kabuğu üzerine yazılmış bu kitabın son derece ayrıntılı bir tarifini bırakmıştı.

Perenelle eşliğinde, Nicholas yirmi yıldan fazla vaktini, kitabın yazıldığı dili tercüme etmeye çalışarak Avrupa'nın dört bir yanında dolaşarak geçirdi.

Kimse o seyahat sırasında Nicholas Flamel'e neler olduğunu bilmiyor.

Teyit edilmiş bir şey varsa, o da on dördüncü yüzyılın sonlarına doğru Paris'e döndüğünde, Flamel'in olağanüstü derecede zengin olduğuydu. Kısa sürede *Abraham'ın Kitabı*'nda simyanın iki büyük sırrını, yani sıradan metalleri altına çeviren Felsefe Taşı'nın nasıl yaratılacağını ve ölümsüzlüğün nasıl elde edileceğini keşfettiğine dair söylentiler yayıldı. Nicholas veya Perenelle hiçbir zaman söylentileri doğrulamadılar, nasıl böylesi zengin olduklarını da hiçbir zaman açıklamadılar.

Her ne kadar Nicholas ve Perenelle sakin, mütevazı bir hayat yaşamayı sürdürseler de paralarının çoğunu

yardım kuruluşlarına verdiler, hastaneler, kiliseler ve yetimhaneler yaptırdılar.

Kayıtlar ilk önce Perenelle'in öldüğünü gösteriyor, çok geçmeden, 1418'de de Nicholas Flamel'in ölümü kayıtlara geçmiş. Evi satılmış ve alıcılar Flamel'in yüklü servetinin bir kısmını bulma umuduyla evin altını üstüne getirmişler. Hiçbir şey bulunamamış.

Sonra, gecenin kör karanlığında, Nicholas ve Perenelle'in mezarları açılmış ve mezarların boş olduğu o zaman keşfedilmiş. Gizli mezarlara mı gömülmüşlerdi, yoksa hiç ölmemişler miydi? Paris söylentilerle dalgalanmış ve ölümsüz Flameller söylentisi neredeyse hemen efsaneleşmiş.

Bunu takip eden seneler içinde, Avrupa'nın dört bir yanında Flamellerin görüldüğüne dair iddialar ortaya atılmış.

O akşam, Auberge Nicolas Flamel'den çıktığımda arkama dönüp o eski eve bir baktım. Altı yüz yıl önce, dünyadaki en ünlü simyacılardan biri orada yaşamış ve çalışmıştı. Kendini bilime adamış, devasa bir servet yaratıp bunu elden çıkarmış, evi onun ve karısının isimlerini birer sokaklarına bile veren Paris'in vefalı insanlarınca korunmuş bir adamdı bu. (4. Bölge'de yer alan Rue Nicolas Flamel ve Rue Perenelle)

Bir ölümsüz!

Ve o anda anladım ki ikizlerin akıl hocası Dee değildi. Sophie ve Josh, Nicholas ve Perenelle tarafından

eğitileceklerdi. O sonbahar akşamı Nicholas ve Perenelle'in evinin önünde dururken, kitabın tüm parçaları bir araya geldi ve *Ölümsüz Nicholas Flamel'in Sırları* şekillendi.

Auberge Nicolas Flamel'in (Nicolas Flamel Otel) ön girişi, Rue du Montmorency, Paris.

Michael Scott Hakkında

İrlanda doğumlu Michael Scott, yazmaya yirmi beş yıldan uzun süre önce başladı. Fantastik yazın, bilim kurgu ve halk bilgisi dahil birçok farklı türde yüzden fazla çalışmaya imza atmış olan Michael Scott, günümüzde İrlanda'nın en başarılı ve üretken yazarlarından biridir. Hem yetişkinler hem de gençler için yazan yazarın kitapları, otuz sekiz ülkede, yirmi farklı dilde yayınlandı.

Michael Scott'un altı bölümden oluşan destansı fantastik dizisi *Ölümsüz Nicholas Flamel'in Sırları*'nın altı kitabının her biri New York Times çok satanlar listesinde yer aldı.

Michael Scott, Kelt topraklarının halk bilgisi konusunda belli başlı uzmanlardan biri kabul ediliyor. *Irish Folk & Fairy Tales* (İrlanda Halk Öyküleri ve Masalları), *Irish Myths & Legends* (İrlanda Mitleri ve Efsaneleri) ve *Irish Ghosts & Hauntings* (İrlanda'nın Hayaletleri ve Hayaletli Mekânları) gibi derleme çalışmaları son yirmi yıldır tekrar baskı yapıyor ve eserler artık konu üzerine nihai kaynaklar ve en sık başvurulan çalışmalar arasında yer alıyor.

Irish Times gazetesinin "fantastik yazının bu adalardaki kralı" diyerek övdüğü yazar, Guide to Children's Books tarafından da "çocuk edebiyatına benzersiz katkısı" vurgulanarak methedildi. Michael Scott ayrıca Dublin'in 1991 Avrupa Kültür Kenti etkinliklerinde Konuk Yazar olarak yer aldı ve *Who is Who in Ireland*'in (İrlanda'da Kim Kimdir?) 2006 baskısında "en önemli 1000 İrlandalı" arasında gösterildi.

Macera sürüyor...

EFSUNCU

Efsanenin başlangıcı

Dünyayı yok edebilecek sırrı saklıyor olsan ne yapardın?

İkiz kardeşler Josh ve Sophie bu yaz tatilini çalışarak geçirmeye karar vermişlerdi. Araba almak için para biriktirmek istiyorlardı. O gün yine işyerlerinde sıradan bir gün gibi başlamıştı. Fakat tüm dünyaları değişmek üzereydi.

İkizlere katılın ve...
- Büyü ve kehanetlerle dolu bir dünyayı keşfedin
- Ölümsüz varlıklar ve tehlikeli yaratıklarla savaşın
- Başka alemlere ve uzak ülkelere seyahat edin

Bazen efsaneler gerçektir!..

New York Times çok satanlar listesine girmiş serinin heyecan dolu ilk kitabıyla, tüm zamanların en müthiş efsanesine adım atın.

GENÇLİK SERİSİ

Çalınan Kitap dünyayı harika bir yere dönüştürecek sırlarla dolu. Tabii bütün akıllı insanların bildiği gibi, her şeyin bir bedeli var!

Artık herkes Josh ve Sophie'nin kehanette adı geçen ikizler olduğunu anlamıştır, ancak kendileri dâhil kimse güçlerinin sınırlarını tahmin edememektedir. Kahramanlarımızı elinden kaçıran Büyücü Dee kendine sıra dışı bir müttefik bulur. Büyücü'yle aynı amaçları taşıyormuş gibi görünen bu kişi, gelmiş geçmiş en tehlikeli ölümsüzlerden biridir. Olaylar kimsenin beklemediği bir şekilde gelişir.

Bazen efsaneler gerçektir!..

Aylarca New York Times çok satanlar listesinde kalan serinin heyecan dolu ikinci kitabı, muhteşem bir macera sunuyor.

9 786053 320791

KDV dahil fiyatı
24 TL